

Timothy Good

OZN

ARMATA ȘI SERVICIILE SECRETE

Un clasic al ozenologiei
dezvăluie mai mult
decât credeți că știți!

TREBUIE
SĂ ȘTII

OZN

ARMATA ȘI SERVICIILE SECRETE

Timothy Good

Traducere din engleză:
Liviu Mateescu

Lifestyle

**TREBUIE
SĂ ȘTII**

EDITORI:

Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu
Magdalena Mărculescu

DIRECTOR:

Crina Drăghici

DESIGN:

Alexe Popescu

DIRECTOR PRODUCȚIE:

Cristian Claudiu Coban

DTP:

Răzvan Nasea

CORECTORI:

Roxana Samoilescu
Lorina Chițan

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a
României**

GOOD, TIMOTHY

OZN, armata și serviciile secrete /

Timothy Good ; trad.: Liviu Mateescu. –
București : Lifestyle Publishing, 2011

Bibliogr.

ISBN 978-606-92804-9-2

I. Mateescu, Liviu (trad.)

001.94 OZN

Titlul original: NEED TO KNOW. UFOS,
THE MILITARY AND INTELLIGENCE

Autor: Timothy Good

Copyright © 2007 by Timothy Good

Prezenta ediție s-a publicat prin acord
cu The Marsh Agency Ltd, UK

Copyright © Lifestyle Publishing, 2011
pentru prezenta ediție

Lifestyle face parte
din Grupul Editorial Trei

C.P. 27-0490, București
Tel./Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.lifestylepublishing.ro

ISBN 978-606-92804-9-2

Dedicată maiorului L. Gordon Cooper
(1927-2004)

Cuprins

Mulțumiri	9
Cuvânt-înainte	12
Introducere	15

Partea întâi. 1930-1949

1. Zorii unei ere	29
2. Al doilea război mondial	35
3. Rachetele-fantomă	58
4. Conflictul	81
5. Roswell	100
6. Starea de asediu	140
7. Aztec	164

Partea a doua. 1950-1959

8. Majic	175
9. Serviciul de informații al forțelor navale	186
10. Comandamentul de vânătoare	201

11. Creștere bruscă	217
12. Momentul de răscruce de la Washington	234
13. Forțe ostile	249
14. Puteri speciale	277
15. „OZN-urile, o chestiune serioasă“	292
16. Evenimente la nivel global	314

Partea a treia. 1960–2006

17. Pană de curent	329
18. O amenințare reală	355
19. Întâlniri pe mare	374
20. Un fenomen global	396
21. Intruziuni în bazele aeriene americane	430
22. Exclus de la dezvăluire	444
23. Intruziuni și incursiuni în URSS	466
24. Teatrul brazilian	485
25. Cer deschis	499
26. Trafic pe contrasens	526
27. Războiul stelelor	548

Mulțumiri

Nu cred că ar fi posibil să le mulțumesc tuturor celor care au contribuit direct sau indirect la realizarea cărții de față, dar vreau să-mi exprim recunoștința în special față de următoarele persoane și organizații: Jan Aldrich; Johan Andersson; Don Berliner și Robert J. Durant; Larry Bryant; Rhiannon Burruss; John Callahan; Grant Cameron; Franklin Carter; the Centre of UFO Studies și publicația *International UFO Reporter*; CIA; Bill Chalker; ziarul *China Daily*; Forțele Aeriene ale Chinei; Ronald C. Claridge, DFC; David Clarke și Andy Roberts; DIA; Copyprint Bromley, în special Joanne, Karly, Mike, Simon și Victoria; Philip Corso Jr.; Glenn Dennis; Robert F. Dorr; Frederick C. Durant; Ethan Eisenberg; FBI; Flight Data Center; publicația *Flying Saucer Review*; Fortean Picture Library; Raymond E. Fowler; René Giraud; Jay Gourley; Jean Gabriel Greslé; dr. Richard Haines; Richard H. Hall; C. M. Hanna; Jan Harzan; David J. Hastings; Georgina Howell; Tim Iahn; Forțele Aeriene ale Indiei; compania Japan Airlines; Philip Jarret; Anthony L. Kimery; George Knapp; Andrzej Krzewski; ziarul *Los Angeles Times*; Ministerul Apărării din Marea Britanie; Jean-Pierre Morin; Mutual UFO Network și publicația *MUFON UFO Journal*; Arhivele Naționale din Londra și Arhivele Naționale din Washington, DC; NSA; săptămânalul *Newsweek*; ziarul *New York Times*; Sid Patrick; dr. Hal Puthoff; Gian J. Quasar; Nick Redfern; Madeleine Rodeffer; Forțele Aeriene Regale ale Marii Britanii; Bradford Runyon Jr.; Mike Sacks; Robert Salas și James Klontz; John F. Schuessler; L. Schultz; Esen Şekerkarar; ziarul *Time*; Tim Shawcross; Margaret Sheppard; Arthur Stansel; Carlton Stowers și *Dallas Observer*; Clas Svahn; publicația *UFO Magazine*; Rebecca Ulrich; Forțele Aeriene ale SUA; Forțele terestre ale SUA; Forțele

Navale ale SUA; Dorothee Walter; ziarul *Washington Post*; Fred Whiting și The Fund for UFO Research; Steve Williams; John Timmerman; publicația *UFOBC Quarterly*; UPI Newspictures; Serviciul de Informații al SUA.

Le sunt în mod deosebit îndatorat contraamiralului Joe Barth (în retragere din US Navy), fost ofițer comandant al navei *USS Forrestal*, pentru ajutorul oferit în cercetările mele privind operațiile portavioanelor; lui Dermot Butler și Carl Nally, pentru studiile lor de excelentă calitate privind tulburătoarele incidente aeriene din Marea Irlandei și din apropierea Dublinului, din anii 2004 și 2005; lui Ingrid Connell și Georginei Difford, redactorii mei de la Sidgwick & Jackson, pentru stoicismul lor față de multele probleme de care ne-am lovit; lui Kate Eshelby, editoarea mea de la Sidgwick & Jackson; lui Lucius Farish, pentru că m-a ajutat și m-a încurajat de atâtea ori și pentru serviciul lui de știri despre OZN, numit USO Newscipping Service; căpitanului Robert Filler (în retragere din US Air Force), pentru relatarea lui privind interceptia unui OZN în California, în 1961; lui Bill Gunston, decorat cu Order of the British Empire, nu numai pentru *Cuvântul-înainte*, ci și pentru că m-a ajutat imens, verificând manuscrisul; lui Michael David Hall și lui Wendy Connors, pentru cantitatea imensă de informație din monumntala lor lucrare *Captain Edward J. Ruppelt: Summer of the Saucers - 1952*; lui Terry Hansen, pentru că am folosit mult material din excelenta carte *The Missing Times*; lui Leslie Kean, pentru extrase din articolul ei privind cazul de prăbușire-recuperare de la Kecksburg, Pennsylvania, din 1965, ca și pentru informațiile suplimentare ulterioare; lui Jon „Andy“ Kissner, căruia îi sunt recunoscător în mod deosebit pentru generozitatea cu care mi-a oferit ample informații din *A Peculiar Phenomenon*, un manuscris deschizător de orizonturi, scris de el pentru detalierea șocantelor evenimente din 1947; dr. Lynne Kitei, pentru extrasele din cartea ei *The Phoenix Lights*; lui James M. Kopf (în retragere din Forțele Navale ale SUA), pentru depoziția lui privind

incidentul de la bordul navei USS *John F. Kennedy* din 1971; lui Don Ledger și lui Chris Styles, pentru extrasele din cartea lor *Dark Object*, precum și pentru informațiile suplimentare; dr. Roger Leir, pentru bunătatea absolută cu care mi-a permis să reproduc un fragment considerabil din uluitoarea lui carte *UFO Crash in Brazil*; lui Nikolay Lebedev, pentru superbul lui studiu privind cazurile legate de armata rusă; agentului meu Andrew Lownie, ca de obicei; lui Clark C. McLelland, care mi-a permis cu atâta generozitate să folosesc multe materiale legate de extraordinarele lui experiențe din vremea când a lucrat la NASA; comandorului Will Miller, din Rezerva Forțelor Navale ale SUA (în retragere), pentru depoziția lui în legătură cu incidentul OZN/USO observat la bordul navei USS *Leary* în Vietnam, precum și pentru ajutorul suplimentar; lui Roberto Pinotti și lui Alfredo Lissoni, pentru materiale din cartea lor *Mussolini e gli UFO*; lui Nick Pope, pentru multe sfaturi și pentru ajutorul acordat, ca și pentru citatele din cartea lui *Open Skies, Closed Minds*; lui Scott și Suzanne Ramsey, pentru multe lor materiale privind cazul aztec, New Mexico, din 1948; lui Chris Rolfe și UFO Monitors din East Kent, pentru cercetările efectuate în cazul incidentului de la Burmarsh, Kent, din 1997; dr. Irena Scott, pentru numeroasele extrase din remarcabila ei carte *Ohio UFOs (and many others)*; lui Joan Woodward, pentru copioasele citate din articolul ei privind observația OZN din Washington, DC, din iulie 2002, precum și pentru informațiile furnizate ulterior. În plus, ca întotdeauna, recunoștința mea imensă tuturor celor care m-au ajutat enorm, dar trebuie să rămână anonimi.

În final, scuzele mele anticipate pentru orice omisiune din această secțiune de mulțumiri.

Cuvânt-înainte

Bill Gunston

Îl cunosc de mulți ani pe Timothy Good și sunt încântat că mi-a cerut să contribui la ultima lui carte cu un *Cuvânt-înainte*.

Evident, mai întâi am citit lucrarea. Cărțile lui anterioare pe acest subiect – cele mai multe devenite bestselleruri – îl pun serios pe gânduri pe cititor: „Bun, totul e destul de convingător, acest Good a adunat o cantitate formidabilă de dovezi – dar, pur și simplu, *nu poate fi adevărat!*”

Tocmai ideea că vehicule de pe altă planetă ne vizitează pare revoltătoare. Asemenea ființe ar trebui să provină dintr-o civilizație mult mai avansată decât a noastră. Știm (sau cel puțin ni se pare) că nu pot veni din sistemul nostru solar, iar cele mai apropiate stele sunt la ani-lumină depărtare.

Cum adică, au aterizat asemenea obiecte pe suprafața planetei noastre? Chiar mai incredibil, cine ar putea să creadă povești cu „omuleți verzi” care ne vizitează și vorbesc o engleză perfectă?

Oricine ar fi, vizitatorii ne-au studiat (pe noi și emisiunile noastre de radio) suficient de mult ca să ajungă să învețe limbile terestre, în special engleza. S-ar putea ca ei să nu fi venit niciodată în vizită dacă acțiunile noastre nu i-ar fi șocat. Că i-am șocat este evident, deoarece vizitele lor s-au înmulțit spectaculos după ce am început să ne jucăm de-a armele nucleare și au apărut în apropierea locului în care a fost detonată prima bombă atomică.

În această nouă carte, Good profită de apariția unei cantități uriașe de noi documente și relatări orale. Dar nu e nevoie să te bazezi pe acestea. Să studiem chestiunea din altă

direcție și să presupunem că, din cine știe ce motiv, întreaga idee a farfuriilor zburătoare și a vizitatorilor extraterestri a fost dintotdeauna o imensă farsă. Dacă lucrurile chiar așa stau, ne confruntăm cu dificultăți formidabile.

- În sute de cazuri, cineva (cine?) s-a străduit să determine mii de oameni să spună că au văzut și au auzit ei înșiși un fenomen extraordinar, căzând cu toții de acord asupra detaliilor.
- Nenumărate persoane (în cea mai mare parte foarte inteligente și foarte școlite), aflate în diverse posturi în forțele armate și în guvern, au fost obligate să depună serioase eforturi pentru a curăța ipoteticele locuri ale aterizărilor și a transporta obiecte inexistente la laboratoare secrete spre examinare ulterioară și depozitare.
- Un număr chiar mai mare de martori presupuși de încredere, de pildă piloți de vânătoare, echipaje de nave de război, căpitani de avioane de linie, ar trebui să cadă de acord și să inventeze povești aproape incredibile despre întâlniri cu extraterestrii, apoi să se arate profund șocați de aceste întâmplări.
- Nu în ultimul rând, agenția responsabilă de perpetuarea acestei fraude ar trebui să convingă mii de oameni *din țări din lumea întreagă* să meargă mai departe cu această farsă, să se prefacă a fi martori ai unor evenimente inexistente și să facă asta într-un mod care să excludă neînțelegerile și contrazicerile.

Evident, de la bun început, fenomenul OZN a avut parte de o mulțime de denigratori. Multor angajați ai guvernelor li s-a spus să furnizeze, pur și simplu, o explicație care să mușamalizeze povestea, chiar dacă explicația oficială a fenomenului era, clar, absurdă. Alți preținși experți și-au asumat sarcina de a demasca ceea ce li se părea a fi relatări absolut incredibile.

Cartea de față îi va tulbura pe toți aceștia.

Bill Gunston, Ofițer al Ordinului Imperiului Britanic și membru al Societății Regale de Aeronautică, este unul dintre cei mai importanți istorici ai aviației mondiale, având la activ aproape 400 de cărți - fără să punem la socoteală lucrările la care este doar coautor sau contribuțiile lui în colectivele de lucru.

Născut la Londra în 1927, a învățat la Pinner County School, în timpul liber fiind sergent de zbor la escadrila Corpului de Instruire Aeriană. Timp de câteva luni, a fost bibliotecar la London Philharmonic Orchestra.

A intrat în Forțele Aeriene Regale ale Marii Britanii (în engleză, RAF) și a fost trimis la studii la University College, Durham (1945-1946), după care a fost pilot timp de trei ani, zburând pe mai multe tipuri de avioane, ultimul fiind un reaktor de luptă de tipul Vampire. După ce a părăsit RAF, s-a alăturat redacției revistei *Flight*, ajungând în 1955 redactor tehnic. A scris câteva mii de articole în reviste. Din 1965, face parte din echipa care produce *Jane's All the World Aircraft*, fiind și redactor la *Jane's Aero-Engines*.

Bill Gunston s-a căsătorit cu secretara revistei *Flight*, Margaret Anne, care este pilot de planoare. Au două fiice, ambele înotătoare de performanță de renume mondial.

Introducere

Dovezile existenței ca atare a obiectelor zburătoare neidentificate (OZN) sunt de netăgăduit. Au fost raportate milioane de observații în lumea întreagă. Faptul că 90 până la 95 la sută dintre acestea se pot explica în termeni convenționali este de asemenea indiscutabil. Dar, chiar și așa, rămân zeci de mii de cazuri neexplicate, printre care multe mii raportate de piloți militari și civili, ofițeri din Forțele Terestre sau Forțele Navale, astronauți și astronomi, ale căror mărturii sunt susținute adesea de radare și sonare și, în unele cazuri, de filme și fotografii. Opinia mea este că multe asemenea cazuri reprezintă, foarte probabil, fenomene și aparate cu adevărat neobișnuite.

Atitudinea mass-mediei față de aceste cantități imense de dovezi este buimăcitoare: „OZN-urile nu există“, proclamă un articol de fond din *The Times* din 2005¹. Bazându-se pe un articol semnat de David Charter în același număr al ziarului, editorialul comentează gestul Ministerului Apărării de a desecretiza o mare cantitate de documente legate de fenomenul OZN, conform prevederilor Legii privind libertatea informației din Marea Britanie, intrată în vigoare în ianuarie 2005. Charter a scris că „Ministerul Apărării a avut nevoie de 54 de ani ca să dea publicității documente secrete care exclud existența OZN“.² Absurd.

The Times este depășit de vremuri. Cele mai multe relatări libere la publicare din 2005 erau pozitive. De pildă, în *Independent*, Robert Verkaik a citat rapoartele emise de Ministerul Apărării despre obiecte zburătoare neidentificate reperate de angajați ai Forțelor Aeriene Regale, de piloți ai companiei British Airways și de ofițeri superiori din poliția

britanică.³ „Până de curând, chiar și presa tabloidă considera «farfuriile zburătoare» o glumă“, a comentat reporterul specializat pe subiecte științifice Robert Matthews. „Acum, publicații cum ar fi *Financial Times* sau *Independent* depun cereri conform Legea libertății informației, pentru a convinge sursele oficiale să dezvăluie ce știu.“⁴

Mult anunțata autorizare la publicare, din 2005, a unui calup mare de dosare despre OZN nu este prima asemenea acțiune. Ministerul Apărării a desecretizat de-a lungul anilor un număr de documente fie periodic (de pildă, după 30 sau 50 de ani), fie ca urmare a unor cereri de informații legate de un anumit incident formulate de public. În SUA, unde Legea libertății informației a fost ratificată încă din 1966, zeci de mii de documente pe tema OZN au fost autorizate la publicare de categoriile de forțe armate sau de agențiile de informații (dintre care cele mai multe negaseră anterior că ar fi avut documentație pe această temă). Alte țări, cum ar fi Canada, Franța, Italia, Rusia și Spania, au declassificat și ele dosare. Existența multor asemenea documente a fost revelată pentru prima oară în cartea mea *Above Top Secret* din 1987.⁵ În luna mai 2005, Forțele Aeriene Braziliene au avut o întâlnire cu principalii cercetători ai fenomenului OZN din țară și au căzut de acord să desecretizeze mai multe dintre dosarele lor privind acest subiect. Totuși, ca pretutindeni, informațiile cele mai sensibile pe această temă continuă să nu fie revelate, în numele securității naționale.

Editorialul din *The Times* susține că astronomii „au căzut de acord acum că nu există nicio dovadă că Pământul ar fi fost vizitat de extraterestri, iar obsesia OZN a întârziat cercetările mult mai legitime privind posibilitatea vieții în alte părți“. Mulți astronomi au această poziție, dar foarte puțini sunt experți în OZN. Astronomii se concentrează doar asupra planetelor, sateliților, cometelor, asteroizilor, stelelor și a căutării inteligenței extraterestre (programul SETI) în galaxia noastră și în afara ei. OZN-urile sunt raportate cel mai adesea în atmosfera terestră. Și totuși, un studiu din 1977 al Societății Astronomice Americane, efectuat de Peter Sturrock

de la Universitatea Stanford, este foarte grăitor în această privință. Dintre cei care au răspuns la chestionar (1 356 din 2 611), 42 la sută au spus că OZN merită „cu siguranță” un studiu științific.⁶ Mai semnificativ este că 62 au afirmat că „au fost martori sau au obținut înregistrări instrumentale ale unui eveniment pe care nu l-au putut identifica și pe care îl consideră legat de fenomenul OZN”.⁷

Într-un articol recent, recenzat de alți oameni de știință, Deardorff, Haisch, Maccabee și Puthoff reevaluează afirmația că extraterestrii sau sondele lor nu se află în vecinătatea Pământului, susținând că, de fapt, „unele indicii ale prezenței lor se pot găsi în anumite relatări de înaltă calitate despre OZN” (examineate pe scurt). Ei abordează și ideea foarte des invocată că vizitele extraterestrilor ar fi imposibile, din cauza imenselor distanțe interstelare.

Ipoteza extraterestră conform căreia ființe inteligente venite de „undeva” din univers ar putea vizita Pământul a devenit mai puțin neverosimilă prin sugestii că restricția legată de viteza luminii – „nu pot ajunge aici venind de acolo” – nu este atât de constrângătoare cum s-a presupus anterior. Această restricție își are originea în special în teoria relativității, pe care nu o punem în discuție. Totuși, în contextul relativității generale, există trei abordări care ar putea permite în mod legitim depășirea acestei limite, dacă se beneficiază de cunoștințe de fizică și de o tehnologie suficient de avansată (poate de milioane de ani!).

Autorii discută metode exotice de călătorie prin spațiu, cum ar fi „găurile de vierme”, „propulsoarele warp” și folosirea „dimensionalităților suplimentare”. Deși sunt de acord că există obstacole aparent imposibil de depășit, dată fiind tehnologia noastră actuală, ei subliniază că „știința extraterestră legată de universul fizic ar putea conține principii noi, care să permită unele forme de călătorie mai rapidă decât viteza luminii”. „Această posibilitate trebuie luată serios în

considerare, pentru că vârsta medie a stelelor din «zona galactică locuibilă», în care se află și Pământul, este considerată a fi cu aproape 10 miliarde de ani mai mare decât vârsta Soarelui, ceea ce sugerează posibilitatea existenței unor civilizații extrem de avansate în raport cu a noastră.”⁸

Eric Jones de la Laboratorul Național de la Los Alamos a calculat că o civilizație de călători în spațiu capabilă să atingă viteze de o zecime din viteza luminii ar putea, din punct de vedere teoretic, să colonizeze galaxia întreagă în mai puțin de 60 de milioane de ani.⁹ Un corolar al acestei descoperiri ar fi că galaxia noastră ar fi putut să colcăie deja de civilizații avansate tehnologic cu mult timp în urmă.

Atitudinile se pot schimba, deși mass-media națională continuă să se refere, în mod tipic, cu dispreț la adresa cercetărilor fenomenului OZN („obsedați“, „credincioși“, „teoreticieni ai conspirației“). Faptul că mii de oameni de știință din lumea întreagă iau foarte în serios acest domeniu interdisciplinar – sau că au scris cărți pe această temă – este de obicei trecut cu vederea. O listă a doctoratelor membrilor Rețelei MUFON (Mutual UFO Network) include, de pildă: fizică (127); științe medicale (120); științe biologice (43); științele pământului (22).¹⁰

În recenzia la un documentar TV foarte tendențios, produs de PBS/NOVA pe tema răpirilor extraterestre, în care apărea și regretatul dr. John Mack, profesor de psihiatrie la Harvard Medical School și consultant al Rețelei MUFON, Dorothy Rabinowitz a scris în *The Wall Street Journal*: „Dr. Mack, care conferă credibilitate experienței întâlnirilor cu extraterestrii, categoric nu va fi plăcut impresionat de acest film, care și-a propus să zdrobească afirmațiile unor șarlatani, farsori, exhibiționiști și ale unui sortiment bogat de găgăuți atrași de zarva iscată de răpirile extraterestre...”¹¹

În decembrie 2004, un general în retragere din Forțele Aeriene Chiliene, Ricardo Bermúdez, a anunțat înființarea unui curs despre „fenomenele aeriene anormale” sub conducerea lui, la Universitatea din Chile. Cu un corp profesoral care includea specialiști cum ar fi Klaus von Storch, primul

astronaut chilian, programul academic a fost declarat „o necesitate pentru vremurile noastre“ și o contrapondere la senzaționalismul mass-mediei în jurul acestui subiect. „Ufologii“ ar fi fost excluși. „Se întâmplă ceva în lumea noastră“, a spus Bermúdez. „Nu știm ce e, dar adevărul este că acest ceva nu mai poate rămâne neluat în seamă de guverne și de comunitatea științifică oficială.“¹²

Oamenii de știință au rețineri să-și arate deschis interesul pentru acest subiect în principal din cauza atitudinii senzaționaliste și/sau denigratoare din multe ziare naționale și reviste științifice. Mai puțin în China. În cartea mea *Beyond Top Secret*, am dedicat un întreg capitol întâlnirilor relatate de piloți militari și civili și de alți observatori credibili din acea țară, discutând modul mai serios în care subiectul este tratat în comunitatea universitară. În 1992, Asociația de Cercetări despre OZN din China, afiliată la Asociația Chineză pentru Știință și Tehnologie, avea 3 600 de membri plini, precum și 40 000 de cercetători asociați.¹³ Cei mai mulți dintre cercetătorii fenomenului OZN din China sunt oameni de știință și ingineri, iar apartenența la multe grupuri dedicate studierii OZN este condiționată de posedarea unei diplome universitare și de publicarea prealabilă a unor lucrări. „În SUA, oamenii de știință care cercetează subiectul se află sub presiune și sunt luați în râs“, a explicat, în anul 2000, Sun Shili, fost înalt funcționar în Ministerul de Externe și actualul șef al Societății de Cercetări despre OZN din Beijing. „În China însă, discuțiile universitare sunt foarte libere, așa că, în acest domeniu, oamenii de știință americani ne invidiază.“¹⁴

Totuși, nu toți oamenii de știință – inclusiv cei din China – pot să discute liber despre cercetările lor privind OZN, deoarece mulți lucrează pentru comunitatea militară sau pentru cea de informații și au autorizații de înalt nivel. Terry Hansen, ziarist specializat în subiecte științifice și autor al cărții *The Missing Times*, un studiu erudit al complicității mass-mediei din America la mușamalizarea fenomenului OZN, a crezut inițial că rezistența lumii științifice la examinarea fenomenului OZN se putea explica în principal prin

„tendința înăscută a oamenilor de știință de a respinge descoperirile surprinzătoare“. Ulterior, Hansen a tras concluzia că această rezistență are mai mult de-a face cu politica guvernului federal, după cum vom afla din ultimul capitol.¹⁵

În anul 1950, un memorandum al guvernului canadian, marcat Top Secret, a dezvăluit că „subiectul are cea mai înaltă clasificare de secret pentru guvernul SUA, o clasificare chiar mai înaltă decât aceea a bombei cu hidrogen“. ¹⁶ Iar contramiralul Roscoe Hillenkoetter, fost director al CIA, a notat în 1960: „În culise, ofițeri de rang înalt din Forțele Aeriene sunt serios îngrijorați de OZN. Dar mulți cetățeni sunt făcuți să creadă, *prin secretizare și ridiculare*, că obiectele zburătoare necunoscute sunt o prostie“. ¹⁷ (Sublinierea îmi aparține.)

„În ciuda tendinței mass-mediei de elită, în special din ultimii ani, de a evita să abordeze subiectul OZN“, arată Hansen, „americanii sunt din ce în ce mai sceptici în ceea ce privește versiunea oficială a realității prezentate de mediile de informare“. El citează un sondaj comandat de *Time* și CNN în 1977, în care: „80 la sută din cei 1 024 de adulți chestionați au răspuns că ei credeau că guvernul SUA ascundea informații despre extraterestre; 64 la sută au spus că ei considerau că extraterestrii contactaseră sau/și răpiseră oameni; 37 la sută credeau că extraterestrii luaseră legătura cu guvernul SUA!“¹⁸

Deoarece această lucrare este cronică implicării armatei și a serviciilor de informații în problema OZN încă din anii 1930 și multe dintre cărțile mele s-au epuizat, am făcut trimiteri (iar, unde a fost cazul, am adus la zi) la unele cazuri tratate în lucrările anterioare. De asemenea, mi s-a părut esențială includerea unei mari cantități de materiale din anii 1940 și 1950 – o perioadă crucială pentru înțelegerea atât a evoluției problemei, cât și a reacției comunității informațiilor militare la această problemă. Mare parte din material va fi nou chiar și pentru cunoscători.

Mai mult, o bună parte din acest material este de natură să tulbure. Nu este de mirare că guvernele se opun publicării acestor informații. Mulți cititori vor fi șocați să afle că primele

acțiuni ale militarilor împotriva OZN au dus la un număr fără precedent de prăbușiri de avioane militare și civile în lumea întreagă; că sute de piloți fie și-au pierdut viața, fie au dispărut pur și simplu în timpul interceptării unor OZN; că suntem în conflict cu unele specii extraterestre.

În ultimele decenii, am adunat o cantitate atât mare de informații de la contactele mele din lumea întreagă, încât mă simt capabil acum să vorbesc competent despre o serie de întâmplări de-a dreptul criminale, care apar în această carte și în cele anterioare. Unele dintre surse au fost sau sunt implicate în programe oficiale și neoficiale care se ocupă de OZN/extraterestri. Ele au subliniat că metoda optimă de avansare este dezvăluirea treptată a faptelor. Am fost încurajat să expun aceste informații, chiar dacă sunt tulburătoare, pentru că, în cele din urmă, trebuie să înțelegem adevărul, oricât de neplăcut ar fi.

Această lucrare este dedicată memoriei lui L. Gordon Cooper, pilot, astronaut și cercetător al fenomenului OZN, care a murit în anul 2004. „Gordo“ a zburat pentru prima oară la cinci ani, a învățat să piloteze la opt și a avut primul zbor solo la doisprezece. În timpul distinsei lui cariere de pilot militar, a zburat pe multe tipuri de aparate, printre care și două din preferatele mele, avioanele F-86 Sabre și F-102 Delta Dagger, ambele cu reacție. Ca locotenent staționat la Baza Aeriană Neubiberg, Germania, în 1951, a văzut pentru prima dată OZN-uri – nave necunoscute, în formă de farfurie, care au survolat baza câteva zile. Cooper și colegii lui de escadrilă au fost trimiși să le intercepteze, dar aparatele lor F-86 nu au fost capabile să zboare suficient de sus (*Capitolul 11*). În 1957, pe când era pilot de încercare și manager de proiect al secțiunii avioane de vânătoare din Divizia Tehnică pentru Zboruri de Încercare și Experimentale de la Baza Aeriană Edwards din California, o farfurie zburătoare a aterizat efectiv pe fundul unui lac sec, fiind filmată de un cameraman (*Capitolul 15*).

Cooper a fost cel mai tânăr și cel mai relaxat dintre cei șapte astronauți din programul Mercury, iar prima lui ieșire

în spațiu – un zbor de douăzeci și două de orbite circumterestre, în mai 1963 – a dus la ceremonii la Casa Albă și o paradă în New York, în timpul căreia s-au aruncat 2 900 de tone de confeti! S-a pensionat de la NASA și din Forțele Aeriene, în 1970, cu gradul de colonel „plin” (i s-a respins avansarea la gradul de general pentru că nu i s-ar mai fi permis să piloteze avioane monoloc).¹⁹ Deși am avut câteva schimburi de scrisori, nu l-am întâlnit niciodată pe acest om curajos, modest și totuși foarte sincer, pe care l-am admirat atât de mult.

„Ce ne mai trebuie?” întreabă Cooper în autobiografia lui. „Trebuie să aterizeze un OZN pe stadion, la Superbowl, ca să se bucure de întreaga atenție a lumii?”²⁰

Este de sperat ca dovezile conținute în această carte să îndrepte serios atenția (chiar dacă nu toată atenția) către acest subiect controversat, tulburător și totuși palpitant – secretul cel mai bine ascuns de pe Pământ.

Bibliografie

1. „Pie in the Sky”, editorial, în *The Times*, 4 feb. 2005.
2. Charter, David, „How Britain's X-Files said that UFOs were just a waste of time”, în *The Times*, 4 feb. 2005.
3. Verkaik, Robert, „Uncovered at last: the sightings of strange flying objects found in Britain's X-Files”, în *The Independent*, 22 ian. 2005.
4. Matthews, Robert, *Focus*, nr. 150, mai 2005.
5. Good, Timothy, *Above Top Secret: The Worldwide UFO Cover-up*, Sidgwick & Jackson, London, 1987.
6. Sturrock, Peter A., „Report on a Survey of the Membership of the American Astronomical Society Concerning the UFO Problem”, în *Journal of Scientific Exploration*, vol. 8, nr. 1; 2; 3; pp. 1-45; 153-95; 309-46 (1994).
7. *Ibid.*, p. 3.

8. Deardorff, J., Haisch, B., Maccabee, B. și Puthoff, H.E., „Inflation–Theory Implications for Extraterrestrial Visitation“, în *Journal of the British Interplanetary Society*, vol. 58, pp. 43–50 (2005).
9. Jones, Eric, M., „Discrete Calculations of Interstellar Migration and Settlement“, în *Icarus*, vol. 46, pp. 328–36 (1981).
10. Mutual UFO Network (MUFON), P.O. Box 369, Morrison, CO 80465–0369, USA. www.mufon.com și mufonhq@aol.com.
11. Rabinowitz, Dorothy, „TV: Talk–show wars; Alien abductors, Black–listed actors“, în *Wall Street Journal*, 12 feb. 1996, pp. 209–22.
12. *Inexplicata*, The Journal of Hispanic Ufology, 28 decembrie 2004.
13. Good, Timothy, *Beyond Top Secret: The Worldwide UFO Security Threat*, Sidgwick & Jackson, London, 1996, pp. 209–22.
14. Rosenthal, Elisabeth, „In UFOs, Beijing finds an otherworldly interest it can live with“, New York Times Service, în *International Herald Tribune*, London and Paris, 12 ian. 2000.
15. Hansen, Terry, *The Missing Times: News Media Complicity in the UFO Cover–up*, XLibris Corporation, 2000, pp. 298–9.
16. Memorandum (Top Secret) to the Controller of Telecommunications from W.B. Smith, Senior Radio Engineer, Department of Transport, Ottawa, 21 noiembrie 1950.
17. *New York Sunday Times*, 28 feb. 1960.
18. „Poll: US hiding knowledge of aliens“, CNN website, 15 iunie 1997.
19. Cooper, Gordon și Henderson, Bruce, *Leap of Faith: An Astronaut’s Journey into Unknown*, HarperCollins, New York, 2000.
20. *Ibid.*, p. 200.

As an RAF Fighter Controller you are responsible for guiding the pilots to their target, as well as anticipating how the target might react.

You have to make split-second decisions that will place your pilots in a position where they can make positive identification.

Whether it is reporting on unidentified objects, guiding fighter pilots, or checking on thousands of man-made objects orbiting the earth - Fighter Controllers are maintaining the defence of their country in one of the most high-pressure environments there is.

Extras dintr-un anunț al Royal Air Force de recrutare a controlorilor de zbor militari, care a apărut pe o pagină întreagă în *Daily Express* (25 iulie 1991), sub titlul „UFO sau VIP?“ (*Royal Air Force*)*

---

* În calitate de controlor al avioanelor de vânătoare ale Forțelor Aeriene Regale, sunteți răspunzător de dirijarea piloților spre țintă, precum și de anticiparea modului în care ținta va reacționa.

Trebuie să luați într-o fracțiune de secundă decizii care să le permită piloților să se plaseze într-o poziție din care să efectueze o identificare pozitivă.

Indiferent că este vorba de raportarea unor obiecte neidentificate, de dirijarea piloților de luptă sau de verificarea miilor de obiecte artificiale aflate pe orbită în jurul Pământului - controlorii avioanelor de vânătoare asigură apărarea țării lor într-unul dintre mediile cele mai tensionate din câte există. (*traducere extras*)

- The flight safety aspects of the findings should be made available to the appropriate RAF Air Defence and other military and civil authorities which operate aircraft, particularly those operating fast and at low altitude.

In so advising:

- It should be stressed that, despite the recent increase in UAP events, the probability of encountering a UAP remains very low.
- No attempt should be made to out-maneuvre a UAP during interception.

UNCLASSIFIED
UK EYES ONLY
UK RESTRICTED
SECRET

11

Extras dintr-un rezumat al Memorandumului Științific și Tehnic de peste 460 de pagini scris de UK Defence Intelligence Analysis Staff, intitulat *Fenomene aeriene neidentificate în regiunea de apărare aeriană a Marii Britanii (2000)*, sub numele de cod Project Condign și deklasificat în cea mai mare parte în mai 2006. OZN-urile sunt numite aici FAN (fenomene aeriene neidentificate). (*Crown Copyright*)

* Aspectele legate de securitatea zborului în ceea ce privește descoperirile trebuie puse la dispoziția Apărării Aeriene a Forțelor Aeriene Regale sau a altor autorități militare și civile care folosesc aparate de zbor, în special avioane care acționează cu viteze mari și la altitudini joase.

Recomandând cele de mai sus:

- Trebuie subliniat că, în ciuda recente creșteri a numărului evenimentelor FAN, probabilitatea de a întâlni un FAN rămâne foarte redusă;
- Nu trebuie comisă nicio tentativă de manevrare în jurul unui FAN în timpul interceptiei.

DESECRETIZAT

Marea Britanie: doar pentru persoane autorizate

Marea Britanie: acces limitat.

SECRET. (*traducere extras*)

Partea întâi

1930–1949

Capitolul 1

Zorii unei ere

Oficialitățile au început să acorde atenție fenomenelor aeriene odată cu izbucnirea Primului Război Mondial, în 1914. De pildă, în Australia, ciudate aparate aeriene, însoțite de „zumzăit de mașini“ și de lumini ciudate, au fost raportate în nordul provinciei New South Wales.¹ Desigur, aceste rapoarte trebuie văzute în contextul războiului, primul în care s-au folosit aparate de zbor cu destinație militară. Dar o mai mare atenție a fost acordată în 1920, când lumini inexplicabile au fost văzute pe cer în preajma intrării în Strâmtoarea Bass, Australia, aproximativ în perioada dispariției navei SS *Amelia J.* Au dispărut fără urmă și avioanele trimise să cerceteze dispariția vasului.²

Strâmtoarea Bass este una dintre acele zone - cum ar fi Triunghiul Bermudelor sau regiunea marilor lacuri din America de Nord - unde au dispărut în mod misterios mai multe avioane și nave. În 1930, martori oculari au relatat că au văzut, la Warnambool, Victoria, pe țărmul de nord al Strâmătorii Bass, „avioane“ neidentificate, iar Forțele Aeriene Regale Australiene l-au trimis pe George Jones, comandant de escadrilă (devenit ulterior mareșal al aerului), să investigheze cazul. Nu s-au putut obține niciun fel de dovezi că avionul zărit ar fi fost australian sau străin. În dimineața zilei de 19 octombrie 1935, un avion de pasageri cvadrimotor al companiei Quants Empire Airways, de tip D.H.86, *Miss Hobart*, a dispărut inexplicabil în Strâmtoarea Bass. Lumini stranie au fost observate pe cer în noaptea cu pricina și trei nopți după aceea, nu departe de ultima poziție raportată de avion.³

În 1933, aparate de zbor misterioase, dar de formă convențională și fără însemne, au fost zărite deasupra Peninsulei Scandinave și, într-o mai mică măsură, deasupra Marii Britanii și a Statelor Unite. Văzute adesea în aer în condiții meteorologice periculoase, aceste „avioane fantomă”, cum au fost numite, zburau frecvent în cerc, la joasă altitudine, proiectând spre sol puternice fascicule de lumină. Deși observațiile au fost însoțite de zgomot de motor, uneori aparatele au descris manevre la joasă altitudine într-o liniște desăvârșită.

„... nu poate încăpea nici cea mai mică îndoială că există un trafic aerian ilegal deasupra regiunilor noastre militare secrete”, a declarat generalul-maior Reuterswaerd, comandantul Corpului 4 de zbor suedez. „Cine sau ai cui sunt ei și de ce ne invadează teritoriul aerian?”⁴

Un document guvernamental italian, datând din 1936, a fost dezvăluit șaiszeci de ani mai târziu cercetătorului Roberto Pinotti. Scris, chipurile, de un anumit „Andrea”, agent din Serviciul secret italian, raportul descria observația unui aparat de zbor necunoscut, la 17 august 1936, deasupra Veneției:

Era un disc metalic, lustruit și reflectând lumina, cu un diametru de zece sau doisprezece metri. Două aparate de vânătoare de la o bază apropiată au decolat, dar nu au fost în măsură să-l ajungă... Nu emitea niciun sunet, ceea ce ne-ar conduce la concluzia că era un aerostat. Dar nimeni nu cunoaște baloane capabile să zboare mai repede decât vântul. Știu cu siguranță că a fost văzut de alți aviatori... Apoi, după aproximativ o oră și după ce a trecut peste Mestre, s-a văzut că era un fel de tub metalic, fie cenușiu, fie de culoarea ardeziei.

Benito Mussolini – *Il Duce* –, dictatorul fascist (el însuși pilot), s-a arătat foarte interesat de acest incident și de alte observații din acea perioadă; un raport despre incident a fost

trimis și contelui Ciano, ginerele lui Mussolini, și, în același timp, ministrul Afacerilor Externe al Italiei.

O schiță executată de un informator confidențial a fost redesenată de Andrea, care a dat și explicațiile următoare:

[Obiectul principal] a fost descris ca un fel de torpilă aeriană, cu ferestre foarte vizibile... și alternând lumini albe și roșii. [Celelalte două obiecte] erau două „pălării“, pălării ca acelea folosite de preoți: largi, rotunde, cu o cupolă centrală, metalice și urmând torpila fără a-și schimba pozițiile relative... Prefectura a deschis o anchetă, dar vă puteți închipui că nu va avea parte de vreun progres... *Il Duce* și-a exprimat îngrijorarea, pentru că, după spusele lui, dacă s-ar dovedi un aparat de zbor englez sau francez, ar trebui să-și regândească întreaga politică externă.

Pinotti și colegii lui au primit acest raport, alături de alte documente extraordinare, inclusiv note scrise de mână sau telegrame, pe hârtii originale cu antetul Senato del Regno (Senatul Regatului), publicate ulterior într-o carte semnată de Pinotti și Alfredo Lissoni.⁵ Dar Pinotti nu a fost prima persoană care a primit această serie de documente. Anterior, ziarul din Bologna *Il Resto del Carlino* primise pachete conținând un dosar cu treizeci și patru de pagini fotocopyate, acoperind diverse observații din Italia între anii 1933 și 1940 – inclusiv rapoartele entității numite pe atunci Forțele Aeriene Regale Italiene, cu recomandarea „Nu-i spuneți nimic *Ducelui*“. Trei telegrame cu instrucțiuni pentru recuperarea unui disc zburător, care ar fi aterizat într-o localitate nenumită (se crede că în apropiere de Milano) la 13 iunie 1933, plus măsuri de contrainformații, inclusiv cenzurarea presei (vezi pagina 34).

Documentele conțin referiri frecvente la un grup strict secret – Gabinetto RS/33 –, care s-ar fi ocupat de culegerea, de investigarea și chiar de suprimarea informațiilor legate de *velivoli sconosciuti* (aparate de zbor necunoscute). Sub

conducerea lui Mussolini, a lui Ciano și a generalului de aviație Italo Balbo, RS/33 ar fi inclus și câțiva proeminenți ingineri din aeronautică, astronomi și oameni de știință, conduși de nimeni altul decât Guglielmo Marconi, marele inventator, deși acesta nu a jucat niciodată vreun rol activ în cabinet, preferând să-și delege prerogativele astronomului Gino Cecchini. RS/33 avea legături cu OVRA, poliția secretă fascistă, precum și cu Agenzia Stefani, agenția de știri a regimului, care avea rolul de a disemina propaganda.⁶ Pinotti m-a lămurit:

Toate acestea rescriu istoria „ufologiei” oficiale, care a început în Italia în secret, sub conducerea lui Mussolini, cu Cabinetul RS/33 [*Recherche Speciale* – Cercetări Speciale], grup înființat în 1933 pentru studierea acelor „*Velivoli Non Convenzionali*” (aparate de zbor neconvenționale), după o posibilă prăbușire a unui OZN în apropiere de Milano și după încercarea de retro-inginerie, de „copiere” a ceea ce fasciștii considerau probabil a fi un dispozitiv aerian de spionaj al englezilor sau al francezilor. Studiile italiene au condus la producerea mai multor tipuri de mașini de zbor rotunde, care să fie utilizate de germani la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial.⁷

Pinotti mi-a spus că documentele pe care le-a primit – sursa fiind nepotul unui membru al Cabinetului RS/33 – au fost autentificate prin analiză judiciară, care include analiza chimică a hârtiei și cernelii, efectuată de Antonio Garavaglia, consultant legist de marcă din Italia. Verificările în ceea ce privește exactitatea datelor, efectuate de istoricul Andrea Bedetti, expert în perioada fascistă a Italiei, arată că documentele sunt autentice.⁸ Alfredo Lissoni a descoperit indicii suplimentare în arhivele de la Prefectură (biroul conducătorului civil) de la Milano: aproximativ 500 de telegrame trimise la Prefectură între 1933 și 1938, dintre care cel puțin nouă se referă în exclusivitate la *velivoli non identificabili* (aparate de zbor neidentificabile).⁹

Alfredo Lissoni a găsit o referință fascinantă într-un discurs al lui Mussolini ținut la Federația Luptătorilor Fasciști, la 23 februarie 1941: „Statele Unite sunt mult mai pasibile să fie invadate nu de soldați ai Axei, ci de războinici nu prea bine cunoscuți de pe planeta Marte, care vor coborî din spațiu în inimaginabilele lor fortărețe zburătoare”.¹⁰

Aceasta este aproape sigur prima referire oficială la nave spațiale extraterestre – o referire care s-a dovedit a fi prescinentă. Un an mai târziu, un incident extraordinar i-a făcut pe unii conducători militari americani să se întrebe dacă nu erau invadați într-adevăr de ființe venite de altundeva.

Bibliografie

1. Informații furnizate de Bill Chalker.
2. Norman Paul, „Countdown to Reality“, în *Flying Saucer Review*, vol. 31, nr. 2, 1986, pp. 13-22.
3. *Ibid.*
4. Keel, John A., „Mistery Aeroplanes of the 1930's“, Part II, în *Flying Saucer Review*, FSR Publications Ltd., PO Box 585, Rickmansworth, WD3 1YJ, UK, vol. 16, nr. 3, 1970, pp. 10-13.
5. Pinotti, Roberto și Lissoni, Alfredo, *Gli „X-Files“ del Naziofascismo: Mussolini e gli UFO*, Idea Libri S.r.l., Rimini, Italia, 2001.
6. Lissoni, Alfredo, „UFO Cover-up by Mussolini“, în *Flying Saucer Review*, vol 46, nr. 3, 2003, pp. 13-14, traducere în engleză de Gordon Creighton din *Il Giornale dei Misteri*, nr. 353, mar. 2001.
7. Scrisoare, 7 august 2005.
8. Lissoni, *op. cit.*, p. 15.
9. Pinotti și Lissoni, *op. cit.*
10. *Giornale d'Italia*, 25 feb. 1941, *op. cit.*, p. 16.

Mod. 100/1

UFFICIO TELEGRAFICO DI MILANO
TELEGRAMMA

Indicazioni di urgenza URGENTE SU TUTTE TO PRIORITY		Classificato nel grado di riservatezza ==RISERVATISSIMO==	
Il Comandante del servizio telegrafico, sentito il responsabile del servizio della telegrafia, ha visto detenuto la persona cui si riferisce il telegramma e ha constatato che la stessa è persona di fiducia del Comandante.			
Indirizzo All'Ufficio di _____		Per il circuito N° _____ Transmittente _____	
Data _____	Destinazione _____	Per il circuito _____	Data della presentazione _____
Data _____	Destinazione _____	Per il circuito _____	Data della presentazione _____

= D'ORDINE PERSONALE DEL DUC E DISPONESI ASSOLUTO SILENZIO SU PRESUNTO
 ATTERRAGGIO SU SUOLO NAZIONALE AT OPERA AEROMOBILE SCOMOSCIUTO STOP
 COMPENSAZIONE VERSIONE PUBBLICANDA DIFFUSA DISPACCIO ST. PAMI ODIERNO STOP
 IDEA VERSIONE ANCHE AT PERSONALE AT GIORNALISTI STOP PRASISTE LAZ PAME PER
 CINA SMESSOMI PIMO AT DEPRIMENTO TRIBUNALE SICUREZZA DELLO STATO STOP
 DARE INIZIATA CONFERMA RICEVIMENTO STOP = DIR 322 AFFARI SPECIALI = FINE
 STOP =

RIS

 NO
 COPIA *f*
RIS

Uscire: Agenzia Stefani - Milano
 SEGRETERIA

O telegramă marcată „strict confidențial“, datată iunie 1933, trimisă de Directorul pentru Afaceri Speciale: „Din ordinul personal al Ducei, să nu se facă nicio mențiune despre presupusa aterizare pe teritoriul național a unei nave de zbor necunoscute – același lucru este valabil și pentru știrile de azi, care urmează a fi publicate de Agenzia Stefani [și] pentru zăriștii individuali – nerespectarea va conduce la pedepse maxime, impuse de Tribunalul pentru Siguranța Statului“. (Roberto Pinotti/Alfredo Lissoni)

Capitolul 2

Al doilea război mondial

În primele ore ale zilei de 25 februarie 1942, orașul Los Angeles a fost trezit de sirenele antiaeriene, cerul fiind măturat de reflectoare, provocând teama că o invazie japoneză era iminentă. Pearl Harbor avusese loc cu doar trei luni în urmă, iar, la 24 februarie, un submarin japonez atacase litoralul la nord de Los Angeles, în Strâmtoarea Santa Barbara. (Memorandumul secret descriind aceste evenimente, adresat președintelui Franklin D. Roosevelt, semnat de generalul George C. Marshall, șeful Statului-Major, se poate citi la pagina 55.)

Potrivit miilor de martori oculari, un obiect neidentificat mare a rămas staționar, în timp ce era lovit de proiectile antiaeriene, după cum se poate vedea în fotografia de presă publicată la vremea aceea (vezi ilustrațiile). Un redactor de la *Herald Express* a spus că era sigur că multe dintre proiectile au explodat direct în mijlocul obiectului și că nu putea să-și creadă ochilor că nu fusese doborât. În cele din urmă, obiectul a plecat tacticos, survolând toate orașele de coastă dintre Santa Monica și Long Beach, dispărând după douăzeci de minute. Alarma aeriană a durat aproape cinci ore.¹

John E. Seidel, transportator la *Los Angeles Times*, își amintește că prima ediție a ziarului din acea dimineață a fost întârziată pentru a se adăuga un supliment pe prima pagină, arătând că o navă aeriană „străină“ fusese pe cer și că, „la ora 5 dimineața, biroul șerifului a anunțat că un avion a fost doborât în apropierea intersecției dintre Strada 185 și Vermont Avenue. Anterior, Flota 4 Aeriană, cu baza la San

Francisco, anunțase că în raid fusese doborât cel puțin un avion“. Suplimentul nu a apărut în edițiile ulterioare și nicio altă referire nu s-a mai făcut la avionul doborât. Seidel a aflat ulterior că un avion – despre care se spunea că ar fi fost american – se prăbușise într-adevăr între 185 și Vermont, dar armata a îndepărtat rapid resturile și a curățat zona.² Este posibil ca una sau mai multe dintre acele mașini necunoscute să fi fost doborâte? Există dovezi că aparate străine au fost recuperate în câteva ocazii în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, după cum vom vedea în continuare în acest capitol.

Alarma aeriană de la Los Angeles, prima piatră de hotar a istoriei relativ recente a fenomenelor OZN, a generat știri de prima pagină în Statele Unite, dar lumea era tot mai angajată într-un război de o amploare fără precedent, așa că interesul oficialităților și al publicului s-a diminuat rapid.

În urma relatărilor unor pescari despre lumini stranii în Strâmtoarea Bass, în vara anului 1942, un avion al aviației militare australiene a patrat de-a lungul Peninsulei Tasmaniene spre sfârșitul unei după-amiezi. De avion s-a apropiat un obiect zburător neidentificat, care a apărut dintr-un front de nori. Pilotul a descris obiectul ca fiind „o folie neobișnuită, de culoarea strălucitoare a bronzului“, lungă de cam 50 m și cu un diametru de aproape 15 metri, având ceva ce semăna cu o cupolă superioară, care reflecta lumina soarelui. OZN-ul a zburat alături de avion câteva minute, apoi a virat brusc, „cu o viteză a dracului de mare“. A virat din nou și a plonjat direct în ocean, ridicând în aer „un vârtej de valuri“ și dispărând de parcă s-ar fi scufundat ca un submarin³ – devenind astfel un OSN, „Obiect Submersibil Neidentificat“.

Mai multe rapoarte din 1942 – declassificate 50 de ani mai târziu de Ministerul Apărării – relatează observarea unor nave aeriene neobișnuite, văzute de echipaje ale Forțelor Aeriene Regale. Un memorandum secret, datat 3 decembrie 1942 (vezi pagina 56), emis de Statul-Major al Grupului 5 către Statul-Major al Comandamentului bombardiere, începe astfel: „Vă înaintăm o copie a raportului primit de la echipajul unui

avion Lancaster după un raid asupra orașului Torino. Echipajul refuză să-și retragă depoziția, deși a fost supus obișnuitelor persiflări și glume“. Raportul echipajului avionului „J“ din Escadrila 61, bazată la Syerston, Lincolnshire, descrie o întâlnire din noaptea de 28 spre 29 noiembrie:

Obiectul... a fost văzut de întregul echipaj al sus-menționatului avion. Echipajul crede că avea o lungime de 60–100 m și o lățime estimată la $\frac{1}{5}$ sau $\frac{1}{6}$ din lungime. Viteza a fost estimată la 800 km/h și avea patru perechi de lumini roșii dispuse la distanțe egale de-a lungul corpului. Aceste lumini nu păreau a fi în niciun fel flame. Nu s-a văzut nicio urmă lăsată. Obiectul a păstrat un curs constant. Echipajul a văzut obiectul de două ori în decursul raidului, iar mai jos sunt prezentate pe scurt detalii:

- (I) După bombardament, la ora 22:40 (avionul) se afla la înălțimea de 3 600 m. În acel moment, avionul era cam la 15–20 km sud-vest de Torino, zburând în direcția nord-vest. Obiectul călătorea spre sud-est, la aceeași altitudine sau puțin sub aceea a avionului.
- (II) După bombardament, la ora 22:45, avionul era la altitudinea de 3 700 m. Avionul se apropia de Alpi, când obiectul a fost văzut din nou zburând în direcția vest-sud-vest, urcând dinspre o vale a Alpilor, sub nivelul vârfurilor. Luminile au părut a se stinge, iar obiectul a dispărut din vedere.

Raportul adaugă că pilotul avionului, un anumit căpitan Lever, văzuse „un obiect similar acum aproximativ trei luni, la nord de Amsterdam. În această ocazie, obiectul părea a fi la sol, iar ulterior a zburat cu mare viteză la joasă altitudine, mai jos decât înălțimile care marchează coasta, cam două secunde. Apoi, luminile s-au stins tot cam două secunde și

s-au aprins din nou, iar obiectul era vizibil încă, zburând în aceeași direcție”.⁴

Foo-fighters

Mai tipic pentru această perioadă, mulți aviatori din armatele aliaților sau ale membrilor Axei (inclusiv japonezi) au început să raporteze că văzuseră obiecte mici, aparent controlate de la distanță, care urmăreau avioanele în misiune, uneori apropiindu-se la mică distanță. În rândurile Aviației Armatei de Uscat a SUA, umbla zvonul că germanii adoptaseră o nouă armă, menită să afecteze sistemele de aprindere de la motoarele bombardierelor, dar, întrucât aceste „foo-fighters” (poreclite astfel de piloții Escadrilei 415 Vânătoare de Noapte) nu se angajaseră niciodată în activități ostile – chiar dacă au constituit o amenințare –, cele mai multe echipaje de zbor erau convinse că obiectele erau un soi de dispozitive de război psihologic (vezi pagina 57). Flota 8 Aeriană a primit ordinul să declanșeze o anchetă completă, dar nu a fost în măsură să ajungă la o concluzie satisfăcătoare.⁵

În noaptea de 26 spre 27 mai 1943, în timpul unui raid deasupra orașului Essen, Germania, în care erau angajate până la 500 de avioane, un bombardier Halifax cu patru motoare al Forțelor Aeriene Regale a întâlnit un aparat structurat asemănător cu acela observat deasupra orașului Torino cu șase luni înainte. Sergentul aviator G.N. Cockcroft, copilot, și-a amintit incidentul: „Cu două-trei minute înainte de ultimul survol, eram la cam 6 200 m altitudine, când am văzut în față, ușor spre stânga și aproape la aceeași altitudine, un obiect cilindric lung, de culoare argintie-aurie, foarte bine definit, atârând pe cer sub un unghi de aproximativ 45 de grade. Erau mai multe ferestre circulare, dispuse uniform de-a lungul obiectului”.

Primul care a observat obiectul a fost căpitanul, sergentul aviator Ray Smith (Forțele Aeriene Regale din Canada), care l-a atenționat pe Cockcroft, precum și pe lansator, pe

mecanicul de zbor și pe operatorul radio. Navigatorul și mitraliorul din spate erau ocupați cu menținerea cursului și cu siguranța, așa că nu au fost martorii incidentului. „Cred că prima reacție a celor mai mulți dintre noi a fost uluiala“, a spus Cockcroft, „pentru că obiectul nu avea dreptul pur și simplu să fie acolo.

Avea o viteză care ni s-a părut total de necrezut. Avea în mod sigur mii de kilometri pe oră! Pe măsură ce accelera, conturul devenea tot mai neclar, iar forma se scurta. Mărimea este mult mai greu de aproximat, dar era foarte mare, cu siguranță mult mai mare decât propriul nostru avion, părând a fi cam de mărimea unei țigări lungi sau a unui trabuc scurt relativ la o lungime de braț. Ne-am încheiat misiunea de bombardament și ne-am întors la bază. Ofițerul de la Informații care ne-a interogat a primit o descriere a obiectului, dar nu am fost în măsură să înțelegem câtă importanță îi acordă autoritățile obiectului...”⁶

Multe obiecte zburătoare necunoscute au fost întâlnite adesea de echipajele de zbor. La 14 mai 1943, în timpul unui raid deasupra Germaniei, Grupul 348 Bombardament al Forțelor Aeriene ale SUA a raportat „un roi de discuri pe traiectoria formației, în apropiere de Schweinfurt“, într-un moment în care niciun avion inamic nu se afla în apropiere. Raportul Serviciului de Informații al Forțelor Aeriene continuă:

Discurile au fost descrise ca fiind de culoare argintie – groase de cam 2,5 cm și cu un diametru de cam 7,5 cm. Planau încet, descendent, într-o grămadă foarte ordonată. A/C (avionul) 026 nu a putut să le evite și aripa lui dreaptă a intrat direct într-un asemenea mănunchi, fără absolut niciun efect asupra motoarelor sau a suprafețelor de zbor. Unul dintre discuri a fost auzit lovind ansamblul cozii, dar nu s-a observat nicio

explozie... De asemenea, am observat alte două avioane zburând printre discurile argintii, fără pagube vizibile. Am observat discuri și resturi cu alte două ocazii, dar nu am putut determina originea lor.⁷

Biroul de Servicii Strategice al SUA(OSS) – organizația precursoră a CIA –, condus de generalul-maior William Donovan (zis și „Wild Bill“), a început să se intereseze de acest tip de rapoarte. Inițial, s-a considerat că erau sonde germane fără pilot, dar agenții OSS din Europa au infirmat ipoteza, iar Donovan și personalul lui au decis că aceste *foo-fighters* erau un fenomen neobișnuit, dar inofensiv.⁸

Conform informațiilor dezvăluite respectatului anchetator Jacques Valée de un fost genist, care lucrase în Germania pentru serviciile de informații ale SUA, americanii erau conștienți deja în 1943 că aparate de zbor necunoscute – în mod specific, „*foo-fighters*“ – puteau acționa de la o anumită distanță asupra motoarelor cu combustie internă.

Investigatorii din acea epocă bănuiau că de vină ar fi fost efecte electrostatice. O anchetă secretă a fenomenului a fost efectuată în 1943 de Biroul Național de Standarde, sub conducerea profesorului Hugh L. Dryden, un distins specialist în aerodinamică.⁹ În 1944, avioane americane care se întorceau în Anglia după misiuni de bombardament deasupra continentului au fost afectate în mod repetat de întreruperi ale motoarelor. „Brusc, motoarele aveau un ritm neplăcut și se întrerupeau când și când“, avea să-i spună autorului Ralph Blum, o sursă atașată la acea vreme la Divizia Informații Tehnice din Forțele Aeriene Strategice ale SUA.¹⁰

Alte fenomene aeriene

Foo-fighters au fost observate în continuare, dar în timpul războiului au fost văzute și alte tipuri de fenomene sau aparate mai mari. Gordon W. Cammell, un neozelandez care a fost peste 20 de ani pilot în aviația militară din Noua

Zeelandă și din Marea Britanie, descrie o asemenea întâlnire din luna mai 1943:

Eram căpitanul unui avion de bombardament Lancaster. Traversam Canalul Mânecii, după o misiune de bombardament deasupra Germaniei. Eu și echipajul meu am văzut ceva ce părea a fi o uriașă minge portocalie deasupra mării sau foarte aproape de mare, la cam 2 000–2 500 m sub noi. Am observat-o cam 10 minute și părea să stea nemișcată. Emitea o lumină strălucitoare și constantă. Am decis că nu era un avion sau o navă care ardea, pentru că nu vedeam flăcări și nici reflexii mișcătoare pe apă. După ce am aterizat la baza noastră East Wretham, Suffolk, am raportat ce am văzut ofițerului care ne-a analizat misiunea, care nu avea nici el idee despre ce văzuserăm.¹¹

În conformitate cu un articol aproape umoristic dintr-o publicație de știri a Forțelor Aeriene Regale, clasificat secret, o navă aeriană necunoscută a fost observată în timpul bombardamentului de zi efectuat de Forțele Aeriene ale SUA împotriva orașului Emden, la 11 decembrie 1943. Vizibilitatea era bună și vremea era deschisă. Iată raportul citat de editor:

Un obiect neidentificat a fost văzut în zona-țintă. Era cam de mărimea unui avion Thunderbolt și a trecut cam la 50–75 m pe sub formație. Zbura ÎN LINIE DREAPTĂ ȘI CONSTANT (nu, băieți, nu era [un Lancaster] sărit de pe fix), cu o viteză formidabilă, lăsând în urmă o dâră ca de aburi, complet albă, care a rămas vizibilă mult timp. Obiectul a trecut atât de repede, încât observatorul nu a putut determina detalii mai precise.¹²

Singurul avion convențional de la acea vreme care se potrivea oarecum cu descrierea era Messerschmitt Me 163B Komet, un avion de interceptie-vânătoare fără coadă,

propulsat de o rachetă, care atingea o viteză maximă de 960 km/h și lăsa o dâră de condensare albă. Deși primul zbor al unui Komet avusese loc în 1941, aparatul a intrat în serviciu abia în iunie 1944 și a interceptat pentru prima oară o fortăreață zburătoare B-17 abia la 16 august în același an, în timpul unui bombardament de zi, mult după incidentul descris mai sus.¹³ Cu toate acestea, este posibil ca echipajele bombardierului american să fi văzut unul dintre aceste avioane extraordinare.

În timpul unei misiuni deasupra României, în 1944 (data neprecizată), pentru bombardarea rafinăriilor folosite de germani, un bombardier al Forțelor Aeriene Sovietice a avut o întâlnire șocantă cu un avion foarte neobișnuit. Boris Surikov și comandantul lui, maiorul Bajenov, zburau la o altitudine de 5 km deasupra sud-vestului Ucrainei, când s-a năpustit spre ei un obiect mare, de formă eliptică. „Citisem în ziare despre noile arme ale germanilor, dar nu văzusem nimic asemănător“, a spus Surikov.

Ceea ce s-a întâmplat a fost că avionul nostru greu [probabil un Tupolev Tu-2] de 14,5 tone a început să tremure, presiunea uleiului a crescut, iar, când m-am aplecat spre fereastră, am simțit o puternică sarcină electrostatică. Îmi era teamă că avionul o să izbur-nească în flăcări. Ne-a depășit și a dispărut, dar avionul nostru era afectat încă. M-am uitat la aripi; erau acoperite cu descărcări electrice. Întregul avion era fluorescent, iar aripile străluceau ca un curcubeu.

Crezând că avionul era în pericolul real de a lua foc, maiorul Bajenov a dat ordinul ca bomba de două tone să fie lansată în sud-vestul Ucrainei, nu în România. Pilotul nu a menționat nimic despre incident la raportul de misiune, doar „a confirmat“ că bombardaseră cu succes rafinăriile.

Surikov a descris aparatul necunoscut ca fiind asemănător, în unele privințe, cu navele spațiale. „Aprindea aerul din jur. Arăta ca un apus de soare localizat, dar în centru se

afla un obiect zburător cu aspect straniu... Era mai mare și mai lung decât naveta noastră spațială Buran - cred că de două ori mai lung.“

Surikov, care avea să devină peste ani o autoritate militară sovietică în materie de arme de distrugere în masă, i-a întrebat pe oamenii de știință ce părere aveau despre acest fenomen. „Mi s-a spus că nu se putea elimina posibilitatea ca electrizarea avionului să se fi datorat mării apropi-eri a unui OZN cu un nou sistem de propulsie, care ioniza atmosfera“, a relatat el.¹⁴

Ronald R. Claridge, care a fost decorat cu Distinguished Flying Cross, a servit ca operator radio pe bombardiere Lancaster în Escadrila 7 a Forțelor Aeriene Regale, în cel de-al Doilea Război Mondial. La 11 august 1944, în calitate de bombardier principal, a condus un raid împotriva rafinăriilor de petrol din La Pallice, Franța. „Ne întorceam la baza noastră din Oakington [Cambridgeshire] și încă zburam deasupra Franței, care mișuna de avioane de vânătoare nemțești, așa că eram foarte atenți“, a scris Claridge.

Eram operator radio și radar și eram foarte atent la ecranul meu tip Fishpond, căutând impulsurile care trădau avioanele de vânătoare germane. Primul semn că se întâmplă ceva neașteptat a fost când ecranul a devenit negru. Am crezut că aveam o pană de electricitate. Tocmai raportam asta comandantului, când el a urlat în intercom: „Ce mama dracului mai e și asta?“ M-am mutat în astrodome, cupola transparentă care îți dă un unghi de vedere de 360 de grade. M-am ridicat în picioare și am privit în noapte. Avionul nostru Lancaster zbura în linie dreaptă, la altitudine constantă. În fața și în spatele nostru, se vedea un șir de lumini pe kilometri întregi. Luminile laterale erau cele mai mari și mai strălucitoare, dispărând apoi în distanțele imense. Ne puteam auzi propriile motoare și nu era nicio turbulență - numai luminile.

Pe măsură ce ochii mi s-au obișnuit cu întunericul, am văzut un obiect cenușiu, în formă de farfurie, profilându-se ca parte a luminilor. Încă îmi este greu să-i apreciez dimensiunile... sunt artist, am pictat ceea ce am văzut. Lancasterul nostru era un avion mare, dar singura comparație pe care o pot face este între un punct și o foaie de hârtie. Am privit cu toții acel obiect cam trei minute. Apoi am văzut cum țâșnește într-o parte – pur și simplu un fulger de lumină și întregul corp masiv a dispărut, în mai puțin de o secundă, fără vreun zgomot, fără vreo turbulență. Echipajul era tăcut, așa că pot reda numai propriile reacții. Mi se părea foarte evident că eram supravegheați. Am rămas cu senzația unui calm complet și cu sentimentul că pentru mine războiul se sfârșise – un sentiment care nu m-a părăsit încă nici astăzi. Eram subofițer cu brevet: am încheiat turul după încă patru operații și, din punctul meu de vedere, serviciul meu activ s-a încheiat în acel punct. Abia după un timp, mi-am dat seama că întâlnisem arma supremă: niciun om dispus să mai lupte în războaiele viitoare!

Adesea, mă întreb dacă această întâlnire a avut vreun efect asupra vieții noastre. Eu cred că da. Îmi amintesc că, în acele câteva minute, nu am simțit niciun fel de frică. Și de ce nu au deschis focul mitraliorii?

Când echipajul s-a întors la Oakington, se părea că la ședința de analiză se prezentaseră mai mulți ofițeri de informații decât oricând. „Au făcut însemnări despre experiența noastră și nu au părut deloc surprinși de ceea ce am raportat. Nici măcar nu am făcut vreun raport despre raidul propriu-zis“, explică Claridge. „Un lucru îmi amintesc: ni s-a spus să nu discutăm cu nimeni despre ce văzuserăm, nici măcar între noi, și cred că am respectat această indicație.“¹⁵

Un avion de vânătoare atacă un „balon“

În noiembrie 1944, japonezii au început să lanseze baloane cu bombe „Fugo“ împotriva coastei de vest a Americii de Nord. Dintre cele 15 000 de baloane construite, 9 300 au fost lansate și transportate peste Oceanul Pacific de vânturile de mare altitudine.¹⁶ Doar relativ puține au atins teritoriul SUA, iar cele care au reușit au produs foarte puține pagube – evenimentul cel mai serios având loc în martie 1945, când un Fugo s-a prăbușit peste o linie de înaltă tensiune din statul Washington, provocând o pană de curent pe o zonă întinsă, inclusiv la fabrica de producere a plutoniului de la Hanford, unde lucrul a trebuit să fie suspendat trei zile.¹⁷ Singurele victime au fost șase persoane, care au fost ucise în iunie 1945, când și-au făcut de lucru cu o bombă lângă Lakeview, Oregon.

Când, în vara anului 1945, în apropierea bazei aeriene americane de la Selfridge Field, Mount Clemens, lângă Detroit, au fost zărite numeroase obiecte zburătoare circulare de către civili și cadre militare, s-a considerat, firesc, că erau vinovați japonezii, deși ulterior s-a aflat că ultimele Fugo aterizaseră în iunie și foarte puține ajunseseră atât de departe în est, până în Michigan. Mulți piloți din Forțele Aeriene americane și canadiene, precum și din marină fuseseră implicați în atacarea baloanelor cu diametrul de 10 metri, cu o sarcină utilă de cinci bombe explozive, patru incendiare și una antipersonal de 15 kilograme. Dar numai relativ puține au fost doborâte. Așa că, atunci când trei sau patru obiecte aducând a baloane au apărut direct deasupra aerodromului, în iulie, comandantul a cerut ca un voluntar să le atace. Jean Kisling, care făcea parte dintr-un detașament aerian al Franței Libere și era instructor pe aparatele de vânătoare P-47D și P-47N Thunderbolt, a acceptat cu viteză provocarea.

„Am fost singurul care a spus da!“, mi-a povestit Kisling. „Am decolat și am urcat la altitudine. Îmi era imposibil să judec distanța până la acele obiecte – erau foarte sus. Am

urcat mult peste plafonul normal al unui P-47D și, în sfârșit, am prins unul din obiecte în vizorul mitralierei.“ A deschis focul cu cele opt mitraliere cu calibrul de jumătate de țol din aripile avionului și a fost uluit de ce s-a întâmplat după aceea. „În momentul în care am declanșat focul, s-a tras brusc în lateral și s-a înclinat într-o rână. Înainte, apăruse ca o sferă. Acum, lăsa în urmă o dâră de condensare! Țsta nu era balon!“

La aterizare, Kisling a fost sărbătorit ca un erou. Își amintește și durerea din brațe, „de la decompresie, pentru că zburasem atât de sus“.*

Astfel, un francez a devenit primul pilot din America, cel puțin după știința mea, care a încercat să doboare un obiect zburător neidentificat. Kisling a avut noroc că a supraviețuit. Peste doar câteva zile, un avion de vânătoare – Kisling crede că s-ar fi putut să fie un avion cu reacție – trimis să intercepteze un obiect similar a explodat și s-a prăbușit lângă Denver, Colorado; pilotul a murit.¹⁸

„Pregătiți-vă de aterizare forțată“

La 28 august 1945, ofițerul de informații al aviației militare americane Leonard Stringfield se număra printre cei doisprezece specialiști ai Flotei 5 Aeriene de la bordul unui avion de transport care zbura de la Ie-shima spre Tokyo, via Iwo Jima, cu misiunea de a ocupa aerodromul Atsugi de lângă Tokyo. Avionul, un Curtis C-46 Commando, se apropia de Iwo Jima la o altitudine de aproximativ 3 300 de metri, pe un cer puternic iluminat de soare. Stringfield a văzut cu uimire, de la fereastra lui de la tribord, trei obiecte în formă de picătură de ploaie:

Erau albe, strălucitoare, ca magneziul care arde, și se apropiau de C-46 al nostru pe un curs paralel. Brusc,

---

* Unul din primele simptome ale lipsei de oxigen (și unul dintre precursorii atacului cardiac) este o durere difuză în antebrățe. (N.t.)

motorul nostru din stânga a început să dea rateuri. Ulterior, am aflat că acele instrumentului magnetic de navigație înnebuniseră și ele. Avionul C-46 a pierdut din înălțime, motorul avariat împrăștia benzina, iar pilotul a dat alarma: echipajul și pasagerii erau sfătuiți să se pregătească pentru o aterizare forțată! Nu-mi amintesc ce gândeam sau ce am făcut în următoarele clipe îngrozitoare, dar ultimele priviri aruncate celor trei obiecte aducătoare de ghinion au arătat că zburau cu aproape 20 de grade mai sus decât nivelul aparatului nostru de transport. Menținând aceeași formație strânsă, au dispărut într-un pâlc de nori. Instantaneu, motorul a început să tureze din nou și am recăpătat altitudinea, am continuat zborul pe un curs constant și am aterizat în siguranță la Iwo Jima.¹⁹

Incidentul l-a determinat pe Stringfield să fie interesat mereu de subiectul OZN. Îl cunosc pe Len ca un investigator onest și harnic, ceea ce atribuie un plus de credibilitate cazului. Mai mult, un mare număr de incidente similare, citate în cartea lui, implică efecte serioase – uneori dezastruoase – asupra avioanelor.

Aterizări forțate

Mitul că pentru fenomenele sau navele neidentificate observate în cel de-al Doilea Război Mondial ar fi răspunzătoare Germania nazistă revine periodic la suprafață. Așa cum poate confirma orice istoric al aviației, este adevărat că germanii lucrau la tot felul de aparate de zbor neobișnuite – inclusiv la proiecte de platforme circulare – în ultimii ani ai războiului. Totuși, nu există nicio dovadă demnă de încredere absolută, care să ateste că au produs nave cu asemenea caracteristici extraordinare de performanță, văzute de lumea întreagă, în atât de multe exemplare, începând din 1942 sau chiar mai devreme. Dacă lucrurile ar fi stat așa, Germania ar fi

câștigat războiul. Alt punct de vedere susține că unele nave exotice ar fi aterizat forțat în timpul războiului. În cele ce urmează, prezentăm un rezumat al acestor cazuri, plus două incidente suplimentare.

Cel mai vechi eveniment, cel puțin din câte cunosc eu, se spune că ar fi avut loc în primăvara anului 1941. Charlotte Mann relatează că bunicul ei, reverendul William Huffman, fusese chemat într-o noapte la locul prăbușirii unui avion, la aproape 25 km de Cape Girardeau, Missouri. La întoarcere, el a spus familiei că nu văzuse în viața lui un asemenea avion. Aparatul era distrus și împrăștiat peste tot împrejur, dar o bucată mare era încă întreagă și părea să aibă o formă rotundă, fără colțuri, fără cusături, cu o finisare metalică foarte strălucitoare. Charlotte i-a dat lui Leonard Stringfield următoarele detalii:

Erau acolo mai mulți polițiști în uniformă și civili, precum și militari. Erau trei cadavre, non umane, scoase din epavă și întinse pe sol. Bunicul a rostit rugăciuni la căpătâiul lor... nu păreau să aibă niciun fel de răni [și] erau acoperiți din cap până-n picioare în ceva ce părea a fi folie de aluminiu...

Erau câțiva oameni cu aparate de fotografiat care fotografiau totul. Doi dintre polițiștii în civil l-au ridicat pe unul dintre omuleți și l-au susținut de sub brațe. Au făcut o fotografie. Am văzut ulterior fotografia... unul dintre ofițerii din armată a vorbit cu bunicul și i-a spus să nu vorbească și să nu repete nimic din cele ce se petrecuseră acolo, din motive de securitate și pentru a nu alarma lumea. [Dar] bunicul s-a întors acasă și a spus totul familiei lui... nu a vorbit niciodată despre acest subiect după aceea.

Ulterior, Huffman a achiziționat o copie a fotografiei ființei extraterestre, pe care o văzuse Charlotte. Fotografia prezenta o ființă înaltă de aproximativ 120 de centimetri, cu cap mare și brațe lungi. „Era subțire și nu era evidentă nicio

structură osoasă; dădea impresia de moliciune. Nu avea păr nici pe cap, nici pe corp. Avea ochi mari, ovali, ușor înclinați, dar nu ca la orientali, de la stânga la dreapta, mai degrabă în sus și în jos. Nu avea urechi deloc și nici nas ca al nostru. Părea să prezinte doar două găuri mici... Gura era ca o tăietură scurtă, dreaptă, acolo unde ar fi trebuit să fie...”

Dacă acest eveniment a avut loc, întrebarea firească este de ce nu au ieșit la lumină mai mulți martori oculari. Au fost intimidați cu toții?

Conform dr. James Harder, fost profesor de construcții civile, s-ar putea ca un aparat de zbor neobișnuit să fi fost recuperat din Deșertul Sonora din Mexic spre sfârșitul anului 1941. Recuperarea a fost efectuată de o echipă de la Biroul de Informații al Forțelor Navale (Office of Naval Intelligence/ ONI). Un membru al echipei a adus o serie de fotografii prezentând o navă și niște cadavre mici. Dr. Harder mi-a spus că a intervievat o rudă a martorului care, deși avea doar zece ani la vremea aceea, reușise să vadă fotografiile. Cadavrele arătau, după spusele doamnei, „fusiforme“, având o înălțime cam de un metru.

Alt eveniment ar fi avut loc, conform relatărilor, la Exelgroud, lângă Gdynia, la sud de Gdansk, pe litoralul baltic al Poloniei, la 18 iulie 1943. Daniel Léger, obligat de germani să muncească într-un lagăr din Exelgroud, a dat peste o navă neobișnuită, parțial îngropată în dunele de nisip și având forma unei „pălării coloniale“. Diametrul aproximativ al obiectului era cam de șase metri. Secțiunea superioară conținea hublouri cu margini rotunjite, dispuse regulat. Fără însemne, fără suduri ori cusături sau orice alt fel de asamblări. Aflată lângă aparat, o femeie - probabil pilotul - încerca să elibereze nava din nisip. A părut să simtă prezența lui Léger.

Îmbrăcată în haine foarte strânse pe trup, un combinezon de culoare maronie, femeia avea cam 1,75 m înălțime și păr blond, lung, un mijloc subțire și șolduri late. Léger a presupus că era pilot al aviației germane, pentru că la acea vreme erau cazați la Exelgroud mai mulți piloți din Luftwaffe. Femeia

avea trăsături regulate, piele albă și ochi ușor înclinați, în maniera asiatică. I-a vorbit lui Léger într-o limbă ciudată, pe care el nu a putut-o înțelege.

Puțin mai târziu, după ce nisipul s-a mai dispersat, avia-
toarea a intrat în navă. S-a auzit un uruit ușor și pe navă au
început să se rotească două inele, unul în sensul acelor de
ceas, celălalt invers. O dungă neagră care separa cele două
inele a devenit luminoasă și a început să vibreze, moment în
care nava s-a ridicat încet de la sol, apoi a accelerat brusc la o
viteză mult mai mare decât a oricărui avion german, cu care
Léger era familiarizat. Jean Sider, unul dintre cei mai de seamă
cercetători francezi ai fenomenului OZN, consideră că martor-
ul prezintă o înaltă credibilitate.²⁰

În primăvara anului 1944, s-a afirmat că un OZN ar fi
aterizat la Stația Aeriană Kaneohe a marinei militare din insula
Oahu, Hawaii. Cel care a emis această afirmație era un tânăr
genist de la cartierul general al Companiei 112 „Albinele
mării” din Forțele Navale ale SUA. El a relatat că văzuse la sol
un obiect argintiu, cu suprafața netedă, dar marcată de
crăpături înguste, pe care era montată „o cupolă transparentă,
conținând un dispozitiv de culoare aurie, care se rotea la
diverse viteze”. Descoperitorul a fost interogat de investiga-
rii federali, care au pus întrebări specifice într-un mod care
arăta că aveau cunoștință de un eveniment anterior.²¹

În august 1945, la aproape cinci săptămâni după prima
detonare a unei bombe atomice, la situl numit Trinity din New
Mexico, deșertul del Muerto, la 16 iulie 1945, doi băieți, José
Padilla și Reme Baca, efectuau diverse munci la Ferma Padilla
din San Antonito, lângă San Antonio, New Mexico. Ei au văzut
o lumină strălucitoare, însoțită de un țuit. În cele din urmă,
au găsit o despicătură lungă în sol, la capătul căreia au
descoperit o navă în formă de avocado, de un gri-murdar, cu
o protuberanță la un capăt, care se putea vedea prin fumul
epavei arzânde. Printre resturi se aflau bucăți de metal
strălucitor, asemănător cu folia de aluminiu. O bucată boțită
sub un bolovan s-a netezit singură, instantaneu. A fost
pastrată la fermă timp de mai mulți ani.

Printr-o spărtură în bordul navei au apărut semne de mișcare. Ființe umanoide stranii se mișcau haotic și scoteau un fel de chițăituri.

Se făcuse târziu, iar cei doi băieți s-au întors călare la fermă, ca să-i spună lui Faustino Padilla ce se întâmplase. Acesta a reacționat oarecum calm, spunând că el și alții vor verifica într-o zi-două – o reacție stranie la o prăbușire aeriană, cu ocupanți răniți (care cine știe de unde veneau). Peste două zile, Padilla Sr, însoțit de Eddie Apodaca, de la poliția statului, s-a îndreptat spre locul prăbușirii în două autovehicule, cu băieții pe post de ghizi. Terenul devenise accidentat, așa că grupul a continuat drumul pe jos. La început, nu au văzut nimic, aparatul fiind acoperit cu pământ și resturi. Creaturile dispăruseră, iar uriașa grămadă de resturi fusese evident curățată și greblată, deși nava rămăsese acolo unde se prăbușise. Evident, armata aflase despre incident.

Un anumit Avila, sergent, a apărut la fermă și le-a explicat că pe proprietatea Padilla se prăbușise un „balon experimental“, iar armata trebuia să aducă niște echipamente ca să-l recupereze. În operația de recuperare s-au folosit o macara și un trauler. Operația a durat câteva zile. Băieții urmăreau periodic ce se întâmpla dintr-un loc ascuns. Într-o seară, când nava era, surprinzător, nepăzită, au urcat pe trauler, au intrat în navă și au furat o „amintire“ de pe ceva ce aducea a perete despărțitor.

Am examinat la Seattle cu mare atenție obiectul și l-am fotografiat. Are aspect clar terestru, lucru recunoscut chiar și de cei doi martori. Arată ca un fel de brățară, lungă de 30 cm și cântărind cam 400 g, are mai multe găuri pentru diverse clame. O secțiune prelevată pentru analiză, ca și testele cu acizi au arătat că metalul este aliajul numit duraluminu sau ceva asemănător. O piesă mai mică, semicirculară, considerată de martori ca provenind din epavă, a fost descoperită mulți ani după aceea la intrarea în fermă. Testele au arătat că este un aliaj de aluminiu și mangan, apropiat de standardul 330/380.²²

Proliferarea observațiilor în timpul celui de-al Doilea Război Mondial nu este întâmplătoare. Nu am nici cea mai mică îndoială că motivul este inaugurarea erei nucleare pe Pământ, necesitând o supraveghere sporită și observații strategice din partea unei inteligențe avansate. După părerea mea, este posibil ca unele asemenea inteligențe să-și aibă reședința pe Pământ sau să folosească planeta ca bază, ceea ce ar explica îngrijorarea lor față de războaie și de bunăstarea planetei în sine. Cred că aceste inteligențe au capacitatea să călătorească în spațiu de milenii. Și nu am nicio îndoială că specii cu origini extraterestre foarte diferite vin pe Pământ.

Într-un raport al aviației militare americane elaborat pe baza unor investigații privind OZN, numit Project Grudge, din 1949, specialiștii în informații au emis ipoteza că exista o corelație între zorii erei nucleare și creșterea numărului de vizite.

„O asemenea civilizație ar putea observa că, acum, se găsesc pe Pământ bombe nucleare și că se produc rachete rapide. În lumina istoriei trecute a omenirii, membrii ei ar trebui să fie îngrijați. Prin urmare, ar trebui să ne așteptăm în primul rând la asemenea vizite...”³¹

Bibliografie

1. Collins, Paul T., „The UFOs of 1942”, în *Exploring the Unknown*, nr. 48, sep. 1968.
2. Scrisoare publicată în *Air & Space* (Smithsonian), feb.-mar. 1990, p. 8.
3. Chalker, Bill, „Australian A.F.UFO Report Files”, în *The APRO Bulletin*, vol. 30, nr. 10, 1982, pp. 6-7.
4. The National Archives, ref: AIR 14/2076, „A Note on Recent Enemy Pirotechnic Activity over Germany”.
5. *Just Cause*, PO Box 218, Coventry, CT 06238, nr. 32, iun. 1992.

6. British UFO Research Association (BUFORA), dosare citate de Clarke și Roberts în *UFO Magazine* (UK), ian. 2003, p. 9.
7. The National Archives, AIR 40, „Annex[e] to Intelligence Report Mission Schweinfurt, 16 oct. 1943“.
8. Smith, Warren, *UFO Trek*, Zebra Books, New York, 1976, p. 220.
9. Valée, Jaques, *Forbidden Science: Journals 1957–1969*, North Atlantic Books, Berkeley, California, 1992, p. 309.
10. Blum, Ralph și Blum, Judy, *Beyond Earth: Man's Contact with UFOs*, Corgi Books, London, 1974, p. 67.
11. Cammell, Gordon W., „Memories of UFO Sightings Fresh after 50-plus Years“, în *UFO Magazine* (US), vol. 12, nr. 1, ian.– feb. 1997, p. 17.
12. The National Archives, AIR 14/2076, „BANG ON, 115 Squadron Gen. News Sheet, Number 1, December 31st 1943“.
13. Mason, Frances K., *The Illustrated Encyclopedia of Major Aircraft of World War II*, Aerospace/Temple Press, Feltham, Middlesex, 1983, p. 108.
14. Interviu cu generalul-maior Boris Surikov, de Lawrence Moore și Livia Russell, Moscova, februarie 1994. Parte din interviu a apărut în emisiunea *Network First: UFO*, produsă, scrisă și regizată de Lawrence Moore pentru Central Productions în 1994.
15. Scrisori trimise de Ronald R. Claridge, DFC, AEA, către Alex Turner, 23 sep./8 oct. 2003, furnizate de autor.
16. Mikesch, Robert C., *Japan's World War II Balloon Bombs Attacks on North America*, Smithsonian Institution Press, Washington, DC, 1997.
17. Covington, John, „Fugos: Japanese Balloon Bombs of WWII“, www.seanet.com/Johnco/fugo.htm.
18. Întrevederi personale, Paris, 2000, 2004 și 2005.
19. Stringfield, Leonard, *Situation Red, The UFO Siege*, Doubleday, New York, 1977, pp. 9–10.
20. Good, Timothy, *Alien Base: Earth's Encounters with Extraterrestrials*, Century, London, 1998.

21. Worley, Don, „UFO Occupants: The Heart of the Enigma“, în *Official UFO*, vol. I, nr. 2, nov. 1976, pp. 15, 46.
22. Întrevederi personale, Seattle, 6/7 iunie 2004, și numeroase comunicări ulterioare cu ambii martori.
23. Valley, Dr. G.E., „Some Considerations Affecting the Interpretation of Reports of Unidentified Flying Objects“, Appendix D, *Unidentified Flying Objects: Project „Grudge“*, Air Materiel Command, Intelligence Department, Headquarters, Wright-Patterson Air Force Base, Dayton, Ohio, August 1949. Clasificat inițial Secret.

OCS 21347-86

February 26, 1942.

MEMORANDUM FOR THE PRESIDENT:

The following is the information we have from GHQ at this moment regarding the air alarm over Los Angeles of yesterday morning:

"From details available at this hour:

"1. Unidentified airplanes, other than American Army or Navy planes, were probably over Los Angeles, and were fired on by elements of the 37th CA Brigade (AA) between 3:12 and 4:15 AM. These units expended 1430 rounds of ammunition.

"2. As many as fifteen airplanes may have been involved, flying at various speeds from what is officially reported as being 'very slow' to as much as 200 MPH and at elevations from 9000 to 18000 feet.

"3. No bombs were dropped.

"4. No casualties among our troops.

"5. No planes were shot down.

"6. No American Army or Navy planes were in action.

"Investigation continuing. It seems reasonable to conclude that if unidentified airplanes were involved they may have been from commercial sources, operated by enemy agents for purposes of spreading alarm, disclosing location of antiaircraft positions, and slowing production through blackout. Such conclusion is supported by varying speed of operation and the fact that no bombs were dropped."

PREPARED

E.O. 11652, Sec. 322 and 323 or (D)

OSD INCL May 3, 1972

BY *[Signature]* KANS Date 4-9-74

(Egd) G. C. MARSHALL

Chief of Staff.

slm

~~SECRET~~

*Orig. dispatched to Pres.
2/27/42*

*21347
86*

Un memorandum inițial secret al generalului George C. Marshall către președintele Roosevelt, cu detalii privind alarma aeriană din februarie 1942 de la Los Angeles (*The National Archives, Washington*)

1	2	cms	The National Archives	ins	1	2
Ref: <u>AR 14/2076</u>						
Please note that this copy is supplied subject to the National Archives' terms and conditions and that your use of it may be subject to copyright restrictions. Further information is given in the 'Terms and Conditions of supply of the National Archives' leaflets						

From: R.A.F. Station, STYERSTON.

SECRET

To: Headquarters, No. 5 Group.
(Attention Major Kullock, M.C., F.L.O.)

3B

Date: 2nd December, 1942.

Ref: Syn/414/4/Int.

Report by the Crew of 61 Sqdn. a/c 'J', Captain W/O Lever,
of object seen during raid on TURIN, night of
November 28/29th, 1942.

The object referred to above was seen by the entire crew of the above aircraft. They believe it to have been 200-300 feet in length and its width is estimated at 1/5th or 1/6th of its length. The speed was estimated at 500 m.p.h., and it had four pairs of red lights spaced at equal distances along its body. These lights did not appear in any way like exhaust flames; no trace was seen. The object kept a level course.

The crew saw the object twice during the raid, and brief details are given below:-

- (i) After bombing, time 2240 hours, a/c height 11,000 feet. The aircraft at this time was some 10/15 miles South-West of Turin travelling in a north-westerly direction. The object was travelling South-East at the same height or slightly below the aircraft.
- (ii) After bombing, time 2245 hours, a/c height 14,000 feet. The aircraft was approaching the Alps when the object was seen again travelling West-South-West up a valley in the Alps below the level of the peaks. The lights appeared to go out and the object disappeared from view.

The Captain of the aircraft also reports that he has seen a similar object about three months ago North of Amsterdam. In this instance it appeared to be on the ground and later travelling at high speed at a lower level than the heights given above along the coast for about two seconds; the lights then went out for the same period of time and came on again, and the object was still seen to be travelling in the same direction.

J.R. [Signature]
For Group Captain Commanding,
R.A.F. Station, STYERSTON

Un raport clasificat inițial secret despre o observare efectuată de un bombardier Lancaster al Forțelor Aeriene Regale în timpul unui raid asupra orașului Torino, în noiembrie 1942, precum și despre o observare efectuată de căpitanul avionului (*The National Archives, London*)

Foo-Fighters

Lt. Donald Meiers of Chicago was flying a Beaufighter on an intruder mission over Germany. He was braced to meet Nazi planes or anti-aircraft. Suddenly an eerie light split the darkness around his plane. Looking up from his instrument panel, the horrified lieutenant saw two red balls of fire cruising alongside his wingtips. Thinking he had run into a secret anti-aircraft weapon, Meiers tensed and waited for a German on the ground to push a button and blow him up. But the balls merely kept pace with him for a while and then disappeared.

That was more than a month ago, one of the first times Allied fighters encountered what they now call "foo-fighters." In addition to the wingtip balls, pilots have reported two other types. One is a group of three similar balls which fly in front of their planes, the other a group of about fifteen which appear some distance away and flicker on and off. Apparently controlled by radio, the foo-fighters keep

*The name comes from the "Smokey Stover" comic strip.

turnation with the planes, even when they dive, climb, or take violent evasive action. "But they don't explode or attack us," Meiers said last week. "They just seem to follow us like will-o'-the-wisps."

Probably related to the silvery balls seen by daylight pilots (Newsweek, Dec. 25, 1944), the foo-fighters so far apparently baffle intelligence officers. Possibly they are the results of a new anti-radar device which the Germans have developed. On the other hand, they may be the exhaust trails of a smaller model of the radio-controlled Messerschmitt-163, a rocket-propelled flying wing.

Foo-Fighter

If it was not a hoax or an optical illusion, it was certainly the most puzzling secret weapon that Allied fighters have yet encountered. Last week U.S. night fighter pilots based in France told a strange story of balls of fire which for more than a month have been following their planes at night over Germany.* No one seemed to know what, if anything, the fireballs were supposed to accomplish. Pilots, guessing that it was a new psychological weapon, named it the "foo-fighter."

Their descriptions of the apparition varied, but they agreed that the mysterious flares stuck close to their planes and appeared to follow them at high speed for miles. One pilot said that a foo-fighter, appearing as red balls off his wing tips, stuck with him until he dove at 360 miles an hour; then the balls zoomed up into the sky.

Skeptical scientists, baffled by the whole affair, were inclined to dismiss the fireballs as an illusion, perhaps an afterimage of light which remained in the pilots' eyes after they had been dazzled by flak bursts. But front-line correspondents and armchair experts had a Buck Rogers field day. They solemnly guessed: 1) that the balls of fire were radio-controlled (an obvious absurdity, since they could not be synchronized with a plane's movements by remote control); 2) that they were created by "electrical induction of some sort"; 3) that they were attracted to a plane by magnetism.

The correspondents further guessed that foo-fighters were intended: 1) to dazzle pilots; 2) to serve as aiming points for anti-aircraft gunners; 3) to interfere with a plane's radar; 4) to cut a plane's ignition, thus stop its engine in midair.

Some scientists suggested another possibility: that the fireballs were nothing more than St. Elmo's Fire, a reddish, brush-like discharge of atmospheric electricity which has often been seen near the tips of church steeples, ships' masts and yardarms. It often appears at a plane's wing tips.

* Last month pilots reported that they had seen mysterious floating silvery balls, apparently another "secret weapon," in daylight flights over Germany.

TIME JANUARY 14

71

La stânga, un fragment dintr-un articol din *Newsweek*, 15 ianuarie 1945, iar la dreapta, un articol din *Time* din aceeași zi relatând despre misterioasele „foo-fighters” întâlnite de echipajele aeriene ale aliaților și ale Axei în Europa și pe alte teatre de operații din lume, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Capitolul 3

Rachetele-fantomă

În vara anului 1946, în Danemarca, Finlanda, Norvegia și Suedia, a survenit un val extraordinar de observații a ceea ce a devenit cunoscut sub numele de „rachete-fantomă”, urmat de relatări din Portugalia, Maroc, Italia, Grecia și India¹. Au existat relatări sporadice și din alte țări, inclusiv din SUA.

Numite astfel din cauză că păreau a fi nave în formă de rachetă cu dâre luminoase, rachetele-fantomă (sau „bombele-nălucă”) efectuau uneori manevre fantastice, traversând cerul cu o viteză uluitoare, intrând în picaj și urcând, deși aveau alteori o mișcare foarte lentă. O trecere în revistă informativă efectuată la începutul anului 1947 la Departamentul de Război al Statelor Unite, clasificată la vremea aceea Secret, prezintă pe scurt observațiile.

Două descrieri ale rachetelor care apar mai frecvent sunt „o minge de foc cu coadă” și „un obiect strălucitor în formă de trabuc”. Direcțiile de zbor raportate acoperă toate punctele rozei vânturilor, direcția ușor predominantă fiind nordul. Altitudinea variază între înălțimea copacilor și 50 de kilometri, altitudinile mai mari fiind raportate aproape exclusiv în Finlanda. Vitezele raportate sunt între 100 km/h și „fulgerător de iute”, majoritatea fiind prezentate cu viteze mari sau foarte mari. Proiectilele au fost descrise în general ca având zbor orizontal; câteva au fost văzute plonjând în pământ sau în lacuri ori explodând în aer. În niciun caz nu s-au găsit alte fragmente decât

bucăți din materiale descrise ca fiind „zgură nonmetalică“...

În septembrie și octombrie, obiecte zburătoare au fost raportate deasupra unor puncte foarte depărtate între ele din Europa și Africa, inclusiv Belgia, Grecia, Italia, Maroc și Austria. În principal, aceste relatări nu au fost confirmate...²

Conform unui memorandum înmănat comandantului Forțelor Terestre ale SUA, generalul Carl Spaatz, poreclit „Tooey“, datat 19 iulie 1946, clasificat secret, prima observație a avut loc, deasupra Finlandei, la 13 mai. O „rachetă“ a fost văzută zburând cu viteză supersonică în direcția sud-vest pe deasupra orașului Helsinki, la o altitudine de 300 m, emițând o lumină ca de magneziu și lăsând o dâră de fum.

În majoritate covârșitoare, relatările au provenit din Suedia. Memorandumul, scris de generalul-maior George C. McDonald, locțiitorul pentru informații al șefului Statului-Major al Forțelor Aeriene, enumeră numeroase rapoarte despre lucruri numite uneori „bombe V“. Explicația dominantă era că obiectele erau rachete construite pe baza armelor V capturate de la germani (V-1, bomba zburătoare cu reacție în pulsuri, și V-2 [care de fapt se numea A4], ce era o rachetă).

Aproximativ zece observații ale unor bombe V fără însemne au fost raportate între 23 mai și 8 iunie, rachetele zburând dinspre nord-est spre sud-vest pe deasupra sudului Suediei. Aceste rachete ar fi avut forma unor trabucuri și dimensiunile unui avion mic. Zburau la altitudini de 100 până la 1 000 m și erau însoțite de o minge de foc continuă cu izbucniri intermitente de flăcări, cam la fiecare zece secunde. Astronomii suedezi elimină teoria că ar fi fost un meteorit, dar armata suedeză nu poate fi considerată vinovată de ele...

Memorandumul citează și o telegramă a Departamentului de Stat de la 12 iulie 1946:

În dimineața zilei de marți, 9 iulie, un membru al legației a văzut un proiectil asemănător cu o rachetă. Părea să cadă rapid spre pământ, dar nu s-a auzit niciun sunet de explozie. În după-amiaza aceleiași zile, altul a aterizat pe o plajă de lângă Stockholm. Nu s-au produs pagube... autoritățile militare studiază acum fragmentele. După spusele unui om de știință local, prima inspecție arată că fragmentele conțin o substanță organică, posibil carbid...

Dacă proiectilele au origine rusească, după cum se crede în general... scopul lor ar putea fi de natură politică, de intimidare a suedezilor în legătură cu presiunea rusească asupra Suediei privind actualele negocieri pentru un împrumut sau, posibil, pentru a diminua presupusa creștere a prestigiului militarilor americani în Suedia... Din cauza lipsei unor dovezi concludente și a diversității relatărilor, este dificil în acest moment să ajungem la o concluzie definitivă asupra originii acestor rachete raportate.³

Generalul McDonald a emis ipoteza că rușii ar fi lansat rachete de la baze din Estonia sau Letonia și că e posibil ca ei să intenționeze să înființeze o zonă similară cu Peenemünde, complexul militar german de la Marea Baltică, unde erau testate armele V - ulterior folosite în cel de-al Doilea Război Mondial împotriva Marii Britanii - din care unele ar fi căzut în Suedia.

Deși americanii erau mai avansați în cursa de achiziționare a tehnologiei armelor V, ca urmare a fugii lui Werhner von Braun și a celor mai mulți dintre asociații lui în zona americană a Germaniei, în iunie 1945, în cele din urmă, rușii au reușit să recruteze un număr de oameni de știință și tehnicieni germani și să înființeze un institut de cercetări pentru rachete la Bleichenrode, nu departe de centrul subteran de la

Mittelwerke, unde s-au produs inițial rachetele A-4. Helmut Gröttrup, fizician de seamă și expert în sisteme de control al zborului la rachetele V-2, comanda o echipă de sute de oameni, a căror principală misiune era să producă un set complet de planuri pentru V-2 și să reînceapă producția.

„În 1946, pe măsură ce linia de asamblare refăcută începea să furnizeze V-2 gata de zbor“, scrie Anatoly Zak, ziarist specializat în domeniul aerospațial, „guvernul sovietic a luat decizia secretă, semnată de Iosif Stalin la 13 mai, de transferare a întregii operații a rachetelor balistice în Rusia, cu tot cu experții germani, până la sfârșitul anului“. Echipa de producție a fost transferată în octombrie 1946, iar baza de lansări a fost înființată la Kapustin Yar, lângă granița cu Kazahstanul, în august 1947.⁴ Ulterior, au apărut și alte dovezi că Rusia nu putea fi responsabilă pentru rachetele-fantomă din 1946.

La 18 iulie 1946, doi ofițeri britanici de informații au fost trimiși la Stockholm pentru a intra în legătură cu corespondenții lor din guvernul suedez. Unul provenea de la Ministerul Aerului (comandantul de escadrilă Heath), iar celălalt (maiorul Malone) de la MI10(a), o ramură a Direcției pentru Informații Militare, care era parțial specializat în muniții și rachete. Suedezii au subliniat în timpul întâlnirilor necesitatea menținerii secretului.⁵ Ei păreau deosebit de doritori ca americanii să nu afle despre legăturile lor cu britanicii. „Membrii Statului-Major al Forțelor Aeriene din Suedia mi-au cerut să iau toate măsurile posibile pentru ca americanii să nu afle despre cooperarea totală a suedezilor cu noi în anchetarea misterioaselor rachete“, dezvăluie o telegramă a atașatului aerian britanic la Stockholm.⁶

Ipoteza armelor V a continuat să dețină întâietatea în comunitatea informațională. Un memorandum ultrasecret destinat președintelui Truman, datat 1 august 1946 și trimis în numele generalului Hoyt S. Vandenberg, din Forțele Aeriene ale SUA, director al CIA, menționează că guvernul suedez și cel norvegian au impus un moratoriu asupra informațiilor privind respectivul subiect, adăugând că, din informațiile

disponibile, „proiectilele“ erau un fel de tip avansat de bombe zburătoare V-1, lansate intenționat de sovietici pentru a intimida Suedia, Norvegia, Marea Britanie și Statele Unite cu etalarea unui armament superior.⁷

În Statele Unite, o rachetă-fantomă a fost văzută la 1 august de căpitanul Jack Puckett, ofițer pentru siguranța zborului de la Statul-Major al Comandamentului Aerian Tactic, Unitatea de Bază 300, Langley Field, Virginia. Când a survenit incidentul, Puckett efectua un zbor programat de la aerodromul Langley la aerodromul MacDill de la Tampa, Florida:

Aproximativ la ora 6 după-amiaza, pe când pilotam un C-47 la altitudinea de 1 220 de metri, la nord-est de Tampa, am observat ceea ce am considerat a fi o stea căzătoare, spre sud-est, deasupra Oceanului Atlantic. Copilotul meu, locotenentul Henry F. Glass, și mecanicul de bord au observat și ei acest obiect, în același timp.

Acest obiect a continuat drumul spre noi, pe curs de ciocnire, exact la altitudinea noastră. La distanța de cam 900 de metri, a schimbat direcția și ne-a tăiat calea. Am observat că avea o formă lungă, cilindrică și era cam de două ori mai mare decât B-29, cu hublouri luminoase.

Puckett a declarat că obiectul părea să fie propulsat cu rachete, lăsând în urmă o dâră de „foc“ lungă aproape cât jumătate din obiect. A putut fi văzut între două minute și jumătate și trei minute.⁸

La 11 august, trei asemenea proiectile ar fi fost observate explodând în centrul Suediei. Altul ar fi trecut direct pe deasupra Stockholmului și s-ar fi prăbușit în nordul orașului. Primele relatări ale anchetatorilor armatei au arătat că nu s-a găsit nimic. Un locotenent din Forțele Aeriene ale Suediei a estimat lungimea corpului proiectilului la 20 de metri, „în formă de trabuc, cu partea anterioară verde și cu părțile

laterale albe. El a spus că se deplasa la o altitudine deosebit de joasă, cu o viteză formidabilă”.⁹

În această perioadă, la o dată nedeazăluită, un astronom suedez, care studia cu binoclul niște nori, a zărit dintr-odată un „proiectil” luminos, care se mișca cu viteză mare.

Inițial, am crezut că era un avion, dar curând mi-am dat seama că zbura mult prea repede ca să fie avion, iar în zece secunde am văzut proiectilul în întregime. Am reușit să văd clar forma de bombă a corpului și i-am estimat lungimea la aproape 30 m. Corpul avea formă de torpilă și strălucea metalic. Nu se auzea niciun sunet, deși bomba era la doar 2 km distanță. La explozie, a străfulgerat o lumină formidabilă, care m-a orbit complet. Nu s-au putut vedea nici foc, nici fum și nici scânteii.¹⁰

Acest raport, trimis la Statul-Major General al armatei suedeze, nu lasă nicio urmă de îndoială că multe dintre aceste obiecte erau „proiectile” de un fel sau altul; dar ale cui? Și de ce? Într-adevăr, un raport Top Secret de trei pagini de la atașatul naval american la Paris, datat 13 august, este intitulat cu încredere: „Raport cu privire la rachetele dirijate trimise de pe teritoriile controlate de sovietici deasupra teritoriilor scandinave”. Evaluarea este foarte specifică:

Un mare număr din aceste proiectile sunt de tip V-1, în formă de torpilă cu două aripi mici (cu o anvergură de 2,50 până la 3 m) și un sistem de propulsie cu reacție (care permite ca la fiecare două secunde să fie ejectat un jet de flăcări lung de cam treizeci de metri, adesea prezentat a fi de culoarea verde-albăstruie. Un martor susține că porțiunea anterioară strălucește ca focul, fiind fără îndoială vorba despre deschiderea sistemului de absorbție a reactorului pulsant... există fără îndoială unul sau mai multe tipuri de mașini, caracterizate de:

O viteză supersonică (o evaluare neoficială de la Statul-Major al Forțelor Aeriene din Finlanda plasează viteza la 2 800 km/h oră)... Deși anumite descrieri ne duc cu gândul la V-2 (dâre, șuierături, aspect de meteorit), un raport menționează „un motor asemănător cu un trabuc uriaș“. Nu avem niciun motiv să credem că putem identifica total (asimila total) obiectele drept clasicele V-2 germane...

În concluzie, la ora actuală pare posibil să afirmăm că Suedia și Finlanda au fost survolate de proiectile propulsate cu reacție, ale căror itinerarii generale sunt destul de bine cunoscute și a căror rază de acțiune o depășește în mod clar pe aceea a clasicelor V-1 și V-2...¹¹

Traietorie de coliziune

La 13 august 1946, ziarele din Stockholm au relatat despre o ciocnire aeriană cu una dintre acele rachete. Următorul fragment este extras din *Washington Post*.

Trei aviatori au fost uciși când un avion suedez de recunoaștere s-a ciocnit direct cu o bombă-rachetă, ieri [12 august]. Ziarul *Aftonbladet* scrie că avionul de recunoaștere s-a prăbușit în apropiere de Vaggeryd, în sudul Suediei. La scurt timp după ce pilotul avionului a zărit bomba, se spune, contactul radio s-a întrerupt și postul de ascultare „a auzit un bubuit“, a relatat ziarul, citând anchetatorii. Relatarea, publicată de presa de după-amiază, nu a fost confirmată.¹²

Descrierile incidentului au contrastat. Un ziar a afirmat că avionul – un bombardier bimotor Saab B18 aflat în zbor de exercițiu – a fost văzut de mai mulți martori pe o traiectorie în cerc deasupra orașului Valdshult, la 1 000 de metri, timp de 15 minute (relatare ulterior respinsă, fiind vorba de alt

avion), după care s-ar fi prăbușit la pământ aproape vertical. Aparent, nu s-ar fi primit nicio comunicare radio din partea avionului.¹³ O comisie de anchetare a accidentului a sosit a doua zi.

Accidentul de la Valdshult a rămas neexplicat în statisticele Forțelor Aeriene Regale din Suedia. Principalul grup de cercetători ai fenomenului OZN din Suedia, AFU, a studiat documentele oficiale. Maiorul C.F. Westrell, expert în explozivi, a spus răspicat că nu a avut loc nicio explozie în aer. Un alt membru al comisiei a afirmat că pilotul, sergentul Segerhorn, nu avea experiență cu „zborul orb cu instrumente” de pe acel tip de aparat (pe care se pare că pilotul l-ar fi pus în funcțiune în acel moment).¹⁴

Compania Saab a construit 243 avioane B18, dintre care zece au fost implicate în accidente fatale numai în 1946. Până la și incluzând accidentul de la 12 august, își pierduseră viața treizeci și patru de membri ai echipajelor. Deși aviația militară suedeză atribuie cauza principală a acestor accidente „noilor tipuri de avioane și antrenamentului insuficient”¹⁵, nu pot să nu observ că multe asemenea accidente au avut loc în timpul valului de observații de OZN, după cum vom afla în continuare.

Autoritățile guvernamentale au pregătit un program național de „vânătoare de rachete” și au alertat unitățile militare, bazele aeriene și stațiile radar să stea de veghe, căutând „bombe-fantomă” în formă de trabuc.

În aceeași zi în care avionul B18 s-a prăbușit, un cuplu care vâslea pe un lac din centrul Suediei aproape că a fost lovit de o „bombă care plonja”, ce s-a rupt în mai multe părți și a dispărut sub apă. Iar, lângă Göteborg, un grup de cercetători a văzut „un proiectil zburător virând cu 35 de grade și apoi întorcându-se la cursul inițial”.¹⁷

Două zile mai târziu, la 14 august, echipajul de două persoane al unui B18 a raportat o întâlnire de aproape cu una dintre rachete. Ceea ce urmează este o traducere din prima parte a unui raport oficial către Departamentul Apărării Aeriene, Stockholm, înaintat de locotenentul I.

Eu eram pilotul, efectuaam un zbor de antrenament cu un avion B18A, la o altitudine de 100 m, pe ruta F1 [Baza Forțelor Aeriene Suedeze de la Västerås] – Malingsbo (18 km NV de Skinnaskatteberg) – Krylbo – F1. Sergentul M. era [în scaunul din spate] operator radio/observator.

Pe ruta Malingsbo-Krylbo am remarcat, după aproape două minute, un obiect în formă de avion, în față-stânga, cam la 60 de grade, pe un curs sud-est, ușor deasupra orizontului. Am estimat altitudinea deasupra terenului de aproximativ 250 m. Propria mea altitudine era de 200 m deasupra solului.

Distanța până la obiect era de aproape 2 000 m.

Condițiile meteorologice erau după cum urmează: plafonul de nori, aproximativ 800 m, densitatea norilor, 6-8/10, vizibilitatea pe orizontală, 30-40 km. Date fiind ultimele relatări din ziare privind survola-rea teritoriului Suediei de mai sus menționatele proiectile, am devenit imediat bănuitor. Mai mult, nu am putut identifica obiectul ca fiind un avion suedez. Prin urmare, am decis să mențin contactul vizual cu obiectul și să încerc să-l ajung dacă se va ivi ocazia. După aproape 10 secunde (a trebuit să cobor privirea la instrumente, ca să comut pe viteza maximă de croazieră), obiectul dispăruse.

Am bănuir că a dispărut sub orizont, prin urmare am redus și propria noastră altitudine de croazieră. Se părea că atât eu, cât și obiectul survolam o zonă rurală relativ joasă și am redus amândoi altitudinea de croazieră, menținând constantă altitudinea față de sol.

După cam 20 de secunde, observatorul meu [din spate], sergentul M., a descoperit din nou obiectul la 30 de grade în dreapta noastră. Între timp, menținusem exact același curs. Am făcut imediat un viraj spre dreapta, ajungând pe un curs paralel cu cel al obiectului, comutând pe viteza maximă.

Distanța cea mai scurtă dintre noi a fost de aproape 1 000 m. Mi-a devenit clar imediat că nu voi putea să țin pasul cu obiectul, a cărui viteză am estimat-o la cel puțin 600–700 km/h. După cam două minute, obiectul dispăruse în direcția sud-est. Direct în fața obiectului se afla o furtună cu ploi torențiale și cu plafonul de nori de 100–300 m și obiectul a dispărut în acesta. Obiectul a menținut o altitudine de croazieră constantă de 250 m. Astfel (pe ansamblu), a urmat topografia solului. Viteza era considerabil mai mare decât cea a unui avion... cel puțin 600–700 km/h. Propria noastră viteză [la acel moment] era de 380 km/h. Aspectul obiectului: îmi amintea un fuzelaj de B18. Fără aripi, [sau aripioare la coadă] sau alte protuberanțe vizibile de la distanța observației. Culoare închisă. Observația a avut loc la ora 10:02...

Nu s-au observat nici fum, nici flăcări de eșapament. În momentul observației, locotenentul I. era șeful unei subunități de avioane B18 din Aripa F1. Ulterior, a devenit șeful centrului experimental al Forțelor Aeriene, lucrând la zborurile de încercare ale noilor avioane și rachete suedeze. Într-un interviu telefonic din 1986 cu cercetătorul Clas Svahn, pilotul a confirmat exactitatea raportului și a adăugat că fusese convocat la Stockholm de directorul Forțelor Aeriene pentru a face o declarație orală.

„Ceea ce am observat ar fi putut fi un disc văzut din lateral sau un trabuc“, i-a spus pilotul lui Svahn. „Era suficient de aproape ca să pot spune dacă era un aparat de zbor convențional sau nu. Obiectul avea formă de torpilă. Era ascuțit la ambele capete, ca un trabuc mare, gros [vezi secțiunea foto]. Nu avea contururi sau nuanțe de culoare. Era gri închis.“¹⁸

Următorul extras dintr-un lung raport informativ Top Secret al atașatului naval american la Stockholm de la 16 august (p. 76) relevă frustrarea crescândă din cercurile militare:

Până la această dată, niciun membru al personalului armatei sau US Navy nu a văzut vreun fragment, fotografie, înregistrare radar, punct de impact sau orice alt indiciu care să arate că rachetele dirijate au fost într-adevăr văzute deasupra teritoriului suedez... Deși observarea unor fenomene luminoase strălucitoare deasupra Stockholmului la 11 august a creat mare zarvă în presa suedeză și o considerabilă îngrijorare în rândul publicului suedez, Forțele Aeriene Suedeze nu și-au chemat ofițerii din permisia de vară, iar rețeaua suedeză de avertizare aeriană aeropurtată nu a fost mobilizată pentru detectarea rachetelor raportate. Luând în considerare faptul că sute de relatări din toate colțurile țării au descris rachete în formă de trabuc cu cozi din flăcări la altitudini suficient de mici pentru a fi interceptate de avioanele suedeze cu reacție, această aparentă nepăsare... este ciudată.¹⁹

Cenzură suplimentară

La aceeași dată, un mesaj Top Secret al Departamentului de Război al SUA relevă că americanii erau la curent cu prezența la Stockholm a ofițerilor britanici de informații Heath și Malone, deși par să fi acceptat ideea că scopul vizitei lor nu era legat în mod specific de rachetele-fantomă. Totuși, „ofițerilor li se spusese să investigheze relatările legate de rachete ca o misiune suplimentară. Ei nu au fost în măsură să descopere nimic, cu excepția celor deja apărute în presă”.²⁰

La 22 august, o altă telegramă Top Secret se referea la Heath și Malone ca fiind „experți în rachete dirijate, trimiși de Ministerul Aerului în Suedia... Secția de Informații a Ministerului Aerului raportează că o știre scursă în presă a apărut în legătură cu cererea părții suedeze de echipament radar, precum și de trimiterea în Suedia de tehnicieni specializați în rachete dirijate... Mai mult, deși suedezii au cerut instalații radar și tehnicieni, acum ei au retras cererea și

Ministerul Aerului nu va mai trimite personal în Suedia în această direcție...”²¹

De fapt, experți au trimis atât britanicii, cât și americanii. Generalul-locotenent James H. Doolittle, expert al aviației militare americane, având cunoștințe speciale în domeniul tehnicilor de bombardament la distanță, a sosit la Stockholm împreună cu David Sarnoff, specialist în informații în războiul aerian. Cei doi au fost consultați de colonelul C.R. Kempf, șeful Statului-Major al Apărării din Suedia. Sarnoff a fost ulterior citat spunând că obiectele raportate nu erau nici mitologice, nici meteorologice, ci erau „rachete adevărate”.²²

La acea vreme, se impusese o cenzură suplimentară în Norvegia. La 31 august 1946, *Daily Telegraph* din Londra a relatat:

Discuția despre zborul rachetelor peste Peninsula Scandinavă a fost abandonată de miercuri de ziarele norvegiene. În acea zi, Statul-Major General din Norvegia a emis un memorandum către presă, cerând să nu se menționeze în niciun fel apariția rachetelor deasupra teritoriului norvegian; toate relatările trebuie să fie înaintate Departamentului de Informații al Înaltului Comandament.

Securitatea militară și nervozitatea politică par să fie responsabile, în egală măsură, de această măsură. În Suedia, interdicția este limitată la menționarea locului unde rachetele au fost văzute aterizând sau explodând.

Cenzura era justificată. Mai întâi, pentru că era o practică încetățenită, în timpul bombardamentelor din regiunea Londrei cu V-1 și V-2 în cel de-al Doilea Război Mondial, să se dezvăluie publicului locul în care căzuseră rachetele, astfel încât inamicul să nu cunoască gradul de precizie la țintă. În al doilea rând, rachetele-fantomă produceau o serioasă îngrijorare în rândul publicului, dacă nu panică, iar autoritățile, care nu reușiseră să dea o explicație plauzibilă rachetelor, erau nevoite să diminueze importanța situației.

Informații militare și științifice

Ideea că sovieticii sunt responsabili a continuat să domine. De pildă, într-un memorandum Top Secret adresat președintelui Truman la 22 august, generalul Vandenberg, directorul CIA, a raportat că sovieticii reactivaseră Peenemünde și că relațiile legate de rachetele-fantomă puteau să fie atribuite cu cea mai mare probabilitate zborurilor de încercare.²³

La 23 august, s-a relatat că experții britanici în radiolocație, întorși din Suedia, ar fi „prezentat guvernului britanic rapoarte secrete cu privire la originea rachetelor”.²⁴ Unul dintre oamenii de știință care au examinat rapoartele a fost profesorul R.V. Jones, la acea vreme director pentru informații la Statul-Major al aviației militare britanice și consilier științific la Secția IV a MI6, serviciul de informații din Marea Britanie. El era perfect calificat, fiind însărcinat și cu măsurile de contraspionaj legate de rachetele V-1 și V-2.

Explicabil, Jones a respins ipoteza originii sovietice. „Se presupunea că sovieticii își plimbau rachetele de croazieră la o distanță de două ori mai mare decât reușiseră germanii“, a scris el, „și era improbabil ca ei să fie atât de avansați tehnologic și să obțină o mai bună precizie la 300 km decât reușiseră germanii la 150 km”.²⁵

Americanii au continuat să suspecteze că sunt ținuți „în afara” cercului evaluărilor informative efectuate de britanici și suedezi. Un comunicat Top Secret de la 1 octombrie al atașatului militar american la Londra trimis la Washington (p. 79) dezvăluie că „atașatul militar și cel naval suedez, precum și unii membri ai personalului atașaturii militare au simțit că britanicii s-ar putea să nu ne fi dat toate informațiile pe care le dețin despre rachetele raportate deasupra Scandinaviei...”²⁶

La 10 octombrie, autoritățile militare suedeze au anunțat că ancheta lor de patru luni nu a reușit să descopere originea sau natura rachetelor-fantomă. Un comunicat special declara că 80 la sută din cele 1 000 de rapoarte ar putea fi atribuite

unor „fenomene cerești“. Ipoteza armei de tip V a fost respinsă.²⁷ „Dar“, adăuga comunicatul, „în unele cazuri, au fost făcute observații clare și neambigue, care nu pot fi explicate nici ca fenomene naturale, nici ca avioane suedeze și nici ca imaginate de observatori. Echipamentele de ecolocație și radiolocație sau alte echipamente au efectuat înregistrări, dar nu au dat niciun indiciu cu privire la natura obiectelor“. Fragmentele descoperite la locul prăbușirilor s-au dovedit a fi „zgură obișnuită“.

În februarie 1947, un mesaj Top Secret al atașatului naval de la Londra către șeful organului de informații din marina militară relatează că Ministerul britanic al Aerului promise, de la Forțele Aeriene din Suedia, „bucăți de metal“, „care fuseseră supuse unor temperaturi înalte și pe care suedezii le considerau părți posibile ale unei rachete dirijate“. Totuși, testele au relevat că „ele în sine nu furnizează suficiente dovezi care să arate că ar face parte dintr-o rachetă dirijată“.²⁹

Piese fuseseră analizate la Royal Aircraft Establishment de la Farnborough și, deși oamenii de știință raportaseră inițial că unul din fragmente conținea peste 90 la sută dintr-un element necunoscut, profesorul R.V. Jones a subliniat că materialul nu fusese testat pentru carbon. „Carbonul nu ar fi apărut în niciunul din testele standard, dar era suficient să privești materialul“, a susținut Jones, „ca să-ți dai seama că era un bolovan de cocs“.³⁰

Totuși, dacă într-adevăr ar fi fost găsit vreun element sau material neobișnuit, o asemenea descoperire ar fi fost imediat învelită în straturi de secretizare, protejată de o poveste de acoperire – de pildă, o relatare precum aceea furnizată de profesorul Jones.

* * *

Relatări despre „rachete-fantomă“ au continuat să apară, deși sporadic. Până în toamna anului 1947, probabil că unele apariții, cel puțin în Scandinavia sau în Uniunea Sovietică, au fost legate de activitatea sovieticilor, dat fiind că rușii chiar

testau atunci rachete V-2 (lansate de la Kapustin Yar), și, ulterior, o versiune îmbunătățită, numită G-1 (denumită și G-10), cu rază de acțiune mai mare decât avea V-2.³¹ Sovieticii au efectuat și multe zboruri de încercare cu reactoare pulsante de tip V-1.

Există o posibilitate îndepărtată ca rușii chiar să fie responsabili de rachetele-fantomă? Bill Gunston, unul dintre experții cei mai de seamă la nivel mondial, crede că nu. „După părerea mea“, mi-a spus el, „rușii erau principalii pionieri ai rachetelor folosite pentru a amplifica performanțele de zbor ale avioanelor. Pe de altă parte, la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, ei erau (ca tot restul lumii) cu ani-lumină în urma lui Von Braun și a programelor lui A-4 și A-10. Știu că în anii imediat următori lui 1945 nu a existat vreun program rusesc important de lansări ale unor vehicule cu rachete, în afara rachetelor germane A-4 și a celor derivate de ruși, toate acestea având cozi proeminente, dar nu și aripi“.³²

Mai mult, o rachetă-fantomă a apărut în SUA la doi ani după valul scandinav. În primele ore ale zilei de 25 iulie 1948, căpitanul Clarence Chiles și copilotul său, John Whitted, pilotând un avion DC-3 al companiei Western Airlines deasupra Alabamei, au fost alertați de un obiect aflat pe curs de coliziune. „A coborât fulgerător spre noi, iar noi am virat spre stânga“, a spus Chiles, „și a trecut la aproape 200 m de noi, la dreapta noastră și mai sus. Apoi, ca și cum pilotul ne-ar fi văzut și ar fi încercat să ne evite, a urcat cu o izbucnire uriașă de flăcări în spate și s-a năpustit în nori, curentul de la elice sau jet scuturând avionul nostru DC-3“.

Piloții au descris obiectul ca fiind „un aparat fără aripi, lung de 30 de metri, în formă de trabuc și cu un diametru cam de două ori mai mare decât cel al avionului B-29, fără suprafețe care să iasă în relief... Din partea laterală a aparatului venea o strălucire intensă, albastru-închis, care marca întreaga lungime a fuzelajului“. Pe lateral, erau ferestre sau deschideri (vezi p. 80). Investigatorii de la serviciul de informații al Forțelor Aeriene au descoperit că unicul avion aflat în vecinătate erau un aparat de transport C-47.³³

Oricare ar fi fost originea lor, nu încapă îndoială că cercurile de informații militare erau cel puțin alarmate.

În 1947, profesorul Paul Santorini, fizicianul de marcă al Greciei, a primit din partea Armatei Greciei o echipă de ingineri pentru a investiga ceea ce păreau a fi rachete rusești zburând pe deasupra Greciei.³⁴ Santorini, care studiasse cu Albert Einstein la Universitatea din Zürich, dezvoltase prima amorsă de proximitate care avea să detoneze bomba atomică de la Hiroshima la o înălțime predeterminată și proiectase și un sistem de dirijare care avea să fie folosit ulterior la rachetele americane Nike.³⁵ În 1967, la trei ani după pensionare, el a ținut o cuvântare la Societatea Astronautică, transmisă la Radio Atena, în timpul căreia a dezvăluit cu prudență rezultatele anchetei grecești privind rachetele-fantomă: „Curând, am stabilit că nu erau rachete. Dar, înainte să continuăm, armata, după ce a discutat cu oficialități străine, a ordonat suspendarea anchetei. Oameni de știință străini au fost aduși cu avionul în Grecia pentru discuții secrete cu mine“. Printre acești străini care au discutat cu fizicianul erau oameni de știință de la Pentagon și de la alte entități, nenumite.

Chestiunea OZN era acoperită de o „pătură a secretizării întinsă peste toată lumea“, a declarat Santorini, „pentru că, printre alte motive, autoritățile nu erau dispuse să recunoască existența unei forțe împotriva căreia nu aveam nicio posibilitate să ne apărăm...”

Bibliografie

1. Gross, Loren E., „Ghost Rockets of 1946“, în *The Encyclopedia of UFOs* (ed. Ronald D. Story), New English Library, London, 1980, pp. 147-9.
2. „«Ghost Rockets» over Scandinavia“, în *Intelligence Review*, nr. 47, Intelligence Division, War Department General Staff, Washington, DC, 9 ianuarie 1947. *The Ghost Rocket File*, editat de Jan Aldrich, Fund for UFO Research, PO Box 277, Mount Rainier, MD, 20712, 2000.

3. *The Ghost Rocket File*.
4. Zak, Anatoly, „The Rest of the Soviet Scientists“, în *Air & Space*, Smithsonian, vol. 18, nr. 3, aug.-sep. 2003, pp. 69-71.
5. The National Archives, FO371/56988, Memorandum din partea lui C.B. Jerram (Stockholm) către Foreign Office, 13 iulie 1946.
6. The National Archives, FO371/56951, memorandum din partea dlui Hendeson (Stockholm) către Foreign Office, 27 iulie 1946.
7. *The Ghost Rocket File*.
8. Raport depus la Comitetul Național de Investigare a Fenomenelor Aeriene (NICAP), publicat în *The UFO Evidence*, redactat de Richard C. Hall, Barnes & Noble Books, New York, 1997, p. 25.
9. „Swedish Army Investigating Rocket Mystery“, în *Washington Post*, 12 aug. 1946.
10. „Swedes Use Radar in Flights on Missiles“, în *New York Times*, 13 aug. 1946.
11. Raport informativ, Top Secret, Office of Naval Operations, pregătit de lt. cdr. A.A. Rocheleau, înaintat de căpitanul R.H. Hillenkoetter [care, în anul următor, după promovarea la gradul de contraamiral, a devenit directorul CIA], 13 aug. 1946.
12. „Plane Hits Rocket, Three Swedes Dead“, în *Washington Post*, 14 aug. 1946.
13. *Jönköpings-Posten*, 12 aug. 1946.
14. Raport final de anchetă, 13 octombrie 1946, Arhivele Statului Major al Forțelor Aeriene din Suedia.
15. *Morgen Tidningen*, 14 aug. 1946.
16. „Sweden Declares War on Rockets“, în *New-Journal*, Mansfield, Ohio, 14 aug. 1946.
17. „Two Swedes escape a «Ghost Rocket»“, în *Washington Post*, 14 aug. 1946.
18. *AFU Newsletter*, nr. 44, sep. 2002, Archive for UFO Research Foundation, PO Box 11207, S-600 11 Norrköping, Sweden.

19. Raport informativ, Top Secret, înmănat de căpitanul William D. Wright, atașat naval american la Stockholm, 16 august 1946.
20. War Department Classified Message Center, Top Secret TOT (timp de transmisie) Priority, de la atașatul militar, Londra, către generalul Spaatz și alții, 16 august 1946, *The Ghost Rocket File*.
21. US War Department, Classified Message Center, Top Secret, TOT Priority, 22 august 1946, *The Ghost Rocket File*.
22. Flammonde, Paris, *UFO Exist!*, G.P. Putnam's Sons, New York, 1976, pp. 127-34.
23. *The Ghost Rocket File*.
24. *New York Times*, 23 aug. 1946.
25. Jones, Professor, R.V., „The Natural Philosophy of Flying Saucers“, în *Physics Bulletin*, vol. 19, iul. 1968, pp. 225-30.
26. War Department Classified Messages Center, Top Secret TOT, din partea atașatului militar la Londra către Departamentul de Război, Washington, pentru generalii Chamberlin, Spaatz și Norstad. *The Ghost Rocket File*.
27. „Swedish Inquiry Fails to Solve Rocket Case“, în *New York Times*, 11 oct. 1946.
28. „Swedish Report on «Rockets»“, în *Daily Telegraph*, Londra, 11 oct. 1946.
29. Mesaj Top Secret din partea lui Tully Shelley, atașat naval al SUA, Ambasada americană la Londra, către șeful Serviciului de Informații din Forțele Navale.
30. Jones, Professor, R.V., *op. cit.*
31. Zak, *op. cit.*, p. 71.
32. Email, 3 martie 2006.
33. Arnold, Kenneth și Palmer, Ray, *The Coming of the Saucers*, Amherst Press, Wisconsin, 1952, pp. 90-1.
34. *Sydney Sun*, 25 feb. 1967.
35. Fowler, Raymond E., *UFOs: Interplanetary Visitors*, Exposition Press, Jericho, New York, 1974, p. 106.
36. *Sydney Sun*, 25 feb. 1967.

WAR DEPARTMENT
CLASSIFIED MESSAGE CENTER
INCOMING CLASSIFIED MESSAGE

URGENT

TOP SECRET PIE

PARAPHRASE NOT REQUIRED. HANDLE AS TOP SECRET
CORRESPONDENCE PER PARAS 51(1) and 60(a) AR 380-5

TOP SECRET

From: USMA Stockholm, Sweden
To: War Department for MILID
Nr: 1042

16 July 1946

Swedish Army Staff studying 300 to 400 rocket incidents of your WAR 98001 of 12 July. They advise: 6 phenomena have been observed to explode in the air, up to 50 points of impact observed. No evidence of radio control and Army Staff believes phenomena not radio controlled. Defense Research Institute studying fragments but key personnel on leave and report being delayed therefore. No large fragments yet found and small fragments appear to be nonferrous. Aston Bladct states Russians have established research base with Staff of German scientists on Dago Island off Estonia. (Staff checking basis of this report) Staff has rather tenuous hypothesis to support this as follows:

Two circular rocket courses both with radius of approximately 300 kilometers and centers respectively, in the 56-57 N latitude, and 19-20 E longitude quadrangle and the 61-62 N latitude, 21-22 E longitude quadrangle with rockets launched from Dago clockwise on both courses. This theory accounts for only portion of incidents. Staff has not yet processed all reports. Some highly placed officials believe phenomena are Russian rocket experiments either purely for research or for War of Nerves. Staff very nervous about release of info to United States and United Kingdom for fear Russians will cry "West bloc". This office urges greatest protection this information. Detailed report by next pouch also later followup on ultimate findings.

ACTION: Gen Chamberlin, Ad.
INFO: Gen Spots, Gen Norsted, Gen Aurend

CM IN 3219 (16 Jul 46) DTG 160900Z

TOP SECRET

GEN. EVEREST

NO5547

COPY NO. 22

EXACT COPY OF THIS MESSAGE IS FORBIDDEN

A-1	✓
A-2	✓
A-3	✓
A-4	✓
A-5	✓
CAR	✓
ASG	✓
Army	✓

Mesaj Top Secret, US War Department (16 iulie 1946), relatând despre cele peste 2 000 de observări ale unor „rachete-fantomă” sau „bombe-năluca” apărute deasupra Scandinaviei - în special a Suediei - și a altor țări în 1946. (The National Archives, Washington)

The Washington Post

The Post
Today—Check the National Edition
and the Evening Edition
—May Post—

WASHINGTON, WEDNESDAY, AUGUST 14, 1946

Plane Hits Rocket, Three Swedes Killed

Stockholm
Says Missiles
Make Arc to
North Russia

Stockholm Says Missiles Make Arc to North Russia

Newspaper Quotes
Londoner as Stating
Projectiles Remind
Him of Buzz Bombs

Stockholm, Sweden, Aug. 13 (AP). Three fliers were killed when a Swedish military reconnaissance plane collided head-on with a rocket bomb yesterday, Stockholm newspapers reported today.

The newspaper Aftonbladet said the reconnaissance plane crashed near Vaggeryd in southern Sweden.

Shortly after the plane's pilot spotted the bomb, it said, radio contact was broken and the listening post "heard a crash" the newspaper, quoting investigators, reported.

The report, published by other afternoon newspapers, was not confirmed.

Report Charges of Course

Meanwhile, government authorities prepared a nation-wide hunt for rockets. Air bases, radar stations and all military units were alerted for immediate action.

A well informed source said the bombs seen recently apparently were radio-controlled. Witnesses have reported seeing the bombs change course.

This source said the Swedish defense staff has established that the rockets made a wide semi-circle over southern Sweden, proceeding over northern Finland toward the Kola peninsula of Russia.

The second rocket bomb in two nights streaked over Stockholm like a meteor early yesterday, unconfirmed press reports said today.

Englishman Quoted

Descriptions of several eyewitnesses coincided with details of the first bomb. The newspaper Moritzgen quoted an English visitor as saying "It looked just like the flying bombs I saw in London."

Other reports said bombs "small and going very fast," passed over southern and central Sweden.

Although the press and public complained bitterly about the "ghost bombs," military and government officials remained silent.

But the newspaper Dagens Nyheter said editorially that the "ghost rockets" were a nuisance for "eerily phenomena" and that "these ghostly disturbances must be regarded as a preliminary exercise of the most unwelcome kind."

Articol pe prima pagină (14 august 1946) relatând despre o posibilă ciocnire aeriană cu una dintre rachetele-fantomă. (The Washington Post)

WAR DEPARTMENT
CLASSIFIED MESSAGE CENTER
INCOMING CLASSIFIED MESSAGE

TOP SECRET TOT

PARAPHRASE NOT REQUIRED. HANDLE AS TOP SECRET CORRESPONDENCE
PER PARAS 511 and 60a, AR 380-5.

TOP
SECRET

A-1	64
A-2	
A-3	22
A-4	
A-5	
CAS	
AAG	

From: USMA, London, England sgd Binnoll

To : War Department for MILID personal for Chamberlin

Nr : 71005

1 October 1946

MC 5699 - NES 6571

Military Attaché report 3658-46 of 25 September on route by mail relates 6 points under comments on cover sheet. Military and Naval Attache Sweden as well as some of FA Staff London feel British may not have given us all available information on reported rockets over Scandinavia. My understanding is that Intelligence Division is securing everything available to the British through British Staff Mission (See our Radio number 70072 of 6 August and your MATX 96774 of 7 August). If British data on 6 points raised on cover sheet has not been made available in Washington do you desire effort made here to secure this information?

Bad

Note: 70072 is CH-IN-1391 (7 Aug) General Chamberlin

ACTION: General Chamberlin

INFO : General Spotts
General Horstad

~~See 62032-6203A~~

CH-IN-193 (1 Oct 46) DTG: 011310Z jjs

GEN. EVEREST

TOP SECRET

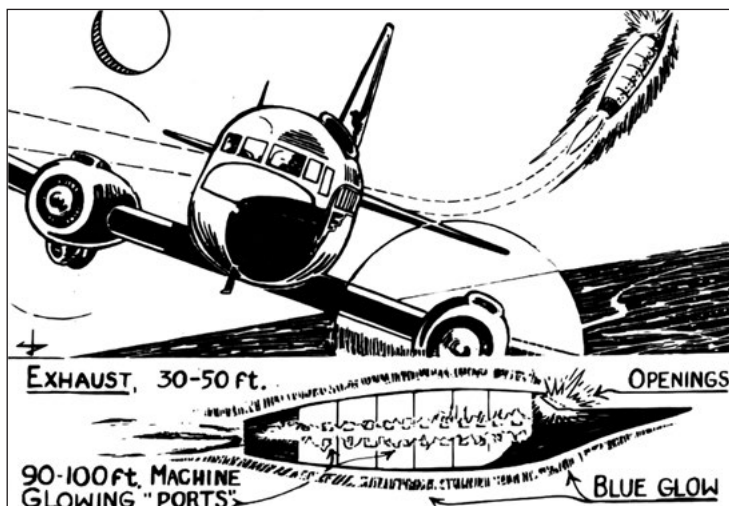
23

GEN. McDONALD

606184
COPY NO.

THE MAKING OF AN EXACT COPY OF THIS MESSAGE IS FORBIDDEN

Mesaj Top Secret al US War Department (1 octombrie 1946) abordând preocuparea americanilor că britanicii s-ar putea să nu le fi dat „toate informațiile de care dispun despre rachetele raportate”. (The National Archives, Washington)

„Racheta-fantomă întâlnită de un avion DC-3 al companiei Eastern Airlines la ora 02:45, în 25 iulie 1948, lângă Montgomery, Alabama. „Orice ar fi fost“, relatează căpitanul Clarence Chiles, „a țâșnit în jos spre noi și noi am virat spre stânga și a trecut pe lângă noi la aproape 200 de metri, la dreapta noastră și mai sus“. (Schiță din *The UFO Evidence*, editat de Richard H. Hall, Barnes & Noble, New York, 1964)

Capitolul 4

Conflictul

După cel de-al Doilea Război Mondial, SUA au fost nevoite să transforme ceea ce primise numele de cod Manhattan Engineering District Project într-o operație stabilă, în timp de pace, care să producă pentru națiune cantități însemnate de arme nucleare. J. Robert Oppenheimer a rezolvat parțial această problemă, creând în iulie 1945 „Divizia Z”¹, numită astfel după Jerrold R. Zacharias, profesor de fizică la Massachusetts Institute of Technology (MIT), care a condus divizia de la începuturile ei până în octombrie 1945, la Los Alamos Scientific Laboratory, New Mexico.

„Misiunea principală a noului grup era să îmbunătățească modelul Fat Man [bomba A] din punctul de vedere al proiectării armamentului”, mi-a spus, în 2005, Rebecca Ullrich, istoric oficial al Sandia Laboratories. „Pe ansamblu, a preluat activitățile de inginerie a tehnicii de luptă legate de proiectarea armamentului atomic... Z era organizată în câteva grupuri, după domeniul de activitate.” Un asemenea grup era Z-12 - Grupul de pregătire a manualului - format în septembrie 1947.² La vremea aceea, Divizia Z era ascunsă în cadrul a ceea ce se numea atunci Baza Sandia de la Albuquerque, New Mexico.

Divizia Z conținea douăsprezece grupuri (deși în 1948 sunt listate treisprezece). De pildă, Z-1, „Sistem experimental”, conținea Z-1A („Testare aeropurtată”) și subgrupurile B și C. Jon Kissner, zis și „Andy”, fost membru republican al Congresului din partea circumscripției Las Cruces (1996-2000), care a lucrat și la divizia sisteme spațiale, a

efectuat o serie de studii foarte serioase în această problemă.³ El crede că o ramură a Diviziei Z atașată la „Proiectul Y” – Los Alamos Scientific Laboratory, devenit ulterior Los Alamos National Laboratory – a fost asociată cu problema obiectelor aeriene neidentificate, începând cu vara sau poate cu toamna anului 1947.

Prima misiune a dr. Zacharias la MIT, în anii războiului, fusese să creeze un sistem de radiolocație „capabil să detecteze obiecte aflate la distanță”. El a creat și alte sisteme sofisticate de radiolocație, inclusiv sistemul de bombardament orb britanic numit „Oboe”. În 1951, a fost director asociat la Proiectul Charles, înființat pentru a face recomandări în privința apărării antiaeriene a continentului nord-american, iar în 1952, a condus la Laboratorul Lincoln un studiu care recomanda înființarea unui sistem de radare de avertizare timpurie (DEW) răspândite în Arctica pentru detectarea rachetelor care se apropie.⁴ Proiectul Charles a fost redenumit în același an Proiectul Lincoln, iar Zacharias a condus „Grupul de studiu de vară” al proiectului, ce includea oameni de știință de la MIT și de la CIA, care erau atât de alarmați de problemele puse de OZN din punctul de vedere al apărării aeriene, încât au dus problema direct la Consiliul de Securitate Națională.⁵

După izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial, au fost înființate multe comitete – oficiale și neoficiale – pentru studierea aparatelor aeriene neidentificate. În 1947, Armata de Uscat a înființat o unitate denumită IPU (Interplanetary Phenomenon Unit), atașată ramurii științifice și tehnice a Direcției de Contraintformații (se spune că ar fi fost înființată de fapt în 1945 de generalul Douglas MacArthur). Unitatea a fost desființată în anii 1950. Într-o scrisoare către cercetătorul William Steinman, locotenent-colonelul Lance Cornine explică:

„Unitatea” a fost formată ca un proiect de casă, strict din curiozitatea locțiitorului pentru informații al șefului Statului-Major. Nu a fost niciodată o „unitate”

în sens militar, nici nu a fost organizată vreodată oficial, nu raporta nimănui, nu avea nicio funcție, misiune sau autoritate investigativă și s-ar putea să nici nu existe vreo înregistrare oficială legată de ea. Numai memoria instituțională și amintirile personale fac referire la existența acestei unități.⁶

Colonelul Anthony Gallo Jr., director la Contrainformații, m-a informat că „mai sus-menționata unitate a Armatei de Uscat a fost desființată spre sfârșitul anilor 1950 și nu a fost reactivată niciodată. Toate înregistrările legate de această unitate au fost transferate la Biroul de Investigații Speciale al Forțelor Aeriene ale SUA, în legătură cu operația «BLUEBOOK»“.⁷ Astfel de dosare, dacă au supraviețuit, încă nu au fost date publicității. Numit oficial Project Blue Book, acesta a constituit a treia și ultima anchetă oficială a Forțelor Aeriene privind fenomenele aeriene (1952-1969).

Tentativele eșuate de a doborî aparate aeriene neidentificate la Los Angeles (1942), Detroit și Colorado (1945), precum și extraordinara proliferare a observărilor unor posibile „proiectile“ ostile și a altor aparate în 1946 și la începutul lui 1947 au reînnoit hotărârea autorităților militare ale SUA de a aduce la sol unul sau mai multe asemenea aparate, pentru evaluarea lor din punctul de vedere al informațiilor științifice și tehnologice. (Nu știu dacă aparatul despre care se spunea că fusese recuperat la San Antonio, New Mexico, în 1945, a fost doborât.) De vreme ce intensul program de înarmare nucleară părea să fi condus la intensificarea a ceea ce părea a fi recunoaștere strategică executată de forțe ale căror motivații erau necunoscute, protejarea instalațiilor de la Los Alamos, Sandia și din alte părți ar fi fost de o importanță vitală (evident, și pentru a contracara orice potențială amenințare sovietică).

Un asemenea plan ar trebui să fie clasificat Top Secret, iar în plus ar trebui să fie foarte compartimentat. Programul nuclear, cu multiplele lui niveluri de „compartimentare“, va furniza o acoperire perfectă. „Compartimentarea cunoașterii“,

scrie generalul Leslie Groves, liderul militar responsabil de Proiectul Manhattan, „era esența securității. Regula mea era simplă... fiecare om trebuie să cunoască tot ce are nevoie să știe ca să-și facă treaba și nimic altceva”.⁸

Ulterior, secretele extrem de sensibile au fost desemnate SCI („Sensitive Compartmented Information”) sau ESI („Extremely Sensitive Information”), deși există și alte sisteme. De pildă, VRK („Very Restricted Knowledge”), stabilit de Agenția Națională de Securitate în 1974, limitează accesul la activitățile și programele deosebit de sensibile de culegere de informații prin sistemele de comunicații (COMINT). Conform lui William M. Arkin, VRK conține în mod normal restricții și mai dure, categorisite prin numere (de pildă, VRK-7).⁹

Andy Kissner explică ce este o Forță T (*T-Force*): „O unitate specializată, adesea interservicii, a armatei americane, a cărei misiune era să ocupe, să mențină sau să apere o anumită instalație inamică cu valoare tehnică, definite astfel de OSRD [*Office of Scientific Research and Development*] și de JCS [*Joint Chiefs of Staff*] în timpul celui de-al Doilea Război Mondial”.¹⁰ Forțele T (*T-Forces*) – care au pus stăpânire pe cele mai secrete laboratoare aerospațiale ale lui Hitler – au fost constituite din agenți OSS (Oficiul de Servicii Strategice), organizație care a devenit mai târziu CIA.

„«Colecția» noastră tehnică de capacități de producție pentru obiecte de proveniență străină avea o clasificare de secretizare foarte înaltă spre sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial”, mi-a spus Kissner. „«Paperclip» și alte colecții de echipamente străine (rachete, avioane, tancuri, aparatură electronică etc.), precum și metodele folosite pentru dobândirea acestor obiecte spre a fi analizate au același grad de clasificare secretă. Discurile zburătoare erau și ele, după părerea mea, tehnologie „străină”, fiind de asemenea colecționate. Forțele T acționau sub autoritatea Biroului pentru Cercetare și Dezvoltare al JCS, a OSRD și a Biroului Executiv al președintelui.

Kissner m-a informat de asemenea că, pornind de la informațiile privind incidentul de la Roswell, „o Forță T a

primit misiunea să captureze un disc care zboară (sau discurile) și să curețe urmele de la locul prăbușirii, la ordinele OSRD...¹¹

„Fenomene stranii“ deviază racheta V-2

La 5 mai 1947, „fenomene stranii“ au fost citate de locotenent-colonelul Harold R. Turner, ofițer comandant la Poligonul de Încercări (WSPG) de la Sandia, New Mexico, ca vinovate pentru ciudatul test de zbor al unei rachete V-2 (A-4).¹² Racheta a urcat la altitudinea intermediară de 65 km, iar Kissner a aflat că tehnicienii radar detașați la serviciul de muniții al Armatei de Uscat au văzut uluiți cum o altă țintă apărea instantaneu chiar lângă rachetă.¹³ Racheta V-2 a început să devieze și s-a prăbușit, peste două minute, la 40 de grade față de traiectoria normală. După raportul oficial al echipei care a făcut cercetări la sol, Turner a tras concluzia că nu există niciun indiciu care să arate cauza comportamentului rachetei.¹⁴

Acest incident, spune Kissner, „a inaugurat un episod care va evolua de-a lungul următoarei jumătăți de secol în secretul cu cea mai înaltă clasificare din istoria lumii a unui proiect de cercetare militară și științifică și de dezvoltare – chiar mai secret decât Proiectul Manhattan Engineering District, în cadrul căruia a avut loc prima experiență atomică la poligonul Trinity... Nu este nicio mirare că acest proiect va necesita utilizarea unora dintre laboratoarele Comisiei pentru Energie Atomică“.

El continuă:

Orice ar fi fost obiectul care a apărut și a dispărut după ce a observat o rachetă V-2 în zbor și i-a afectat traiectoria pe un poligon pentru rachete cu un înalt grad de secretizare a devenit o prioritate imediată în cadrul unui cerc foarte restrâns. Acesta cuprindea

ofițeri cu funcții înalte de stat-major și oamenii de știință civili atașați la Biroul pentru Cercetare Științifică și Dezvoltare și la Joint Research and Development Board al JCS, sub a căror autoritate fusese înființat și acționa Poligonul de la White Sands. Ambele organizații naționale de cercetare și dezvoltare a armamentului erau conduse de același om, dr. Vannevar Bush.

Citând materialul publicat, Kissner relatează că, inițial, s-a emis ipoteza că obiectul era un avion rusesc de recunoaștere, cu rază mare de acțiune, sau un aparat de zbor fără pilot lansat din Mexic, deși „fenomenul straniu” nu fusese detectat înainte de lansarea rachetei V-2.

Au fost analizate înregistratoarele atașate șirului de radare de urmărire care evaluau comportamentul rachetei, precum și filmele făcute de o baterie de camere rapide de la sol. Oameni de știință germani, printre care și Werner von Braun, aduși de US Army Ordonance (Serviciul Armament al US Army), Secțiunea Echipament Inamic, la Fort Bliss (El Paso, Texas) pentru a-l încuraja pe dr. Bush, au fost martori la lansare, așa cum au fost și oamenii de știință care lucrau la Laboratorul de Cercetări al US Navy, printre ei fiind și dr. James Van Allen* de la Applied Physics Laboratory al Universității Johns Hopkins. Germanii... nu au fost nici ei în stare să explice fenomenul.

Alte persoane aduse la WSPG pentru analiza informațiilor au fost generalul de brigadă Robert M. Montague, specialist în rachete antiaeriene dirijate, și generalul-maior John Homer, comandantul Artileriei Antiaeriene a Armatei de Uscat și al Centrului de rachete dirijate de la Fort Bliss.

---

* Descoperitorul Centurii Van Allen, zona din jurul Pământului în care interacțiunea dintre vântul solar (format în principal din protoni) și câmpul magnetic terestru produce intense radiații. (N.t.)

Aviația Armatei de Uscat a fost pusă în alertă avansată, în așteptarea unor intruși aeropurtați necunoscuți. Locotenent-colonelul Turner și generalul Montague au cerut o dezvoltare mai rapidă a aparatelor Gapa (aparate de zbor sol-aer fără pilot), acționate sub auspiciile ramurii tehnice a Comandamentului de Materiale Aeriene, condus de generalul Nathan F. Twining, sediul programului fiind la Wendover Field, Utah.¹⁵ Werner von Braun a declarat că au fost construite peste 100 de Gapa înainte ca programul să fie desființat în 1949. Toate erau rachete cu două trepte, cu motoare cu combustibil solid.¹⁶

Revanșa

Andy Kissner crede că incidentul din 15 mai a condus ulterior la doborârea câtorva discuri – și la valul fără precedent de prăbușiri ale unor avioane, atribuite unei răzbunări. Se spune că primul atac postbelic al obiectelor zburătoare necunoscute ar fi avut loc la 29 mai 1947. La ora 16:00, la WSPG, a fost anulată o lansare de V-2. La ora 17:30, un avion Curtiss SB2C Helldiver al Forțelor Navale americane s-a prăbușit pe aeroportul Las Cruces, la 40 km vest de poligonul de lansare, din cauza unei defecțiuni la trenul de aterizare. În jurul orei 18:00, un al doilea avion, pilotat de un elev pilot, s-a răsturnat în timpul unei tentative de aterizare pe același aeroport. La ora 19:15, cel puțin o rachetă sol-aer cu o încărcătură de 306 kg de exploziv foarte puternic a fost lansată spre una sau mai multe ținte prezentate de radar ca plutind la sud-vest de poligonul WSPG. Kissner susține:

La aproximativ 7:20 seara, la o altitudine de peste 20 km, amorsa de apropiere a detonat încărcătura, cam la 15 km nord și ușor spre vest de Munții Franklin. Această explozie, la care a fost martor și generalul Homer și care a fost relatată de Hanson Baldwin în ziarul *New York Times* de a doua zi, a avut loc cu mai

mult de 10 minute înainte de o a doua explozie, produsă la cel puțin 50 km mai spre sud. Generalul Homer a trimis trupele să caute resturile rachetei și să cerceteze locul primei prăbușiri, la 15-25 km nord-vest de Fort Bliss, în direcția WSPG.

Ținta rachetelor sol-aer, posibil avariata de explozie, și-a continuat zborul în spațiul aerian la nord de Fortul Bliss, având în cele din urmă un impact cu solul la mai puțin de 1,5 km de aeroportul Buena Vista, pe atunci nou, situat la sud de centrul orașului Juarez, din Mexic, la ora 7:32 p.m.... „Un fulger de lumină orbitor“, urmat de un val intens de presiune [și] de apariția unui nor în formă de ciupercă au incitat localnicii să creadă că explodase o bombă atomică... Unda de șoc produsă de impactul cu solul a fost simțită la aproape 60 km nord-vest de craterul de impact.

„Nu era deloc clar ce fel de obiect fusese“, explică Kissner. „Explozia l-a vaporizat complet. Mici fragmente de „bucăți de metal cenușiu ars fuzionate cu nisip și rocă topită“ au fost descoperite în jurul craterului cu dimensiunile de 15x15x8 metri. Pe fundul gropii nu se afla nicio rachetă V-2; de fapt, nici V-2, nici altceva. Doi piloți mexicani, care au aterizat cu avionul lor la scurt timp după explozie, au raportat că au văzut „un fulger luminos care i-a orbit temporar, urmat de o explozie asurzitoare“.

Poliția militară staționată la Fort Bliss și alți membri ai personalului Armatei de Uscat de la WSPG s-au grăbit să treacă granița în Mexic, în încercarea de a pune mâna pe obiectul doborât. Au fost întâmpinați la crater de trupele mexicane, care i-au trimis imediat înapoi. Generalul mexican care comanda garnizoana Juarez, Enrique Diaz Gonzalez, a interzis accesul în zona Juarez al oricărui militar american timp de câteva săptămâni după incident. Nu s-a aflat niciodată ce a găsit echipa de securitate trimisă de generalul Homer

la locul primei prăbușiri, pe versantul vestic al Munților Franklin, la est de Anthony, New Mexico, cu douăsprezece minute înainte de explozia din Mexic.

Imediat a fost furnizat presei un comunicat, conform căruia o altă rachetă V-2 lansată de la White Sands a luat-o razna; giroscopurile nu au funcționat și racheta a zburat la 180 de grade față de traiectoria dorită, prăbușindu-se în Mexic.

Redactorul de la *Las Cruces Sun News* a observat ascensiunea rachetei împreună cu vecinii lui, după care a văzut cum a virat spre sud. „În clipa aceea, pe când racheta, al cărei jet de propulsie semăna ca o altă stea, trecea pe lângă două stele de magnitudinea unu și pe lângă Lună, ne-am dat seama că ceva era în neregulă”, a spus el. Kissner subliniază că în acel moment lumina era prea puternică pentru ca fie și stelele de magnitudine unu să fie vizibile, așa încât, după părerea lui, nu puteau să fi fost decât discuri. Cât privește „racheta V-2”, redactorul de ziar presupunea că era vorba de o versiune modificată, dat fiind timpul prelungit de ardere.¹⁷ Avea dreptate.

„Până prin 1999”, mi-a spus Kissner, „US Army a susținut că la aeroportul din Juarez s-a prăbușit o rachetă V-2. În 1999, au schimbat povestea și spun acum că pe aeroport s-ar fi prăbușit o rachetă Hermes A-1. Nu s-a dat încă nicio explicație privind explozia care a produs un nor «în formă de ciupercă», văzut de un pilot, sau craterul produs de explozie, sau ceasul care s-a oprit în biroul șerifului din El Paso”.¹⁸

Pornind de la proiectul inițial german *Wasserfall*, A-1 era practic o machetă la scara 1:3 a lui V-2. Avea menirea să doboare avioane la mare altitudine și putea zbura cu o viteză de 3 000 km/h la o înălțime de 25 de kilometri. Cinci rachete A-1 au fost lansate de la White Sands între mai 1950 și aprilie 1951, conform afirmațiilor lui Werner von Braun și ale altora. El nu dă nicio informație privind lansări anterioare.¹⁹ Citând sute de articole din ziare, Kissner relatează despre îngrijorătoare înmulțire a prăbușirilor din acea vreme:

Cercetările efectuate până la ora aceasta arată că peste șaiszeci de avioane ale US Army și US Navy – B-29, B-17, Corsair, P-80, P-84, AT-6, P-51, C-47, C-54, F-7 – au fost pierdute în această perioadă de două luni. În aceste incidente și-au pierdut viața o sută douăzeci de aviatori, alți șaptezeci și patru fiind răniți – toate informațiile provenind din presa locală sau națională. Majoritatea acestor accidente a avut loc în spațiul aerian continental al SUA. Misiunile și alarmele militare speciale, alături de o frecvență neobișnuit de mare a patrulilor aeriene naționale, au consumat rezervele de combustibil pentru avioane cu elice și cu reacție; s-a relatat că, la mijlocul lunii iulie, rezervele de carburant scăzuseră la mai puțin de o treime față de inventarul obligatoriu.

Alături de avioanele militare, și aparatele civile au avut de suferit în număr tot mai mare. O trecere în revistă a accidentelor raportate într-o perioadă de doar câteva zile este revelatoare:

29 mai

- Un avion Curtiss SB2C al US Navy se prăbușește la decolare, la Las Cruces.
- Un avion de antrenament se răstoarnă la aterizare pe același aeroport.
- Un DC-4 al companiei United Airlines nu reușește să dobândească altitudine la decolarea de pe aeroportul La Guardia, New York, omorând treizeci și opt de persoane. „Câteva lucruri strălucitoare, ca metalul“, au fost văzute căzând din avion.
- Un C-54 al Armatei de Uscat se prăbușește în apropiere de Tokyo, omorând patruzeci și două de persoane.
- Un avion de bombardament B-29 al Forțelor Aeriene ale SUA nu reușește să ia înălțime la Aerodromul Ladd, Alaska, omorând trei persoane.
- Două avioane ale armatei olandeze se ciocnesc în aer la Tilburg, omorând douăsprezece persoane.

- Un DC-3 al companiei Icelandic Airways se ciocnește de un munte în Islanda, omorând douăzeci și cinci de persoane.
- Un avion de transport Ju-52 al guvernului francez se ciocnește de un munte în sudul Algeriei, omorând trei persoane.

30 și 31 mai

- Un avion DC-4 al Eastern Airlines se răstoarnă pe spate și se prăbușește la sol lângă Port Deposit, Maryland, omorând cincizeci și trei de persoane – cel mai mare dezastru al unei companii aeriene comerciale din istoria Americii până la acea oră.
- Un avion B-24 Liberator al Royal Air Force (Marea Britanie) explodează inexplicabil pe când era staționat pe pistă, rănind patru persoane.
- Un DC-3 al China Air Transport aterizează forțat, după ce una din aripi ia foc.
- Un DC-4 al Biroului de Cercetări Navale se ciocnește în aer, la New Jersey, cu un Piper Club care intrase în picaj. Două persoane mor.
- Un mecanic de avion își pierde viața când avionul ușor pe care îl pilota nu mai poate menține altitudinea și se prăbușește la Hemet, California.
- Un „avion de bombardament bimotor de antrenament” cu patru persoane la bord „dispare” în zbor între Shreveport, Louisiana, și San Antonio, Texas.

La 6 iunie, Comandamentul de Transport al Armatei de Uscat ține la sol toate avioanele C-54 (versiunea militară a DC-4). „Un purtător de cuvânt al Aviației Armatei de Uscat a spus că cele mai mari două dezastru ale unor avioane comerciale americane din istorie au implicat, în ultima săptămână, aparate DC-4, dar nu a amintit nimic despre celelalte accidente aeriene, care sunt acum în număr de peste patruzeci, implicând aproape toate tipurile de avioane din principalele categorii de forțe armate și ale aviației generale.”

Prăbușirile au continuat, iar *New York Times* a relatat despre nevoia de a recruta personal proaspăt în artileria antiaeriană, pentru că noua amenințare „pe orice câmp de luptă sunt avioanele și roboții *cu rază mare de acțiune*“.²⁰ (Termenul de „robot cu rază mare de acțiune“, subliniat de Kissner, este aproape cu siguranță termenul eufemistic cu care erau desemnate obiectele zburătoare neidentificate.) Iar, la audierea lui în fața Comitetului pentru Cheltuieli al Camerei Reprezentanților, Jerome C. Hunsaker, președintele Comitetului Consultativ Național pentru Aeronautică, a cerut o creștere uriașă a bugetului, pentru menținerea superiorității aeriene. „Mare parte a depoziției de la audieri a fost atât de secretă, încât a fost ștearsă din înregistrările publice“, relatează un ziar.²¹

La 13 iunie, un DC-4 al companiei Pennsylvania Central s-a ciocnit de o faleză lângă Leesburg, Virginia, omorând cincizeci de persoane.²² În aceeași zi, mai târziu, un B-29 cu baza la Aerodromul Davis-Monthan, lângă Tucson, Arizona, a dispărut, iar, peste două ore și jumătate, s-a izbit de Muntele Hawk, lângă Springfield, Vermont, omorând doisprezece membri ai echipajului. La 15 iunie, un avion de transport C-47 al Armatei de Uscat a aterizat forțat la Aerodromul Godman, Kentucky, dar toți membrii echipajului au scăpat nevătămați.²³ Douăzeci de membri ai echipajului făceau parte dintr-un grup informativ condus de generalul-maior W.G. Wyman.²⁴ Profund îngrijorat de frecvențele dezastre aviatice, președintele Truman a numit o comisie specială de anchetă, condusă de președintele Comisiei Aeronautice Civile, sprijinit de Jerome H. Hunsaker.²⁵ (Vezi p. 97.)

La 16 iunie, la Atlantic City, New Jersey, un pilot de vânătoare al US Navy a fost obligat să efectueze o aterizare forțată pe o autostradă suburbană, reușind să scape cu puțin înainte ca avionul - încărcat cu muniție - să ia foc și să explodeze.²⁶ Prăbușirile au continuat, ca și observarea unor „discuri zburătoare“.

La 24 iunie 1947, pilotul Kenneth Arnold a observat nouă obiecte în formă de semilună lângă Mount Rainier,

Washington. Raportul lui a făcut prima pagină în toată lumea. Arnold pilota la vremea aceea un avion propriu, un CallAir monomotor, fiind în căutarea rămășițelor unui avion C-46 de transport al US Navy, prăbușit în munți cu câteva luni în urmă. Marina militară oferise o recompensă de 5 000 de dolari pentru descoperirea avionului și a corpurilor neînsuflețite ale celor treizeci și doi de infanteriști marini de la bord.

Rămășițele aveau să fie descoperite în cele din urmă la Ghețarul Tacoma, pe muntele Rainier, la o înălțime de aproximativ 3 000 de metri, de Escadrila de Căutare-Salvare cu baza la Aerodromul McChord. Arnold, care la vremea aceea lucra la Căutare-Salvare în Idaho, a aflat de la șeful celor de la McChord că, atunci când echipa lor ajunsese, în fine, la locul prăbușirii, fuzelajul avionului era practic neatins și toate bagajele și parașutele erau încă înăuntru. „Mi-a spus că nu s-au găsit nici sânge, nici oase și niciun cadavru“, i-a spus Arnold reporterului Bob Pratt. „Mi-a spus că, după toate aparențele, pumele căraseră de acolo toate cadavrele... în ultimă instanță, au sfârșit prin a spune că terenul era prea dificil ca să coboare cadavrele [și] se pare că asta a rămas explicația oficială. Totuși, s-a ținut o ceremonie funerară pentru cei morți în prăbușire [și] au fost treizeci și două de sicrie, fără morți în ele... și nici nu au plătit vreodată recompensa.“²⁷

„Obiecte argintii căzătoare“

La 27 iunie, o martoră care mergea cu mașina spre El Paso de la Albuquerque, la San Antonio, New Mexico - 25 km vest de Poligonul de lansări experimentale de la White Sands (în engleză, WSPG) -, a relatat că a văzut „un obiect argintiu care cădea“, pe care l-a descris ca fiind „cum nu se mai poate mai strălucitor. Dacă ar fi fost mai aproape, ne-ar fi orbit... A lăsat în urmă o dâră scurtă. Am presupus că lansaseră ceva la Poligonul de la White Sands“. Oficialitățile au negat că s-ar fi

lansat vreo rachetă după 12 iunie. În aceeași zi de 27 iunie, un martor a observat deasupra Muntelui Franklin, Texas, „un disc strălucitor”.²⁸

La primirea unor rapoarte suplimentare privind „obiecte căzătoare” în apropierea bazei, locotenent-colonelul Harold Turner, ofițerul comandant al Poligonului WSPG, a ordonat trimiterea de echipe de căutare „în tentativa de a localiza obiectele sau de a obține informații suplimentare”.²⁹

Până la 5 iulie, discuri zburătoare fuseseră raportate în peste treizeci și unu de state – în special în regiunile El Paso, Las Cruces și Carrizozo din sudul statului New Mexico și vestul Texasului.

La 7 iulie 1947, au apărut relatări din Wisconsin, dintre care prima implică o „farfurie” care călătorea cu o viteză de 10 000 km/h, în conformitate cu spusele unui instructor de zbor și ale unui elev pilot, care tocmai decolaseră de la Eikhorn. A doua observație, la Eagle, se referea la o farfurie care zbura cu aproximativ 15 000 km/h, raportul aparținându-le căpitanului R.J. Southley, ofițer de aprovizionare în aviația militară americană, și pasagerului acestuia.³⁰ În aceeași zi, *New York Times* a relatat că „un avion cu reacție P-80 de la Aerodromul Armatei de Uscat de la Muroc, California, și șase avioane de vânătoare tradiționale de la Portland, Oregon, erau gata să decoleze în momentul în care ar fi fost observată orice farfurie zburătoare în zonele respective”.

La ora 09:20, a doua zi, la Muroc, locotenentul J.C. McHenry și alte trei persoane au observat două obiecte de formă sferică, ce zburau cu 500 km/h la altitudinea de 2 600 m. În aceeași zi, mai devreme, doi ingineri militari raportaseră apariția unui disc metalic care „intra în picaj și oscila” deasupra bazei. Curios, nu a fost trimis niciun avion care să intercepteze intrușii, în ciuda ordinelor emise cu doar câteva zile înainte.³¹

Poate că militarii se codeau să intre iar în confruntări directe cu intrușii în acel stadiu. După cum s-a aflat ulterior, două discuri se prăbușiseră deja în New Mexico – la sfârșitul

lunii iunie – ducând la extraordinara serie de evenimente care avea să fie cunoscută sub numele colectiv de „incidentul de la Roswell“.

Bibliografie

1. *Sandia History Program & Corporate Archives*, Sandia National Laboratories. www.sandia.gov/recordsmgmt/zdiv.html
2. Scrisoare din 5 iulie 2005.
3. Kissner, J. Andrew, *Peculiar Phenomenon: Early United States Efforts to Collect and Analyze Flying Discs* (încă nepublicată).
4. Ramsey, Norman F., „Bibliographical Memoirs of Jerrold R. Zacharias“. <http://stills.nap.edu/html/biomems/jzacharias.html>.
5. Hall, Michael David și Connors, Wendy Ann, *Captain Edward J. Ruppelt: Summer of the Saucers – 1952*, Rose Press International, Albuquerque, NM, 2000, pp. 117–18, 202.
6. Steinman, William S. și Stevens, Wendelle C., *UFO Crash at Aztec: A Well Kept Secret*, UFO Photo Archives, PO Box 17206, Tucson, AZ 85710, p. 55.
7. Scrisoare trimisă de colonelul Anthony Gallo Jr. de la Statul Major General, director la Contraintformații, Departamentul Armatei de Uscat, Washington, DC, 12 martie 1987.
8. Weisgall, J.M., *Operation Crossroads: The Atomic Tests at Bikini Atoll*, Naval Institute Press, Annapolis, Maryland, 1994, p. 84.
9. Arkin, William M., *Code Names: Deciphering US Military Plans, Programs, and Operations in the 9/11 World*, Steerforth Press, Hanover, NH 03755, 2005, p. 548.
10. Kissner, *op. cit.*
11. Scrisoare din 4 iunie 2005.
12. „V-2 Goes Astray“, în *Las Cruces Sun News*, 16 mai 1947.

13. Kissner, *op. cit.*
14. *Las Cruces Sun News*, 16 mai 1947.
15. Kissner, *op. cit.*
16. Von Braun, Wernher și Ordway III, Frederick I., *History of Rocketry & Space Travel*, Nelson, London, 1966, p. 144.
17. *Las Cruces Sun News*, 1 iunie 1947.
18. Email, 3 octombrie 2005.
19. Von Braun, *op. cit.*, p. 126.
20. Baldwin, Hanson W., „Few Men Assignet do Anti-Aircraft“, în *New York Times*, 7 iunie 1947.
21. „Aerial Weapons Research Funds Urged to Keep Air Superiority“, în *Las Cruces Sun News*, 14 iunie 1947.
22. *New York Times*, 15 iunie 1947.
23. *Arizona Republic*, 16 iunie 1947.
24. *El Paso Times*, 16 iunie 1947.
25. *Arizona Republic*, 16 iunie 1947.
26. *New York Times*, 18 iunie 1947, p. 10.
27. Pratt, Bob, „Conversation with Major Donald Keyhoe“, www.bobpratt.org/keyhoe.html.
28. „More El Pasoans Report Seeing «Flying Discs» in Southwest“, în *El Paso Times*, 29 iunie 1947.
29. „Now «Falling Objects»“, în *El Paso Times*, 28 iunie 1947.
30. Kissner, *op. cit.*
31. „Report on Flying Saucers“, raport (secret) către generalul comandant, Unitatea Bază 32 AAF, Bolling Field, Washington, DC, scris de John D. Schindler Jr. AAF-CAP (Patrula Aeriană Civilă), ofițer de legătură, 7 iulie 1947.

Round-the-World Series of Plane Wrecks Kills 180

By ASSOCIATED PRESS

A world-wide series of disastrous crashes the past few days has taken 180 lives more than a third of the 428 killed in major commercial and military crashes in the this year.

At least 26 other persons were injured, some critically, and three fliers were missing.

Investigators and witnesses reported the apparent causes of the crashes were varied.

to Die in One Crash

The worst tragedy and biggest plane disaster in the history of the United States was the crash of an Eastern Airlines DC-7 Friday near Post Deposit, N.Y., with the loss of 53 lives. The cause still was in doubt but some witnesses told investigators they saw the tail section of the big plane come off before it plunged in flames.

Less than 24 hours earlier, the heaviest single-crash crash in the nation's aviation history occurred when a United Air Lines plane was wrecked in an attempted takeoff in New York, causing 11 deaths.

Eastern Airlines DC-7 Friday near Post Deposit, N.Y., with the loss of 53 lives. The cause still was in doubt but some witnesses told investigators they saw the tail section of the big plane come off before it plunged in flames.

A flight instructor and his student were killed Saturday when their light plane crashed after it and a Navy DC-4 collided near Red Bank, Md. The Navy plane returned to its base and none of its passengers was injured.

Army Wreck Kills 40

Near Tokyo, an Army transport crashed in the mountains Thursday killing 40. The American C-47, which was 500 feet higher as it was approaching a runway for landing, was apparently not interpreted as a possible cause for the crash.

of an American Army plane which struck a mountain in northern Iceland Thursday, killing 20.

Twelve persons were killed in the crash of a Douglas C-47, Thursday, near Buenos Aires, Argentina. The plane was on its way to Argentina the past three days, killed four and injured one critically.

Aviation Inquiry Ordered

WASHINGTON, June 15—(INS)—President Truman, acting to end the wave of death-dealing air-line disasters across the nation, appointed a special board of inquiry today to make a sweeping investigation of American air safety.

Mr. Truman designated James M. Landis, Civil Aeronautics Board chairman, head of the new national board, and Dr. Jerome C. Hunsaker, chairman of the National Advisory Committee for Aeronautics, as his aid.

He named Brig. Gen. Milton W. Arnold, vice president of the operations and engineering of the Air Transport Association; Theodore P. Wright, civil aeronautics administrator, and H. B. Cox, a flying member of the Air Line Pilot's Association, to serve on the board.

MR. TRUMAN said he was "deeply concerned" about air safety, especially in view of the recent accidents to aircraft of our certified domestic air carriers.

The President acted less than 48 hours after the nation was shocked by the crash of a DC-4 Capital air liner in the Blue Ridge mountains, with a death toll of 50.

Other crashes within the past 15 days killed 43 at New York's LaGuardia Field and 31 near Perryville, Md. The total for major plane crashes within the period, including that in the Blue Ridge, stood at 24 lives.

Mr. Truman, in a letter to each member-designate of the new board, declared "the development of our air transportation system has repeatedly been recognized as (Continued On Page 2, Col. 4)

Army Plane Burns; 20 Escape Death

FOOT KNEX, Ky., June 15—(UPI)—An Army C-47 transport plane crashed and burned in a landing at Godman Field here today. But all of the approximately 20 persons on board escaped without serious injury.

The two-engine transport, Army version of the commercial DC-3 air liner, bounced and crumpled upon the runway as it came down for a

Other crashes included: Three were missing and nine escaped when an Army B-25 crashed on a takeoff at Fairbanks, Alaska Thursday. Twelve were injured at Bogota, Columbia, when a Columbian Army transport crashed.

crash-landed Friday after striking a buzzard. A Royal Air Force Liberator bomber flew up on an airport runway Friday at Litchfield, England, injuring four civilians.

Domestic Travel Low

Three French government fliers were killed Thursday when their Junkers transport plane crashed in a mountain range 650 miles south of Algiers.

Domestic plane travel at La Guardia Field, New York, dropped below peak capacity Saturday.

Although some airline representatives said unofficially the recent air "crisis" might be the cause, the majority said the condition was normal in the middle of a week-end holiday.

Articol de prima pagină din publicația *Las Cruces News*, New Mexico (1 iunie 1947), și o parte din articolul din *New York Times* (16 iunie 1947) relatând profunda îngrijorare a președintelui Truman față de valul fără precedent de dezastru aeriene militare și civile care proliferau la acea oră. Există dovezi că multe dintre aceste incidente erau legate de fenomene OZN.

Now--'Falling Objects'

New Mexicans Add To Mystery Reports

Mysterious falling objects reported near Tularosa and Engle N.M. Friday had not been located or identified late Friday night. There were no rockets fired from the White Sands Proving Ground Friday.

There was much conjecture as to whether the falling objects had any relation to the mysterious flying discs which had been variously reported seen recently from Oregon to Oklahoma.

Lt. Col. Harold R. Turner commanding officer at White Sands said that he had received reports that a track walker said he had seen a falling object near Engle N. M. and an Army captain flying his own plane reported seeing an object falling from the skies near Tularosa.

Search parties were sent out from White Sands in attempts to locate the objects or secure additional information.

At Silver City Dr. R. F. Sensenbaur, a dentist said that while traveling along the Tyrone Road Wednesday he saw a luminous disc sail out of the northern sky. According to Associated Press dispatches Dr Sensenbaur was

(Continued on Page 6, Col.. 7)

with his wife and her sister Mrs. C. B. Munroe when the disc appeared for a few seconds before disappearing over the southern horizon.

He said it appeared to be about half the size of a full moon very brilliant, far-distant and not moving at a very high rate of speed. He told his story after reading reports of similar objects in Washington and Oklahoma.

According to the United Press an Oklahoma City flier Byron Savage refused to budge from his story of having seen the sailing saucers- just like residents of Oregon and Washington had seen them. But when Tinker Army Air Field jet plane experts were asked about them the reply was:

"Oh Applesaucers!"

Col. Frederick Bell though skeptical added that he would like to meet the man who's flying the disc-like objects.

Savage said even his wife scoffed at his story but he felt better after reading the papers. They reported led that an excited man telephoned the Daily Oklahoman city desk Thursday night to report he saw one of the saucers flying overhead from northeast to southwest.

Assistant City Editor Ed Hunter said the caller was so excited he hung up without giving his name or address. One cynical jet pilot at Tinker said maybe the caller had been seeing headlines instead.

Cu câteva zile înainte de recuperarea unuia sau a mai multor discuri în New Mexico, câțiva observatori au relatat că au văzut obiecte în formă de disc care „cădeau” sau „pluteau” pe cer. Au fost trimise echipe de căutare de la Poligonul de rachete White Sands. Oare au fost doborâte unul sau mai multe discuri? Acest articol a apărut în *El Paso Times*, Texas, 28 iunie 1947.

Military Planes Hunt Sky Discs With Cameras in Vain on Coast

By The Associated Press.

SAN FRANCISCO, July 6—Military aircraft hunted the skies over Pacific Coast states today for sight of the mysterious "flying saucers" that for twelve days have puzzled the entire country. Early reports of results were negative.

Five P-51's of the Oregon National Guard cruised over the Cascade Mountains of Washington—the area where the strange objects first were reported sighted. A sixth circled over Portland, in constant radio contact with the other five. All carried photographic equipment.

Col. G. R. Dodson, commanding, described their flight as a "routine patrol," but said they had been instructed to watch for the flying discs.

At Manhattan Beach, Calif., A. W. McKelvey took a Mustang fighter plane up above Van Nuys. For two hours he cruised at 35,000 feet.

"I didn't see a thing," he said when he landed.

Gen. Carl Spaatz, commandant

of the Army Air Forces was in the Pacific Northwest. He denied knowing anything about the flying discs or of plans to useAAF planes to look for them.

"I've been out of touch with things for four or five days," he said. Then he went to Medford, Ore., on a fishing trip.

A P-80 jet fighter at Muroc Army Air Field in California and six fast regular fighters at Portland, Ore., stood ready to take off on an instant's notice should any flying saucers be sighted in those areas. Some of the planes carried photographic equipment.

First sighted on June 25 and greeted generally with scornful laughs, the objects have been reported every day since by observers in thirty-three states. Airline pilots said they had seen the discs, larger than aircraft, flying in "loose formation" at high speed.

A cautious attitude marked both official and scientific comments.

Fragment dintr-un articol din *New York Times* (7 iulie 1947)

Capitolul 5

Roswell

În seara de 2 iulie 1947, mai mulți martori au observat un obiect în formă de farfurie, care zbura cu mare viteză spre nord-vest pe deasupra orașului Roswell, New Mexico. Unul dintre acești martori, Dan Wilmot, s-a hotărât să relateze cazul ziarului local, la 8 iulie, cu doar câteva minute înainte ca ofițerul de informații de la Aerodromul Armatei de Uscat de la Roswell să facă o declarație de presă, în care afirma că baza ar fi în posesia unui „disc zburător”; a fost știrea de prima pagină a zilei.¹

Astfel a început „Incidentul de la Roswell”, care a constituit subiectul a numeroase cărți, articole, documentare și chiar al unui film artistic cu Martin Sheen. De la bun început, Roswell a fost subiectul unei intense campanii de contrainformații, în care s-au folosit toate trucurile posibile ale „meseriei”, metode cinstite și nu tocmai, cum ar fi amenințarea și discreditarea martorilor și fabricarea de contradovezi. Pe lângă prezentarea pe scurt a cazului, includ aici și câteva importante noi informații, ieșite la iveală în ultimii ani.

Aproximativ în același timp cu apariția de la Roswell, un vehicul aerian neobișnuit s-a prăbușit în timpul unei violente furtuni pe terenul fermei J.B. Foster, la sud-est de Corona și la aproape 120 km nord-vest de Roswell. Dimineața următoare, devreme, managerul fermei, William Brazel, zis și „Mac”, a descoperit o mare cantitate de resturi neobișnuite, împrăștiate pe o suprafață întinsă. Câteva zile mai târziu, a mers cu mașina la Roswell, unde l-a anunțat pe șeful

George Wilcox, care, la rândul lui, a anunțat Baza Aeriană Roswell, care găzduia Grupul 509 de Bombardament, prima unitate de bombardament atomic din lume.

Maiorul Jesse Marcel, ofițerul de informații al grupului de bombardament, împreună cu căpitanul Sheridan Cavett, ofițer din unitatea de contrainformații, l-au însoțit pe Mac Brazel la locul în care fusese descoperită o cantitate de rămășițe. Marcel a depus mărturie că a descoperit o zonă lungă cam de 1,2 km și lată de 60–100 m, plină cu o mare cantitate de materiale foarte rezistente și foarte ușoare. „Nu mai văzusem niciodată așa ceva și nici acum nu știu ce era“, i-a spus Marcel ziaristului Bob Pratt în 1979. „Am aprins o brichetă sub una din acele bucăți [ca testare], dar nu a ars.“ Erau acolo și „bucăți mici, solide, pe care nu le puteai îndoi sau rupe, dar care nu arătau a metal. Aduceau mai mult a lemn. Aveau mărimi diferite... Niciuna dintre ele nu era prea lungă“. Cea mai mare dintre aceste bucăți avea o lungime de aproape un metru, dar era foarte ușoară. „Nu puteai să-ți dai seama că o ai în mâini – ca și cum ai manevra lemn de balsa.“ Marcel a descris și niște „hieroglife“ neobișnuite pe unele dintre bucăți, precum și un material care aducea a pergamament, care, la rândul lui, nu a ars.²

Dr. Jesse Marcel Jr. (fiul maiorului Marcel), care a avut și el în mâini unele rămășițe, a descris „o substanță metalică cenușie, groasă, ca o folie; un material sfărâmicios maroniu-negru, ca plasticul, de fapt ca bachelita, [și] fragmente din ceea ce păreau a fi grinzi cu secțiune în I. Pe suprafața interioară a grinzii în formă de I părea să fie un soi de inscripții [de] nuanță mov-violet [cu] caractere compuse din forme curbe, geometrice...“³

Aviația militară americană a explicat materialele ca fiind fragmente de baloane folosite la Proiectul Mogul, un efort ultrasecret de dezvoltare a unor mijloace de monitorizare a armelor nucleare sovietice, ale cărui operații erau conduse de la Aerodromul Armatei de Uscat de la Alamogordo, New Mexico, în iunie și iulie 1947. Într-adevăr, în introducerea celui de-al doilea raport al aviației militare americane în

cazul Roswell, Richard P. Hallion, istoricul Forțelor Aeriene, scrie că Proiectul Mogul „furnizează o explicație pentru «Incidentul de la Roswell»“.⁴ Deși baloanele și instrumentele care le însoțeau ar putea explica unele dintre resturile descoperite, este clar că ele nu pot lămuri acest incident în întregime.

Dr. Jesse Marcel Jr. a fost medic militar al statului Montana și a servit în Garda Aeriană Națională din Montana, ajungând la gradul de colonel, pilotând elicoptere. Este, de asemenea, anchetator certificat de accidente aviatice. Când l-am întâlnit, în 2004, l-am întrebat despre explicația furnizată de Forțele Aeriene. „Folia adusă de ei avea substrat de hârtie“, mi-a spus el. „Materialul văzut de mine nu avea. Simbolurile de pe bucățile de la Mogul erau lipite cu bandă adezivă pe lemn de balsa. Din nou, nu este ce am văzut eu. Chiar dacă aveam 12 ani pe atunci, este o amintire bine fixată în mintea mea. Nimeni nu a explicat satisfăcător ceea ce am văzut.“⁵

Jesse Marcel Sr. a spus că a încercat mai târziu, fără succes, să îndoiească sau să ciobească o bucată de metal extrem de ușor și de subțire, lungă de aproape 60 cm și lată de 30. „Am încercat chiar să producem o adâncitură cu un baros de 7,25 kilograme. Nu am reușit nici măcar s-o știrbim... Era posibil să îndoim înainte-înapoi, chiar să o boțim, dar nu am putut să produc nici cea mai mică îndoitură care să rămână așa... Cred că se poate descrie ca un metal cu proprietăți de material plastic.“⁶

Armata a izolat zona din jurul Coronei, inițiind o vastă acțiune de recuperare a tuturor resturilor. Un comunicat de presă oficial, aprobat de colonelul William H. Blanchard, comandantul Grupului 509 de Bombardament, a fost dat publicității la Baza Roswell.

„La 8 iulie, am primit un telefon din partea colonelului Blanchard; el mi-a spus să mă prezint la biroul lui.“ Walter Haut, care în 1947 fusese ofițer de presă, mi-a spus: „La vremea aceea, mi-a furnizat elementele de bază ce urmau să intre în noul comunicat de presă... anume că eram în posesia

unei farfurii zburătoare. Un fermier ne adusese părți ale acesteia la biroul șerifului, materiale care i-au fost trimise generalului Roger Ramey, comandantul de la acea vreme a Flotei 8 Aeriene⁷.

Maiorul Marcel a primit ordinul să încarce resturile într-un B-29 (unul dintre cele câteva avioane implicate în transportarea resturilor de la Baza Roswell) și să le transporte la Aerodromul Wright din Dayton, Ohio. Când avionul a aterizat la un punct intermediar, pe Aerodromul Fort Worth, Texas, unde se afla Statul-Major al Flotei 8 Aeriene, generalul Ramey a preluat conducerea. El le-a ordonat lui Marcel și celorlalți să nu discute cu reporterii.

A fost dat publicității un nou comunicat de presă, care spunea că rămășițele nu erau nimic altceva decât ce mai rămăsese dintr-un balon meteorologic și staniolul-țintă atașat de el - care a fost expusă emfatic la conferința de presă. Între timp, adevăratele rămășițe au sosit la Aerodromul Wright, sub pază armată. Marcel s-a întors la Roswell, iar Brazil a fost ținut de militari aproape o săptămână în izolare informațională; între timp, locul prăbușirii a fost curățat de orice resturi.⁸

Andy Kissner subliniază că Brazil „nu a putut înțelege niciodată de ce Aviația Armatei de Uscat a afirmat că a descoperit rămășițele cu două-trei săptămâni înainte ca el să le raporteze, când de fapt el fusese cel care le descoperise. Explicația este simplă: colonelul Turner declarase public, cu doar șapte zile înainte, că două discuri zburătoare fuseseră văzute de personalul de la Poligonul din White Sands pe când erau pe cale să se prăbușească; poligonul trimisese echipe care să le găsească.”⁹

Andy Kissner mi-a dezvăluit că unul dintre prietenii lui, care lucrase în marină pentru Comisia de Energie Atomică, îi spusese că, pe la mijlocul anilor 1960, după o informare orală, a fost dus la depozitul de arme nucleare Manzano de la Baza Aeriană Kirtland, unde i s-a arătat ceva ce i s-a descris ca fiind „un disc zburător de la Roswell”. „A văzut găuri evidente lăsate de proiectile antiaeriene.”¹⁰

O emisiune radio de la Albuquerque, în care s-a citit o știre descriind recuperarea unui „disc zburător”, a fost întreruptă, iar postul respectiv, împreună cu un altul, a fost avertizat să nu mai continue emisiunea: „ATENȚIE, ALBUQUERQUE: ÎNCETAȚI TRANSMISIA. REPET. ÎNCETAȚI TRANSMISIA. SUBIECT DE SECURITATE NAȚIONALĂ. NU TRANSMITEȚI. FIȚI PE RECEPȚIE...”¹¹

Evaluarea științifică și tehnică

Generalul de brigadă Arthur E. Exon a primit (pe când avea gradul de locotenent-colonel) o detașare la Statul-Major al Diviziei Materiale Aero de la Baza Wright (ulterior comasată cu Baza Patterson, devenind Baza Aeriană Wright-Patterson), fiind numit în 1964 comandant al bazei. El a confirmat că straniile fragmente venite din New Mexico au fost transportate în secret pe calea aerului la Baza Wright, unde șefii laboratorului au înființat o echipă specială pentru studierea lor. S-au efectuat diverse teste, printre care „analiză chimică, teste de rezistență mecanică, compresiune, îndoire”, a spus el. „Metalul și materialul erau necunoscute tuturor celor cu care am discutat. Oricare ar fi fost rezultatele analizelor, ele nu mi-au parvenit niciodată.”

Exon a presupus că unele dintre resturi erau depozitate încă la Baza Aeriană Wright-Patterson, cel mai probabil la Divizia Tehnologie Străină (care este acum Centrul Național pentru Informații Aeriene).¹²

La începutul anilor 1990, am aflat dintr-o sursă foarte bine plasată că o țesătură recuperată ar fi fost supusă unui proces de analiză cunoscut sub numele de „retro-inginerie”, în încercarea de a se descoperi compoziția materialelor necunoscute din ea. Faptul mi-a fost confirmat ani după aceea de altă sursă. Apoi, în 1995, a apărut cartea *The Day After Roswell*, scrisă de locotenent-colonelul Philip J. Corso, ofițer de informații care a făcut parte din personalul Consiliului de Securitate Națională din timpul administrației

lui Dwight D. Eisenhower și a fost șeful Biroului pentru Cercetare și Dezvoltare a Tehnologiei Străine al Armatei de Uscat de la Pentagon. El a susținut că, între 1961 și 1963, a fost supervizorul unui proiect al Armatei de Uscat condus de generalul-locotenent Arthur Trudeau, care a „însămânțat” elemente de tehnologie extraterestră la companii americane, cum ar fi IBM, Hughes Aircraft, Bell Labs și Dow Corning – fără ca acestea să fie înștiințate de unde proveneau tehnologiile. În cartea sa, Corso a afirmat că materialele – incluzând și dispozitivele – descoperite la bordul navei de la Roswell ar fi precursorile circuitelor integrate, ale fibrelor optice, laserelor și fibrelor superrezistente de astăzi.¹³

În conformitate cu informațiile furnizate de o sursă calificată și de încredere jurnalistului german Andreas von Rétyi, NASA este în posesia unor dovezi fizice legate de Roswell. În 1974, „dr. Cris” (pseudonim), biofizician și inginer polonez cu contract la NASA, a făcut parte dintr-o echipă internațională, care includea oameni de știință britanici, francezi și italieni, căreia i s-au furnizat materiale ciudate, cu aspect de metal sau de plastic, spre analiză. Materialul ar fi provenit din Uniunea Sovietică sau de la altă putere potențial ostilă. Echipa nu a primit informații precise, i-a spus dr. Cris lui Rétyi, dar misiunea echipei în următoarele luni era să cerceteze aceste materiale străine pentru a îmbunătăți cunoștințele NASA.

Partea exterioară a materialului metalic era foarte netedă și strălucitoare, în vreme ce zonele în care materialul se fracturase erau mate. Echipa a primit dreptul de a analiza doar mostre minuscule, prelevate din materiale etichetate separat. La analiza la microscopul electronic, au fost relevate structuri minuscule piramidale în zona nanometrică (adică o miime de milionime sau 10^{-9} metri), care prezentau un soi de „superreflectivitate”. Experții în metalurgie au descoperit aliaje care ar fi putut fi realizate numai în condiții de imponderabilitate.

Deoarece materialele păreau a fi produse în anii 1950 sau chiar mai devreme, oamenii de știință au început să aibă îndoieli în privința originii lor. „Principalul argument”, spune

dr. Cris, „este că aceste materiale «expandate» – materiale care seamănă cu kevlarul – nu existau la acea vreme, iar kaptonul era necunoscut. Folia metalică fusese produsă printr-o metodă similară cu cea folosită astăzi la producerea „sticlei metalice”; în vremea aceea, procedura de producție era necunoscută”. Punctul de topire a metalelor era de peste 2 000 grade Celsius, el rămânând neafectat de testele implicând lasere cu heliu-neon sau cu rubin. Mai mult, folia părea să aibă „memorie”, precum actualele metale cu memorie, dar cu un factor de 10^3 sau chiar mai mare.¹⁴ În 1977, dr. Cris și colegii lui au primit de la NASA materiale chiar mai interesante, după cum vom vedea în continuare în capitolul de față.

Cadavrele de extraterestri

Un aspect tulburător al incidentului de la Roswell este acela că mulți martori susțin că, pe lângă Corona, au existat trei locuri de prăbușiri și că din două ar fi fost recuperate cadavrele unor extraterestri. Discrepanțele dintre diverse descrieri ale cadavrelor contribuie și ele la sporirea confuziei.

Generalul Exon și-a amintit că, atunci când a zburat deasupra regiunii, la un an sau doi după incident, a văzut două locuri distincte ale prăbușirilor între Corona și Roswell, care făceau „probabil parte din același accident”. El a crezut că unul dintre locuri conținea exclusiv resturi, în timp ce în celălalt se găsea „corpul principal al navei spațiale... unde se spune că ar fi fost cadavrele [și] i-au găsit pe toți morți, se pare, în afara navei propriu-zise...”¹⁵ Unii martori participanți la operația de recuperare susțin însă că au existat supraviețuitori. Printre diverșii membri ai personalului militar convocat de la Baza Roswell la locul prăbușirii s-a numărat și sergentul tehnician Ernest R. Robbins, a cărui importantă relatare a apărut abia spre sfârșitul anilor 1990 și a rămas puțin cunoscută.

Soția lui Robbins își amintește noaptea din iulie 1947 în care soțul ei a fost sunat să se prezinte la bază. Nu avea să-l vadă în următoarele optsprezece ore. „Trebuia să mergem la o

petrecere la clubul subofițerilor, iar el s-a întors acasă abia la 10:30 sau la 11“, i-a spus Anne Robbins reporterului Carlton Stowers în 2003. „Ne culcaserăm deja, dar încă nu adormiserăm, când totul s-a luminat ca ziua. A rămas așa câteva minute și amândoi am presupus că erau probabil elicopterele de la bază cu reflectoarele de căutare aprinse.“ Curând după aceea, sergentul Robbins a fost convocat prin telefon să se prezinte la bază.

„Am presupus că se prăbușise vreun avion prin apropiere. Dar nu puteam înțelege de ce l-au chemat pe soțul meu, care repara aripi de avion, fiind tinichiu.“

Sergentul Robbins nu s-a întors acasă decât în seara următoare, cu uniformă șifonată și udă. „L-am întrebat ce i se întâmplase și de ce era așa de ud, iar el mi-a răspus că a trebuit să treacă prin tancul de decontaminare de la bază. L-am întrebat: «Cu tot cu haine?» și el mi-a spus: «Le purtam când am fost acolo.»“

Presupunând în continuare că soțul fusese chemat la locul prăbușirii unui avion, ea i-a pus și alte întrebări. „«Poti să-mi spui, oricum o să apară în ziare.» El mi-a răspuns: «S-a prăbușit una [o farfurie] lângă Roswell.» I-am spus că era nebun. Nu-mi amintesc să fi fost prea șocat sau prea emoționat de eveniment. De fapt, mi s-a părut calm ca o stâncă. Mi-a spus limpede că n-o să mai discute nimic pe această temă.“

În dimineața următoare, Anne Robbins a continuat să-și preseze soțul să-i dea detalii. Întrebat despre forma navei, el a spus că arăta ca două farfurii puse una peste alta, iar la partea superioară erau ferestre în formă de hublou, pe toată circumferința. A zis că nu se uitase înăuntru.

„L-am întrebat dacă era cineva înăuntru, iar el mi-a răspuns: «Pot să-ți spun doar atât: erau trei persoane. Una era moartă, două încă vii. Nu pot să-ți zic mai mult.»“ (Doamna Robbins spune că, dintre cele două ființe vii, una era aproape moartă, iar cealaltă, cât se poate de vie.)

Peste câteva zile, sergentul Robbins a fost de acord, în fine, să-și ducă soția cu mașina la ceea ce era probabil locul

prăbușirii principale. (Zona nu este specificată, dar unii cercetători cred că este la 15-25 km mai aproape de Roswell decât de Corona.) La acea oră, resturile fuseseră deja adunate și nu era nici urmă de militar. „Nu mi-a spus mare lucru“, afirmă Anne Robbins, „până când am ajuns într-un loc în care era o zonă întinsă arsă, un cerc perfect atât de negru, încât strălucea. Niciun foc normal n-ar fi făcut așa ceva.“ Era de parcă nisipul fusese topit și transformat într-un strat de sticlă neagră. „Aici“, a spus Robbins, „am fost cu 18 ore în urmă“.

Pe drumul de întoarcere, doamna Robbins a întrebat ce se întâmplase cu nava spațială și cu ființele care erau în ea. „Pot să-ți spun doar atât: nu mă mai întreba“, a răspuns el. Abia mulți ani după aceea, chestiunea a fost din nou ridicată, de data aceasta de fiul celor doi. Robbins a repetat ce îi spusese soției, dar fiul a insistat să primească detalii, iar el a desenat o schiță reprezentând una dintre ființele acelea, descrisă apoi ca având „cap în formă de pară și ochi mari și negri“. Pielea lor era „maronie și nu aveau nici nas și nici gură“.

Ultima oară când Ernest a menționat incidentul a fost cu câțiva ani înainte să moară, în 2000. După o reconstituire TV a cazului Roswell, doamna Robbins l-a întrebat dacă era sau nu un fals. „Tot ce mi-a spus a fost: «Este adevărat. Chiar au aterizat.» «Bun, dacă au aterizat, unde este nava?» Din nou, mi-a zis că asta nu poate să-mi spună.“¹⁶

Un martor despre care se spune că ar fi fost în locul în care se afla o navă spațială prăbușită a fost Grady L. Barnett, zis „Barney“, inginer constructor de la Serviciul de Conservare a Solului al SUA, aflat la acea vreme într-o misiune militară, lucrând la Magdalena, pe câmpiile de la St. Augustin, la aproape 280 km vest-nord-vest de Roswell. Barnett și-a relatat experiența - avută la o dată nespecificată din vara anului 1947 - câtorva persoane, printre care și William Leed III și prietenii lui, LaVerne și Jean Maltais (vezi declarația legalizată de la p. 131).

După spusele lui Alice Knight, o rudă a soției lui Barnett, Barney i-a spus că incidentul se petrecuse „lângă Datil“, la

aproape 305 km vest-nord-vest de Roswell, dar cercetarea efectuată de remarcabilul investigator Stanton T. Friedman, fizician pensionat specializat în domeniul nuclear, plasează locul cam la 30 km spre sud-vest, lângă Horse Springs. Dacă descrierile cadavrelor extraterestre date de Barnett și Ernest Robbins, de pildă, au fost retransmise corect, dacă ambii martori au spus adevărul, ipoteza a două prăbușiri în două locuri diferite, pe lângă câmpul de resturi de la Corona, rămâne posibilă.

La baza aeriană a armatei de la Roswell

Ruben Anaya și fratele lui, Pete, erau angajați civili la baza Roswell în timpul incidentului. Într-un interviu luat de Tim Shawcross, producător și regizor de film britanic, Ruben a spus că primise un telefon de la senatorul Joseph Montoya, locțiitorul guvernatorului statului New Mexico, pe care îl cunoștea, prin care acesta cerea o mașină care să-l ia de la bază. „Senatorul Montoya venea adesea la Roswell“, spune Pete, „iar noi mergeam să-l luăm de acolo, fiind singurii cu [autorizație de intrat în bază].“

„Grăbește-te și ia-l și pe Pete cu tine“, a spus Montoya, iar glasul îi trăda tulburare. Pe drum, Ruben a mai cules doi prieteni. „Așa că i-am luat ca să mergem să-l săltăm pe guvernatorul adjunct Montoya“, a spus Ruben. „Era la hangar, așa că poliția militară ne-a condus până acolo. Nu am parcat lângă hangar; am parcat cam la jumătate de cvartal mai încolo și am zis: ce naiba se întâmplă aici? Apoi, când ei s-au dus mai încolo, am mutat mașina ceva mai aproape și atunci s-a deschis poarta hangarului, iar senatorul a ieșit și a spus «Să plecăm dracului de aici!» și chiar se ruga... și l-am întrebat «Care e problema?» și atunci iese o soră medicală în goană [și] zice: «Nu pot să cred! Nu pot să cred, unul mișcă!» Așa că, firesc, am vrut să văd ce mișca.

Erau două trupuri acoperite cu un cearșaf alb, dar erau prea mici ca să fie trupurile unor oameni... și apoi unul a fost

descoperit. Am spus, ce mama dracu' se întâmplă aici? Am întrebat-o pe sora medicală «Ăștia cine mai sunt?» Ea mi-a răspuns: «Nu sunt de pe lumea asta» și asta a fost tot, înțelegi. Apoi [Montoya] s-a întors la mașină; era atât de speriat, încât s-a așezat între cei doi tipi din spate.“ Pete Anaya confirmă cele mai multe dintre detaliile furnizate de fratele lui. „[Guvernatorul Montoya] a spus că văzuse doi omuleți cu cap mare, iar unul era în viață“, i-a zis el lui Shawcross. „Era atât de speriat când a ieșit, dar după aceea nu ne-au lăsat nici pe mine, nici pe Ruben și pe nimeni să intre acolo. Erau o grămadă de ofițeri și de polițiști militari, dar, oricum, nu voiam să mă apropii prea mult. Apoi a ieșit sora medicală, iar eu o cunoșteam pe soră de la Clubul Ofițerilor și am mers s-o întreb dacă putem să intrăm. Ea a spus: «Pete, n-ai vrea să vezi ce e acolo» și apoi n-am mai văzut-o.“

Doamna Anaya și-a amintit când soțul ei s-a întors acasă de la bază, împreună cu fratele lui și cu senatorul (erau cu toții în termeni foarte prietenești). „A venit foarte tulburat și mi-a spus că senatorul era afară, în mașină, și voia să-l văd și să discut cu el... Așa că am ieșit afară și senatorul tremura tot și era speriat și mi-a spus: «Știi ce? Am văzut ceva ce n-am văzut în viața mea.»“ După spusele lui Ruben, Montoya era într-o asemenea stare încât a băut cam două treimi dintr-o sticlă de whisky Jim Beam.¹⁸

Autopsiile inițiale ale cadavrelor extratereștrilor au fost efectuate la Baza Aeriană a US Army de la Roswell. Glenn Dennis, specialist în cosmetică mortuară de la Ballard Funeral Home, deținea contractul pentru servicii mortuare al bazei și a oferit o mărturie convingătoare și consecventă privind implicarea lui în spectaculoasele evenimente în care a fost prins în acele momente (vezi pp. 132-134). Forțele Aeriene l-au chemat pe Dennis și i-au cerut sfaturi pentru prezervarea, fără îmbălsămare, unor presupuse cadavre care urmau să fie transportate din deșert până la bază. „Pe vremea aceea“, spune Dennis, „nu aveam dricuri cu climatizare, iar la Roswell nu era niciun patolog. I-am spus că eu aș merge la Sunset

Creamery sau Clardy's Dairy [și] aş cumpăra toată gheața uscată* disponibilă și i-aș împacheta pe morți în ea".¹⁹

Se pare că baza a adoptat pe loc recomandările lui Dennis. O foarte grăitoare dovadă nouă mi-a fost furnizată de Rogene Cordes (născută Corn), care locuia la vremea aceea la Roswell, la Hub Corn Ranch. La 4 sau 5 iulie, ea s-a dus să cumpere gheață ca să răcească băuturile la un picnic familial. „Nu mai aveau niciun pic de gheață“, mi-a spus ea. „Transportam adesea blocuri mari de gheață la fermă, pentru frigiderele noastre mari, așa că aveam o mulțime de surse. Firma Clardy's Dairy era peste drum de bunica mea, dar era închisă în zi de sărbătoare, așa că am încercat la gară. Acolo m-au informat că Baza Aeriană luase tot. Povestea pe care am auzit-o de fiecare dată a fost că Glenn le sugerase să mențină cadavrele în gheață uscată.“²⁰

Pe lângă informația conținută în depoziția sub stare de jurământ a lui Dennis, care făcea referire la autopsia extraterestrilor, sora medicală i-a mai spus lui Dennis că „ventuzele“ din vârfurile celor patru degete au devenit vizibile doar după ce o mână tăiată a fost răsucită cu un forceps lung. De asemenea, ea a spus că ochii erau foarte mari „și atât de adânciți, încât nu puteai spune cum arată. Dacă trupurile au stat întinse mai multă vreme, asta înseamnă că probabil globii oculari au fost distruși, dar ea a spus că structura oaselor arăta că ochii erau foarte mari“.²¹

Mulți ani după aceea, Dennis a făcut niște schițe bazate pe ce își amintea din spusele sorei medicale (vezi secțiunea foto). Dennis a și dat într-un rând numele surorii medicale unui cercetător: „Naomi Maria Selff“. L-am întrebat dacă era într-adevăr numele ei. „Nici nu confirm, nici nu infirm vreo informație legată de sora medicală și de prăbușirea OZN-ului la Roswell“, mi-a răspuns el.²² Mai târziu, a spus că îi dăduse cercetătorului un nume fals, ca să vadă dacă își respecta

---

* Dioxid de carbon solid. Acesta sublimează direct sub formă de gaz, fără a trece prin faza de lichid. Folosită pentru răcire în diverse țări, cum ar fi Rusia sau SUA. (N.t.)

promisiunea să fie discret. Cercetătorul nu a trecut de acest examen.

În fața criticilor tot mai multe că nu au reușit să abordeze problema cadavrelor extratereștrilor în rapoartele inițiale privind incidentul de la Roswell, Forțele Aeriene au efectuat o anchetă suplimentară, care a culminat cu *The Roswell Report: Case Closed (Raportul Roswell. Caz închis)*. Nu s-a găsit niciun fel de dovadă că ar exista vreo Naomi Maria Selff. Nicio persoană cu acest nume nu a lucrat vreodată la Spitalul Stației Roswell a Aviației Armatei de Uscat, iar o căutare prin Arhivele Naționale și prin Administrația Înregistrărilor nu a găsit vreo dovadă că o persoană cu acel nume ar fi servit vreodată în vreuna din categoriile de forțe ale armatei americane. Mai mult, înregistrările „nu au indicat niciun transfer brusc sau în străinătate al unei surori medicale sau al oricărei alte persoane”.²³ Dar ancheta nu a condus la nicio informație pertinentă.

„Chiar dacă numele surorii medicale este incorect”, afirmă raportul aviației militare americane, „se pare că o soră medicală afectată la Spitalul militar de la Roswell în 1947 ar putea fi la originea acestor afirmații. Eileen M. Fanton a fost singura soră dintre cele cinci detașate la Roswell în iulie 1947 ale cărei atribute fizice și circumstanțe nu numai că seamănă cu cele ale surorii date lipsă, ci pare să fie aproape o potrivire perfectă”. Raportul continuă cu o listă de similitudini, bazată pe informațiile furnizate de Glenn Dennis lui Stanton T. Friedman și Karl T. Pflock:

Eileen M. Fanton, locotenentă, a fost dislocată la Spitalul de Stație al Bazei Roswell din 26 decembrie 1946 până la 4 septembrie 1947... În descriere [a lui Pflock], sora lipsă este descrisă ca fiind necăsătorită, „foarte drăguță, ca o Audrey Hepburn miniaturală, cu păr negru, scurt, ochi negri și piele măslinie”. Locotenenta Fanton era, în 1947, necăsătorită, avea o înălțime de 1,55 m și o greutate de 45 kg, păr negru, ochi negri și era de origine italiană...

[Dennis] și-a amintit și că „sora lipsă“ era locotenentă, era soră de medicină generală la spital și el a primit ulterior corespondență care spunea că se afla la Londra, în Anglia, având ca adresă un număr APO de New York (adresă militară în străinătate). Înregistrările arată că era locotenent clasa întâi (promovată de la locotenent clasa a doua în iunie 1947) și era clasificată drept „soră medicală, misiune generală“. Înregistrările arată de asemenea că ea se număra printre cele cinci surori medicale dislocate la Spitalul de Stație de la unitatea din Roswell în iulie 1947 și, apoi, singura care a servit în Anglia. Mai mult, a fost dislocată la Spitalul 7501 al FA ale SUA, APO 240 New York, servind acolo din iunie 1952 până în aprilie 1955. Spitalul 7510 se află la 70 km nord de Londra, la Wimpole Park, Cambridge.

Încă o asemănare dintre Fanton și „sora lipsă“ este aceea că înregistrările din dosarul ei de personal arată că a plecat foarte repede de la spitalul AAF Roswell și că probabil personalul spitalului nu avea cum să furnizeze informații privind plecarea ei. Plecarea neanunțată a lui Fanton de la AAF Roswell, la 4 septembrie 1947, este justificată de internarea ei la Spitalul General Brooke de la Fort Sam, Houston, Texas, pentru o cauză medicală...

„Prin urmare“, conchide raportul Forțelor Aeriene, „dacă cineva, altul decât un membru al familiei, a contactat Spitalul de Stație AAF Roswell și a întrebat de Fanton, după cum spunea Dennis că ar fi făcut, personalul pur și simplu a protejat identitatea ei de pacient. Personalul nu a participat la o sinistă «acoperire» a informațiilor, după cum au susținut teoreticienii OZN”.²⁴ Deși raportul Forțelor Aeriene susține că Fanton a fost sora medicală care „s-ar fi putut afla la originea acestor afirmații“, mie afirmațiile lui Glenn Dennis mi se par mai credibile decât cele ale aviației militare a SUA, având în vedere lungul șir de induceri în eroare dovedite și

„managementul percepției publice“ ieșit din comun în privința problemei OZN.

La Fort Riley

Am citat anterior mărturia locotenent-colonelului Philip J. Corso privind acțiunea serviciului de informații al US Army de a disemina în cadrul unor companii americane materiale extraterestre descoperite lângă Roswell. Corso mai afirmă că a văzut cadavrele unor extratereștri la Fort Riley, Kansas, unde era ofițer de informații cu gradul de maior. Incidentul s-ar fi petrecut în seara zilei de 6 iulie 1947.

Plutonierul major Bill Brown, care trebuia să păzească vechea clădire pentru medicină veterinară – unde, în seara aceea, accesul era interzis –, l-a atenționat pe Corso că, într-o ladă, una dintre multele aduse în acea zi de la Fort Bliss, Texas, se afla ceva incredibil. În timp ce Brown a stat „de șase“, Corso a intrat în clădire și a găsit curând lada cu pricina cu ajutorul unei lanterne. Lada părea să fi fost deschisă de curând. A ridicat capacul și ce a văzut i-a făcut greață. În interiorul unui container din sticlă groasă plutea, într-un lichid vâscos albastru, ceea ce Corso a crezut inițial că era un copil mort.

Era un personaj cu conformație umană, cu brațe, mâini bizare cu patru degete – nu am văzut degete opozabile –, înalt cam de 1,20 m, cu picioare subțiri și cap supradimensionat în formă de bec incandescent... Știu că trebuie să fi făcut un frison la început, dar apoi am simțit nevoia să ridic și capacul containerului cu lichid și să ating pielea aceea gri-pal. Însă nu am putut spune dacă era piele sau nu, pentru că arăta ca un fel de costum foarte subțire care îi acoperea din creștet până-n tălpi carnea.

Probabil că globii oculari erau îngropați adânc în cap, pentru că nu puteam vedea niciun fel de pupilă ori iris

sau orice ar aduce a ochi umani. Dar orbitele în sine erau foarte mari și în formă de migdală, îndreptați în jos, spre nasul minuscul, care nu ieșea în evidență practic din craniu. Era mai mult ca un nas mic de copil, care nu a crescut odată cu copilul și era nimic mai mult decât nări.

Craniul creaturii era supradimensionat în așa măsură încât trăsăturile feței – câte erau – erau aranjate strict frontal, ocupând un cerc mic în partea inferioară a capului. Nici vorbă de urechile proeminente ale oamenilor. Obrajii nu erau definiți, nu existau sprâncene și niciun semn de păr facial. Creatura avea doar o deschizătură minusculă pe post de gură, care era complet închisă, aducând mai mult cu o crăpătură sau o ridicătură între nas și baza craniului lipsit de bărbie, decât cu un orificiu având o funcționalitate reală... Nu am putut discerne nicio rană pe corpul creaturii care să arate că ar fi fost implicată în vreun accident. Nu se vedea sânge, membrele păreau intacte și nu am putut observa niciun fel de ruptură a pielii sau a țesăturii cenușii.

M-am uitat prin lada care conținea containerul cu lichid după documentele de expediție sau orice hârtie care putea să descrie natura sau originea acestui lucru. Am găsit un document interesant al serviciului de informații al Armatei de Uscat, care descria creatura ca locuind într-o navă ce aterizase forțat la Roswell, New Mexico, în aceeași săptămână, plus un document de călătorie pentru creatură către ofițerul de serviciu de la Comandamentul pentru Înzestrarea Materială de la Baza Wright, iar de la acesta spre secția de patologie a morgii de la Spitalul Walter Reed al Armatei de Uscat, unde, cred eu, urma să fie efectuată autopsia și apoi depozitarea creaturii...²⁵

În cartea *Roswell*, Karl T. Pflock, fost asistent al adjunctului secretarului pentru apărare și ofițer al CIA, este în total

dezacord cu afirmațiile lui Corso. „Am citit *The Day After Roswell* și nu știam dacă să râd sau să plâng“, scrie el. „Corso nu a venit cu absolut nimic care să-i susțină afirmațiile despre farfurii prăbușite și tehnologii extraterestre.“²⁶ Corso s-ar putea să nu aibă dovezi fizice care să-i susțină spusele, dar mărturia lui este foarte convingătoare. Totuși, sunt de acord cu Pflock că, în carte, există erori (unele comise de coautorul William J. Birnes, care a și recunoscut fapta). Mai mult, Corso i-a spus unui prieten al meu că regretă foarte mult că nu a verificat manuscrisul cum trebuie înainte de publicare. De exemplu, este de o importanță crucială faptul că Biroul pentru Tehnologie Străină a *așteptat* până când companiile americane au făcut oarece progrese în tehnologii importante, după care a predat materialele extraterestre.

Corso a fost foarte apreciat de toți cei care l-au cunoscut. „Colonelul avea un capital uriaș de credibilitate și de profesionalism, nu numai ca ofițer al armatei, ci și în domeniile informațiilor și securității naționale“, scrie senatorul Strom Thurmond în Cuvântul-înainte la cartea lui Corso. „Veteran al celui de-al Doilea Război Mondial și al războiului din Coreea, Corso a lucrat patru ani la Consiliul de Securitate Națională. Pe scurt, era familiarizat cu problemele care ne-au preocupat pe mine și pe colegii mei din Comitetul pentru Serviciile Armate din Senat, devenind foarte curând o prețuită și bogată sursă de informații, care dovedesc înțelegere și, mai important, precizie.“²⁷

Este, de asemenea, important să subliniem că dosarul militar din acea perioadă al lui Corso (vezi pagina 135) arată că, din februarie 1954 până în iunie 1956, a lucrat în colectivul de informații al Biroului de Coordonare a Operațiilor de la Consiliul de Securitate Națională, cunoscut ulterior sub numele de „Grupul 5412 Special“, apoi „Grupul 5412/2 Special“. Este grupul care, sub diverse nume (spre sfârșitul anilor 1940, se numea Grupul de Operații Psihologice) și de-a lungul mai multor administrații prezidențiale, a planificat, a coordonat, a aprobat și a evaluat cele mai sensibile operații secrete, paramilitare și clandestine montate de Statele Unite,

inclusiv – cred eu – cele legate de problema extraterestrilor. Astfel, la mijlocul anilor cincizeci, puține erau operațiile secrete, dacă era vreuna, pe care Corso să nu le fi putut demasca.

Depoziția unui biofizician

Am citat anterior mărturia biofizicianului și inginerului „dr. Cris“, care, în 1974, împreună cu o mică echipă de oameni de știință sub contract cu NASA, a analizat unele materiale extraordinare. În aprilie 1977, echipa s-a reunit din nou la JPL (Jet Propulsion Laboratory) al NASA, aflat în cadrul Institutului de Tehnologie de la Pasadena, California, când un anumit fizician de la NASA a organizat o petrecere semioficială pentru a marca plecarea lui voluntară de la agenție. La petrecere, un oficial i-a informat pe oaspeți că s-ar putea să fie interesați să vadă un „echipament“ special, iar, după ce și-a exprimat preocuparea dacă era bine sau nu ce făcea, i-a condus într-o zonă cu acces restricționat într-una din clădirile complexului JPL. Acolo, la trei niveluri sub pământ, cei cinci oameni de știință au intrat într-o cameră securizată, protejată de o ușă masivă, cu două sigilii. Camera era lungă cam de 8–10 m și lată de aproape 4 m și părea să servească drept loc de expoziție pentru anumite obiecte.

„Primul lucru pe care l-am văzut au fost două containere mici, strălucitoare, din plexiglas“, i-a spus Cris scriitorului pe teme științifice Andreas von Rétyi. „În unul dintre ele era un os al soldului puțin cam crăpat la bază. Părea să fie osul soldului unui copil, dar forma era oarecum diferită.“ Structura, forma și culoarea erau întrucâtva diferite, adică osul nu era tipic alb-gălbui, ci alb-verzui, cavitatea pentru măduva osoasă era mai îngustă, iar structurile unde erau atașați mușchii erau de forme diferite, a mai spus dr. Cris.

În cel de-al doilea container, am văzut un fragment de craniu; era poate o treime sau patruzeci la sută.

Segmentul includea orbita ochiului și o parte din jumătatea dreaptă a craniului. Acest cap era aproape cât al unui copil mai rășărit. Avea aspect uman, dar nu putea fi nici al unui copil, nici al unei maimuțe antropoide. Culoarea era diferită de aceea a osului de șold, era mai deschisă. Nu știu dacă unele părți ale osului fuseseră afectate de foc; în orice caz, culoarea nu era aceeași... o parte din osul care proteja creierul era mult mai subțire decât la craniul omului. Era chiar și o explicație scurtă: *De la primul și al doilea incident din New Mexico*. L-am luat deoparte pe prietenul nostru american și l-am întrebat ce înseamnă asta. „Este foarte secret“, ne-a răspuns el. „Nu avem voie să vorbim despre asta.“

Pe lângă aceste exponate, trei dintre oamenii de știință au recunoscut cu surprindere materialele din care analizaseră mostre în 1974. „Aceste obiecte au fost cam o jumătate de an în laboratorul nostru“, a spus dr. Cris. „Materialul ne-a fost prezentat probabil pentru a ne testa, a vedea în ce măsură vom descoperi ce era sau ca să aflăm lucruri noi despre el. Aceste mostre [evident] fuseseră analizate de n-sprezece ori de câteva echipe de oameni de știință, pentru a căpăta noi și noi cunoștințe.“ Dr. Cris a aflat ulterior că în 1947 „se prăbușiseră cu totul cel puțin două nave spațiale, cu cel puțin trei membri ai echipajelor“.

Mi s-a spus că un membru al celui de-al doilea echipaj ar fi supraviețuit. Nu știu nimic în particular despre soarta lui. Primele trei ființe fuseseră complet carbonizate, în timp ce alte două cadavre erau cel mai bine prezentate; de pildă prin craniu, piele și oase. Existau și bucăți de îmbrăcăminte. Am aflat de la biologi că sângele lor este similar cu al nostru [dar] prezintă o reacție total diferită cu oxigenul; deci în interiorul navei spațiale ei trebuie să fi respirat un amestec de heliu și oxigen, dat fiind că azotul, din cine știe ce motive, nu prea le făcea bine.

Andreas von Rétyi garantează pentru credibilitatea biofizicianului. „În lungile discuții personale cu dr. Cris, am fost în măsură să mă conving de bogatele lui cunoștințe și de înțelepciunea lui“, m-a asigurat. „În plus, el este fără îndoială într-o poziție în care nu are nevoie să atragă atenția asupra lui prin imaginarea unei asemenea povești.“²⁸

Comentariile dr. Cris la „reacția total diferită cu oxigenul“ sunt susținute, se pare, și de nimeni altul decât de generalul George C. Marshall, șeful Statului-Major al Armatei SUA în timpul celui de-al Doilea Război Mondial și secretar de stat între anii 1947 și 1949. În 1951, dr. Rudolf Alexander (ale cărui domenii de interes includ și biochimia) a discutat cu generalul Marshall despre observarea unor OZN la aeroportul din Ciudad de Mexico, unde presa aștepta sosirea marelui general (*Capitolul 11*). Marshall a dezvăluit nu numai că vehiculele extraterestre și ocupanții lor fuseseră recuperați, dar și că se stabilise contactul cu ființele din nave. În trei rânduri, a spus el, au avut loc aterizări care s-au dovedit dezastruoase pentru ocupanți. În fiecare dintre aceste ocazii, „respirarea atmosferei puternic oxigenate a Pământului nostru efectiv i-a incinerat pe vizitatori din interior; au ars până au devenit casanți“.²⁹

Mărturia lui Wernher von Braun

Clark C. McClelland este inginer aerospațial pensionar, care a lucrat mai bine de trei decenii la numeroase proiecte la instalațiile de lansare a rachetelor ale NASA de la Cape Canaveral/Centrul Spațial Kennedy. El a vorbit în numeroase rânduri cu oamenii de știință detașați la Agenția pentru Rachete Balistice a Armatei, în special cu dr. Wernher von Braun, care a fost, între 1945 și 1950, consilier al Armatei de Uscat pentru lansările de testare ale rachetelor V-2 de la Poligonul White Sands din New Mexico. Într-o pauză a unei ședințe de seară de la Programul pentru Zboruri Spațiale Pilotate de lângă Cape Canaveral, McClelland l-a întrebat pe

dr. von Braun dacă știa ceva despre incidentul de la Roswell, știind că, la vremea aceea, lucrase la White Sands. Von Braun a ridicat o sprânceană, și-a aprins o țigară și a dezvăluit următoarele:

Dr. von Braun a spus că el și [unii dintre] asociații lui au fost duși la locul prăbușirii, după ce majoritatea militarilor au fost retrași. Au făcut o analiză rapidă a celor descoperite acolo. Mi-a spus că nava nu părea să fie făcută din metal, așa cum concepem noi metalul pe Pământ. A zis că părea creată dintr-un material biologic, gen piele. Nu am putut să înțeleg, din cele spuse de el, decât că nava era „vie“.

Cadavrele recuperate au fost păstrate temporar într-un cort medical din apropiere. Erau mici, foarte fragile și cu capete foarte mari. Aveau ochi foarte mari. Pielea lor era cenușie, cu textură reptiliană. A spus că părea să semene cu textura pielii șarpelui cu clopoței; văzuse șerpi în mai multe rânduri la White Sands. A inspectat resturile și a fost și mai nedumerit: foarte subțiri, de culoarea aluminiului, ca învelișurile de gumă de mestecat. Foarte ușoare și extrem de rezistente. Interiorul navei era aproape total lipsit de echipamente, ca și cum creaturile și nava ar fi făcut parte dintr-un ansamblu unic.

„A avut încredere să-mi relateze aceste uluitoare evenimente pentru că am jurat să nu spun nimănui“, a explicat McClelland. „Nu am încălcat niciodată această promisiune. Dat fiind că el a murit și că incidentul a avut loc cu peste cincizeci de ani în urmă, dezvălui acum ceea ce am auzit.“³⁰

Clark McClelland pare să aibă cel puțin o bună reputație profesională, deși unii cercetători se îndoiesc de credibilitatea lui. Totuși, dovada probabilei implicări a lui von Braun în recuperarea de la Roswell a fost furnizată de un om de știință, dr. Robert I. Sarbacher (vezi p.137).

Fred Whiting, care a lucrat între 1977 și 1983 la Capitoliu, fiind secretar de presă și asistent special pentru doi membri ai Congresului, a furnizat un calendar al evenimentelor legate de Roswell din iulie până în septembrie 1947, din care citez aici unele momente din luna iulie. În paranteze drepte sunt comentariile mele.

7 iulie 13:55 - Generalul Curtis LeMay [locuitor pentru cercetare și dezvoltare al șefului Statului-Major al Forțelor Aeriene] și generalul Hoyt S. Vandenberg [locuitorul comandantului Statului-Major al Forțelor Aeriene] se întâlnesc la Pentagon. „Subiect: discurile zburătoare“.

8 iulie Generalul Nathan F. Twining, comandant, Comandamentul pentru Înzestrarea Materială al Forțelor Aeriene ale SUA, efectuează o vizită neanunțată la Baza Kirtland a Aviației Armatei de Uscat, lângă Albuquerque. Referindu-se la relatările din presă despre „discuri zburătoare“, Twining spune că „misterioasele obiecte nu sunt categoric rezultatul experimentelor Forțelor Aeriene“.

9 iulie 10:30 - Președintele Truman se întâlnește cu senatorul de New Mexico, Carl Hatch.

10:35 - Generalul-locotenent James Doolittle [care fusese în prima linie a investigării „rachetelor-fantomă“] și locuitorul șefului Aviației Armatei de Uscat, generalul Hoyt Vandenberg [implicat în aceeași investigație], se întâlnesc cu Stuart Symington, secretarul de război pentru Forțele Aeriene.

11:58 - Vandenberg sună la biroul președintelui.

12:50 - Vandenberg și Symington se întâlnesc cu șefii statelor-majore ale categoriilor de forțe armate.

14:30 - Vandenberg și Symington se întâlnesc din nou.

Şeful informațiilor de la Aviația Armatei de Uscat, generalul de brigadă George Shulgen, solicită cooperarea FBI în rezolvarea problemei discurilor zburătoare. Departamentul de Război informează FBI că discurile nu aparțin nici Armatei de Uscat și nici Forțelor Navale.

10 iulie Lansare ratată a unei rachete V-2 la White Sands. Twining se oprește la White Sands înainte să se întoarcă la Baza Wright.

10:30 - Generalul-maior Leslie Groves, şeful Proiectului de Armamente Speciale pentru Forțele Armate, și generalul Robert Montague, comandantul Școlii pentru Rachete Dirijate, se întâlnesc cu Vandenberg și LeMay.

12:15 - Doolittle și Vandenberg se întâlnesc cu președintele Truman.

14:40 - Secretarul pentru război Robert Patterson se întâlnește cu Groves și Montague.

Un memorandum al FBI datat 10 iulie dezvăluie că organul de informații al Aviației Armatei de Uscat i-a cerut FBI să coopereze în culegerea de date privind discurile zburătoare.³¹

Ancheta Congresului

În martie 1993, ca răspuns la cereri de informații din circumscripția sa, congressmanul Steven Schiff (Districtul unu, New Mexico) a inițiat o anchetă a incidentului de la Roswell. Schiff avea pregătire în domeniul dreptului și servise în Garda Națională Aeriană a statului New Mexico, în calitate de pilot, cu gradul de locotenent-colonel. Și-a început ancheta cu o scrisoare către secretarul pentru apărare, Les Aspin, cerând un raport scris și o informare completă din partea oficialităților Pentagonului cu privire la natura resturilor de la Roswell, plus o explicație pentru toate acțiunile guvernului. Nu a primit niciun răspuns.

O a doua cerere a avut drept rezultat un răspuns din partea Biroului de legătură al Departamentului pentru Apărare cu Congresul, trimițându-l pe Schiff la Arhivele Naționale, pe motiv că toate înregistrările Forțelor Aeriene legate de Proiectul Blue Book erau păstrate acolo. Totuși, în înregistrările Blue Book, nu s-au putut găsi niciun fel de dosare legate de Roswell.

„Mă gândeam că răspunsul nu va fi unul simplu – dar să fiu trimis la altă agenție, fără să mi se ofere cel mai mic ajutor!” a declarat Schiff în cadrul unui interviu cu Lawrence Moore și cu subsemnatul, pentru un documentar britanic, în 1994. „Aș fi așteptat un minimum de bunăvoință din partea unei agenții guvernamentale.”³²

În octombrie 1993, Schiff a ridicat problema în fața șefului Biroului General de Conturi (GAO), Charles Bowsher, care este brațul investigator al Congresului. În doar câteva zile, biroul lui Schiff a primit un telefon din partea anchetatorului Biroului General de Conturi care primise cazul. Dificultățile au apărut încă de la începutul anchetei. Colonelul Larry Shockley, directorul Serviciului Planuri și Operații din Biroul de legătură al Congresului cu Departamentul pentru Apărare, l-a avertizat pe anchetatorul GAO: „Nu aveți niciun motiv să vă băgați în afacerea asta”.³³

În mai 1994, am primit din partea congresmanului Schiff, pe care îl mai întâlnisem în anul cu pricina în biroul lui de la Congres, o cerere de a-l ajuta în anchetă.³⁴ (Vezi p. 139.) În septembrie 1994, ca măsură de preîntâmpinare a descoperirilor GAO, care aveau să fie transmise biroului lui Schiff în iulie 1995, Forțele Aeriene au emis un raport de douăzeci și trei de pagini numit *Report of Air Force Research Regarding the „Roswell Incident”* (Raport al cercetărilor efectuate de Forțele Aeriene cu privire la „Incidentul Roswell”). Raportul trăgea concluzia că un șir de baloane ținând de Proiectul Mogul, cu tot cu instrumentele aferente, erau probabil răspunzătoare pentru „poveștile” privind prăbușirea unei farfurii zburătoare. Raportul a fost ulterior încorporat în *The Roswell Report: Fact versus Fiction in the New Mexico Desert* (Raportul Roswell:

adevăr contra ficțiune în deșertul din New Mexico) (menționat anterior).

Trebuie amintit aici că, deși raportul inițial a fost emis de Divizia de relații cu mass-media și afaceri publice și autorul lui a fost colonelul Richard L. Weaver, director al Programului pentru Supraveghere și Securitate al Biroului pentru Investigații Speciale – o agenție a cărei activitate constă în operații de contrainformații și diversiune, inclusiv „managementul percepției“, și care are un lung șir de implicări în problema OZN.

Spre sfârșitul lunii iulie 1995, GAO i-a înmânat raportul congresmanului Schiff. La pagina 97 apare comunicatul de presă al biroului congresmanului, care îngloba concluziile GAO. Din păcate, Steven Schiff a murit în timpul mandatului, în 1998, după un cancer de piele virulent, survenit brusc.

„Examinată critic“, spune raportul final al Forțelor Aeriene din 1997 în concluzie, „afirmația că Aviația US Army ar fi capturat o farfurie zburătoare și un echipaj extraterestru în 1947 s-a vădit a fi o compilație a multor evenimente verificabile. În cea mai mare parte, descrierile culese de promotorii teoriei OZN sunt ale unor operații și teste reale, efectuate de Forțele Aeriene ale SUA în anii 1950“.³⁵

„Extratereștrii“, explică raportul, erau fie aviatori răniți implicați în accidente, fie păpuși antropomorfe de testare, care făceau parte dintr-un proiect al Forțelor Aeriene de găsire a unei modalități de parașutare în siguranță a piloților de la altitudine mare. Totuși, lansarea de manechine a început abia în 1953 – la șase ani după incidentul de la Roswell. Interesant, locotenent-colonelul Raymond A. Madson, ofițer de proiect pentru aceste teste între 1956 și 1960, spune că, în timpul turului lui la Baza Aeriană Wright-Patterson, a auzit zvonuri despre „o clădire foarte puternic păzită“ unde erau păstrate cadavrele extratereștrilor. „Nu le-am acordat mare atenție“, a spus el, „pentru că la vremea aceea climatul era «ține-ți gura»“.³⁶

Nu a fost nicio mușamalizare? Ba evident că a fost. Din motive foarte clare.

„Trebuie să înțelegeți ce se întâmpla în țară la vremea aceea, lucruri care nu se mai întâmplaseră vreodată în istoria omenirii“, spune generalul de brigadă Thomas J. DuBose în interviul final pe care l-a dat în privința afacerii Roswell. „Tocmai trecuserăm printr-un război mondial. Văzuserăm bombardamentele incendiare ale marilor orașe, bombe atomice, distrugere la o scară fără precedent. Apoi a venit afacerea farfuriilor zburătoare. Publicul era copleșit, era prea mult...”³⁷

Bibliografie

1. „RAAF Captures Flying Saucer on Ranch in Roswell Region“, în *Roswell Daily Record*, 8 iul. 1947.
2. Interviu luat de Bob Pratt lui Jesse A. Marcel la 8 decembrie 1978, publicat în *Roswell in Perspective* de Karl T. Pflock, The Fund for UFO Research, PO Box 277, Mount Rainier, Maryland 20712, 1994, pp. 119-26.
3. Affidavit by Jesse A. Marcel MD, 6 May 1991, *The Roswell Events*, compiled by Fred Whiting, The Fund for UFO Research, 1993. Depoziție sub jurământ, care apare în ambele cărți ale lui Pflock.
4. *The Roswell Report: Fact versus Fiction in the New Mexico Desert*, Headquarters, United States Air Force, US Government Printing Office, 1995.
5. Interviu personal, Helena, Montana, 10 mai 2004.
6. Berlitz, Charles și Moore, William, *The Roswell Incident*, Granada, London, 1980, pp. 68-9.
7. Interviu personal, Roswell, 1 iunie 1993.
8. Moore, William L., *Crashed UFOs: Evidence in the Search for Proof*, William L. Moore Publications and Research, 4219 W. Olive Street, Suite 247, Burbank, California 91505, 1985, p. 46.
9. Kissner, J. Andrew, *Peculiar Phenomenon: Early United States Efforts to Collect and Analyze Flying Discs*.
10. Interviu, Phoenix, 25 septembrie 2005.

11. Moore, *op. cit.*
12. Randle, Kevin D. și Schmitt, Donald R., *UFO Crash at Roswell*, Avon Books, New York, 1991, pp. 108-11.
13. Corso, col. Philip J. și Birnes, William J., *The Day After Roswell*, Pocket Books, New York, 1997.
14. Von Rétyi, Andreas, *Das Alien Imperium: UFO-Geheimnisse der USA*, Langen Müller, München, 1995. (*Imperiul extraterestru*, Editura Lucman, 1998).
15. Randle, Kevin și Schmitt, Donald, *The Truth About the UFO Crash at Roswell*, M. Evans and Company, New York, 1994, pp. 62-3.
16. Stowers, Carlton, „Contact: A half century later, witnesses insist little green - or brown - men crashed in New Mexico“, în *Dallas Observer*, 3 apr. 2003.
17. Affidavit by Alice Knight, 9 iulie 1991, mărturie legalizată apărută în *The Roswell Events*.
18. Shawcross, Tim, *The Roswell File*, Bloomsbury, London, 1997, pp. 41-5.
19. Dennis, Glenn, „The Roswell Mortician“ (ed. William J. Birnes), în *UFO Magazine*, PO Box 4252, Sunland, CA 91041-4252, vol. 13, nr. 8, dec. 1998, p. 36.
20. Interviu Personal, Charleston, Carolina de Sud, 30 octombrie 2004 și scrisoare, 26 august 2005.
21. Dennis, *op. cit.*, p. 39.
22. Fax, 11 iunie 1996.
23. McAndrew, Captain James, *The Roswell Report: Case Closed*, Headquarters United States Air Force, Washington, DC, US Government Printing Office, 1997, p. 81.
24. *Ibid*, pp. 82-3.
25. Corso și Birnes, *op. cit.*, pp. 30-3.
26. Pflock, Karl T., *Roswell: Inconvenient Facts and the Will to Believe*, Prometheus Books, Amherst, New York, 2001, p. 204.
27. Corso, *op. cit.*, p.x. (Cuvântul-înainte al senatorului Thurmond a fost scos din ediția a doua a cărții.)
28. Von Rétyi, *op. cit.* și scrisori, august-septembrie 1995.

29. *Flying Saucer Review*, vol. 2, nr. 1, 1956, p. 2.
30. www.stargate-chronicles.com.
31. Whiting, Fred, *The Roswell Events*, The Fund for UFO Research, PO Box 277, Mount Rainier, MD 20712, pp. 9–14.
32. *Network First: UFO*, Central Productions for Central Television, 10 January 1995.
33. Fred Whiting, interviu în *Network First: UFO*.
34. Scrisoare din 24 mai 1994.
35. McAndrew, *op. cit.*, p. 123.
36. Choate, Trish, „Alien report debunked by retired Cibola County Army officer“, în *Independent*, Gallup, NM, 3 iul. 1997.
37. Cox, *op. cit.*

Alte cărți pe tema incidentului de la Roswell includ *Crash at Corona* a lui Stanton T. Friedman și Don Berliner (Paragon House, New York, 1992) și *Beyond Roswell*, scrisă de Michael Hesemann și Philip Mantle (Michael O'Hara, London, 1997).

RAAF Captures Flying Saucer On Ranch in Roswell Region

No Details of Flying Disk Are Revealed

**Roswell Hardware
Man and Wife
Report Disk Seen**

The intelligence office of the 509th Bombardment group at Roswell Army Air Field announced at noon today that the field has come into possession of a flying saucer.

According to information released by the department, over authority of Maj. J. A. Marcel, intelligence officer, the disk was recovered on a ranch in the Roswell vicinity, after an unidentified rancher had notified Sheriff Geo. Wilcox, here, that he had found the instrument on his premises.

Major Marcel and a detail from his department went to the ranch and recovered the disk, it was stated.

After the intelligence office here had inspected the instrument it was flown to "higher headquarters."

The intelligence office stated that no details of the saucer's construction or its appearance had been revealed.

Fragment din articolul de pe prima pagină din *Roswell Daily Record* (8 iulie 1947). De a doua zi, Aviația US Army a anunțat că rămășițele nu erau ale unei farfurii zburătoare, ci ale unui balon meteorologic.

Hartă din *The Roswell Report: Case Closed* (Statul-Major al Forțelor Aeriene, 1997) reprezentând diversele locuri legate de incidentul Roswell (US Air Force)

AFFIDAVIT

- (1) My name is Thomas Jefferson DuBose.
- (2) My address is: [REDACTED]
- (3) I retired from the U.S. Air Force in 1959 with the rank of Brigadier General.
- (4) In July 1947, I was stationed at Fort Worth Army Air Field [later Carswell Air Force Base] in Fort Worth, Texas. I served as Chief of Staff to Major General Roger Ramey, Commander, Eighth Air Force. I had the rank of Colonel.
- (5) In early July, I received a phone call from ^{Major} Gen. Clements McMullen, Deputy Commander, Strategic Air Command. He asked what we knew about the object which had been recovered outside Roswell, New Mexico, as reported by the press. I called Col. William Blanchard, Commander of the Roswell Army Air Field and directed him to send the material in a sealed container to me at Fort Worth. I so informed ^{Major} Gen. McMullen.
- (6) After the plane from Roswell arrived with the material, I asked the Base Commander, Col. Al Clark, to take possession of the material and to personally transport it in a B-26 to ^{Major} Gen. McMullen in Washington, D.C. I notified Gen. McMullen, and he told me he would send the material by personal courier on his plane to Benjamin Chidlaw, Commanding General of the Air Materiel Command at Wright Field [later Wright Patterson AFB]. The entire operation was conducted under the strictest secrecy.
- (7) The material shown in the photographs taken in Gen. Ramey's office was a weather balloon. The weather balloon explanation for the material was a cover story to divert the attention of the press.
- (8) I have not been paid or given anything of value to make this statement, which is the truth to the best of my recollection.

Thomas J. DuBose
(Signature)
9/1/69
(Date)

Signature witnessed by:

Spida R. Spitt
(Name)
Notary Public
State of Florida
County of Orange

Notary Public, State of Florida
My Commission Expires Dec. 2, 1991
Bonded Three Thousand Dollars - Insurance, Inc.

Declarație legalizată a generalului de brigadă Thomas J. DuBose, confirmând că „explicația balon meteorologic pentru material era o mușamalizare, menită să devieze atenția presei“. (The Fund for UFO Research, Inc.)

AFFIDAVIT

- (1) My name is L. W. Maltais.
- (2) My address is: [REDACTED]
- (3) I am retired.
- (4) I met Grady L. "Barney" Barnett in 1943 when I was serving in the U.S. Army, and he was employed by the state of New Mexico as a civil engineer. We had a father-son relationship.
- (5) Around 1950, Mr. Barnett told me that several years before, during a field trip in New Mexico, he discovered a crashed disc-shaped craft with the bodies of strange beings on the ground. He was absolutely convinced that the craft was from outer space.
- (6) The beings he described were similar--but not identical--to humans. They were 3 1/2 to 4 feet tall; slim and hairless, with large pear-shaped heads. They had four fingers on each hand. They were dressed in tight-fitting, metallic suits. All of them were dead.
- (7) Mr. Barnett said that at the same time as his discovery, he was joined by four or five people on an archeology dig.
- (8) Shortly afterward, military personnel arrived and escorted them from the area. They told him to keep quiet about the incident, that it was in the national interest for them to get out of there.
- (9) Mr. Barnett was a man of great personal integrity who would never tell a lie.
- (10) I have not been paid or given anything of value to make this statement. It is the truth to the best of my recollection.

L. W. Maltais
(Signature)

23 APRIL 1991
(Date)

Signature witnessed by:

_____
(Name)

Subscribed and sworn to before me this 23rd day of April, 1991.

Arlyce Bruun

Declarație legalizată a lui LaVerne Maltais (*The Fund for UFO Research, Inc.*)

AFFIDAVIT

(1) My name is Glenn Dennis.

(2) My address is: [REDACTED]

(3) I am ( ) employed as: _____ ( ) retired.

(4) In July 1947, I was a mortician, working for the Ballard Funeral Home in Roswell, which had a contract to provide mortuary services for the Roswell Army Air Field. One afternoon, around 1:15 or 1:30, I received a call from the base mortuary officer who asked what was the smallest size hermetically sealed casket that we had in stock. He said, "We need to know this in case something comes up in the future." He asked how long it would take to get one, and I assured him I could get one for him the following day. He said he would call back if they needed one.

(5) About 45 minutes to an hour later, he called back and asked me to describe the preparation for bodies that had been lying out on the desert for a period of time. Before I could answer, he said he specifically wanted to know what effect the preparation procedures would have on the body's chemical compounds, blood and tissues. I explained that our chemicals were mainly strong solutions of formaldehyde and water, and that the procedure would probably alter the body's chemical composition. I offered to come out to the base to assist with any problem he might have, but he reiterated that the information was for future use. I suggested that if he had such a situation that I would try to freeze the body in dry ice for storage and transportation.

(6) Approximately a hour or an hour and 15 minutes later, I got a call to transport a serviceman who had a laceration on his head and perhaps a fractured nose. I gave him first aid and drove him out to the base. I got there around 5:00 PM.

(7) Although I was a civilian, I usually had free access on the base because they knew me. I drove the ambulance around to the back of the base infirmary and parked it next to another ambulance. The door was open and inside I saw some wreckage. There were several pieces which looked like the bottom of a canoe, about three feet in length. It resembled stainless steel with a purple hue, as if it had been exposed to high temperature. There was some strange-looking writing on the material resembling Egyptian hieroglyphics. Also, there were two MPs present.

(8) I checked the airman in and went to the staff lounge to have a Coke. I intended to look for a nurse, a 2nd Lieutenant, who had been commissioned about three months earlier right out of college. She was 23 years of age at the time (I was 22). I saw her coming out of one of the examining rooms with a cloth over her mouth. She said, "My gosh, get out of here or you're going to be in a lot of trouble." She went into another door where a Captain stood. He asked me who I was and what I was doing here. I told him, and he instructed me to stay there. I said, "It looks like you've got a crash; would you like me to get ready?" He told me to stay right there. Then two MPs came up and began to escort me out of the infirmary. They said they had orders to follow me out to the funeral home.

Declarație legalizată a lui Glenn Dennis (*The Fund for UFO Research, Inc.*)

(9) We got about 10 or 15 feet when I heard a voice say, "We're not through with that SOB. Bring him back." There was another Captain, a redhead with the meanest-looking eyes I had ever seen, who said, "You did not see anything, there was no crash here, and if you say anything you could get into a lot of trouble." I said, "Hey look mister, I'm a civilian and you can't do a damn thing to me." He said, "Yes we can; somebody will be picking your bones out of the sand." There was a black Sergeant with a pad in his hand who said, "He would make good dog food for our dogs." The Captain said, "Get the SOB out." The MPs followed me back to the funeral home.

(10) The next day, I tried to call the nurse to see what was going on. About 11:00 AM, she called the funeral home and said, "I need to talk to you." We agreed to meet at the officers club. She was very upset. She said, "Before I talk to you, you have to give me a sacred oath that you will never mention my name, because I could get into a lot of trouble." I agreed.

(11) She said she had gone to get supplies in a room where two doctors were performing a preliminary autopsy. The doctors said they needed her to take notes during the procedure. She said she had never smelled anything so horrible in her life, and the sight was the most gruesome she had ever seen. She said, "This was something no one has ever seen." As she spoke, I was concerned that she might go into shock.

(12) She drew me a diagram of the bodies, including an arm with a hand that had only four fingers; the doctors noted that on the end of the fingers were little pads resembling suction cups. She said the head was disproportionately large for the body; the eyes were deeply set; the skulls were flexible; the nose was concave with only two orifices; the mouth was a fine slit, and the doctors said there was heavy cartilage instead of teeth. The ears were only small orifices with flaps. They had no hair, and the skin was black--perhaps due to exposure in the sun. She gave me the drawings.

(13) There were three bodies; two were very mangled and dismembered, as if destroyed by predators; one was fairly intact. They were three-and-a-half to four feet tall. She told me the doctors said: "This isn't anything we've ever seen before; there's nothing in the medical textbooks like this." She said she and the doctors became ill. They had to turn off the air conditioning and were afraid the smell would go through the hospital. They had to move the operation to an airplane hangar.

(14) I drove her back to the officers' barracks. The next day I called the hospital to see how she was, and they said she wasn't available. I tried to get her for several days, and finally got one of the nurses who said the Lieutenant had been transferred out with some other personnel. About 10 days to two weeks later, I got a letter from her with an APO number. She indicated we could discuss the incident by letter in the future. I wrote back to her and about two weeks later the letter came back marked "Return To Sender--DECEASED." Later, one of the nurses at the base said the rumor was that she and five other nurses had been on a training mission and had been killed in a plane crash.

(15) Sheriff George Wilcox and my father were very close friends. The Sheriff went to my folks' house the morning after the events at the base and said to my father, "I don't know what kind of trouble Glenn's in, but you tell

your son that he doesn't know anything and hasn't seen anything at the base." He added, "They want you and your wife's name, and they want your and your children's addresses." My father immediately drove to the funeral home and asked me what kind of trouble I was in. He related the conversation with Sheriff Wilcox, and so I told him about the events of the previous day. He is the only person to whom I have told this story until recently.

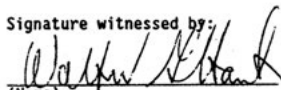
(16) I had filed away the sketches the nurse gave me that day. Recently, at the request of a researcher, I tried to locate my personal files at the funeral home, but they had all been destroyed.

(17) I have not been paid or given anything of value to make this statement, which is the truth to the best of my recollection.

(Signature)

8-7-91
(Date)

Signature witnessed by:

(Name) WALTER G. HAVI

CENTRAL INTELLIGENCE GROUP
-2430 E Street, N. W.
Washington 25, D. C.

19 SEP 1947

MEMORANDUM FOR THE MILITARY ASSESSMENT OF THE JOINT INTELLIGENCE
COMMITTEE

SUBJECT: Examination of Unidentified Disc-like Aircraft near Military
Installations in the State of New Mexico: A Preliminary Report

1. Pursuant to the recent world events and domestic security problems within the Atomic Energy Commission, the intelligence reports of so-called "Flying Saucers" and the intrusion of unidentified aircraft over the most secret defense installations, a classified intelligence project is warranted. The National Security Act of 1947 established a Central Intelligence Agency under the National Security Council. When the Director of Central Intelligence assumes his official responsibilities, the National Intelligence Authority is abolished the files pertaining to unidentified aircraft sightings, intelligence personnel and funds of the Central Intelligence Group will be transferred to the Agency.
2. The recovery of unidentified platform aircraft in the state of New Mexico on 6 July 1947, ten miles northwest of Oscura Peak, and a debris field 75 miles northwest of the Army's 509th Atomic Bomb Group, Roswell Army Air Field, is confirmed. A subsequent capture of another similar craft 30 miles east of the Army's Alamogordo Army Air Field on 5 July 1947, has convinced the Army Air Forces 3-2, Army G-2 and Navy ONI, that the craft and wreckage are not of US manufacture.
3. Until a clear directive from the President is issued, there can be no co-ordinated scientific examination of the objects in question. Currently, the core material is being secured at the Naval Research Laboratory hanger facilities at the White Sands Proving Ground, the Sandia Base facilities (Armed Forces Special Weapons Project), Alamogordo AAF and the Aero Medical Research facilities at Randolph Field, Texas.
4. The research scientists at the Air Forces Research and Development Center, Wright Field, are utilizing their test facilities and a new biological laboratory in an on-going study program. The offices of the JICMB, FBI and the State Department are assisting the Joint Intelligence Committee in acquiring any intelligence from MIS and NIS on possible Soviet long-range reconnaissance aircraft/missile research and development tests.

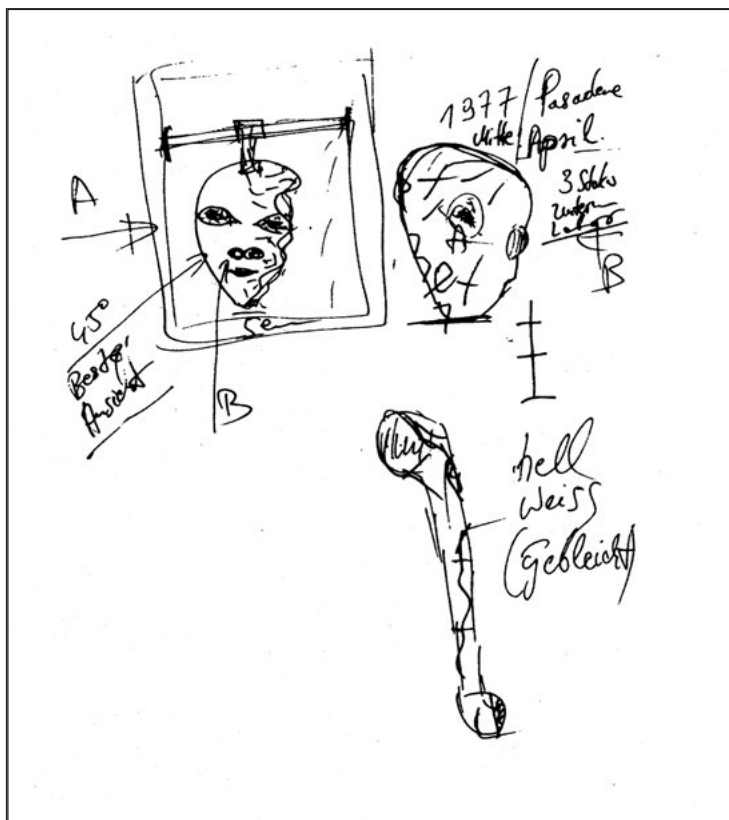
/s/

E. H. HILLENKOTTER
Rear Admiral, USN
Director of Central Intelligence

TOP SECRET/EYES ONLY.

Memorandum Top Secret/Doar pentru persoane autorizate, neautentificat, al contraamiralului Roscoe Hillenkoetter, director al CIA, referitor la discurile neidentificate recuperate de militari în New Mexico în iulie 1947. Nota de mână pare să spună „preocupare a Comitetului șefilor de state-majore”. (Timothy Cooper)

Schițe desenate de un biofizician polonez reprezentând resturile scheletului unui extraterestru, recuperate de la „unul din cele două incidente din New Mexico”. Dr. Cris le-a examinat pe acestea și alte materiale pe care le examinase anterior în 1974, împreună cu o mică echipă internațională de oameni de știință, la Jet Propulsion Laboratory al NASA, Pasadena, California, în aprilie 1977. (Andreas von Rényi)

News Release

U.S. CONGRESSMAN

Steve Schiff

FIRST CONGRESSIONAL DISTRICT
NEW MEXICO

WASHINGTON OFFICE: 2404 Rayburn Building • Washington, D.C. 20515 • (202) 225-6316 • FAX (202) 225-4975
DISTRICT OFFICE: 625 Silver Ave., S.W., Suite 140 • Albuquerque, NM 87102 • (505) 766-2538 • FAX (505) 766-1674

Immediate Release
July 28th, 1995

J. Barry Bitzer
(202) 225-2245

Schiff Receives, Releases Roswell Report (missing documents leave unanswered questions)

Washington: Congressman Steve Schiff today released the General Accounting Office (GAO) report detailing results of a records audit related to events surrounding a crash in 1947, near Roswell, New Mexico, and the military response.

The 20 page report is the result of constituent information requests to Congressman Schiff and the difficulty he had getting answers from the Department of Defense in the now 48-year-old controversy.

Schiff said important documents, which may have shed more light on what happened at Roswell, are missing. "The GAO report states that the outgoing messages from Roswell Army Air Field (RAAF) for this period of time were destroyed without proper authority." Schiff pointed out that these messages would have shown how military officials in Roswell were explaining to their superiors exactly what happened.

"It is my understanding that these outgoing messages were permanent records, which should never have been destroyed. The GAO could not identify who destroyed the messages, or why." But

-more-

Parte din comunicatul de presă al Biroului congresmanului Steve Schiff în legătură cu ancheta întreprinsă de Biroul General de Conturi în cazul incidentului Roswell. „Raportul GAO afirmă că mesajele dinspre Baza Aeriană Roswell a Armatei de Uscat din această perioadă de timp au fost distruse fără aprobările corespunzătoare“, declară Schiff. (US Congress)

STEVEN SCHIFF
FIRST DISTRICT, NEW MEXICO

COMMITTEES:
SCIENCE, SPACE, AND TECHNOLOGY
JUDICIARY
STANDARDS OF OFFICIAL CONDUCT
GOVERNMENT OPERATIONS
SUBCOMMITTEE ON HUMAN RESOURCES AND
INTERGOVERNMENTAL RELATIONS
RANKING MEMBER
REPUBLICAN RESEARCH COMMITTEE
TASK FORCE ON CRIME
CHAIRMAN

Congress of the United States
House of Representatives
Washington, DC 20515-3101
May 24, 1994

PLEASE REPLY TO:

☐ WASHINGTON OFFICE
1008 LONGWORTH BUILDING
WASHINGTON, DC 20515-3101
(202) 225-4318

☐ DISTRICT OFFICE
628 SILVER AVENUE, SW
SUITE 140
SILVER SQUARE
ALBUQUERQUE, NM 87102
(505) 768-2538

Timothy C. Good

Dear Timothy:

It was an honor to meet you last February and I look forward to viewing your documentary when it arrives. I would also like to acknowledge and sincerely thank you for your expression of support for my request to the General Accounting Office regarding the "Roswell Incident."

My intention in this effort has been variously reported, but I want you to know that I am intent on finding the military and government files on this incident with the purpose of releasing the information in the files to the public.

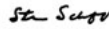
Many people who have contacted me have asked if there is any way in which they could be of help in my effort. I would appreciate copies of any correspondence directed to government departments or agencies specifically regarding the Roswell Incident, along with the department or agency reply.

If you or someone with whom you are acquainted has such correspondence, I would request that you send copies of it to my District Office in Albuquerque, the address of which is listed above.

Further, I would be grateful to learn of other Members of Congress who are now, or, who before me, pursued this same issue with government agencies.

Again, I appreciate your support in this effort, and I will keep you informed on the progress of my inquiry. If you have additional information, or questions, please do not hesitate to contact me. I will always be pleased to hear from you.

Sincerely,

Steven Schiff

SS:md

Capitolul 6

Starea de asediu

La 8 iulie, în ziua în care recuperarea de la Roswell a ajuns pe prima pagină în presă, un avion de transport C-54 al Aviației Armatei de Uscat, zburând dinspre Insulele Bermude spre Florida, a „dispărut” pur și simplu în Atlantic, conform declarației Comandamentului de Transport Aerian. S-a presupus că echipajul a fost pierdut pe mare, pentru că fuseseră descoperite două pernuțe de scaune și sfârâmituri.¹ Nu vrem să insinuăm că incidentul ar avea vreo legătură cu Roswell. Totuși, vom da următoarele exemple, culese de Andy Kissner, care arată că în acea lună accidente aeriene au continuat, coincidentă, pe scară largă.

13 iulie

- Douăzeci de persoane au murit și cincisprezece au fost rănite când un DC-3 s-a prăbușit într-o mlaștină din Florida, după ce ambele motoare s-au oprit rapid, unul după altul.
- Un DC-4 al companiei American Airlines în zbor spre Shannon, Irlanda, a aterizat la Newfoundland după ce două din cele patru motoare „au murit”.
- Un avion Corsair al US Navy se prăbușește și explodează la Harbourton, New Jersey, omorând pilotul.
- Un pilot din Rezerva Armatei de Uscat este omorât în aparatul-școală.

14 iulie

- Două avioane ale aviației militare americane se ciocnesc în aer lângă Frankfurt, Germania.

20 iulie

- Opt membri ai unor echipaje ale marinei militare britanice au fost omorâți într-o serie de trei accidente care au implicat două avioane Firefly (care au rămas agățate unul de altul) și două avioane Seafire (care aterizau pe portavionul HMS *Theseus*).

21 iulie

- Șaptesprezece persoane au murit când un avion argentinian de transport nu s-a putut opri pe pistă și a intrat în mulțime.
- Două avioane ale Infanteriei Marine Americane s-au agățat în aer la Aerodromul El Toro, California; un mort.
- Doi piloți din Flota 5 Aeriană au fost omorâți când avionul lor s-a prăbușit lângă Tokyo.²

La 15 iulie 1947, un P-80 Shooting Star, similar cu avionul de vânătoare cu reacție aflat în stare de alertă de zbor la Baza Muroc, California (menționat în capitoul anterior), a aterizat la New Mexico, pe un tronson izolat al autostrăzii 380, la 40 km sud de locul prăbușirii discului de la Corona, la Carrizozo, o comunitate minusculă, aflată lângă colțul de sud-est al Poligonului White Sands. „Avionul P-80 aștepta la Carrizozo“, relatează Kissner. „Misiunea lui, deși rămâne până astăzi secretă, era să asigure acoperire aeriană operației de recuperare. Aceasta era necesară în cazul că un alt disc ar fi apărut și încercat să împiedice elementele Forței-T de recuperare. Poate că un disc ar fi încercat să recupereze corpurile membrilor morți ai echipajului discului prăbușit.“

Avionul de vânătoare avea baza la Aerodromul March, California. Folosirea unui avion cu baza la distanță atât de mare de locul unui posibil angajament este un element suplimentar de securitate... Avionul P-80 se afla în apropierea autostrăzii 380 și era alimentat de o cisternă a Armatei americane de Uscat, care venea de la

Fort Bliss... Comunicatul oficial spunea că avionul „rămăsese fără carburant“ în timpul unei furtuni. În timp de patru zile, cel puțin două avioane de transport C-47, încă un „transportor al Armatei de Uscat“ și avionul P-80 au folosit fie pista aeroportului Carrizozo (de fapt, un drumeag de pământ bătătorit), fie autostrada 380, pe post de pistă de aterizare improvizată.

În după-amiaza zilei de 18 iulie, căpitanul Floyd G. Soule și-a adus avionul de vânătoare înapoi în mijlocul șoselei și a accelerat. A depășit viteza de calare și a accelerat la 190 km pe oră, după care a tras de manșă. Avionul s-a ridicat de pe pistă până la o altitudine de 30 m, dar nu a mai putut câștiga în altitudine și a virat brusc spre dreapta, cu botul în jos.³ Un martor ocular a relatat că avionul zbura foarte repede și s-a răsturnat pur și simplu, fără o cauză vizibilă.

Avionul P-80, scăpat de sub control, a zburat direct în pompa de benzină Monte Vista [de la intersecția dintre] Drumul Național 54 și autostrada 380. Avionul și stația de benzină au explodat simultan într-o minge de foc, omorându-l pe loc pe căpitanul Soule. De asemenea, a fost omorât Joe Drake, 25 de ani, locuitor din Carrizozo, iar alți patru localnici au fost răniți.⁴

La marginea autostrăzii erau mulți gură-cască, dornici să vadă decolarea avionului. Deși un ziar a relatat că aparatul P-80 „abia dacă s-a dezlipit de sol“, una dintre sursele lui Kissner a spus că, înainte de prăbușire, atinsese altitudinea de 30 m (vezi mai sus). Ar trebui să menționez aici că, în septembrie 1947, au avut loc patru accidente grave ale unor avioane P-80, atribuite pierderii controlului lateral, din cauza unei presiuni hidraulice neadecvate în eleroanele ce controlau puterea motorului, care erau suspectate și în alte cinci cazuri de prăbușire. Trei dintre primele 29 de cazuri fatale de accidente ale unor avioane P-80/F-80 au fost cauzate de pierderea controlului.⁵

Kissner a fost primul care a asociat tragedia cu operația de recuperare a unui disc zburător. „Nu este surprinzător că nu s-a făcut nicio corelație“, spune el, „pentru că evenimentul a apărut doar în câteva ziare [locale]“.

În septembrie 1994, în studiul oficial dedicat „Incidentului Roswell“, Forțele Aeriene raportează că nu s-au petrecut niciun fel de accidente aeriene la locul prăbușirii sau în preajma acestuia, în acel timp... În plus, Forțele Aeriene au afirmat că au pierdut [numai] cinci avioane în New Mexico în iulie 1947. Cu excepția aparatului P-80, despre care se spune că s-ar fi prăbușit undeva în New Mexico, *Forțele Aeriene raportează pierderea altor patru avioane în iulie, despre care nu am fost în stare să găsesc nicio știre publicată în 1947.*⁶

La 1 august 1947, un avion de bombardament B-25 Mitchell bimotor al AAF s-a prăbușit lângă Kelso, Washington, omorând piloții, căpitanul William Davidson și locotenentul Frank Brown, amândoi ofițeri de informații din Statul-Major al Flotei 4 Aeriene de la Aerodromul Hamilton, California. Alți doi membri ai echipajului au reușit să scape, parașutându-se. Davidson și Brown se întorceau de la Tacoma, Washington, unde îi interviewaseră pe piloții Kenneth Arnold și Edward Smith, amândoi martori ai unor observații OZN din vara aceea. Arnold și Smith fuseseră implicați în sinistra și complexa țesătură a incidentului de la Maury Island de la 21 iunie, când, după spusele martorilor aflați într-o ambarcațiune, inclusiv căpitanul Harold Dahl, șase obiecte zburătoare fuseseră văzute făcând cercuri deasupra Golfului Puget, unul dintre ele pierzând un fel de „zгурă“, din care puțină a căzut și pe vas.

Arnold și Smith l-au prezentat celor doi ofițeri pe Fred Crisman, un personaj misterios cu trecut în contrainformații (inclusiv la „operații negre“ pentru CIA), care investigase (și „contaminase“) cazul. La sfârșitul întrevederii, Crisman le-a

dat ofițerilor o cutie grea, conținând bucăți mari din fragmentele recuperate, care au fost încărcate ulterior, la Aerodromul McChord, în avionul B-25. Arnold a remarcat că materialele erau diferite de metalele tip aluminiu, pe care Cristman li le arătase, lui și lui Smith.

În timpul investigării cazului Maury Island, Arnold și Smith au intrat în multe experiențe ciudate și tulburătoare. Ei s-au întrebat dacă prăbușirea aparatului B-25 avea vreo legătură cu încărcătura de la bord. După spusele unui supraviețuitor, pasager în avion, unul dintre motoare a luat foc la aproape 20 de minute de la decolare. Când sistemul de stingere de urgență nu a funcționat, piloții le-au ordonat celorlalți să părăsească avionul. Dintr-o cauză oarecare, piloții nu i-au urmat. „Militarii nu au explicat niciodată de ce [piloții] nu au anunțat pe nimeni prin radio de situația disperată și nici nu s-au parașutat“, a scris Arnold. „După spusele [pasagerului], între parașutarea lui și momentul în care aparatul B-25 a luat foc serios au trecut zece minute bune...”⁷

La 3 august 1947, un avion de transport al US Navy s-a prăbușit lângă Fort Hancock, Texas. Cu puțin timp înaintea accidentului, pilotul luase legătura prin radio cu Baza Aeriană Biggs, anunțând că rămăsese fără carburant și că se va prăbuși. O ambulanță trimisă să recupereze pilotul a scăpat de sub control și a intrat frontal într-un camion, ne spune Kissner. „Episodul a fost raportat ca accident auto, nu unul care implica un avion militar prăbușit.”⁸

Într-un zbor între Tokyo, Insula Kwajalein și Honolulu de pe 16 august, un avion de bombardament B-17, care îl transporta pe ambasadorul american George C. Atcheson, principalul consilier politic al forțelor de ocupație din Japonia, împreună cu alte persoane, s-a prăbușit în apele pline de rechini la 100 km vest de Honolulu, după ce „rămăsese fără carburant”. Trei membri ai echipajului au fost salvați, dar ceilalți nu au fost găsiți niciodată.⁹

„Rămânerea fără carburant” pare să se întâmple mult prea des. Piloții omit rareori să verifice dacă dispun de cantitatea

necesară de carburant pentru un anumit zbor. Altă cauză obișnuită a accidentelor de la acea vreme era nefuncționarea motoarelor. Probabil că multe dintre aceste cazuri au explicații convenționale, dar eu mă gândesc că, de la cel de-al Doilea Război Mondial, aparate necunoscute au tot făcut motoarele să se oprească (vezi *Capitolul 1*). Incapacitatea avioanelor de a lua înălțime la decolare este la fel de greu de înțeles în toate cazurile. „Ideea că un avion care folosește puterea sută la sută nu este în stare să se ridice de la sol e foarte greu de înțeles“, spune Kissner.

Unica situație în care un avion nu poate lua înălțime la decolare este când nu a căpătat suficientă viteză relativă față de aer... este prea greu, a avut parte de un fenomen numit altitudine de densitate (în funcție de greutate, de temperatură și de altitudine) sau dacă îl trage ceva în jos. Corolarul este „incapacitatea de a menține altitudinea“. Repet, este ceva foarte rar...

„În vara anului 1947, exista o amenințare reală la adresa securității naționale a SUA“, scrie Kissner, „dar puțini erau conștienți de ea. Nu era URSS, nu era Europa de Est, nu era revoluția sovietică sau chinezească, nu erau coreenii; nu era nici proiectarea, controlarea sau folosirea bombei atomice. Era o tehnologie cu totul nouă, cu arme noi, mai puternice decât orice se afla pe Pământ. Era o tehnologie nouă, pe care cei mai buni oameni de știință ai noștri nu o înțelegeau...“¹⁰

Evenimente din URSS

Sergei P. Korolyev a fost unul dintre rachetiștii de seamă ai Uniunii Sovietice, iar realizările lui impresionante l-au făcut să merite funeralii de stat în 1966.¹¹ Conform celor afirmate de Valery P. Burdakov, profesor de știința ingineriei și membru corespondent al Academiei de Științe a Rusiei, în iulie 1947 (unele relatări spun 1948), Korolyev a fost invitat la

sediul din Moscova al Ministerul Securității Statului (MGB, devenit ulterior KGB), unde a fost informat de șeful acestuia că invitația era în numele lui Iosif Stalin. Împreună cu o echipă de traducători, Korolyev a fost dus într-un apartament special, unde i s-au înmănat multe documente străine privind farfuriile zburătoare, inclusiv unele legate de incidentul de la Roswell. I s-au dat trei zile pentru a-și forma o opinie.

Peste trei zile, Korolyev a fost convocat la o întâlnire cu Stalin, care l-a întrebat dacă misterioasele obiecte prezentau un pericol pentru stat. Korolyev a răspuns că obiectele nu păreau să fie armele vreunui potențial inamic, dar fenomenul era real. După spusele lui Korolyev, Stalin s-a consultat și cu alți oameni de știință de seamă, care au ajuns la aceeași concluzie.¹²

La o dată nespecificată din 1947, tunurile antiaeriene ale Districtului Militar Transcaucazian al Armatei Sovietice au tras în direcția unui obiect în formă de trabuc, care intrase în spațiul aerian sovietic venind dinspre Turcia. Chiar dacă altitudinea obiectului era de sub 4 000 m, iar tunurile puteau lovi ținte aflate la 12 000 m, trabucul a accelerat pur și simplu și a dispărut dincolo de munți. Jenat că grănicerii și serviciile de detecție ale armatei nu observaseră obiectul, comandamentul Districtului de Frontieră le-a ordonat supraveghetorilor să nu dezvăluie nimănui că obiectul atinsese o viteză de până la 2 000 km/h.¹³

Cerințe privind informațiile în SUA

Spre sfârșitul lunii septembrie 1947, generalul-locotenent Nathan F. Twining, șeful Comandamentului de Înzestrare Aeriană, i-a trimis o scrisoare secretă, de trei pagini, generalului de brigadă George Shulgen, șeful Serviciului de Informații al Aviației Armatei de Uscat, confirmând că „fenomenul raportat este ceva real și nu o viziune sau o ficțiune” și că „există obiecte, probabil cu o formă care aproximează un disc, de o apreciabilă mărime, părând a fi de dimensiunile unor avioane produse de om” (vezi p. 160).

Deși Twining s-a referit în document la „lipsa de dovezi palpabile, sub forma unor resturi recuperate, care să dovedească indubitabil existența acestor obiecte“, el era perfect conștient că existau asemenea resturi, pentru că rămășițe ale cel puțin unuia dintre discurile prăbușite în New Mexico fuseseră trimise pe calea aerului la sediul comandamentului. Presupunând că accesul la informațiile despre discurile prăbușite erau disponibile doar pentru persoanele autorizate, este foarte greu de crezut că acest comandament nu a fost informat de ce era nevoie de aceste informații.

La 1 octombrie 1947, USAAF (United States Army Air Forces) au devenit USAF (United States Air Force). În aceeași lună, o „Schiță de memorandum pentru culegerea de informații“ a Diviziei pentru Cerințe de Informații Aeriene, clasificată Secret și pregătită ca să fie semnată de generalul Shulgen, enumera „cerințele actuale de informații în domeniul aparatelor tip Farfurie Zburătoare“, incluzând mare parte din informațiile provenite de la comandamentul condus de Twining în privința acestui fenomen.

„Un aparat sau obiect de tipul presupusei «Farfurii Zburătoare» în zbor... a fost raportat de mulți observatori, din diverse locuri, separate de mari distanțe, cum ar fi SUA, Alaska, Canada, Ungaria, Insula Guam și Japonia“, spune documentul la început. „Acest obiect a fost raportat de mulți observatori competenți, printre care și ofițeri autorizați ai USAF.“ Restul memorandumului constă dintr-o listă de informații tehnice necesare pentru a se stabili originea farfuriilor – despre care se presupunea că ar fi germane sau rusești.¹⁴

Cazul Mantell

La 7 ianuarie 1948, o grupare de patru avioane F-51 Mustang ale Gărzii Aeriene Naționale, condusă de căpitanul Thomas Mantell, care zbura de la Marietta, Georgia, la Baza Standiford din Kentucky, a primit de la turnul de control al Bazei Aeriene Godman, Kentucky, misiunea să investigheze un

aparat de zbor neidentificat văzut în apropiere de Godman. Iată o scurtă prezentare oficială a incidentului.

Trei dintre avioane au început să urce spre obiect. Pilotul Hendricks, în NG336, a continuat zborul și a aterizat la 1501C [ora 3:01 PM, Ora Centrală în SUA] la Aerodromul Standiford... Piloții Hammond, NG737, și Clements, NG800, au urcat la 6 700 m împreună cu Mantell, aflat în aparatul NG3869, apoi au continuat zborul spre destinația inițială, din cauza lipsei de oxigen, sosind la 1540C. Mantell a continuat să urce spre obiect. Centrul de operații de la Standiford a anunțat Centrul de la Wright la 1750E [ora coastei de est] că pilotul NG3869 Mantell s-a prăbușit la 3 km sud-vest de Franklin, Kentucky, la aproximativ 1645C. Accident fatal pentru pilot, avarii majore pentru aparat.¹⁵

Explicația oficială? Mantell a vânat pur și simplu planeta Venus (!) - ulterior, s-a spus că era un balon Skyhook - și și-a pierdut cunoștința din cauza lipsei de oxigen. Totuși, o analiză marcată Secret/Top Secret a incidentelor OZN, făcută în comun de organele de informații de la aviație și marină, afirmă: „Se presupune că pilotul a suferit de anoxie, rezultatul fiind prăbușirea avionului, dar ultimul lui mesaj către turnul de control a fost «Pare să fie un obiect metalic de o mărime uluitoare... Direct în față și puțin mai sus... Încerc să mă apropiu pentru a-l vedea mai bine.»”¹⁶ (Vezi ilustrațiile.)

Există unele relatări contradictorii ale prăbușirii. Doamna Joe Phillips a auzit avionul, care părea să aibă probleme cu motorul, zburând pe deasupra fermei ei de lângă Franklin. Aproape imediat după aceea, a auzit o explozie puternică și a văzut avionul care se dezintegrează lovind pământul cam la 200 m de casa ei. Totuși, liceana Barbara Mayes a spus că a văzut avionul explodând în aer.¹⁷

Informații puțin cunoscute până acum despre cazul Mantell au fost obținute de John Timmerman, eminent cercetător, care a aflat unele detalii interesante de la Edward

Hertzberg, fost șef al secției de fizio-antropologie de la Laboratorul Medical Aerospațial al Forțelor Aeriene. Hertzberg discutase cu Carl O. Horst, inginer de rang înalt, trimis la Aeroportul Godman să investigheze prăbușirea. Horst a spus că Mustangul lui Mantell s-a dezintegrat când s-a apropiat de obiect.

„Afirmația că ar fi fost un balon ultrasecret Skyhook e o prostie“, i-a spus Hertzberg lui Timmerman. „A fost un OZN care s-a ridicat vertical la mare altitudine după ce a rămas multă vreme deasupra pistei de aterizare și care a fost văzut un timp lung de sute de angajați ai Bazei Godman, înainte ca formația lui Mantell să vrea să aterizeze pe pistă. Se apreciază că OZN-ul ar fi stat acolo la aproape 150 m altitudine (poate chiar mai puțin).“¹⁸

Leonard Stringfield, fost ofițer de informații al Forțelor Aeriene ale SUA, a cărui întâlnire aeriană cu obiecte necunoscute a fost citată în *Capitolul 1* (și care a colaborat cu aviația militară în anchetele privind OZN-urile de la mijlocul anilor 1950), a aflat mai multe detalii.

Am auzit mai multe variante exotice despre incidentul Mantell, dar una iese în evidență, pentru că vine de la o sursă de încredere [care] a coroborat cele spuse cu unul din colegii de formație ai lui Mantell, care a văzut incidentul. Pilotul a spus că Mantell a urmărit OZN-ul pentru că era unicul pilot echipat cu o mască de oxigen adecvată [și] a mai spus și că a văzut o izbucnire, ceva ce semăna cu o rafală de gloanțe trasoare, care a lovit aparatul P-51 și l-a făcut să se dezintegreze în aer! După cazul Mantell, toate celelalte întâlniri ale militarilor care s-au sfârșit cu un dezastru au fost ascunse de public.¹⁹

Analize top secret ale aviației militare americane

În august 1948, Centrul pentru Informații Tehnice al aviației militare americane, care fusese inițial Divizia T-2 din

Comandamentul Înzestrării Materiale condus de Twining, a decis să comită ceea ce în jargonul informațiilor se numește „estimarea situației”. Căpitanul Edward Ruppelt a fost unul dintre puținii care au văzut lungul document Top Secret, datat 5 august 1948. El a confirmat că Centrul Tehnic a tras concluzia că OZN-urile sunt de origine interplanetară. Generalul Hoyt S. Vandenberg, pe atunci șeful Statului-Major, a respins această concluzie pentru lipsă de dovezi materiale chiar și după ce un grup de la centru l-a vizitat în biroul lui de la Pentagon, în încercarea de a-l face să se răzgândească. Peste câteva luni, Vandenberg a ordonat arderea documentului.²⁰ (Vezi p. 161.)

„Generalul a spus că o să producă panică”, i-a zis Ruppelt maiorului Donald Keyhoe, unul dintre primii autori* și o autoritate în materie de servicii de informații de la Pentagon. „Cum vom convinge publicul că extraterestrii nu sunt ostili, când nici măcar noi nu știm asta?”²¹

În 1985, un document clasificat Top Secret, purtând titlul *Analysis of Flying Object Incidents in the US (Analiză a incidentelor cu Obiecte Zburătoare în SUA)*, a fost deklasificat și oferit ca răspuns la o cerere formulată pe baza Legii libertății informației. Documentul este datat 10 decembrie 1948 și pare a fi o versiune intrată la apă a mai vechii „estimări a situației”, în sensul că trage concluzia că „au fost observate unele tipuri de obiecte zburătoare, deși identificarea și originea lor nu pot fi deslușite”.²²

Alt document Top Secret, un raport din 1948, deklasificat în 1997, este mult mai limpede:

„Suntem preocupați de mai mult timp de relatări tot mai dese privind farfurii zburătoare”. Acesta este începutul documentului Forțelor Aeriene Americane din Europa (USAFE) (vezi p. 162). „Acestea continuă să apară periodic; săptămâna trecută, una a fost văzută plutind deasupra Bazei Aeriene Neubiberg [Germania] aproximativ 30 de minute. Au fost raportate de atât de multe surse și într-o atât de mare diversitate de locuri, încât nu pot fi trecute cu vederea și

---

* De lucrări privind OZN. (N.t.)

trebuie explicate pe o bază oarecare, care probabil nu este accesibilă actualului mod de gândire din domeniul informațiilor.“

Când ofițeri ai Direcției noastre au vizitat recent Serviciul Suedez de Informații Aeriene, au pus suede-zilor această chestiune. Răspunsul lor a fost că persoane foarte de încredere și cu toată pregătirea tehnică necesară au ajuns la concluzia că „aceste fenomene sunt rezultatul evident al unei înalte îndemânări tehnice și nu pot fi atribuite vreunei culturi terestre cunoscute la ora actuală.“ Prin urmare, ei presupun că aceste obiecte își au originea într-o tehnologie necunoscută anterior, posibil din afara Pământului.

Unul dintre aceste obiecte a fost observat de un expert tehnic suedez lângă casa lui, pe malul unui lac. Obiectul s-a prăbușit sau poate a aterizat în lac, iar el a notat cu mare grijă azimutul din punctul lui de observație. Serviciul de Informații suedez a avut suficientă încredere în observațiile lui și a trimis la lac o echipă de salvare navală. În timpul vizitei ofițerilor americani, operația era în desfășurare încă. Scafandrii descoperiseră deja pe fundul lacului un crater care nu fusese cartat. Nu există alte informații disponibile, dar ni s-a promis că vom fi înștiințați în privința rezultatului. După părerea lor, observația era de încredere, iar ei cred că depresiunea de pe fundul lacului, care nu apărea în hărțile hidrografice curente, a fost produsă într-adevăr de o farfurie zburătoare.

„Deși acceptarea ipotezei originii acestor obiecte ridică o întreagă nouă serie de întrebări și pune modul nostru de gândire într-o lumină cu totul nouă“, trage concluzia raportul, „înclinăm să nu discredităm în întregime această ipoteză întrucâtva spectaculoasă, menținând între timp o concepție deschisă despre subiect...“²³

Observații continue la instalații importante

Obiecte au fost reperate în număr tot mai mare la unele dintre cele mai importante instalații din Statele Unite, cum ar fi cea a Comisiei pentru Energie Atomică de la Los Alamos. Un raport informativ al aviației militare americane din mai 1949 (vezi p. 163) dezvăluie cât de mare era îngrijorarea la acea vreme.

La cererea generalului-maior Charles P. Cabell, director al Serviciului de Informații al Forțelor Aeriene ale SUA, și a șefului consiliului științific consultativ al Forțelor Aeriene, dr. Theodore von Kármán,²⁴ la 16 februarie 1949, au avut loc la Laboratorul Național Los Alamos întâlniri secrete. Printre oficialitățile militare și oamenii de știință prezenți se aflau fizicianul specializat în domeniul nuclear dr. Edward Teller și dr. Lincoln LaPaz, astronom la Universitatea statului New Mexico, care reperase personal un asemenea obiect în decembrie 1948. LaPaz (care avea autorizații Top Secret) a exclus mingile de foc și meteoriții obișnuiți și a părăsit conferința convins că fenomenele erau inexplicabile.²⁵

La Baza Killeen, un foarte sensibil depozit de arme nucleare din interiorul Bazei Hood, din centrul Texasului, dispozitivul de securitate a observat intrarea unor obiecte aeriene necunoscute la 6 martie 1949.²⁶ „Lumini neobișnuite“ au fost raportate în acel loc (numit „Q“ Area) în numeroase ocazii în luna aceea; într-un rând, opt lumini au zburat pe deasupra unităților Diviziei 2 Tancuri a Armatei 4.

La 24 aprilie 1949, lângă Arrey, New Mexico, la vest de Poligonul de Rachete White Sands, Charles B. Moore și o echipă de patru militari, care urmăreau un balon meteorologic, au observat un obiect necunoscut, ce zbura mult deasupra balonului, la o altitudine estimată la 90 km și cu o viteză de aproape 11 km/s. Moore a îndreptat spre obiect un teodolit cu puterea de mărire 25, care i-a arătat că obiectul avea dimensiunile aproximative de 15 pe 30 m. Obiectul a căzut brusc de la elevația de 210 grade la 25 de grade, trecând prin fața unui lanț muntos, după care a accelerat

vertical și a dispărut. „Multe persoane influente au fost convinse, pe bună dreptate, după acest incident, că OZN-urile sunt reale și extraterestre“, spun cercetătorii Brad Sparks și Jerome Clark, care subliniază că, atunci când știrea a transpirat în presă, agenți ai Biroului de Investigații Speciale al Forțelor Aeriene (AFOSI) „au încercat cu înverșunare să afle sursa acestei dezvăluiri“. Sursa s-a dovedit a fi comandorul Robert B. McLaughlin, șef al programului de rachete dirijate de la White Sands de la acea vreme și responsabil de echipa condusă de Moore.^{27, 28}

O lună mai târziu, McLaughlin însuși a fost subiectul unei reperări la White Sands. După lansarea unei rachete, el și alți doi ofițeri priveau spre cer și au remarcat un obiect alb, necunoscut, care se deplasa lent. Obiectul a trecut peste capul privitorilor „la pas“, apoi a accelerat foarte rapid și a dispărut după dealuri. În luna următoare, două discuri mici au fost reperate de toate cele cinci puncte de observare, apărând alături de racheta armatei îndată după lansare. Apoi, unul dintre obiecte a țâșnit direct în dâra lăsată de rachetă și părea să se joace de-a prinselea cu celălalt. După aceea, ambele obiecte au accelerat vertical și au dispărut.²⁹ McLaughlin nu a fost prezent la acest eveniment, dar, în 1950, a declarat: „Văzusem de multe ori discuri zburătoare urmărind și depășind rachetele în zbor la baza experimentală de la White Sands, unde, după cum se știe, era testată prima bombă atomică americană“.³⁰

De la 27 până la 28 aprilie, dr. Joseph Kaplan, membru al Comitetului Științific Consultativ (SAB) al Forțelor Aeriene, a vizitat Biroul de Investigații Speciale (AFOSI) de la Baza Aeriană Kirtland, precum și Baza Sandia a AEC și Los Alamos, la ordinele dr. von Kármán. Un memorandum secret arată că scopul vizitei a fost trecerea în revistă a rapoartelor privind „fenomenele aeriene neidentificate observate în această zonă în ultimele cinci luni“.³¹ Chiar în noaptea cu pricina, mai multe patrule de pază din partea de sud-est a bazei Killeen au raportat nouă incidente separate, în care au fost detectate lumini de diverse culori, care se deplasau lent.

În săptămâna următoare, Divizia 2 Tancuri a Armatei 4 avea planificată o operație de abordare a fenomenului. La 5 mai, cadre de la Armata 4, de la Biroul pentru Informații Navale (ONI), de la AFOSI, de la Corpul de Contraintformații al Trupelor Terestre (CIC), de la Proiectul pentru Armament Special al Forțelor Armate (AFSWP), împreună cu FBI, s-au reunit la Camp Hood pentru discuții urgente. S-a căzut de acord asupra unor posturi de observație funcționând 24 de ore din 24, dotate cu camere de fotografiat speciale și cu alte instrumente.

Forțele Terestre au încercat să preia controlul acestui proiect, nedorind să împărtășească prea mult din informațiile proprii celorlalte agenții. Comandantul „Forței de Instruire a Artileriei” (în realitate, o patrulă pentru OZN cu o clasificare secretă înaltă) primea în fiecare zi ordine noi, pe care le transmitea posturilor de observare. Operația a durat până în august 1949. În timpul ei, fenomenele au persistat, unul dintre ele implicând un obiect cu un diametru estimat între 10 și 25 m.³²

La 14 septembrie, șeful Statului-Major al Forțelor Aeriene, generalul Vandenberg, i-a ordonat noului șef al Comandamentului Înzestrării Aeriene (în engleză, AMC), generalul-locotenent Benjamin W. Chidlaw, să evalueze observațiile OZN din New Mexico și nu numai, în ideea de a se obține înregistrări mai bune de la instrumentele de măsură. O lună mai târziu, la Los Alamos se ținea o întrunire la care participau fizicieni de prima mână, printre care dr. Teller, dr. George Gamow și matematicianul Stanislav Ulam, pe lângă delegați din partea AFOSI, AFSWP, a Serviciului pentru Securitatea Energiei Atomice și alți membri ai personalului de la Los Alamos. AMC era reprezentat de maiorul Frederick C. Oder, care avea să fie implicat ulterior, la CIA, în anchetele privind OZN. Grupul a căzut de acord că fenomenele erau reale și proiectul a fost aprobat în decembrie de generalul Chidlaw și de Comisia pentru Cercetare/Dezvoltare.³³

Cândva prin 1949, se spune, pe un platou de lângă Camp Hood, ar fi avut loc un eveniment și mai extraordinar.

Investigatorul John Timmerman i-a luat un interviu unui angajat al Armatei de Uscat care servise în Divizia 2 Blindată. Una dintre misiunile primite de el și de mulți alții a fost „paza divizionară“, care însemna să fii transportat până pe un platou și să stai de pază la un gard care înconjura un teren ce părea pustiu. „La vremea aceea, habar n-aveam de ce ne trimit să păzim un teren gol-goluț“, spune martorul. Peste aproape o lună, în jurul orei 01:00, de platou s-au apropiat lumini foarte strălucitoare, care au coborât. „Brusc, unul din capetele terenului s-a deschis și am putut vedea cu toții lumini ieșind din pământ. Iar aceste alte lumini strălucitoare au coborât înăuntru. Și apoi poarta s-a închis.“³⁴ Este posibil ca acel platou – care putea să fi fost folosit foarte bine ca loc de depozitare a unor arme nucleare ultrasecrete – să fi fost folosit și ca o bază pentru extratereștri?

În lucrarea *Unearthly Disclosure*, am dezvăluit informații privind prezența extratereștrilor, informații pe care le-am primit la Washington, DC, de la un veteran al Serviciului de Informații al Armatei de Uscat, respectat autor și reporter, care între 1986 și 1989 s-a întâlnit cu o sursă din interiorul Serviciului de Informații al Forțelor Aeriene, sursă foarte sus-pusă, alături de care lucrase la Pentagon, la Statul-Major al Forțelor Aeriene și apoi la Comitetul întrunit al șefilor de state-majore. Sursa mea înclina să creadă că, după cel de-al Doilea Război Mondial, extratereștrii începuseră să creeze baze în Australia, în Caraibe, în Oceanul Pacific, în Uniunea Sovietică și în Statele Unite. În SUA, aceste baze ar fi fost amplasate în Alaska, în New Mexico și în Virginia de Vest. Camp Hood, din Texas, nu era menționată ca bază extraterestră, deși mi s-a spus că bazele americane erau păzite de elemente ale Armatei de Uscat. „Extratereștrii sunt acolo și își văd de treburile lor“, mi-a declarat sursa. „Ne aflăm acolo ca să le asigurăm protecția.“

Am aflat și că un număr de nave extraterestre se prăbușiseră și fuseseră recuperate de militari, cu tot cu cadavre. În ceea ce privește New Mexico, se spunea că baza s-ar afla în vecinătatea zonei de stocare a materialelor

nucleare din Munții Manzano, aproape de Baza Aeriană Kirtland. La o dată nemenționată, două creaturi care supraviețuiseră unei sau unor prăbușiri au fost ucise de un polițist al bazei în afara perimetrului, provocând o reacție fenomenală din partea colegilor creaturilor, care au demonstrat cât de ușor puteau controla vremea locală. S-au stabilit comunicații. Extraterestrii au insistat să li se returneze cele două cadavre. Mi s-a mai spus că s-a inițiat contactul cu militarii americani, reprezentați de un maior de la Forțele Aeriene, într-un loc nemenționat, în deșertul din sud-vest.³⁵

Toate acestea par, evident, de domeniul fanteziei. Dar am motive întemeiate să cred că informația este, în esență, demnă de încredere. Un reporter de la Washington a aflat pe filieră independentă despre baza extraterestră din zona Manzano, precum și despre stabilirea unor comunicații acolo (voi discuta subiectul în ultimul capitol). În ceea ce privește controlul condițiilor meteorologice locale, un prieten de-ai mei, bine-cunoscutul meteorolog brazilian Rubens Villela, care a lucrat pentru CIA și NASA, a fost martorul unei demonstrații similare în 1978.³⁶

În conformitate cu mai multe surse, cel mai important caz implicând recuperarea unei nave extraterestre ar fi avut loc lângă orașelul Aztec, din New Mexico, în martie 1948. Vom vedea în capitolul următor că, din această recuperare, a rezultat o mare cantitate de informații tehnice și de altă natură, informații care le-au conferit americanilor un uriaș salt înainte în tehnologie și armament fără seamăn în istoria omenirii.

Bibliografie

1. *New York Times*, 9 iulie 1947.
2. Kissner, J. Andrew, *Peculiar Phenomenon: Early United States Efforts to Collect and Analyze Flying Disks* (încă nepublicată).
3. *Ibid.*

4. „Tragedy Hits Carrizozo Last Friday“, *Lincoln County News and Carizozo Outlook*, 25 iulie 1947.
5. Werrell, Kenneth P., „Those Were the Days: Flying Safety during the Transition to Jets, 1944–1953“, în *Air Power History*, Air Force Historical Foundation, vol. 52, nr. 4, iarna 2005, p. 41.
6. Kissner, *op. cit.*
7. Arnold, Kenneth și Palmer, Ray, *The Coming of the Saucers*, lucrare publicată în regia autorilor în 1952. Persoanele interesate de acest caz și de extraordinara biografie a lui Crisman – inclusiv de arestarea lui la Dallas (unul dintre cei trei „vagabonzi“ reținuți după asasinarea președintelui Kennedy) – ar trebui să citească *Maury Island UFO: The Crisman Conspiracy*, de Kenn Thomas, IllumiNet Press, PO Box 2808, Lilburn, GA 30048, 1999.
8. *El Paso Times*, 4 aug. 1947.
9. *Las Cruces Sun News*, 18 aug. 1947.
10. Kissner, *op. cit.*
11. Von Braun, Wernher și Ordway III, Frederick I., *History of Rocketry and Space Travel*, Nelson, London, 1966, p. 140.
12. Interviu cu profesorul V. Burdakov, publicat în *Rabochaia Tribuna*, 13 aug. 1991. Informații suplimentare se pot găsi în *The Soviet UFO Files*, de Paul Stonehill, Bramley Books, Godalming, Surrey, GU7 1XW, Marea Britanie (1998).
13. Dremin, Alexander, „Soviet Army fought UFOs“, *Pravda*, Moscova, 23 ianuarie 2004.
14. Ciornă a memorandumului de achiziție (Secret) pregătită pentru semnătura generalului de brigadă George F. Schulgen, șeful Diviziei Cerințe de Informații Aeriene de pe lângă locțiitorul șefului pe linie de informații al Statului-Major al Forțelor Aeriene, 30 octombrie 1947.
15. „Report of Aircraft Accident“, semnat de maiorul Armand E. Matthews, Wright Field Service Center, Dayton, Ohio, 9 ian. 1948.

16. *Analysis of Flying Object Incidents in the U.S.* (Secret/Top Secret), Studiul nr. 203 al Diviziei de Informații Aeriene, Direcției de Informații și Biroului de Informații al Forțelor Navale, Washington, DC, 10 decembrie 1948, Anexa (Secret), p. 12.
17. *Franklin Favorite*, 8 ian. 1948.
18. Scott, Irena, *Ohio UFOs (and many others)*, vol. I, Greyden Press, Columbus, Ohio, 1997, p. 73.
19. Stringfield, Leonard, *Situation Red: The UFO Siege!*, Doubleday, New York, 1977, p. 137.
20. Ruppelt, Edward J., *The Report on Unidentified Flying Objects*, Doubleday, New York, 1956, pp. 41, 45.
21. Keyhoe, Major Donald E., *Aliens from Space: The Real Story of Unidentified Flying Objects*, Panther Books, St Albans, Marea Britanie, 1975, p. 27.
22. *Analysis of Flying Object Incidents in the U.S.*, Summary and Conclusions (Top Secret), 10 decembrie 1948, p. 2.
23. USAFE Item 14, TT 1524, (Top Secret), 4 noiembrie 1948 (declasificat în 1997).
24. „History of Air Technical Intelligence Center, 1 January – 30 June 1952“, publication T55-7568, ATIC, Wright-Patterson AFB, Dayton, OH, 1952, p. 3.
25. „Report on Trip to Los Alamos, New Mexico, 16 February 1949“ de comandorul Richard S. Mandelkorn, Forțele Navale ale SUA, Divizia de cercetare și dezvoltare, Baza Sandia, Albuquerque, 18 februarie 1949.
26. Hall, Michael și Connors, Wendy Ann, *Captain Edward J. Ruppelt: Summer of the Saucers – 1952*, Rose Press International, Albuquerque, NM, 2000, pp. 4-5.
27. *Ibid.*, p. 19.
28. Sparks, Brad și Clark, Jerome, „The Southwestern Lights, Part III“, în *International UFO Reporter*, vol. 10, nr. 5, sep./oct. 1985, p. 9.
29. Heard, Gerald, *The Riddle of the Flying Saucers: Is Another World Watching?*, Carroll & Nicholson, London, 1950, pp. 40-2.
30. *True*, revistă, martie 1950.

31. Memorandum (Secret) de la lt. col. Doyle Rees, FA ale SUA, comandant de district, Biroul Districtual de Investigații Speciale, Baza Kirtland, Albuquerque, către directorul [Serviciului] Investigații Speciale, Biroul Inspectorului General al FA ale SUA, Washington 25, DC, 12 mai 1949.
32. Sparks și Clark, *op. cit.*, pp. 10–12.
33. *Ibid.*, p. 16.
34. Swords, Michael D., „Timmermania: A step too far into the Timmerman Files?“, în *International UFO Reporter*, iarna 2002–2003, p. 9.
35. Good, Timothy, *Unearthly Disclosure: Conflicting Interests in the Control of Extraterrestrial Intelligence*, Century, London, 2000, pp. 254–7.
36. *Ibid.*, pp. 23, 84.

Form 10-100 (Rev. 10 Sep 46)

NND-760168
5-4-78
SECRET

WEEK END OF 1947

SAVE

HEADQUARTERS
AIR MATERIEL COMMAND

IN REPLY ADDRESS BOTH
COMMUNICATION AND DE-
VELOPS TO COMMANDERS
GENERAL AIR MATERIEL
COMMAND, ATTENTION
FOLLOWING OFFICE SYMBOL

TSUBET

TSDD/HMM/1g/6-1,100
WRIGHT FIELD, DAYTON, OHIO

SEP 23 1947

SUBJECT: AMC Opinion Concerning "Flying Discs"

TO: Commanding General
Army Air Forces
Washington 25, D. C.
ATTENTION: Brig. General George Schulgen
AC/AS-2

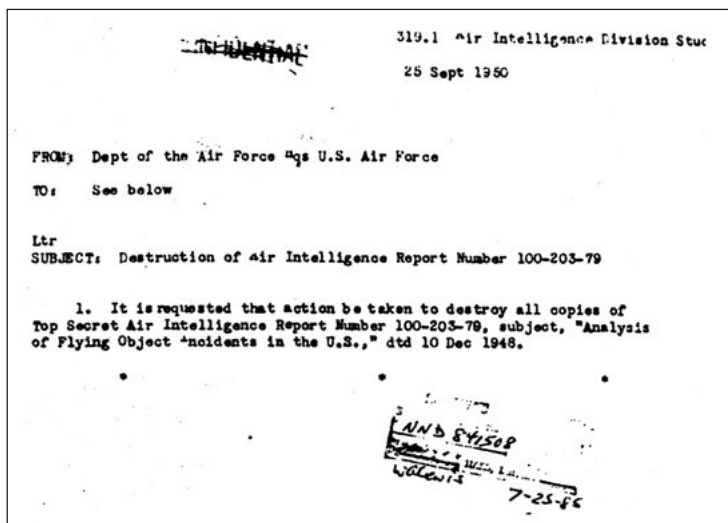
1. As requested by AC/AS-2 there is presented below the considered opinion of this Command concerning the so-called "Flying Discs". This opinion is based on interrogation report data furnished by AC/AS-2 and preliminary studies by personnel of T-2 and Aircraft Laboratory, Engineering Division T-3. This opinion was arrived at in a conference between personnel from the Air Institute of Technology, Intelligence T-2, Office, Chief of Engineering Division, and the Aircraft, Power Plant and Propeller Laboratories of Engineering Division T-3.

2. It is the opinion that:

a. The phenomenon reported is something real and not visionary or fictitious.

b. There are objects probably approximating the shape of a disc, of such appreciable size as to appear to be as large as man-made aircraft.

„Fenomenul relatat este ceva real, nu este nici viziune și nici ficțiune“.
Parte dintr-un memorandum de trei pagini (clasificat inițial Secret) din partea generalului-locotenent Nathan F. Twining către generalul comandant al Forțelor Aeriene ale Armatei de Usat, 23 septembrie 1947. (*The National Archives, Washington*)

Ordinul de distrugere a copiilor unui raport informativ al FA ale SUA, clasificat Top Secret, în care se trăgea concluzia că OZN-urile sunt de origine interplanetară. Ordinul este dat de generalul Hoyt S. Vandenberg, pe atunci șeful Statului-Major al FA ale SUA. „Generalul a spus că ar cauza panică“, a dezvăluit căpitanul Edward Ruppelt, care a condus mai târziu Proiectul Blue Book. (*The National Archives, Washington*)

DECLASSIFIED
Authority ND SI 3055
By V.C. NARA Date 7/4/82

2-5317.

100-1027

TOP SECRET

USAFE 14

TT 1524

TOP SECRET

4 Nov 1948

From OI OB

For some time we have been concerned by the recurring reports on flying saucers. They periodically continue to crop up; during the last week, one was observed hovering over Neubiberg Air Base for about thirty minutes. They have been reported by so many sources and from such a variety of places that we are convinced that they cannot be disregarded and must be explained on some basis which is perhaps slightly beyond the scope of our present intelligence thinking.

When officers of this Directorate recently visited the Swedish Air Intelligence Service. This question was put to the Swedes. Their answer was that some reliable and fully technically qualified people have reached the conclusion that "these phenomena are obviously the result of a high technical skill which cannot be credited to any presently known culture on earth." They are therefore assuming that these objects originate from some previously unknown or unidentified technology, possibly outside the earth.

One of these objects was observed by a Swedish technical expert near his home on the edge of a lake. The object crashed or landed in the lake and he carefully noted its azimuth from his point of observation. Swedish intelligence was sufficiently confident in his observation that a naval salvage team was sent to the lake. Operations were underway during the visit of USAF officers. Divers had discovered a previously uncharted crater on the floor of the lake. No further information is available, but we have been promised knowledge of the results. In their opinion, the observation was reliable, and they believe that the depression on the floor of the lake, which did not appear on current hydrographic charts, was in fact caused by a flying saucer.

Although accepting this theory of the origin of these objects poses a whole new group of questions and puts much of our thinking in a changed light, we are inclined not to discredit entirely this somewhat spectacular theory, meantime keeping an open mind on the subject. What are your reactions?

TOP SECRET

(END OF USAF ITEM 14)

Un raport inițial Top Secret al FA ale SUA din Europa (USAFE). „Aceste fenomene sunt, evident, rezultatul unei îndemănări tehnice care nu poate fi atribuită niciunei civilizații actuale cunoscute de pe Pământ“, le-au spus cei de la Serviciul Suedez de Informații Aeriene colegilor lor americani în 1948. (*The National Archives, Washington*)

COP
~~SECRET~~
DEPARTMENT OF THE ARMY
HEADQUARTERS UNITED STATES AIR FORCE
WASHINGTON

THE INSPECTOR GENERAL USAF
17th DISTRICT OFFICE OF SPECIAL INVESTIGATIONS
KIRTLAND AIR FORCE BASE, NEW MEXICO

File No : 24-8

DR/MEN/web
12 May 1949

SUBJECT: UNKNOWN (Aerial Phenomena)

TO: Director of Special Investigations
Office of The Inspector General USAF
Washington 25, D. C.

1. Reference is made to TWI from this district, OSI 4-26-C, dated 27 April 1949, pertaining to file number 24-8 of this district.

2. On 27 and 28 April 1949, Dr Joseph Kaplan, University of California, Member of the Scientific Advisory Board, USAF, visited this district office and other Governmental and military installations in the area. The purpose of this visit was to review the reports of investigation and the circumstances surrounding the unidentified aerial phenomena that have been observed in this area during the last five months and to thereby make recommendations as to the advisability of making a scientific investigation of these occurrences. The investigation of Dr. Kaplan was conducted under orders transmitted to him by Dr Theodore Van Karman, Secretary of the Scientific Advisory Board, USAF.

3. Dr Joseph Kaplan, accompanied by Lt Col Doyle Rees and Captain Melvin E. Neef, of this office, and Dr Lincoln LaPas, Institute of Meteoritics, University of New Mexico, visited Sandia Base, New Mexico, and Los Alamos, New Mexico.

4. Present at the conference at Sandia Base on the morning of 27 April 1949 were:

Lt Col Herbert L. Crisler, Armed Forces Special Weapons Project
Lt Col Fredrick J. Clark, Armed Forces Special Weapons Project
Mr. Matthew J. Doyle, Armed Forces Special Weapons Project
Comdr E. E. Mandelkern, Armed Forces Special Weapons Project
Dr Joseph Kaplan
Dr Lincoln LaPas
Lt Col Doyle Rees
Captain Melvin E. Neef

~~SECRET~~
U.S. AIR FORCE
UNCLAS 841584
BY WGC/ML Date 7-25-85

8-50422

COP
~~SECRET~~

Parte dintr-un raport informativ al FA ale SUA relatând despre intruziunea repetată a unor nave necunoscute în zona laboratoarelor ultrascrete pentru arme nucleare de la Los Alamos și Sandia, New Mexico, în 1949. (*The National Archives, Washington*)

Capitolul 7

Aztec

Celebrul și respectatul ziarist Frank Scully este cel care a atras primul atenția asupra senzaționalelor relatări despre recuperarea unor farfurii zburătoare și a unor ființe extraterestre. În cartea lui de mare succes *Behind the Flying Saucers*, publicată în 1950¹, Scully a susținut că avuseseră loc până atunci patru asemenea recuperări (ca o curiozitate, subliniem că în lucrarea lui nu se vorbește deloc de Roswell!).

Este adevărat că doi dintre informatorii lui Scully au un trecut foarte dubios și că unele dintre faptele care i-au fost relatate au fost distorsionate – intenționat sau nu –, dar există din belșug dovezi că istorisirile nu sunt lipsite de substanță. Unul dintre argumentele mereu trecute sub tăcere de denigratorii lui este că „dr. Gee“, principalul lui informator, nu există. Scully a refuzat o ofertă din partea lui Warner Brothers, 75 000 de dolari pentru drepturile de ecranizare, cu condiția ca sursa lui să fie de acord. „Dar dr. Gee este un personaj compus, constând din opt oameni care mi-au furnizat părți ale poveștii“, le-a explicat el avocaților de la Warner Brothers. „Nu pot să vă dau un acord formal din partea unui personaj inventat de mine deoarece așa era convenabil pentru simplificarea relatării.“² Se considera că una dintre sursele lui Scully ar fi fost dr. Carl A. Heiland, om de știință de marcă în domeniul geofizicii și al magnetismului, care a murit în 1956.³

Voi prezenta în continuare noi și importante dovezi furnizate de Scott și de Suzanne Ramsey, care și-au petrecut ani de zile investigând acest caz; totuși, de dragul celor care

nu sunt familiarizați, poate, cu această poveste, este esențial să încep cu informațiile furnizate de Frank Scully și de alții.

În conformitate cu informatorii lui Scully, în 1948, lângă Farmington, în apropiere de Aztec, New Mexico, ar fi coborât un disc extraterestru. Avea diametrul de aproape 30 m și exteriorul compus dintr-un metal foarte ușor, asemănător cu aluminiul, dar atât de dur, încât nicio cantitate de căldură (i s-au aplicat până la 4 500 de grade Celsius) și nici măcar frezele cu diamant nu au avut nici cel mai slab efect. Discul încorporează mari inele metalice, care se roteau în jurul unei cabine centrale stabilizate, folosind un raport de transmisie neobișnuit. Nu existau nituri, șuruburi sau semne de sudură. Investigatorii au fost în măsură în cele din urmă să intre în navă, i s-a spus lui Scully, mulțumită unei fracturi într-unul dintre hublouri, crăpătură pe care au lărgit-o, dezvăluind existența în cabină a unui mâner dublu care, atunci când a fost împins (cu ajutorul unei prăjini lungi), a provocat deschiderea unei „uși” ascunse.

În cabină, au fost găsiți șaisprezece mici umanoizi, cu înălțimi între 90 și 110 centimetri, morți, cu trupurile carbonizate, prezentând o culoare maroniu închis. Scully a aflat că nava era întreagă și că aterizase ajutată de propriul sistem de propulsie. În cele din urmă, a fost dezasamblată, investigatorii dându-și seama că era produsă din segmente care se potriveau în niște adâncituri și erau prinse împreună la bază, de jur-împrejur. Secțiunea cabinei, măsurând cam 6 m în diametru, a fost ridicată de pe baza navei, în jurul căreia era un dispozitiv care fixa cabina de bază. Aceste segmente, alături de cadavre, au fost transportate la Baza Wright (ulterior, Baza Aeriană Wright-Patterson)⁴.

Să fie încă unul din multele basme despre farfurii zburătoare și omuleți? Cred că nu. Pe lângă cercetarea de pionierat efectuată în special de William S. Steinman⁵ și de Leonard Stringfield, există și lunga depoziție furnizată dr. Berthold Schwarz de un fost ofițer din domeniul informațiilor militare, căreia i-am dedicat cinci pagini în cartea mea *Above Top Secret* și în cea de după ea. Ofițerul a susținut că fusese dus

la o bază ultrasecretă din Arizona în anii 1970, unde i se arătase o navă extraterestră recuperată și părți ale altei nave – cea de-a doua fiind nava căzută la Aztec.

Ofițerul a examinat cinci cadavre de extraterestri umano-izi – trei de sex masculin, doi de sex feminin. Aici informația diferă de aceea a lui Scully: niciunul nu era carbonizat; toți aveau pielea foarte palidă. Deși nu erau evidente niciun fel de organe sexuale, sexul a fost determinat în timpul autopsiei. Media înălțimii lor era de aproape 1 m, aveau capete mari, fără păr, ochi mari în formă de lacrimă și nas și gură rudimentare. Dinții erau netezi, plați și foarte mici. Unul din cadavrele feminine prezenta semne evidente de sutură. „Prietenul meu [alt ofițer de informații] a spus că avusese loc o autopsie și că din studierea creierului vârsta ei fusese evaluată la 200 de ani, estimarea făcându-se prin numărarea circumvoluțiunilor“, i-a spus ofițerul lui dr. Schwartz.

Se pare că nava fusese detectată de radar la sosirea pe planetă, iar locul ei a fost determinat prin triangulație. „Când [militarii] au ajuns acolo“, a spus ofițerul, „au găsit o mică perforație. Este evident că nava a fost lovită de un meteorit, ceea ce a produs o decompresie rapidă, care a provocat moartea echipajului“. ⁶ Această explicație presupune că nava spațială a vizitatorilor nu a fost proiectată să respingă meteoriții sau să le suporte impactul. Dată fiind tehnologia lor avansată, găsesc explicația neconvingătoare.

În legătură cu cele aflate de Scully despre producerea în segmente a navei, contraamiralul în retragere Sumner Shapiro, fost director al Informațiilor Navale (și cu pregătire în inginerie), ar fi dezvăluit unele informații interesante în timpul unei întâlniri cu inginerul Bob Oechsler, fost angajat cu contract al NASA. Întâlnirea a avut loc, în 1989, la propunerea amiralului Bob Inman, fost director al Informațiilor Navale, director al Agenției de Securitate Națională și director adjunct al CIA.

„Unul dintre lucrurile fascinante [dezvăluite de el] a fost descoperirea modului în care se întrepătrund componentele navei“, mi-a spus Oechsler. „Întreaga structură se descompune în piese, iar, odată puse împreună, e ca una din

acele jucării logice orientale: nu poți s-o desfaci decât dacă știi precis unde să apeși și totul trebuie făcut într-o anumită ordine...”⁷

Studii recente efectuate de Scott Ramsey și de soția lui, Suzanne, au condus la noi și cruciale dovezi privind Incidentul de la Aztec. Prăbușirea a avut loc dimineața devreme, la 25 martie 1948. Ramsey a aflat că, în jurul orei 5:00, lucrătorii petrolieri din regiune au raportat un incendiu intens în zona cu vegetație joasă de lângă Hart Canyon Road, incendiu fără legătură cu prăbușirea. Petroliștii au anunțat El Paso Gas Company și polițistul local. Ramsey a intervievat doi martori-cheie puțin înainte ca aceștia să moară. Unul dintre ei, Doug Nolan, la acea vreme un muncitor petrolist, în vârstă de 19 ani, se afla într-un camion împreună cu șeful lui, Bill Ferguson, când a sosit apelul radio să se îndrepte spre Hart Canyon ca să ajute la stingerea incendiului.⁸ Nolan i-a spus lui Ramsey că, odată ajuns la locul incendiului, ceilalți pompieri i-au atras atenția asupra unui disc metalic foarte mare, așezat pe o terasă de stâncă cu coloane de munți. Apropiindu-se, nu au observat nici urmă de asamblare prin îndoire, nituire, șuruburi sau sudură. Nolan și Ferguson au urcat pe navă și au văzut două corpuri căzute peste ceea ce părea a fi o consolă de comandă.

Alt martor, Ken Farley, proaspăt ieșit din armată, se afla la vremea aceea în zonă. Un prieten din Cedar Hill i-a vorbit despre activitatea intensă de la șoseaua de la Hart Canyon, atribuită unei nave coborâte la sol. Farley i-a spus lui Ramsey că el și prietenul au călătorit cu mașina până la locul prăbușirii și apoi au mers pe jos, venind spre disc dinspre vest. Acolo, s-au alăturat unui grup de petroliști, plus doi polițiști, unul din Aztec și celălalt din Cuba, New Mexico. Discul părea să fie neatins, a spus Farley, și era „perfect neted pe dinafară, fără semne de asamblare, exceptând partea de mijloc a navei”. După-amiaza târziu, au sosit și militarii și alții (probabil specialiști în informații științifice și tehnice). Farley a susținut că martorii au fost „amenințați cu moartea” și li s-a luat un jurământ de păstrare a secretului.

Alt martor intervievat de Scott Ramsey este Fred Reed, care lucrase la OSS, instituția precursoră a CIA. Reed a spus că el și grupul lui au fost trimiși în zonă pentru a o aranja ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. „Au primit ordinul să culeagă toate obiectele străine descoperite, să le îngroape la nu mai puțin de jumătate de metru adâncime și «să aranjeze» toate locurile unde erau vizibile urmele echipamentului de mare tonaj“, spune Ramsey. Reed a remarcat și „un drum proaspăt creat, foarte nelalocul lui acolo, o întindere mare de beton într-un peisaj cu pământ argilos proaspăt răscolit“. Drumul de beton a fost recuperat în anii 1980 și a fost supus unor serii de analize, a căror concluzie va fi publicată la timpul potrivit.

Ramsey a ținut secretă identitatea unui alt martor, care fusese detașat la Aerodromul Walker (fosta bază aeriană Roswell). Deși nu a fost prezent la fața locului, acest martor a citit rapoarte informative zilnice legate de progresul operației de curățire. „El mi-a explicat că totul era foarte compartimentat în timpul operației de recuperare“, afirmă Ramsey. „A văzut fotografii alb/negru ale unei «nave extrem de mari»... Mi-a spus că la fața locului fusese deplasată, în cele două săptămâni ale operației de recuperare, o echipă de aproape 200 de lucrători.“⁹

Se consideră că Unitatea de radiolocație 767 pentru Controlul Traficului și Avertizare Aeriană, aflată la Stația Aeriană P-8, de lângă barajul El Vado, ar fi detectat nava de la Aztec. La vremea aceea, în New Mexico erau staționate într-un triunghi trei stații de radiolocație ultrasecrete, menite să protejeze locurile de interes nuclear de la Kirtland, Los Alamos și Sandia. Ramsey a aflat că aceste locuri fuseseră achiziționate de Comisia pentru Energie Atomică. Pe lângă baza temporară de la barajul El Vado (înființată în anii 1946-1947), celelalte se aflau la Continental Divide (Gonzalez) și la Moriarty. Erau probabil cele mai puternice radare din lume de la acea dată, necesitând măsuri de siguranță foarte complexe.¹⁰

Conform unui raport al FBI, un investigator al Forțelor Aeriene a aflat că „farfuriile au fost descoperite în New Mexico

deoarece guvernul a instalat un sistem radar de foarte mare putere în acea regiune și se crede că radarul afectează mecanismele de control al farfuriilor“.¹¹

Glenn Pace, care a locuit în zona Farmington, a lucrat ca fotograf tehnic la poligonul de experiențe nucleare din Nevada între 1961 și 1964, fiind detașat pe lângă Otto Krause, fizician german, care venise în Statele Unite după cel de-al Doilea Război Mondial. Pace susține că Otto Krause – fizician de proiect la mai multe experiențe nucleare – i-a confirmat că știa despre două farfurii zburătoare care se prăbușiseră la acea vreme, una lângă Roswell și alta la Aztec. Pace i-a spus investigatorului Glenn Campbell: „Mi-a zis că au fost duse la White Sands și băgate acolo într-un hangar. Nu a văzut niciun extraterestru. A vorbit cu oameni care văzuseră cadavrele și evident pe acela [de la incidentul Roswell] care încă trăia și [în cele din urmă] l-au dus la Area 51“.¹²

Area 51 – cunoscută și sub numele de „Dreamland“, „Ferma“ etc. – ocupă Groom Dry Lake, de lângă poligonul de teste nucleare din Nevada. Aici au fost testate în zbor încă de la începutul anilor 1950 avioane ultrasecrete, cum ar fi Lockheed U-2 și F-117A Stealth, precum și alte avioane ultraavansate. În *Alien Liaison*, am prezentat diverse relatări – unele dintre ele dubioase – privitoare la nave și cadavre de extraterestri care ar fi fost văzute în zonă, inclusiv în locul numit S-4 (presupusul Centru pentru Tehnologie Extraterestră) de la lacul Secat Papoose.

„Otto a spus că le-a luat mult timp să intre în obiectul cu pricina [de la Aztec]“, i-a zis Pace lui Campbell. „Acolo era partea secretă a OZN-ului – mecanismul care îl propulsa. Era clasificat mai secret chiar decât bomba atomică...“¹³

L-am intervievat pe Pace în 1995 și l-am întrebat dacă știe ceva în plus despre incidentul de la Aztec. De pildă, se spunea că un articol ar fi apărut în ziarul local (*Hustler* – care ulterior și-a schimbat numele în *Farmington Daily Times*), deși mulți spun că nu e adevărat. Pace insistă că o asemenea relatare de presă a apărut într-adevăr. „Obișnuiam să ieșim călare“, mi-a spus el. „În articolul despre prăbușirea de la

Aztec, scria că s-a petrecut chiar în locul în care mergeam noi pe cai. Iar, a doua zi, ziarul a afirmat că totul era o făcătură de proporții, că nimic nu se prăbușise acolo. Apoi, când am lucrat la poligon cu Otto, am sunat-o pe mama să meargă la *Daily Times* și să-mi facă rost de un exemplar al ziarului din acea zi, pentru că voiam să i-l arăt lui Otto. Ea s-a dus acolo, dar numărul nu mai exista. Dispăruse convenabil...¹⁴

Scott Ramsey mi-a explicat în 2006: „Toate exemplarele lui *Husler* au dispărut pentru că erau un ziar mic și pe vremea aceea nu existau microfilme. Când a cumpărat ziarul și l-a unit cu *Daily Times*, Lincoln O'Brien nu a văzut de ce ar fi păstrat vechile exemplare. Totuși, se spunea și că domnul O'Brien ținea dosare secrete privind toate activitățile OZN din zonă; am primit, după ce a murit, toate dosarele lui personale...¹⁵

Otto Krause a confirmat multe dintre detaliile care i-au fost relatate lui Scully. De pildă, că toți ocupanții navei erau morți și că, exceptând o gaură foarte mică într-unul din hublouri, nava în sine era „practic intactă”. „Cea de la Aztec este aceea de la care au luat tehnologia”, i s-a spus lui Pace.¹⁶

Intervievată mulți ani după aceea de investigatorul William Moore, doamna Frank Scully a susținut în continuare că întâmplarea care a generat cartea soțului ei era în esență adevărată. Ea s-a referit și la un comentariu revelator, susținut în fața ei și a soțului în 1953 de căpitanul Edward Ruppelt, ofițerul de informații care se pensionase recent din calitate de șef al Proiectului Blue Book al Forțelor Aeriene. „Vă pot spune confidențial”, le-a zis Ruppelt, „că, dintre toate cărțile despre farfurii zburătoare publicate, lucrarea dumneavoastră ne-a dat cele mai multe bătaii de cap, pentru că era cea mai apropiată de adevăr...¹⁷

Bibliografie

1. Scully, Frank, *Behind the Flying Saucers*, Henry Holt, New York, 1950.

2. Scully, Frank, *In Armour Bright*, Chilton Books, Philadelphia, 1963, pp. 198-199.
3. Evans, Chris B., *Alien Conspiracy: Unravelling the UFO/ Alien Mystery*, Alarm Clock Publishing, PO Box 1389, Ceredo, WV 25507, 2003, pp. 94-5.
4. *Behind the Flying Saucers*, pp. 128-37.
5. Steinman, William S. și Stevens, Vendelle C., *UFO Crash at Aztec: A Well Kept Secret*, UFO Photo Archives, PO box 17206, Tucson, AZ 85710, 1987.
6. Schwarz, Berthold Eric, MD, *UFO Dynamics: Psychiatric and Psychic Dimensions of the UFO Syndrome*, Book II, Rainbow Books, PO Box 1069, Moore Haven, Florida, 33471, 1983, pp. 536-45. Vezi și *Above Top Secret* și *Beyond Top Secret*.
7. Good, Timothy, *Alien Liaison: The Ultimate Secret*, London, 1991, pp. 194-195.
8. *Aztec 1948: Government Cover-up - or Con?*
Documentar scris, regizat și produs de Paul Kimball, Redstar Films Ltd., 2004, www.aztec1948.com.
9. Ramsey, Scott, „Aztec Crash/Retrieval Story Revisited“, în *MUFON UFO Journal*, nr. 436, aug. 2004, pp. 3-7.
10. *Aztec 1948*, plus informații suplimentare furnizate de Andy Kissner.
11. Memorandum al [agentului special] Guy Hottel către directorul FBI, 22 martie 1950.
12. *The Groom Lake Desert Rat*, PO Box 448, Rachel, NV 89001, nr. 23, 17 mar. 1995, pp. 1-5.
13. *Ibid.*
14. Interviu telefonic, 17 mai 1995.
15. Email, 13 martie 2006.
16. *The Groom Lake Desert Rat*, *op. cit.*
17. Berlitz, Charles și Moore, William, *The Roswell Incident*, Granada, London, 1980, p. 51.

~~CONFIDENTIAL~~

HEADQUARTERS FIFTH ARMY
INTELLIGENCE DIVISION
OFFICE OF AC of S, G-2

6 October 1947

(Date)

Chicago 12, Illinois

(Place)

SUBJECT: Purchase Offer of Flying Saucer Photographs

Summary of Information:

1. The Fifth Army Regional Office in Denver, Colorado, reported the following information: On 30 September the Regional Office received a call from CID, Denver, reporting that an [redacted] Melwyn Hotel, Denver, said that when he was at the Edelweiss Bar a man named [redacted] offered him \$1500 for photographs he had taken of a flying saucer. [redacted] said he photographed this saucer which had crashed near Aztec, New Mexico. [redacted] said that "army officials" had attempted to take the photographs of the crashed saucer away from him but that he had given them another roll of film. He said that [redacted] in some way had found out about the photographs and offered him \$1500 for the photographs.

2. On 2 October [redacted] was interviewed at the Fifth Army Regional Office in Denver. He then denied any knowledge of the flying saucer episode. The Regional Office commented that in spite of his denials his manner indicated that he had some knowledge of the incident or may have taken pictures of it. His appearance did not give the impression of one who was either mentally unbalanced or was seeking attention. He stuck persistently to his story of being drunk when he made the call to CID.

3. [redacted] said that [redacted] was from "The Baltimore Sun."

Previous Distribution:

Distribution:
AC of S, G-2, Wash
FBI, Chicago

-of source	Evaluation	-of information
☒	Reliable	☐
☐	Credible	☐
☐	Questionable	☐
☐	Undetermined	☐
☐	Unknown	☒

173
SI PCRM
1947 62 OSI

~~CONFIDENTIAL~~

Un raport al US Army Intelligence privitor la discul prăbușit recuperat în apropiere de localitatea Aztec, New Mexico, în martie 1948. (*The National Archives, Washington*)

Partea a doua

1950–1959

Capitolul 8

Majic

Este oare posibil să urmărim reacția militarilor și a comunității de informații a guvernului american la aceste evenimente de o uriașă importanță, altfel decât în documentele oficiale? În 1984, unele documente cu o origine foarte dubioasă au fost strecurate producătorului TV de la Hollywood, Jaime Shandera, pe o bobină de film fotografic de 35 mm. Chiar dacă sunt măsluiri, aceste documente conțin, după părerea mea, elemente care au condus la indicii de o importanță vitală.

Documentele sunt schițe de informare preliminară pregătite pentru președintele ales Dwight D. Eisenhower în noiembrie 1952 de contraamiralul Roscoe Hillenkoetter, fost director al CIA, plus un memorandum din septembrie 1947 al președintelui Truman către secretarul Apărării, James Forrestal, în care acesta ar aproba „Operația Majestic 12”. Clasificat „TOP SECRET/MAJIC/DOAR PENTRU PERSOANE AUTORIZATE”, documentul de informare prezenta pe scurt ce aflase comitetul Majestic-12 în privința OZN-urilor până în 1952, inclusiv detalii despre recuperarea de la Roswell.

La începutul anului 1987, am primit o copie a documentelor de la o sursă americană. Le-am publicat pentru prima oară în cartea mea *Above Top Secret*, mai târziu, în același an. Convingerea mea că sunt documente fictive se bazează, printre altele, pe faptul că semnătura de pe memorandumul lui Truman fusese „plagiată” de pe un document a cărui autenticitate era indubitabilă. Iar generalul Eisenhower, care în 1947 era șeful Statului-Major al Armatei de Uscat, este

aproape sigur că ar fi primit pe loc informațiile esențiale despre Roswell. Totuși, cred că persoanele care au fabricat aceste documente dețineau informații de prima mână, pentru că sunt suficiente dovezi că un comitet denumit astfel (Majestic-12) – sau cu un nume similar – chiar a existat, iar lista membrilor comitetului autentic include numele multora dintre cei considerați implicați, după cum am descris în capitolul de față sau înainte. Aceștia sunt:

- **dr. Lloyd Berkner**, om de știință care a fost secretar executiv al Comitetului Reunit pentru Cercetare și Dezvoltare în 1946 (sub dr. Vannevar Bush) și mai târziu membru al „Grupului Robertson” al CIA, grup științific consultativ cu privire la OZN, înființat la cererea Casei Albe și finanțat în 1953 de CIA;
- **dr. Detlev Bronk**, fiziolog și biofizician de renume internațional, președintele Consiliului Național pentru Cercetare și membru al Comisiei Consultative Medicale de pe lângă Comisia pentru Energie Atomică;
- **dr. Vannevar Bush**, recunoscut drept unul dintre oamenii de știință de seamă ai Americii, a organizat Biroul pentru Cercetare Științifică și Dezvoltare, care a dus la Proiectul Manhattan; după război, a devenit șeful Comitetului Reunit pentru Cercetare și Dezvoltare și șeful unui mic grup care investiga „farfuriile zburătoare”;
- **James S. Forrestal**, secretar pentru apărare în iulie 1947, a inițiat Proiectul Farfuriile al Forțelor Aeriene, devenit în septembrie Proiectul Sign; a avut o cădere nervoasă în martie 1949 și s-a sinucis în Spitalul Naval Bethesda în mai 1949; „Documentul de informare MJ-12” îl numește succesor al lui pe generalul Walter Bedell Smith, pe vremea aceea directorul CIA;
- **Gordon Gray**, secretar pentru Armata de Usat în 1949, numit asistent special al președintelui Truman în probleme de securitate națională; în 1951, a condus Comisia pentru Strategie Psihologică a CIA; a devenit

consilierul pe probleme de securitate națională al președintelui Eisenhower, apoi a fost șeful foarte secretului „Grup 54/12“, sau „Grupul Special“ (la care m-am referit în *Capitolul 5*, în legătură cu locotenent-colonelul Philip Corso);

- **contraamiralul Roscoe Hillenkoetter**, primul director al CIA (1947–1950); a fost implicat în investigarea „rachetelor-fantomă“ (vezi *Capitolul 3*) și a fost primul șef al serviciilor de informații care a declarat public că era convins că OZN-urile sunt reale și că, „prin secrete oficiale și ridiculizare, mulți cetățeni sunt făcuți să creadă că obiectele zburătoare necunoscute sunt prostii“;
- **dr. Jerome C. Hunsaker** a condus Departamentul pentru Inginerie Mecanică și Aeronautică de la Massachusetts Institute of Technology și a fost președintele Comitetului Consultativ Național pentru Aeronautică; după cum am scris mai sus, Hunsaker a exercitat presiuni asupra Congresului pentru uriașe creșteri ale bugetului în timpul crizei discurilor zburătoare/accidentelor aeriene;
- **dr. Donald Menzel**, profesor de astrofizică la Colegiul Harvard (1939–1971) și implicat în câteva proiecte militare legate de urmărirea rachetelor dirijate; Menzel este amintit în special pentru declarațiile denigratoare și pentru cărțile lui pe tema OZN-urilor, în care insista că *toate* incidentele puteau fi explicate prin fenomene obișnuite; Stanton Friedman, fizician nuclearist pensionar și autoritate de seamă în domeniul OZN, a descoperit că Menzel a fost expert de clasă mondială în spargerea codurilor (având o legitimație Top Secret Ultra) și a fost asociat multă vreme cu Agenția pentru Securitate Națională (NSA), fiind consultant în materie de securitate națională pentru mai mulți președinți; în plus, avea legături strânse cu câțiva alți membri ai grupului MJ-12, în special cu dr. Bush;¹
- **generalul de brigadă Robert Montague**, expert în rachete antiaeriene, a fost unul dintre cei care au

investigat primele pătrunderi ale intrușilor la White Sands (descrise anterior); a fost numit comandant la instalația Comisiei pentru Energia Atomică de la Baza Sandia, Albuquerque, New Mexico (iulie 1947–februarie 1951);

- **contraamiralul Sydney Soeurs**, primul director al CIA (ianuarie–iunie 1946), devenit apoi secretar executiv al Consiliului de Securitate Națională, în septembrie 1947;
- **generalul–locotenent Nathan F. Twining** a fost – după cum am scris mai sus – comandantul Comandamentului pentru Înzestrare Aeriană, care în 1947 a confirmat realitatea discurilor zburătoare;
- **generalul Hoyt Vandenberg**, cel de-al doilea director al CIA (iunie 1946–mai 1947), a fost implicat în investigația „rachetelor–fantomă” și a fost prezent la întâlnirile cu președintele Truman și cu alte persoane, pentru evaluarea situației de la Roswell.

În lumea cercetărilor OZN, numele de cod MAJESTIC, MAGIC și MAJIC sunt învăluite în confuzie. În cel de-al Doilea Război Mondial, „Operația Majestic” fusese un plan alternativ de invadare a insulei nipone sudice Kyushu (devenit inutil după prima bombă nucleară). Acest plan a fost abandonat în favoarea planului „Olympic”, dar elemente din „Majestic” au fost încorporate în planurile de dezinformare, cum ar fi „Pastel”.² Într-un mesaj Top Secret din august 1946 – găsit, întâmplător, între documentele de la Departamentul de Război privind „rachetele–fantomă” – numele de cod „Olympic” este declarat anulat și înlocuit cu Majestic în 1945. Se punea întrebarea dacă se aplicau încă restricții din planul Majestic.³ Răspunsul a fost că ambele nume de cod au fost desecretizate în 1945 de Consiliul Reunit al Șefilor de State–Majore (în engleză, JCS).

Dar, conform unui alt raport Top Secret, numele Majestic ar fi fost reinstaurat, în octombrie 1952, drept „O schiță de plan comun logistic de urgență MAJESTIC”⁴, schiță întocmită de JCS pentru eventualitatea unui război cu sovieticii.⁵ La ora

actuală, există „Blue MAJIC“, Air Force Space Command's Blue Force Microsatellite Areawide Joint Information and Communication Systems/sistemele de microsateliți Blue Force ai Comandamentului Spațial al Forțelor Aeriene.

Deși numele de cod pot fi anulate și apoi refolosite, pare improbabil ca Majestic să fi fost folosit în legătură cu un document informativ adresat lui Eisenhower pe teme de extraterestre, mai ales la doar două luni de existență a Planului Majestic.

Numele de cod MAGIC a fost folosit în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Pe măsură ce relațiile americano-japoneze se deteriorau, până în august 1940, criptografiile americani au spart codurile ultrasecrete ale Ministerului de Externe al Japoniei. Magic presupunea „interceptarea, decriptarea și traducerea în mod curent ale mesajelor diplomatice secrete ale japonezilor din lumea întreagă“. ⁶ Ulterior, numele Magic a fost înlocuit cu numele „Red“ și apoi cu „Purple“.

Kevin Randle și Donald Schmitt citează o trimitere a generalului Exon la un grup numit de el „The Unholy Thirteen“ (Cei Treisprezece Diabolici) – nu cunoștea numele oficial al grupului –, care a fost înființat în urma incidentului de la Roswell. „Un lucru pe care Exon l-a exprimat fără echivoc“, afirmă Randle și Schmitt, „a fost acela că nicio oficialitate aleasă prin vot, cu excepția președintelui, nu a făcut parte din eșalonul de vârf“. ⁷

Spre sfârșitul anilor 1950, guvernul canadian și-a înființat primul comitet secret de cercetare a fenomenelor aeriene cu nume de cod Project Magnet, condus de Wilbert Smith, în calitate de inginer responsabil. Inginerul principal în domeniul radio, Wilbert B. Smith, a afirmat într-un memorandum secret de trei pagini al guvernului canadian:

- a. Chestiunea este subiectul cu cea mai înaltă clasificare secretă dată de guvernul SUA, chiar mai înaltă decât bomba-H.
- b. Farfuriile zburătoare există.

- c. Farfuriile zburătoare au un modus operandi necunoscut, dar un mic grup condus de doctor Vannevar Bush depune eforturi concentrate.
- d. Întreaga chestiune este considerată de autoritățile americane ca fiind de o importanță extraordinară...⁸

Trecutul dr. Bush, care coordonase proiecte de cercetare Top Secret, precum și preocuparea lui (împărtășită și de generalul Groves) pentru compartimentarea informațiilor secrete l-ar fi făcut alegerea ideală pentru conducerea unui comitet special care să urmărească (sau poate să preceadă) incidentul de la Roswell.

Wilbert Smith își obținuse informațiile de la dr. Robert I. Sarbacher, om de știință american și consultant al Comitetului pentru Cercetare și Dezvoltare. Într-o scrisoare către cercetătorul William Steinman, Sarbacher face o listă cu cele câteva persoane implicate în recuperarea navelor și a cadavrelor extratereștrilor (vezi p. 185). La întâlnirea lui cu Sarbacher, din septembrie 1950, Wilbert Smith a aflat mai multe (vezi capitolul următor) și, după spusele fiului său, în cele din urmă, a dobândit acces la cadavrele extratereștrilor, pe care le-a inspectat. L-am întrebat pe James Smith dacă mi-ar putea da detalii. „Nimic în plus“, mi-a răspuns el. „Era sub incidența Legii secretelor oficiale și nu mi-a dat niciun alt detaliu.“⁹

Într-o discuție înregistrată cu fizicianul Stanton T. Friedman, Sarbacher a confirmat că dr. Eric A. Walker, om de știință originar din Marea Britanie, fusese de față la toate întâlnirile privind recuperarea navei și a cadavrelor.¹⁰ Dr. Walker absolvise la Harvard și între posturile ocupate de el le putem aminti pe cele de secretar al Comisiei pentru Cercetare și Dezvoltare, președinte al Comitetului pentru Inginerie al Fundației Naționale pentru Știință, președinte al Institutului pentru Analize de Apărare și președinte al Universității statului Pennsylvania. Într-o discuție telefonică înregistrată din 1987 cu William Steinman, dr. Walker a confirmat și el că participase la întâlnirile de la Baza Aeriană Wright-Patterson

(prin 1949–50) privind recuperarea de către militari a farfuriilor zburătoare și a cadavrelor ocupanților lor.

„Ați auzit vreodată de Grupul MJ-12?“, a întrebat Steinman.

„Da, am cunoștință de MJ-12. Îl știu de patruzeci de ani“, a răspuns Walker. „Vă aruncați într-o direcție în care nu puteți face nimic... De ce n-o lăsați baltă?“¹¹

După cum am scris în cartea mea *Above Top Secret*, am dus o corespondență destul de intensă cu amiralul Stansfield Turner, director al CIA (DCI) între 1977 și 1981, pe care l-am întrebat de mai multe ori dacă avea cunoștință de un grup numit Majestic-12. A fost singura întrebare la care s-a codit să răspundă.¹² Dar amiralul Bobby Ray Inman, director adjunct al CIA (DDCI) între 1981 și 1982, care fusese și director adjunct al Serviciului Naval de Informații, precum și al Agenției de Securitate Națională, a admis indirect existența grupului MJ-12 în timpul unei scurte întrevăderi în Maryland cu investigatorul Bob Oechsler, în mai 1988, în cadrul unei ceremonii fără precedent pentru inaugurarea noii clădiri a centrului pentru supercomputere al Institutului de Analize pentru Apărare, din Agenția de Securitate Națională, instituit pe care Inman îl condusese în calitate de director.¹³

Andy Kissner crede că acronimele MAJIC și MJ-12 ar putea să provină de la Manhattan [Engineering District] Joint [Chiefs of Staff] Integrated Command, [Project Y, Division Z, Group]12.¹⁴ Am întrebat-o pe Rebecca Ulrich, istoric al Laboratoarelor Sandia, dacă în arhivele consultate de ea a apărut vreunul din aceste acronime. „Nu avem nicio înregistrare legată de vreo entitate numită MJ-12, MAJIC-12 sau MAJESTIC-12“, mi-a răspuns ea.¹⁵ Altă posibilitate, sugerată de dr. Robert M. Wood, este aceea ca MAJIC să fi fost format din Military Assessment of the Joint Intelligence Committee.

Oricare ar fi numele de cod adevărat, este absolut evident că, în ciuda lipsei unei recunoașteri oficiale, un comitet ultrasecret (sau poate câteva comitete) a fost înființat în 1947 pentru a aborda cel mai mare secret de pe Pământ, un secret care a rămas până astăzi clasificat.

Bibliografie

1. Friedman, Stanton T., *Top Secret/Majic*, Marlowe, New York, 1996, pp. 28-33. (*Top Secret/Majic*, Ed. Domino, 1998)
2. McCombs, Don și Worth, Fred I., *World War II Superfacts*, Warner Books, 1983, p. 434.
3. Mesaj de la Departamentul de Război (Top Secret), din partea biroului Comandantului Forțelor Aeriene din Pacific, 7 august 1946.
4. Mesaj de la Departamentul de Război (clasificat Restricted), 8 august 1946.
5. „Report by the Joint Logistics Plane Committee to the Joint Chiefs of Staff on Joint Logistic Plan for «Majestic»“, (Top Secret Security Information), din partea Șefului pentru Operații Navale către diverșii comandanți de nave americane și comandori, 2 octombrie 1952.
6. Loureiro, Pedro, „The Imperial Japanese Navy and Espionage: The Itaru Tachibana Case“, în *International Journal of Intelligence and Counterintelligence*, vol. 3, nr. 1, primăvara 1989, p. 106.
7. Randle, Kevin D. și Schmitt, Donald R., *UFO Crash at Roswell*, Avon, New York, 1991, pp. 231-4.
8. Memorandum către Controlorul Telecomunicațiilor (Top Secret), din partea lui W.B. Smith, inginer principal radio, Departamentul Transporturilor, Ottawa, 21 noiembrie 1950.
9. Scrisoare, septembrie 2005.
10. *The Wilbert Smith Archives*, (CD), Redactor Grant Cameron. www.predsidentialufo.com/smith.htm
11. Transcriere a interviului telefonic cu dr. Eric Walker, 30 august 1987, publicată în *UFOs, MJ-12 and the Government: A Report on Government Involvement in UFO Crash Retrievals*, de Grant Cameron și T. Scott Crain Jr., Mutual UFO Network, PO Box 369, Morrison, CO 80465-0369, 1991, pp. 8-10.

12. Good, Timothy, *Above Top Secret: The Worldwide UFO Cover-up*, Sidgwick & Jackson, London, 1987, p. 359.
13. Good, Timothy, *Alien Liaison: The Ultimate Secret*, Century, London, 1991, p. 187.
14. Kissner, J. Andrew, *Peculiar Phenomenon: Early United States Efforts to Collect and Analyze Flying Discs*.
15. Email, 16 septembre 2005.

from another planet. Scully claimed that the preliminary studies of one saucer which fell into the hands of the United States Government indicated that they operated on some hitherto unknown magnetic principles. It appeared to me that our own work in geo-magnetics might well be the linkage between our technology and the technology by which the saucers are designed and operated. If it is assumed that our geo-magnetic investigations are in the right direction, the theory of operation of the saucers becomes quite straightforward, with all observed features explained qualitatively and quantitatively.

I made discreet enquiries through the Canadian Embassy staff in Washington who were able to obtain for me the following information:

- a. The matter is the most highly classified subject in the United States Government, rating higher even than the H-bomb.
- b. Flying saucers exist.
- c. Their modus operandi is unknown but concentrated effort is being made by a small group headed by Doctor Vannevar Bush.
- d. The entire matter is considered by the United States authorities to be of tremendous significance.

Extras dintr-un memorandum inițial Top Secret către Controlorul Telecomunicațiilor, trimis de Wilbert Smith, inginer principal radio la Departamentul Transporturilor al guvernului canadian, la 21 noiembrie 1950. Smith a aflat această informație de la dr. Robert I. Sarbacher, consultant american pe lângă Comisia Reunită pentru Cercetare și Dezvoltare. (*Departamentul Transporturilor, Canada*)

Memorandum Top Secret referitor la informația obținută de Wilbert Smith de la dr. Sarbacher. (*Departamentul Transporturilor, Canada*)

TOP SECRET

Mr. Edwards should write to the Dept of National Defence Ottawa requesting that clearance may be obtained for Mr. W. B. Smith to visit the appropriate Service in the United States to discuss the use of terrestrial magnetic forces in relation to aerodynamic problems associated with saucer shaped objects.

In the covering request, the Department of Transport should relate in as much detail as possible the objects of this study and also detail the work which has been carried out in the geophysical field in Canada.

Information unofficial- obtained from Dr. Robert I Sarbacher, dean of the Graduate school, Georgia University.

WASHINGTON INSTITUTE OF TECHNOLOGY

OCEANOGRAPHIC AND PHYSICAL SCIENCES

DR. ROBERT L. SARBACHER
PRESIDENT AND CHAIRMAN OF BOARD

November 29, 1983

Answer
From Dr. Sarbacher
Received 12-5-83
wm Steinman

Mr. William Steinman
15043 Rosalita Drive
La Mirada, California 90638

Dear Mr. Steinman:

I am sorry I have taken so long in answering your letters. However, I have moved my office and have had to make a number of extended trips.

To answer your last question in your letter of October 14, 1983, there is no particular reason I feel I shouldn't or couldn't answer any or all of your questions. I am delighted to answer all of them to the best of my ability.

You listed some of your questions in your letter of September 12th. I will attempt to answer them as you had listed them.

1. Relating to my own experience regarding recovered flying saucers, I had no association with any of the people involved in the recovery and have no knowledge regarding the dates of the recoveries. If I had I would send it to you.

2. Regarding verification that persons you list were involved, I can only say this:

John von Neuman was definitely involved. Dr. Vannever Bush was definitely involved, and I think Dr. Robert Oppenheimer also.

My association with the Research and Development Board under Doctor Compton during the Eisenhower administration was rather limited so that although I had been invited to participate in several discussions associated with the reported recoveries, I could not personally attend the meetings. I am sure that they would have asked Dr. von Braun, and the others that you listed were probably asked and may or may not have attended. This is all I know for sure.

500 BRAZILIAN AVENUE PALM BEACH, FLORIDA 33460 305-832-1118

Prima pagină a unei scrisori primite de cercetătorul William Steinman de la dr. Robert Sarbacher, în care se confirmă recuperarea unei nave și a unor cadavre de extraterestri. (William Steinman)

Capitolul 9

Serviciul de informații al forțelor navale

La 7 octombrie 1975, la două luni după ce a fost martorul aterizării unui OZN și al ocupantului acestuia la Brace-bridge, Ontario, Robert Suffern (și soția) a fost vizitat de trei reprezentanți ai oficialităților, veniți într-o mașină a poliției provinciale din Ontario într-o vizită anunțată. Cei trei bărbați, în uniformă completă, prezentau o colecție impresionantă de recomandări de la Forțele Canadiene din Ottawa, Forțele Aeriene ale SUA, Pentagon și Biroul de Informații al Forțelor Navale ale SUA.

Oficialii i-au arătat lui Suffern un număr de fotografii luate cu teleobiective și alte date privitoare la OZN și au insinuat că guvernul canadian și cel american cunoșteau toate detaliile privind extraterestrii încă din 1943, se presupune că în urma unui experiment al Forțelor Navale ale SUA, care urmăreau invizibilitatea radar – legendarul „Philadelphia Experiment“, în care *USS Eldridge* (DE-173) ar fi fost teleportat fără voie de la Philadelphia la Norfolk, Virginia. Suffern a fost informat că se stabilise un contact cu extraterestrii ca urmare a acestui incident și că oficialitățile au spus că de atunci încolo cooperarea cu aceștia nu s-a întrerupt. Spre uimirea lui Suffern, oficialii știau precis momentul aterizării OZN-ului la care el fusese martor, informație pe care n-o dăduse nimănui.¹

Coreea

În septembrie 1950, în timpul războiului din Coreea, trei avioane de vânătoare-bombardament ale Marinei SUA, fiecare având în echipaj un pilot și un mitralior/operator radar, au decolat de pe un portavion pentru a ataca un convoi inamic. Aproximativ la ora 07:00, la înălțimea de 3 000 m, mitraliorul/operatorul radar al unuia dintre avioane a tresărit, văzând „două umbre circulare mari deplasându-se la nivelul solului” cu mare viteză. „Când am văzut umbrele”, spune el, „m-am uitat în sus și am zărit obiectele care lăsau acele umbre”.

Erau uriașe. Mi-am dat seama de asta îndată ce am văzut ecranul radar. Se deplasau cu viteză mare, între 1 500 și 1 900 km/h. Radarul meu arăta că erau la aproape 2 km de avionul nostru, dar, apoi, obiectele s-au oprit brusc, au dat înapoi și au început să se miște tremurat, la întâmplare. Evident, prima mea reacție a fost să trag. Mi-am pregătit mitralierele, ceea ce a declanșat automat și camerele cu teleobiective. Dar radarul a înnebunit. Ecranul a „înflorit”, a devenit brusc foarte luminos. Am încercat să reduc luminozitatea, dar fără succes. Mi-am dat seama că radarul meu era bruiat și că devenise inutil. Atunci am apelat portavionul.... am spus numele de cod de două ori, iar receptorul a murit și el - blocat de un zgomot straniu, ca un bâzâit. Am încercat alte două frecvențe, dar nu am putut răzbate. De fiecare dată când schimbam frecvența, banda era liberă un moment, apoi zbârnâitul reîncepea.

În vreme ce se întâmplau toate acestea, obiectele tremurau încă acolo, în fața noastră, menținând o viteză egală cu a noastră. Cam în momentul în care am renunțat să iau legătura cu portavionul, obiectele au început să manevreze în jurul avioanelor noastre, descriind cercuri dedesubtul și deasupra noastră... Nu

am mai văzut niciodată așa ceva și, după ce am ajuns la portavion, am aflat că și alții din misiune erau de aceeași părere. Erau uriașe... Înainte ca radarul să nu mai funcționeze, am folosit indicația de distanță, plus puncte de referință de pe cupolă, pentru a le determina mărimea. Aveau cel puțin 200 m în diametru, dacă nu cumva 250.

Obiectele aveau aspect de „oglină argintată” și erau înconjurate de un soi de halou roșiatic. Erau de formă conică, precum pălăriile asiatice de pai, cu hublouri prelungi, din care emana o lumină de culoarea oxidului de cupru, care trecea treptat spre un pastel pal, după care revenea la verdele oxidului de cupru. Deasupra hublourilor era o centură roșie strălucitoare, care încingea întreaga parte superioară... În mijlocul părții inferioare, se afla o zonă circulară neagră-cărbune, care nu reflecta deloc lumina...

Când obiectele au părut să-și fi terminat „inspectarea” avioanelor marinei, și-au luat zborul spre aceeași direcție din care veniseră și au dispărut cu viteză foarte mare.

Relatarea anterioară a fost făcută de martor în persoană lui Jim și Coral Lorenzen, care au lucrat în Forțele Aeriene sau în locuri legate de apărare și au fundat ulterior APRO (Aerial Phenomena Research Organization/Organizația de cercetare a fenomenelor aeriene). Întrebat de Jim dacă a remarcat și alte lucruri demne de relatat, martorul a spus că el și toți oamenii din misiune au remarcat „o senzație de cald” în interiorul avioanelor, precum și ceva ce a descris ca fiind o vibrație „de înaltă frecvență”.

„Cei șase oameni au fost chestionați individual și în grup de serviciul de informații de luptă”, scrie Coral. „Ei au fost testați pentru radiații, laolaltă cu avionul. Nu au aflat niciodată rezultatele măsurătorilor cu contoarele Geiger, dar au aflat că limbile instrumentelor de la bord [bordul avioanelor] deveniseră foarte luminoase și că filmele din toate camerele cu teleobiective fuseseră expuse și acum erau cețoase, deși

niciunul dintre echipaje nu își folosisese nici mitralierele, nici camerele foto.”²

Întâlnire apropiată lângă Newfoundland

Graham Bethune, pilot al Rezervei Forțelor Navale ale SUA, calificat să zboare pe mai bine de 100 de tipuri de avioane, era „comandant de avion de transport VIP” și deținea o autorizație Top Secret. După o întâlnire la nivel înalt la Departamentul de Apărare, la Washington, DC, în februarie 1951, Bethune, pe atunci locotenent, a fost unul dintre cei doi ofițeri trimiși la Keflavik, Islanda, într-o misiune secretă în care urmau să întâlnească membri ai guvernului islandez și alți oficiali; se ceruse ca SUA să furnizeze trupe pentru a apăra Islanda de o posibilă invazie sovietică. Islandezii erau foarte îngrijorați, în special din cauza observării unor nave neobișnuite, despre care americanii le-au spus că ar putea fi „bombardiere rusești experimentale”. „Misiunea noastră”, spune Bethune, „era să determinăm logistica necesară pentru transportul trupelor pe calea aerului și pentru susținerea lor materială”.

Bethune i-a cerut unui înalt oficial al companiei Lockheed Aircraft Corporation să-i descrie aparatele de zbor neidentificate observate deasupra Islandei. Acesta a răspuns că erau „foarte mari, circulare, cu multe lumini, iar, uneori, au un fel de centură de foc pe tot perimetrul, nu scoteau niciun fel de zgomote și dispăreau din fața ochilor instantaneu”. Bethune i-a explicat că echipa lui provenea de la Centrul pentru încercări aeriene al Forțelor Navale de la Patuxent River, Maryland, unde erau testate avioanele secrete, dar că el nu avea cunoștință de asemenea aparate.

La 10 februarie, la ora 00:55, Bethune era copilot pe un aparat cvadrimotor R5D (versiune de DC-4), avion de transport al US Navy, zburând înapoi dinspre Keflavik spre Stația Aeriană Navală Argentia, Newfoundland. Dintr-odată, el și echipajul au zărit ceva „ce lăsa impresia unui oraș aflat în

depărtare, care se apropia de noi“. Bethune era la momentul acela în postul de pilotaj din stânga, efectuând o verificare de rută pentru examenul de comandant de zbor. La bord se aflau atât un echipaj de rezervă, cât și treizeci și unu de pasageri.³

„Eram în scaunul din stânga, la 3 000 m, pe un curs de 230 de grade, poziția fiind de 49–50 grade nord și 50–03 grade vest. Am observat o lumină strălucitoare sub orizont, la cam 300–500 m deasupra apei“, își începe Bethune declarația pentru Informațiile Navale. „Direcția față de noi era cam de 02:00... I-am atras atenția locotenentului Kingdon, aflat în scaunul din dreapta... Am observat amândoi cursul obiectului și mișcările lui timp de 4 sau 5 minute, după care le-am atras atenția și celorlalți membri ai echipajului...“

Brusc, unghiul de atac s-a schimbat, altitudinea și mărimea au crescut de parcă viteza ar fi fost de peste 1 500 km/h. S-a apropiat de noi atât de rapid, încât prima senzație a fost c-o să ne ciocnim în aer. În acel moment, și-a schimbat unghiul, dar și culoarea. Apoi [a apărut] ca fiind categoric circular, iar perimetrul era roșiatic-portocaliu. A făcut stânga împrejur... și-a triplat viteza și ultima oară a fost văzut dispărând dincolo de orizont. Dată fiind altitudinea noastră și distanța înșelătoare de peste ape, era aproape imposibil să-i estimăm mărimea, distanța și viteza. O estimare brută ar fi dat 100 m în diametru, peste 1 500 km/h și până la 8 km distanța minimă față de avion.⁴

Bethune decuplase pilotul automat, anticipând că s-ar putea să fie nevoit să intre în picaj ca să evite discul. Înainte să dispară, obiectul a părut să urmeze îndeaproape mișcarea avionului. „La vremea aceea, i-am putut vedea forma, o cupolă și descărcarea electrică coronală din jurul perimetrului.“

„Când am început să repun în funcțiune pilotul automat, am remarcat că busola oscila înainte-înapoi... cele două ace de descoperire a direcției oscilau radical, indicând direcția

OZN-ului. Pilotul automat avea un giroscop acționat hidraulic. Atât acesta, cât și giroscopul sub vid au rămas stabile.“

Bethune s-a dus să verifice cabina din spate. „Am observat că pasagerii din partea dreaptă priveau obiectul, iar comandorul M., ofițer medic al US Navy (psihiatru), era în spate, la bucătărie... Când l-am întrebat dacă a văzut ce văzusem și noi, a răspuns: «Da, a fost o farfurie zburătoare. Nu m-am uitat la ea pentru că nu cred în ele.»“

„Când am aterizat la Argentinia, Newfoundland, am fost întâmpinați de căpitanul Paulsen de la Forțele Aeriene ale SUA, care urma să ne interogheze. Întrebările lui arătau că nu am fost primii care au avut întâlniri în acea zonă generală...“⁵

În cele două ore ale ședinței de analiză, piloții au încercat să obțină informații privitoare la discurile zburătoare. „Ce e în spatele acestor lucruri?“ a întrebat Bethune. „Până acum, am crezut ce au spus Forțele Aeriene. Voi spuneți că nu există farfurii zburătoare. După o sperietură ca asta, avem dreptul să știm.“

„Îmi pare rău“, a răspuns Paulsen, „nu pot să răspund la nicio întrebare“.

Rapoartele completate de informații au fost trimise de urgență la patru comandanți, cu o copie informativă la directorul Serviciului de Informații al Forțelor Navale. La Centrul de Încercări Aeriene al US Navy, piloții și membrii echipajului au fost interogați și au prezentat rapoarte individuale la cererea Serviciului de Informații menționat.⁶

Peste câteva luni, Bethune a aflat că radarul de la Aerodromul Gander detectase obiectul zburând cu o viteză de peste 2 900 km/h.⁷ Avea să afle mai multe.

În mai 1951, Bethune a primit o vizită neanunțată din partea unui ofițer de la Informațiile Navale, care i-a spus că dorea să discute „întâlnirea“ cu o farfurie zburătoare. Ca și în 1975, în cazul Ontario, lui Bethune i s-au arătat fotografii de OZN-uri:

Avea un dosar cu fotografii de OZN-uri, presărate prin ceea ce părea a fi un material tipărit. Pe măsură ce îmi

asculta istorisirea, el scria într-un carnet și răsfoia dosarul. Ocazional, se oprea la o fotografie, pe care mi-o arăta, întrebându-mă dacă arăta ca OZN-ul meu... Una dintre fotografiile părea să fie o bună reprezentare a OZN-ului întâlnit de mine și era notat acolo că avea un diametru de 10 m... I-am spus că era mult prea mică. Atunci mi-a arătat altă navă, iar pe fotografie scria că avea un diametru de 30 m și m-a întrebat: „Arată ca lucrul văzut de tine?” (Nu arăta.)

Pe măsură ce treceam în revistă detaliile întâlnirii mele, mă asculta cu vie atenție. Îmi amintesc că i-am spus că luminile de la periferie ar putea fi comparate cel mai realist cu culorile descărcării electrice dintr-un generator auto, văzută în întuneric.

L-am întrebat unde sfârșeau aceste rapoarte. Mi-a răspuns că, mai întâi, se trimit la un comitet de douăsprezece persoane, care apoi le analizează pentru „impactul asupra securității naționale”. Dacă se considera că aveau un asemenea impact, nu erau trimise mai departe. Cazurile considerate de comitetul respectiv lipsite de un asemenea impact erau trimise la birourile de la Forțele Aeriene care se ocupau de cazuri OZN obișnuite...

Pe când se pregătea să plece, a scos o revistă și a deschis-o la o pagină pe care începea un articol. Mi-a spus ceva la modul „cred c-o să te intereseze”. Apoi, mi-a dat publicația și a plecat... Era numărul din octombrie 1950 al revistei *Pageant* și conținea un articol numit „Farfurii zburătoare”, scris de Frank Scully.

Ca o coincidență, deși nu știa la vremea aceea, Bethune se întâlnise în 1949 la Big Springs, după ce aterizase cu un hidroavion PBM-5A Mariner, cu unul dintre principalii informatori ai lui Scully. Lângă el se afla parcat un avion personal și pilotul acestuia, care a spus că avea să transporte un MAD (detector de anomalii magnetice) pentru explorări

petroliere (dispozitiv creat de marină în timpul celui de-al Doilea Război Mondial pentru detectarea submarinelor). În scurt timp, au sosit dispozitivul și proprietarul avionului și, astfel, Bethune a făcut cunoștință cu Silas Newton.⁸

Obiecte submersibile neidentificate (OSN) gigantice în apropierea coastei iraniene

Ca și în cazul OZN-urilor, numeroase relatări despre OSN-uri sunt consemnate de sute de ani. Următorul caz este rezumatul unui raport întocmit de comandorul J.R. Bodler, din rezerva Forțelor Navale ale SUA, publicat în jurnalul Forțelor Navale la începutul anului 1952. Din nefericire, întâmplarea nu este datată.

„Vasul meu trecuse de Strâmtoarea Ormuz în drum spre India“, scrie comandantul Bodler. „Era o noapte senină, luminoasă. Ofițerul secund m-a chemat pe puntea de comandă, spunând că a observat ceva și că ar trebui să văd și eu. Spre coasta iraniană, cam la patru grade spre babord era o bandă luminoasă, care părea să pulseze... binoclurile arătau că zona luminoasă era categoric sub orizont, în apă, și că se apropia de vas.“

La distanță de aproape 1,5 km de vas, era clar că zona perturbată avea formă circulară și un diametru de 300–500 m. Acum se putea vedea că pulsațiile erau generate de o mișcare de revoluție a întregii structuri în jurul unui centru nu tocmai bine definit; erau izbucniri de lumină ca de reflectoare, iradiind dinspre centru și rotindu-se în sens invers acelor de ceasornic, ca spițele unei roți uriașe.

Timp de câteva minute, vasul a ocupat aproximativ centrul acestui fenomen. Benzi ușor curbate de lumină au traversat prora, au trecut rapid de partea babordului până la pupa, apoi au măturat tribordul.

Luminozitatea era suficient de mare pentru a face

vizibilă suprastructura vasului... efectul era extrem de straniu; vasul părea să ocupe centrul unei roți uriașe de car, ale cărei „spițe” constau în lumini fosforescente care se roteau rapid în jurul vasului-butuc.

„Butucul” central al fenomenului s-a deplasat treptat spre tribord și apoi spre spate, devenind tot mai îndepărtat... Încă era vizibil la câteva mile în spatele pupei și părea de data aceasta ca un banc luminos pulsator, o repetare a aceluiași fenomen apărut spre tribordul pupei... ușor mai mic în arie decât prima oară și ceva mai puțin luminos. Centrul se îndepărta încet spre spate-tribord, iar modelul de „spițe” luminoase era clar vizibil.

Impresia mea era că iluminarea ca atare provenea din fosforescența naturală a apei, stimulată periodic de valuri de energie. Forma de „roată de car”, „spițele” foarte bine definite, rotirea în jurul centrului, toate aratau că acest fenomen nu putea fi produs de bancuri de pești, de delfini sau de alte cauze similare.

Peste aproape o jumătate de oră, o a treia asemenea „manifestare” a fost observată mult mai aproape de vas decât celelalte. Dar aceasta, a observat comandantul Bodler, era mult mai mică și mai puțin strălucitoare, cu un diametru de aproximativ 250-300 m.⁹

În cartea lui despre OSN (Obiecte Submersibile Neidentificate), *Invisible Residents*, Ivan T. Sanderson, fost ofițer de informații al Marinei Regale Britanice, citează această relatare și multe alte cazuri uimitor de asemănătoare. Ipoteza că fenomenul ar fi fost cauzat de planctonul luminescent a fost îndelung repetată, deși atât Sanderson, cât și colaboratorul lui, dr. Wallace Minto, au respins-o.¹⁰

În conformitate cu opinia unui navigator care a efectuat multe misiuni de recunoaștere pentru marină spre sfârșitul anilor 1940 și începutul anilor 1950, navele neidentificate deveniseră subiectul multor anchete. „Pe vremea aceea”, le-a spus sursa cercetătorilor William Jones și dr. Irena Scott,

„primeam adesea misiunea de a zbura în diverse locuri din lumea întreagă pentru a ajuta personalul local să efectueze investigații despre OZN. Multe dintre aceste misiuni erau în America de Sud. Se pare că acolo se întâmplau multe lucruri“.

„Intrau în zbor pe teritoriul țării, culegeau o echipă de anchetatori și apoi îi duceau în regiunea în care trebuia culeasă relatarea (sau relatările)“, au explicat Scott și Jones.

De fapt, se părea că echipa lui acționa ca un fel de „șoferi de camion“ pentru grupurile de militari locali, care nu aveau acces la propriile avioane. Rapoartele finale zburau înapoi cu ei în Turcia [Adana] și apoi erau trimise la Pentagon (se pare că nu la Proiectul Blue Book), la Washington, DC, prin Oslo, Norvegia. Întrebat de ce a folosit această rută [neobișnuită], el a răspuns: „Din rațiuni diplomatice.“ Erau clasificate „Secret“ înainte de a fi trimise mai departe. Grupul lui nu efectua analizele rapoartelor culese și nu le-a parvenit niciun fel de informație despre ce făcuseră.¹¹

„Posibile legături între contactele submarine și discurile zburătoare“ este subiectul unui memorandum al Serviciului de Informații al Forțelor Aeriene ale SUA (în engleză, AFOIN) către Centrul de Informații Tehnice Aeriene (în engleză, ATIC) din 24 aprilie 1952 și clasificat Secret. Memorandumul, venit din partea AFOIN-X(SG) – un „grup special“ care se ocupa de subiect, la care ne vom referi în continuare –, este adresat colonelului Frank Dunn, care pe atunci comanda ATIC. El începe așa: „Primiți atașate nouă (9) rapoarte privind contacte submarine, cu seriile ONI (Office of Naval Intelligence) listate mai jos...“ Dar numerele seriale sunt înlocuite cu nouă seturi de asteriscuri, iar restul memorandumului este înnegrit, exceptând o notă care afirma că memorandumul este înregistrat la categoria „rapoarte ONI și publicații ale marinei“ (vezi p. 145). Eforturile mele de a dobândi detalii suplimentare de la sursele mele din marină de la Washington au fost până acum zadarnice. Forța de submarine rămâne fidelă reputației

ei de „serviciu tăcut“. Într-adevăr, Serviciul de Informații al Forțelor Navale ale SUA a eliberat suspect de puține rapoarte OZN/OSN sub incidența Legii libertății informației, în comparație cu alte categorii ale forțelor armate.

Multe nave observate lângă Hawaii

În mai 1952, seara târziu, o „navă de buzunar“ a Marinei Militare Canadiene, HMCS *Iroquois*, în cursă dinspre Pearl Harbor, Hawaii, spre Guam, de unde urma să se angajeze în războiul din Coreea, a observat formațiuni de aparate aeriene străni. Următorul raport este semnat de comandorul în retragere George R. McFarlane, din Forțele Navale canadiene, care la vremea aceea era ofițer de cart pe navă.

În jurul orei 01:00, am văzut o lumină unică, direcția prova-babord, la elevația de aproximativ 30 de grade, la o rază vizuală de cam 1,5 km. Se deplasa de la dreapta spre stânga cu viteză mare. Avea în jurul ei un halo datorat ceții [subțiri]. Am presupus că era un avion care zbura la joasă înălțime. Nu apărea pe radarul de navigație Sperry. Radarul apărării aeriene nu era în funcțiune... Am gândit că era neobișnuit ca un aparat să zboare atât de jos. Se afla la aproximativ 150 km de Hawaii. În orarul operațional nu era listat niciun avion pentru această zonă. La scurt timp după aceea, a apărut o altă lumină, din aceeași direcție, trecând în mare viteză. Nici aceasta nu a apărut pe radarul de navigație, dar nu era de mirare, pentru că lobul de detecție al acestuia acoperea doar suprafața apei, nu și cerul...

Pe la ora 02:00, am văzut prima dintre multele lumini străni de pe cer. Cele mai multe erau în formație; de obicei în formație de „sfert“ (jumătate de formație în V). Totul se petrecea la babord. Multe se deplasau în grupuri de trei, unele în grupuri de cinci sau șase.

Apăreau și dispăreau instantaneu, cu aceeași viteză cu care funcționează un ecran de computer.

Din timp în timp, se mișcau și numărul lor total se schimba. La un moment dat, am numărat peste treizeci.

Îmi amintesc că am discutat cu operatorul radio de serviciu despre posibila lor origine. Și el considera că erau foarte ciudate. Brusc, unul dintre aceste obiecte a apărut în imediata apropiere a provei, direcția babord, la joasă elevație. Era în formă de disc și consta dintr-o lumină foarte strălucitoare, cu ferestre negre de-a lungul întregii periferii vizibile. A menținut cel puțin 15 minute o poziție perfectă față de navă.

Am observat obiectul cu binoclul, încercând să văd înăuntru, dar nu am reușit să zăresc nimic. Am numărat ferestrele și îmi amintesc că erau cam două duzini. Erau foarte mari, foarte apropiate una de alta și complet negre. Deși corpul obiectului strălucea foarte puternic, reușeam să mă uit direct la el. Obiectul părea să fie mai degrabă oval decât rotund. Apoi a dispărut brusc. Nu s-a auzit niciun zgomet, în niciun moment. Încă mai erau vizibile câteva obiecte departe de babord. Ele au dispărut, de asemenea, în jurul orei 03:00. În acel moment, mi-am dat seama că nu l-am informat nici pe căpitan, nici pe altcineva. Nu l-am informat pe niciunul dintre cei care erau de serviciu la alte posturi. Era din partea mea un comportament atât de puțin tipic, încât am rămas profund tulburat... Apoi, s-a pus problema să scriu totul în jurnalul de bord! Am decis să scriu că, în timpul cartului, au fost zăriți mulți meteoriți...¹²

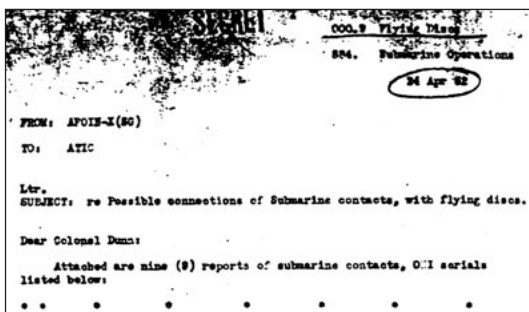
McFarlane a luat o decizie înțeleaptă în privința jurnalului de bord. După cum s-a confirmat ulterior, atunci când un ofițer naval făcea remarci legate de observații OZN/OSN, intrările în jurnalul de bord erau în mod invariabil modificate sau șterse pur și simplu (probabil după ce aceste rapoarte erau înaintate mai sus). O asemenea politică pare să fi fost

adoptată de mai multe forțe navale militare din lumea întreagă încă de la începutul anilor 1950, implicând o colaborare internațională crescândă între șefii serviciilor de informații navale în abordarea acestei probleme, care avea să devină tot mai universală.

Bibliografie

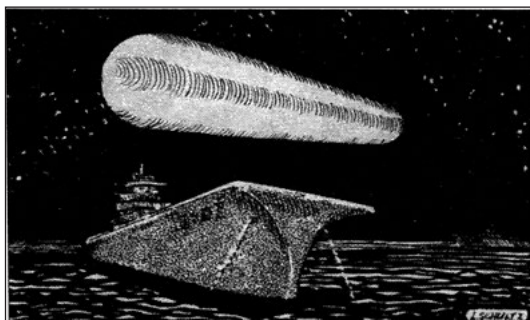
1. Berlitz, Charles și Moore, William, *The Philadelphia Experiment: Project Invisibility*, Souvenir, London, 1990, pp. 173-7. Bob Beckwith, ofițer în retragere din Forțele Navale și de la Biroul de Informații Strategice, pe care l-am întâlnit în 2005, susține că nava implicată în experiment ar fi fost de fapt *USS Martha's Vineyard* (IX-97), culegător de mine experimental, comandat de William W. Boyton, USNR, și nu *USS Eldridge* (DE-173); de asemenea, vasul nu a fost „teleportat” de la Philadelphia la Norfolk, Virginia, ci ar fi călătorit înapoi în timp, două săptămâni, și în spațiu, ajungând la Newport, Rhode Island. Vezi *LTT: Levitation, Teleportation & Time Travel* de Robert W. Beckwith, Beckwith Electric Co. Inc., 6190 118th Avenue North, Largo, FL 33773-3724, publicată în 2002.
2. Lorenzen, Coral E., *Flying Saucers: The Startling Evidence of the Invasion from Outer Space*; Signet, New York, 1966, pp. 30-32.
3. Bethune, Cdr. Graham, *UFO in the North Atlantic: February 10, 1951*, publicată în regie proprie, 1991.
4. Raport-memorandum (confidențial) al lt. Graham E. Bethune, US Naval Reserve, Fleet Logistic Air Wing, Air Transport Squadron One, US Naval Air Station, Patuxent River, MD, pentru uzul ofițerului comandant, 10 februarie 1951.
5. Bethune, *op. cit.*
6. Keyhoe, Maj. Donald E., *Flying Saucers: Top Secret*, G.P. Putnam's Sons, New York, 1960, pp. 19-20.

7. *UFO Investigator*, National Investigations Committee on Aerial Phenomena (NICAP), octombrie 1970, p. 3.
8. Bethune, *op. cit.*
9. Bodler, Cdr. J.R., „Unexplained Phenomenon in the Sea“, în *U.S. Naval Institute Proceedings*, ian. 1952; retipărit în revista *Fate*, sep. 1952.
10. Sanderson, Ivan T., *Invisible Residents*, World Publishing, Cleveland, OH, 44102, 1971, pp. 96-114.
11. Jones, William și Scott, Dr. Irena, „US Navy Report of UFO Research“, Mid-Ohio Research Associates (MORA), PO Box 162, Dublin, OH 43017.
12. McLeod, Gavin, „Canadian Naval Officer has Close Encounter in Hawaiian Waters“, în *UFOBC Quarterly*, vol. 3, nr. 2, primăvara 1998, pp. 18-19, www.ufobc.org.

Un raport din aprilie 1952 al unui grup specializat în OZN (AFOIN X(SG)) din Serviciul de Informații al Forțelor Aeriene către Centrul Aerian Tehnic de Informații privind nouă apariții ale unor obiecte necunoscute, raportate de submarine ale Forțelor Navale la ONI (Office of Naval Intelligence). Cele nouă rapoarte nu au fost încă autorizate pentru publicare. (*The National Archives, Washington*)

Șchiță făcută de L. Schultz, bazată pe raportul unui operator radar al Forțelor Navale de pe un portavion din apropierea Filipinelor, în 1957. „Întreaga parte superioară a ecranului radar s-a albit”, a spus ofițerul. „În câteva secunde, comentariul radio venind de la toate cele patru distrugătoare [însoțitoare] au început să descrie un obiect metalic cilindric, localizat foarte aproape de portavion, exact deasupra lui. Când m-am alăturat celor peste 3 000 de oameni din cele cinci nave care erau pe punte, am putut vedea un obiect cenușiu închis, în formă de trabuc, lung de peste 1300 m, cu un diametru de aproximativ 120 m. Căpitanul portavionului a refuzat să lanseze orice avion de vânătoare pentru a investiga situația...” (*The Communion Letter*, vol. 1, nr. 2, 1989: PO Box 1975, Boulder Colorado 80306–1975. (C) 1989, Wilson and Neff, Inc.)

Capitolul 10

Comandamentul de vânătoare

Faptul că ei pot să plutească și să accelereze departe de gravitația Pământului și chiar să se rotească în jurul unei rachete V-2 în America (după cum a relatat un om de știință american important) arată că sunt mult mai avansați decât noi. Dacă într-adevăr vin aici în forță, asta s-ar putea să rezolve războiul dintre capitalism și comunism. Dacă specia umană dorește să supraviețuiască, trebuie să strângă rândurile.

Astfel scria, în 1950, amiralul de flotă Earl Mountbatten din Birmania, comandantul suprem aliat din Asia de Sud-Est în cel de-al Doilea Război Mondial și mai târziu șef al Statului-Major de Apărare.¹ Mountbatten a arătat un viu interes pentru subiect, văzând un OZN în Pacific, în timpul războiului, după cum am aflat de la Sir Peter Horsley, mareșal al aerului din Marea Britanie. Mai mult, după cum am relatat în *Above Top Secret*, o mașină de zbor necunoscută, cu tot cu ocupant, ar fi aterizat pe domeniul lui de lângă Romsey, în comitatul Hampshire, în februarie 1955, martori fiind câțiva lucrători de-ai lui. După investigarea locului aterizării și interogarea martorilor, Mountbatten a scris într-o declarație semnată că lucrătorul „nu mi-a dat impresia că ar fi un om supus halucinațiilor și nici că ar inventa o asemenea poveste”.²

De asemenea, Mountbatten ar fi dezvăluit informații fascinante unei ziariste respectate din America, Dorothy Kilgallen. „Pot relata astăzi o istorisire care este categoric ciudată, ca să nu spun înspăimântătoare”, a trimis ea o telegramă din Londra în luna mai 1955. „Oameni de știință și

aviatori britanici, după ce au examinat rămășițele unei misterioase nave de zbor, sunt convinși că aceste obiecte aeriene stranie nu sunt iluzii optice și nici invenții sovietice, ci sunt farfurii zburătoare, provenind de pe altă planetă.“ Relatarea ei, preluată de mai multe ziare, continuă:

Sursa informațiilor mele este un oficial britanic, cu rang de membru al Cabinetului, care preferă să rămână anonim. „Considerăm, pe baza stadiului la care a ajuns ancheta, că farfuriile au echipaje formate din omuleți – probabil mai puțin de 1,20 m înălțime. Este înfricoșător, dar nu încapă îndoială că farfuriile zburătoare provin de pe altă planetă.“

Oficialul a citat oameni de știință care au spus că o navă de zbor ca aceea nu putea fi construită pe Pământ. Am aflat că guvernul britanic nu dă publicității, deocamdată, un raport oficial asupra examinării „farfuriei zburătoare“ poate pentru că nu dorește să înspăimânte publicul...³

Răposatul Gordon Creighton, fost diplomat, ofițer de informații și multă vreme redactor al publicației *Flying Saucer Review*, mi-a spus că prăbușirea ar fi avut loc în timpul celui de-al Doilea Război Mondial și că povestea i-a fost relatată lui Kilgallen în timpul unei petreceri date de lordul Mountbatten. Nu am la dispoziție niciun fel de alt detaliu. Prăbușirea poate să fie în legătură cu cele câteva raportate în timpul războiului, după cum am afirmat în *Capitolul 1*.

Grupul de lucru pentru farfuriile zburătoare

În iunie 1950, în presa națională a apărut un reportaj despre ceea ce a fost descris ca „prima farfurie zburătoare britanică“. În timpul unui exercițiu al Forțelor Aeriene Regale (în engleză, RAF), efectuat la Tangmere, Sussex, pilotul unui avion cu reacție cu două motoare Gloster Meteor a relatat că a

întâlnit un obiect „strălucitor, rotitor, de formă discoidală“, care a trecut în mare viteză pe lângă reactorul lui, la mare altitudine. A fost intervievat de ofițeri de informații și a fost trimis un raport la Comandamentul de Vânătoare.⁴

Un ziar a susținut că discul a fost detectat de radar, dar un purtător de cuvânt al Ministerului Aerului a spus că nu putea confirma, adăugând că nu exista nicio dovadă că lucrul văzut „ar fi fost altceva decât un fenomen natural sau meteorologic“. Ziarul a susținut că „o perdea de secretomanie“ a fost trasă peste acest subiect.⁵

În acea vară a anului 1950, a avut loc o întâlnire ultrasecretă, în Clădirea Metropolitană a Ministerului Aerului de la Londra, pentru a se discuta despre „farfuriile zburătoare“. Întrunirea a fost condusă de directorul adjunct pentru informații, Hugh Young. Printre participanți se numărau reprezentanți ai MI10 (ramura informațiilor militare implicată în investigațiile „rachetelor-fantomă“ cu patru ani înainte) și diverși oameni de știință și specialiști în informații tehnice, cum ar fi comandantul escadrilei de aviație Myles Formby. Cel care a prezidat reuniunea a explicat că Sir Henry Tizard, consilierul-șef al Ministerului Apărării, „avea impresia că rapoartele privind farfuriile zburătoare nu trebuiau trecute cu vederea fără o oarecare investigație“ și era de acord să fie înființat un mic „grup de lucru“ din Direcția de informații științifice/Comitetul comun pentru informații tehnice, care să investigheze viitoarele rapoarte. S-a căzut de acord ca „grupul de lucru“ să fie format din reprezentanți ai diverselor ramuri de informații din Ministerul Aerului, Amiralitate (Marina Regală) și Ministerul de Război (numit la acea vreme War Office).⁶

Comandamentul de Vânătoare al RAF a primit recomandarea ca toate rapoartele despre fenomenele aeriene să fie trimise „Grupului de lucru pentru farfuriile zburătoare“. În opt luni, acest grup a studiat numeroase rapoarte și a menținut legătura cu organisme similare din SUA și din alte țări. Au fost consultate echipa Proiectului Grudge al Forțelor Aeriene ale SUA și CIA.⁷ Concluziile negative ale echipei

Grudge au contribuit fără îndoială la scepticismul arătat de unii membri ai Grupului de lucru: astronomul dr. J. Allen Hynek, consultant al CIA și al Forțelor Aeriene ale SUA, a tras concluzia că 70 la sută din observările de OZN ar putea fi explicate, în timp ce restul nu prezintă suficiente indicii „sau indiciile oferite nu sugerează nicio explicație, deși unele dintre acestea ar putea fi de natură astronomică”.⁸

După părerea mea, Grupul de lucru nu a primit acces la cele mai importante secrete deținute de guvernul american despre acest subiect. Sir Peter Horsley, mareșal al aerului, care a primit „carte blanche” să studieze orice rapoarte despre OZN și să discute cu piloții în anii 1950, pe când era ofițer al palatului, a aflat de la Sir Thomas Pike, mareșal al aerului, comandant suprem al aviației, că americanii erau „extrem de sensibili” în privința acestui subiect. Sir Peter a fost informat, de asemenea, de căpitanul de grup Bird-Wilson din personalul militar britanic detașat la Washington că autoritățile americane nu erau pregătite „să dea informații despre vreo concluzie la care ar fi ajuns”.⁹

Sir Peter, care mai târziu a fost consilier al șefului Statului-Major al Forțelor Aeriene (Operații) și locțiitor al comandantului – șef al Comandamentului de Atac, mi-a spus că, deși a deținut autorizații de securitate foarte înalte – inclusiv în privința armamentului nuclear –, atunci când a intrat în legătură cu americanii, cererile lui pentru mai multe informații au fost refuzate politicos.¹⁰

În raportul lui final, cu clasificarea Secret/Discreet, Grupul de lucru a trecut în revistă investigațiile, inclusiv rapoartele piloților aviației militare britanice. Cel mai interesant dintre aceste cazuri a avut loc la Centrul de testare a avioanelor experimentale de la Royal Aircraft Establishment, Farnborough, Hampshire, în august 1950, raportat de locotenentul aviator (ulterior, comandant de aripă de aviație) Stan Hubbard și de alții:

Locotenentul Hubbard, pilot experimentat, a spus că, la ora 11:27, la 14 august 1950, el și alți doi ofițeri de la

aerodrom au auzit un zumzet discret, ca de motor Diesel, care i-a făcut să se uite în sus... Ceilalți doi ofițeri nu au văzut nimic, dar locotenentul pilot Hubbard, singurul care purta ochelari de soare, afirmă că a văzut, aproape direct deasupra capului și la prima vedere, un obiect pe care îl descrie ca fiind un disc plat, de culoare gri perlat, cu un diametru de aproape 15 m și la o altitudine estimată la 1 500 m. El a spus că a ținut obiectul sub observație 30 de secunde, timp în care obiectul a zburat cu o viteză aproximată la 1 000–1 500 km/h, pe o direcție de 100 de grade, executând o serie de slalomuri și oscilând, astfel încât lumina era reflectată de diverse segmente.

Al doilea incident a avut loc în timpul pregătirilor pentru show-ul aerian anual de la Farnborough.

Locotenentul pilot Hubbard era preocupat și de celălalt incident, în care, la 5 septembrie 1950, la ora 16:09, se afla, împreună cu alți cinci ofițeri, în turnul de observație, privind cu nerăbdare spre sud, de unde urmau să vină aparatele Hawker 1081. Cerul prezenta un indice de întuneric de 3/8, cu un plafon de nori strato-cumulus la 1 300 m. Practic în același moment, au văzut cu toții, la o distanță estimată la 15–25 km, un obiect pe care l-au descris ca fiind un disc plat, de culoarea gri-perlat și „cam de mărimea unui nasture de cămașă“. Au observat toți că obiectul urma o traiectorie rectangulară, constând dintr-o succesiune de deplasare foarte rapidă în „frunză căzătoare“ pe orizontală, apoi, în același mod, ascensiune verticală, încă o porțiune orizontală și așa mai departe. În final, a intrat în picaj, dispărând sub orizont cu mare viteză. Modelul de zbor rectangular a fost estimat pe undeva pe deasupra zonei Guildford-Farnham.

Locotenentul pilot Hubbard a fost mulțumit că obiectele pe care le-a văzut în cele două ocazii erau identice;

ceilalți observatori au fost de acord că al doilea obiect respectă descrierea dată de ei primului.

„Nu avem nicio îndoială că toți acești ofițeri au văzut într-adevăr un obiect zburător de un tip oarecare“, a tras concluzia Grupul de lucru. „Totuși, nu putem considera că indiciile identifică acest obiect cu primul, pentru că acest din urmă obiect a fost văzut doar de la mare distanță și este imposibil să se creadă că un aparat de zbor neconvențional, care a manevrat un timp oarecare într-o zonă dens populată, nu a atras atenția altor observatori. Tragem concluzia că ofițerii au văzut de fapt un avion cât se poate de obișnuit, care manevra la limita vizualului, fiind influențați de raportul anterior să creadă că au văzut ceva anormal...“¹¹

Hubbard nu a avut cunoștință de aceste concluzii decât peste cincizeci de ani, când a citit raportul, proaspăt scos de la secret. Comentariile lui la adresa raportului și amenda-mentele făcute de el sunt grăitoare. Iată o formă prescurtată, după șirul de comunicări dintre el și investigatorii David Clarke și Andy Roberts din 2001:

...sunetul emis de acest obiect straniu [14 august 1950] a crescut vizibil pe măsură ce obiectul se apropia, ajungând un zumzet greu, dominant, cu un sunet asociat, secundar, ca un huruit/sâsâit, care mi-a amintit pregnant de zgomotul ambiental dintr-o centrală electrică mare... Exteriorul era aproape total lipsit de trăsături, cu excepția marginii, unde se afla o bandă de culoare mai închisă, cu marcaje greu de distins, care își schimbau tot timpul aspectul, dar dinspre care emanau stranii puncte luminoase, sclipitoare... De asemenea, am avut impresia că fie corpul principal, fie marginea se rotea... și, cel mai remarcabil, un miros simultan de ozon, care normal este asociat cu descărcările electrice puternice...

Grupul de lucru a afirmat că Hubbard ar fi estimat altitudinea obiectului la 1 500 m, dar Hubbard și-a amintit că a fost probabil între 200 și 300 m, evaluând diametrul la aproximativ 30 m – nu 15 m, după cum scria în raportul oficial. Hubbard își aduce aminte că, pe măsură ce furea se îndepărta, a auzit strigăte îngrozite venind dinspre biroul dispecerului din apropiere. Dispecerul, disperat, a ieșit și l-a întrebat dacă a văzut „lucrul acela îngrozitor”. În timpul unui interogatoriu cu personalul științific de informații din Forțele Aeriene Regale, efectuat la scurtă vreme după aceea, Hubbard a întrebat dacă discutaseră cu dispecerul. Au refuzat să răspundă. Întrebat dacă s-a gândit la navă și la originea ei, Hubbard a răspuns că, după părerea lui, „nu era ceva proiectat sau construit pe Pământ”. Reacția echipei de investigare i-a arătat că alesese răspunsul nepotrivit.¹²

În privința celui de-al doilea eveniment, de la 5 septembrie 1950, Hubbard a mai adăugat că a fost un haos, toți strigau să se aducă binocluri și camere foto (pe care nu le aveau la îndemână). Printre ceilalți cinci martori se numără comandantul de aripă aeriană Frank Jolliffe, care a fost interviuat de comandantul de aripă aeriană Myles Formby, venit la Farnborough împreună cu alți ofițeri de informații științifice. Formby i-a spus lui Jolliffe că departamentul „nu a avut niciodată o detectare mai de încredere și mai autentică”. Halal concluzii oficiale! Jolliffe le-a descris ca fiind „ridicole”, făcându-l să creadă că „Grupul de lucru a urmat o directivă de acoperire venită de la nivel înalt”. Într-adevăr, așa era, o acoperire inspirată de americani.

Interviul dat de Hubbard cu această ocazie a fost, interesant, mai scurt, pentru că echipa trebuia să prindă un avion spre Brazilia, unde urma să efectueze o altă investigație. „Nu ni s-au dat numele lor și am fost avertizați serios să nu le punem întrebări și nici să nu facem vreo altă investigație în minister”, le-a spus el lui Clarke și Roberts. „Am fost avertizați, de asemenea, să nu discutăm subiectul nici mai târziu, nici măcar între noi și în cadru privat... Mi se pare foarte ciudat că atât de multă informație, pe care am

considerat-o de importanță vitală și atât de revelatoare la vremea aceea, nu numai că nu a fost inclusă, ci a fost greșit interpretată și complet scoasă din context, ducând la concluzii eronate.”¹³

Foarte grăitor, atunci când Grupul de lucru și-a prezentat raportul Ministerului Aerului, era de față și dr. H. Marshall Chadwell de la Biroul de Informații Științifice al CIA. În minutele Top Secret ale ultimei ședințe, G. Turney (de la Direcția de Informații Științifice) a afirmat că, „urmărind indicațiile americanilor pe această temă, raportul ar trebui, după părerea lui, să aibă parte de cât mai puțină publicitate, iar circulația exterioară ar trebui să se limiteze doar la o copie, trimisă lui Sir Henry Tizard”.¹⁴

Grupul de lucru a fost desființat în iunie 1951. „Acesta este raportul privind «farfuriile zburătoare» pe care l-ați cerut”, a scris dr. Bertie Blount într-o scrisoare către Sir Henry care însoțea copia raportului. „Sper că își va îndeplini scopul...”¹⁵

Exercițiul Mainbrace

În septembrie 1952, în timpul unei importante operații a NATO (Exercițiul Mainbrace), observatori din mai multe țări, inclusiv membri ai aviației și marinei militare regale, au raportat observații de OZN. La apogeul operațiilor Mainbrace, ținte aeriene necunoscute au fost detectate prin radar la mai multe stații ale Forțelor Aeriene Regale, și anume Langton, Lincolnshire (raportat de Frank Redfern, tatăl autorului Nick Redfern), Neatishead, Norfolk și Ventnor, din Insula Wight.

La o stație radar subterană secretă din apropierea Bazei Sandwich a aviației militare britanice (posibil Ash) din Kent, aviatorul principal William Maguire i-a relatat lui Nick Redfern că un obiect neidentificat uriaș fusese detectat de radar la mare altitudine deasupra Canalului Mânecii.

„Obiectul stătea pur și simplu acolo și îmi amintesc că l-am înregistrat pe hârtiile mele timp de 18 minute”, i-a spus

Maguire lui Redfern. „În cele din urmă, s-a rupt în trei bucăți, care și-au luat zborul cu o viteză fenomenală. Una a luat-o spre nord, una a zburat deasupra Franței și cealaltă a dispărut spre regiunea Balcanilor de Est... Nu eram la altimetru, dar îmi amintesc că mecanicii spuneau că era mai sus decât orice cunoșteam noi... după aceea ni s-a spus să nu vorbim despre asta.”¹⁶

La 19 septembrie 1952, la Baza Topcliffe, Yorkshire, doi ofițeri din aviația militară și trei membri ai echipajului au observat un disc argintiu zburător, care urmărea un avion cu reacție Meteor la aproape 3 000 m altitudine. „Meteorul a început virajul premergător aterizării și atunci obiectul a început să-l urmărească”, a spus locotenentul pilot John Kilburn. „Dar, după câteva secunde, a încetat să mai coboare și a rămas suspendat în aer, parcă rotindu-se în jurul propri-ei axe. Apoi, a accelerat spre vest, cu viteză incredibilă, a virat spre sud-est și a dispărut.” Martorii sunt cu toții de acord că obiectul era solid și părea să aibă mărimea unui avion cu reacție Vampire la o înălțime similară.¹⁷

Căpitanul Ruppelt relatează că incidentul de la Topcliffe a fost unul dintre multele raportate în 1952 (incluzând aici și alt raport al unui pilot din aviația militară din timpul exercițiului Mainbrace) „care au determinat Forțele Aeriene Regale să recunoască oficial OZN”.¹⁸ În perioada în care a lucrat la Blue Book, spune el, „doi ofițeri britanici de informații se aflau în Statele Unite, în misiune secretă. Ei au adus un chestionar de șase pagini de întrebări, spațiate la un rând, la care ei și prietenii lor doreau să capete răspunsuri”.¹⁹ Nu e de mirare. La vremea aceea, Forțele Aeriene Regale începuseră probabil să înțeleagă că fuseseră jucate copios pe degete de „faptele” furnizate de americani în anii 1950 și 1951.

În după-amiaza zilei de 21 octombrie 1952, locotenentul pilot Michael Swiney și locotenentul David Crofts, elevul lui pilot din Forțele Navale Regale, au decolat de la baza Little Rissington, Gloucestershire, într-un Meteor T.7 bireactor de antrenament pentru un exercițiu la mare altitudine

(11 000 m). La scurt timp după ce au ieșit din plafonul de nori, pe la 3 500–4 000 m, Swiney a avut un șoc. „Am fost de-a dreptul îngrozit să văd, parcă pictate pe geamul din față al Meteorului, trei obiecte albe, circulare.“

Crofts, aflat în scaunul din spate, nu văzuse obiectele. „Ai oxigenul conectat?“ a întrebat Swiney. „Mick“, a răspuns Crofts, „tocmai am făcut verificarea pentru 10 km, tu ai spus că oxigenul tău e în regulă și eu ți-am spus că și al meu e OK. Care e problema?“

„Atunci aruncă o privire în față.“ Crofts s-a executat și a văzut cele trei puncte foarte strălucitoare.

„Prima mea idee“, a spus Swiney, „a fost că erau trei parașutiști și că sunt direct în fața avionului. Așa că am preluat comenzile și am virat, ca să evit o situație care se prezenta periculoasă“.

„Pe măsură ce ne apropiam de ei“, a continuat Crofts, „evident că și ei se apropiau, iar acum nu mai erau direct în față, ci ușor mai sus și ocupau ambele părți laterale ale geamului“.

„Ne-au tăiat calea“, a explicat Swiney. „Erau perfect circulare, dar, uitându-ne în sus la ele, în timp ce continuam ascensiunea, și-au pierdut forma circulară și au devenit mai mult sau mai puțin de forma unor farfurii plate.“

Crofts a sugerat urmărirea obiectelor ca să afle ce erau. „Nu“, a răspuns Swiney. „S-a întâmplat ceva asemănător în America și piloții nu au mai fost văzuți vreodată, iar avionul, cred, a fost vaporizat.“

Swiney a chemat baza, a raportat „trei obiecte neidentificate“ și a solicitat ordine. „Trebuie să recunosc – și nu-mi pasă că trebuie să recunosc – că eram oarecum înfricoșat de ceea ce vedeam. M-am uitat un timp la ele, apoi am îndreptat privirea în altă parte, căutând o explicație oarecare. Când am revenit, obiectele dispăruseră dintr-odată, puf.“

Întorși la Little Rissington, piloții au fost separați imediat. „Mi s-a spus să merg în camera mea și să nu mă prezint la popotă pentru ceai. Toate mesele urmau să-mi fie aduse în cameră“, a relatat Crofts. „Nu aveam voie să vorbesc cu

nimeni despre absolut nimic până nu mă prezentam la biroul comandantului de aripă, în dimineața următoare, la ora nouă.“ Piloții au fost interogați separat de ofițeri de informații de la Ministerul Aerului. „Omul care m-a intervievat era în haine civile. El mi-a spus că obiectele fuseseră detectate de radar...”²⁰

Se pare că două avioane de vânătoare Meteor F.8, aflate în stare de alertă 24 de ore din 24 în cadrul Grupului de Reacție Rapidă (QRA) de la baza Tangmere, Sussex, fuseseră trimise să vâneze țintele necunoscute, dar nu fuseseră în măsură să ia contactul cu ele. După spusele lui Terry Barefoot, care a lucrat ca operator de circuite de comutație la centrul de comandă subteran al Sectorului Sudic al aviației militare de la Rudloe Manor, Wiltshire (cunoscut și cu porecla RAF Box), „trei obiecte au intrat în spațiul nostru aerian cu o viteză fantastică, de aproximativ 5 000 km/h“, ceea ce a condus la ordinul de interceptie, dar o întreagă escadrilă nu a fost în stare să le intercepteze.²¹

Cartierul general al Comunicațiilor Guvernului Britanic (în engleză, GCHQ), Centrul de culegere a informațiilor prin interpretarea semnalelor (SIGINT) de la Cheltenham este echivalentul Agenției de Securitate Națională din SUA (NSA în engleză). Investigatorul Robin Cole a aflat dintr-o sursă că GCHQ a interceptat comunicațiile dintre Meteor T.7 și Little Rissington și cazul a devenit astfel primul OZN legat de o bază ultrasecretă de ascultare.²² Din propriile surse, am aflat că GCHQ nu a încetat nici până în ziua de astăzi să împărtășească cu NSA informațiile legate de problema OZN.

La 3 noiembrie 1953, la ora 10:00, locotenentul pilot Terry S. Johnson și navigatorul lui, pilotul Geoffrey Smythe, cu baza la West Malling, zburau cu un avion Vampire NF.10, vânător de noapte, la 10 000 m altitudine. Brusc, Johnson a detectat direct în față un obiect circular strălucitor, aflat la aproape 1,5 km, „strălucind cu cea mai mare intensitate mai degrabă în jurul marginii decât în centru. După cam 10 secunde, s-a deplasat spre dreapta noastră cu viteză foarte mare. În niciun moment nu a apărut pe radarul lui Geoff“.

La aterizarea de la West Malling, au fost întrebați de comandantul de escadrilă Furze, care a raportat evenimentul comandantului de stație, căpitanul de grup P. Hamley – care era foarte interesat de situație, fiind unul dintre cei care observaseră „foo-fighters“ în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. „Am fost chemați la Ministerul Aerului pentru o dare de seamă completă în fața ofițerului de palat al ducelui de Edinburgh [mareșalul aerului Sir Peter Horsley]. Ni s-a spus că prințul Philip [pilot de avion el însuși] era interesat de farfuriile zburătoare.“²³

Un incident similar cu acela raportat de Swiney și Crofts a avut loc în după-amiaza zilei de 14 octombrie 1954. Locotenentul pilot James Salandin de la Escadrila 604 din comitatul Middlesex, Forțele Aeriene Regale Auxiliare, zbură la 5 000 m altitudine într-un Meteor F.8 de la Baza North Weald, Essex, când de el s-au apropiat trei discuri pe traiectorie de coliziune.

„Când au ajuns la o anumită distanță“, mi-a spus el, „două dintre ele s-au postat la babordul meu și al treilea a venit direct spre mine și a ajuns la câteva sute de metri, aproape ocupând întregul geam din față, după care s-a mutat spre babordul meu. Am încercat să virez ca să-l urmăresc, dar dispăruse. Avea formă de farfurie, cu o cupolă deasupra și o cupolă dedesubt, și culoare argintie metalică. Nu erau hublouri, nu erau flăcări, nimic“.

Unicul regret al lui „Jimmy“ Salandin este că nu a fost suficient timp ca să declanșeze butonul camerei cu teleobiectiv.¹⁴

Autorul britanic Harold T. Wilkins s-a numărat printre primii care au făcut legătura dintre OZN și valul de dezastre aeriene din anii 1950. El amintește mai multe asemenea accidente în cărțile lui și citează o declarație a subsecretarului britanic al aerului, conform căreia, în anii 1952–1954, 507 avioane cu reacție ale aviației militare britanice s-au prăbușit, cu mari pierderi de vieți omenești (112).²⁵ Cele mai multe dintre aceste accidente au fost probabil explicate ulterior în termeni convenționali, totuși accidentele

neexplicate nu erau neobișnuite în acea perioadă. La 5 februarie 1952, de pildă, locotenent-comandorul Malcolm Err-Ewing, pilot de încercare, a murit în avionul lui Supermarine Attacker FB.1, intrând într-un picaj rapid de la joasă altitudine, în Test Valley, Hampshire. Analizarea rămășițelor nu a putut releva nicio cauză a accidentului. În mod bizar, accidentul a avut loc la exact un an (aproape la minut) după un alt accident fatal al unui aparat Attacker.²⁶

În comparație cu SUA, în Marea Britanie par să fi fost mult mai puține accidente și dispariții asociate cu OZN-urile. Nu am putut decât să primesc informația, din partea unui fost om de știință al Ministerului Apărării, că în anii 1950 un avion de vânătoare de noapte de tip Meteor a fost trimis să intercepteze un OZN și „a dispărut” pur și simplu. Mă îndoiesc că a fost un incident izolat.

Avem tendința să le atribuim vizitatorilor extraterestri intenții ostile sau intenții binevoitoare – rareori ambele. În această privință, cel mai bine este să-l citez pe Lordul Dowding, mareșal al aerului, șef al Comandamentului de Vânătoare al Royal Air Force în timpul Bătăliei pentru Anglia:

Cred că trebuie să rezistăm ispitei de a crede că vin toți de pe aceeași planetă sau că sunt animați de motive similare. S-ar putea ca vizitatorii de pe o planetă să dorească să ne ajute în evoluție, de la înălțimea nivelului avansat atins de ei. Altă planetă ar putea trimite o expediție ca să constate ce sunt acele explozii îngrozitoare observate de ei și să ne împiedice să le facem necazuri altora decât nouă înșine cu noile jucării cu care ne distrăm atât de nepăsători.

Bibliografie

1. Ziegler, Philip, *Mountbatten: The Official Biography*, Collins, London, 1985, p. 494.

2. Good, Timothy, *Above Top Secret: The Worldwide UFO Cover-up*, Sidwick & Jackson, London, 1987; Morrow, New York, 1988. Vezi și *Beyond Top Secret: The Worldwide UFO Security Threat*, Sidgwick & Jackson/Pan Macmillan, London 1996/1997.
3. *Los Angeles Examiner*, 23 mai 1955.
4. *Daily Herald*, London, 7 iun. 1950.
5. *Daily Mail*, 7 iun. 1950.
6. The National Archives, DEFE 41/74, Minutes, DSI/JTIC, 1950–51 (Secret/Top Secret).
7. Clarke, David și Roberts, Andy, *Out of the Shadows: UFOs, The Establishment and the Official cover Up*, Piatkus, London, 2002, pp. 77–80.
8. „Unidentified Flying Objects“, Directorate of Scientific Intelligence and Joint Technical Intelligence Committee, Report No. 7, June 1951 (Secret/Discreet), The National Archives, DEFE 44/119.
9. Horsley, Peter, *Sounds From Another Room*, Leo Cooper, London, 1997, pp. 173–4.
10. Interviu personal, Broughton, Hampshire, 16 mai 2000.
11. „Unidentified Flying Objects“.
12. Clarke și Roberts, *op. cit.*, pp. 87–9.
13. *Ibid.*, pp. 90–3.
14. The National Archives, DEFE 41/75, Minutes, DSI/JTIC 11th Joint Meeting, 19 iunie 1951 (Top Secret).
15. The National Archives, DEFE 44/1, scrisoare de la B.K. Blount către Sir Henry Tizard, 26 iunie 1951.
16. Redfern, Nick, „UFOs on Radar – Remarkable New Data!“, în *UFO Magazine* (UK), ian.–feb. 2000, pp. 9–12.
17. *Sunday Dispatch*, London, 21 sep. 1952.
18. Ruppelt, Edward J., *The Report on Unidentified Flying Objects*, Doubleday, New York, 1956, p. 196.
19. *Ibid.*, p. 130.
20. *The British UFO Files*, documentar de David Howard și Madoc Roberts, produs de Rik Hall. Producție Barkingmad pentru Canalul 5, 2004.

21. Clarke, David și Roberts, Andy, „The Little Rissington Incident“, în *UFO Magazine* (UK), feb. 2003, pp. 6-7.
22. Cole, Robin D., *GCHQ and the UFO Cover-up*, publicat în regie proprie, 1997.
23. Williams, Justin, „The West Malling Incident“, în *Kent Messenger*, 19 apr. 1996.
24. Interviu personal, Londra, 10 octombrie 1985.
25. Wilkins, Harold T., *Flying Saucers Uncensored*, Arco, London, 1956, p. 137.
26. Burnet, Charles, „Supermarine Superpriority“, în *Aeroplane*, vol. 27, nr. 4, mar. 1999, p. 77.
27. *Sunday Dispatch*, London, 11 iul. 1954.

TOP SECRET

WING COMMANDER FORMBY suggested that No.2 should read: "To examine from now on the evidence on which reports of British origin of phenomena attributed to 'Flying Saucers' are based".

He also suggested a new No.4. as follows:
"To keep in touch with American occurrences and evaluation of such."

After discussion it was agreed to amend the Terms of Reference accordingly.

WING COMMANDER FORMBY said that, as requested, he had informed Headquarters, Fighter Command, of the existence of this Working Party.

Minute ale întâlnirilor „Grupului de lucru pentru farfuriilor zburătoare” din Marea Britanie, din 1950 (deasupra) și 1951. (*The National Archives, London*)

8. UNIDENTIFIED FLYING OBJECTS

The JOINT MEETING had before them a Report by the "Flying Saucers" Working Party.

MR. TURNER said that he thought that the document should be regarded as a final report by the Working Party and in view of the conclusions reached, suggested that it should now be dissolved.

DSI/JTIC Report No. 7.

TOP SECRET

He went on to say, that following the lead given by the Americans on this subject, the Report should he thought, have as little publicity as possible and outside circulation should be confined to one copy to Sir Henry Tizard.

The JOINT MEETING:

- (i) Approved the Report.
- (ii) Agreed that the "Flying Saucers" Working Party should be dissolved forthwith, and
- (iii) Invited the Chairman to forward a copy of the Report to Sir Henry Tizard.

Capitolul 11

Creștere bruscă

Un remarcabil caz de la începutul anilor 1950 le-a fost relatat investigatorilor dr. Irena Scott și Pete Hartinger de către un erou de război decorat (și anonim), care a servit în Armata de Uscat în teatrul de operații din Pacific în cel de-al Doilea Război Mondial. Incidentul a avut loc în plină zi, la Depozitul Armatei din Columbus, Ohio, cunoscut ulterior sub numele de Centrul pentru Construcții și Aprovizionare pentru Apărare (în engleză, DCSC).

Scott ne relatează: „Stătea la docul unuia dintre antrepozi-te împreună cu alți doi oameni, când a văzut un obiect prăbușindu-se spre clădiri. A venit atât de jos, încât el a crezut că a ieșit dintr-un hangar de la fabrica de avioane de lângă Curtiss-Wright. Își amintește că le-a spus celorlalți că obiectul trebuia să fie de-ale noastre, pentru că zbura atât de aproape de sol“.

Obiectul era circular, dar avea la coadă două aripioare. A aproximat altitudinea la 150-200 m... Nu i-a putut estima mărimea. Își amintește că a zărit partea de jos, nu și pe cea de sus. Nu văzuse niciodată un avion care să-i semene. A zburat încet deasupra străzii principale a DCSC și apoi a virat spre est și s-a îndepărtat. Lăsa în urmă o dâră de aburi. Nu și-a amintit să fi auzit niciun zgomot...

Curând după aceea, după spusele lui, una dintre clădiri, care nu fusese securizată, a devenit extrem de securizată. Ferestrele au fost blocate și nimeni nu a mai avut

voie să intre. O parte din zona exterioară a fost îngădită... El crede (sau a auzit un zvon) că obiectul ar fi dat de gol DCSC că ar avea artefacte OZN depozitate acolo.¹

Scott citează mai multe relatări ale unor martori care au apucat să întrezărească la DCSC un aparat de zbor sub formă de disc, acoperit cu o prelată. Din păcate, incidentul de mai sus nu este datat.

La 8 martie 1950, patru avioane de vânătoare F-51 Mustang au fost trimise de la Baza Aeriană Wright-Patterson din Dayton, Ohio, să intercepteze un OZN detectat și urmărit de bază - unde se află și Centrul pentru Informații Tehnice Aeriene. Doi dintre piloți au raportat că au luat contact cu intrusul, descris ca un obiect uriaș, metalic, circular, dar avioanele au fost obligate să se întoarcă din cauza vremii nefavorabile.² Este rezonabil să presupunem că aceste discuri verificau un obiect despre care se știa că era depozitat la Baza Aeriană Wright-Patterson.

Au continuat să fie raportate apariții deasupra instalațiilor nucleare, după cum ne arată următorul memorandum al maiorului U.G. Carlan, de la Serviciul de informații al armatei, din august 1950:

Din 30 iulie 1950, obiecte de formă rotundă au fost văzute deasupra instalației de la Hanford a Agenției pentru Energia Atomică. Aceste obiecte ar fi zburat la peste 5 000 m altitudine. Avioane cu reacție ale Forțelor Aeriene au încercat o interceptie, cu rezultate negative. Toate unitățile, inclusiv Batalionul de artilerie antiaeriană, unitățile radar, escadrilele de vânătoare ale Forțelor Armate și FBI au fost alertate pentru posibile apariții ulterioare...

Riposta OZN

Atacurile militarilor împotriva unor obiecte zburătoare neidentificate au sporit spectaculos în anii 1950. În cartea lui privind „dispozitivele aeriene avansate” raportate în timpul războiului din Coreea (1950–1953), dr. Richard F. Haines, fost cercetător contractual al NASA, citează următorul caz remarcabil, care a avut loc la începutul primăverii anului 1951.

Paul P. Wall, soldat clasa I, servea în Divizia 25, Regimentul 27, Batalionul 2, Compania poreclită „Easy”, în „Triunghiul de fier” de lângă Chorwon, Coreea de Sud, când un obiect portocaliu strălucitor, neobișnuit, a fost observat în timpul unui baraj de artilerie. „Stătea acolo, în mijlocul barajului nostru de artilerie, și nu pățea nimic”, i-a spus Wall investigatorului John Timmerman în 1987. „Dar, apoi, obiectul s-a apropiat de noi. Și și-a schimbat culoarea într-un verde-albastru strălucitor.”

Este greu de spus ce dimensiuni avea; nu există termen de comparație. Pulsa, [dar] neregulat. Am cerut și am primit permisiunea din partea locotenentului Evans, care era comandantul companiei la acea vreme, să trag împotriva obiectului, poate se va prăbuși la pământ. Am deschis focul cu tot armamentul. Aveam o pușcă automată M-1, cu gloanțe perforatoare de blindaj. L-am lovit. Trebuie să fi fost metalic, pentru că am auzit proiectilul izbindu-l.

Obiectul parcă a luat-o razna. Luminile se aprindeau și se stingeau, dar, la un moment dat, s-au stins de tot, pentru scurt timp. Se deplasa haotic, de la dreapta la stânga, de parcă era gata-gata să se prăbușească la pământ. Am deschis din nou focul cu tot armamentul, dar nu avea niciun efect. Un proiectil l-a izbit și a scos un sunet – nu mai auzisem niciun alt sunet mai înainte – ca de locomotivă Diesel care accelerează. Apoi, am fost... cred că pot spune atacați. În orice caz, am fost măturați de un soi de rază emisă în impulsuri, în unde

pe care le puteai vedea doar când te vizau direct, ca un fascicul de reflector pe care îl vedeai îndreptându-se spre tine.

Acum, puteam simți o senzație de arsură, de gâdilare, ca și cum ne împungea ceva. De aceea, comandantul companiei ne-a spus să ne retragem în buncăre. Nu știam ce se va întâmpla. Eram speriați. Eram în tranșee, din care puteam privi prin niște găuri, prin care puteam și să tragem împotriva inamicului. Trăgeam cu ochiul la obiectul acela. A plutit o vreme deasupra noastră, a iluminat întreaga zonă cu luminile lui, apoi am văzut cum a țâșnit în sus, sub un unghi de 45 de grade. Foarte iute: uite-l, nu e.

Povestea părea să se fi terminat. Dar, peste trei zile, toți oamenii companiei au fost evacuați cu ambulanțele. Pentru a fi evacuați, a trebuit să fie tăiată o șosea: erau prea slăbiți ca să se poată ține pe picioare. Toți aveau dizenterie, iar apoi, după ce doctorii i-au consultat, toți aveau un număr sporit de celule albe în sânge, pe care doctorii nu l-au putut explica. În armată, în special în Armata de Uscat, trebuie să întocmești zilnic un raport de companie. Acum eram puțin cam nedumeriți: trimitem raport sau nu? Iar consensul a fost „nu trimitem“, pentru că, dacă o facem, ne leagă pe toți și ne cred nebuni.

După incident, Wall a suferit de dureri cumplite de cap, dizenterie și amețeli, plus lipsa poftei de mâncare. „Nu știam ce era. Și nici măcar acum nu știu ce a fost. Dar știu că, de atunci, tot am perioade de dezorientare și pierderi de memorie, iar, după ce m-am întors în țară, am slăbit de la 82 la 62 kg. Și reușesc cu mare greutate să-mi mențin greutatea...”³

Dezvăluirile generalului Marshall

Într-o dimineață din vara anului 1951, reporteri, fotografi și cameramani erau adunați la aeroportul din Ciudad de Mexico pentru a-l întâmpina pe generalul George C. Marshall, șeful Statului-Major al US Army în cel de-al Doilea Război Mondial și secretar de stat între 1947 și 1949*. Brusc, cineva a ridicat privirea și a strigat ceva. La aproximativ 1500 m deasupra aeroportului erau vizibile trei farfurii zburătoare. Camerele au intrat imediat în acțiune, s-au făcut multe fotografii și s-a filmat. Câteva sute de oameni au ieșit din sălile de așteptare și au văzut clar farfuriile, înainte ca acestea să țâșnească și să dispară din vedere.

A doua zi, toate ziarele au relatat întâmplarea, dar nu a apărut nicio fotografie. Reporterii au explicat că fotografiile și filmele fuseseră confiscate de autoritățile americane și mexicane, dar că vor fi publicate după ce vor fi analizate. (Încă nu au apărut.) După cum am relatat în *Capitolul 5*, dr. Rolf Alexander a discutat în acest timp subiectul cu generalul Marshall. Generalul a confirmat că fuseseră recuperate aparate extraterestre și mai multe cadavre umanoide și că, în trei rânduri, umanoizii arseseră până deveniseră crocanți din cauza reacției diferite cu oxigenul; în plus, se stabilise contactul cu ei. Dr. Alexander a mai spus că Marshall a dezvăluit și că „vizitatorii erau complet prietenoși – faptul că pluteau deasupra instalațiilor militare și a aeroporturilor fusese interpretat drept «putem să vă facem bucăți, dacă am vrea și dacă am avea intenții rele.»... El a spus și că [extraterestrii] încercau fără îndoială să găsească o metodă de a rămâne vii în atmosfera noastră, înainte de a ateriza și de a stabili legături prietenești cu noi, iar autoritățile din SUA erau absolut convinse că Pământul nu avea de ce să se teamă de ei [și] că aviația militară americană primise ordinul de a nu lua măsuri împotriva aparatelor lor“.⁴

---

* Calitate în care a promovat Planul Marshall, aflat la baza miracolului economic vest-european din anii 1950. (N.t.)

Marshall fie nu cunoștea faptele, fie făcea economie la capitolul adevăr. Autoritățile americane – cel puțin acelea „care aveau nevoie să știe” – erau perfect conștiente că unii dintre ocupanții navelor extraterestre păreau a fi ostili și că aviația militară (ca și Armata de Uscat) *promisera* ordinul să ia măsuri, adesea, cu consecințe dezastruoase.

Alexander a vrut să știe de ce se punea atâta accentul pe negarea existenței extraterestrelor și pe cenzurarea rapoartelor. Generalul Marshall i-a răspuns că „SUA voiau ca poporul să se concentreze asupra adevăratei amenințări – comunismul – fără a fi distras de vizitatorii veniți din spațiu”. El a adăugat că celebra emisiune radio dinainte de război a lui Orson Welles, bazată pe *Războiul lumilor* de H.G. Wells, „a demonstrat la ce reacție ne putem aștepta dacă adevărul devine cunoscut de toată lumea: un potop de isterii și o completă deviere de la problemele reale”. El a spus că zvonurile și speculațiile ar crea o atmosferă pe care propagandiștii de la Kremlin ar ști cu siguranță să o exploateze.⁵

Intercepții deasupra Germaniei

L. Gordon Cooper, fost pilot de avioane cu reacție și astronaut, era încartiruit, în 1951, la Baza Neubiberg a US Air Force, din Germania, în cadrul Escadrilei 525 de Bombardament, Forțele Aeriene Americane din Europa, când a văzut prima dată un OZN. La vremea aceea, noul avion sovietic MiG-15 penetra adesea granița germană, depășind la pas avioanele F-84 Thunderjet. Deși avioanele aviației militare americane nu erau înarmate teoretic, ambele părți își luau zborul cu mitralierele încărcate, după cum relatează Cooper, iar un reactor american a fost doborât de un MiG. Numai când Forțele Aeriene Americane au primit avionul mono-aripă F-86 Sabre, aparatul MiG și-a găsit perechea.

Într-o zi, s-a dat alarma. „Colegii mei de escadrilă și cu mine ne-am repezit din camera de veghe și am decolat cu aparatele noastre F-86 pentru intercepta inamicului”, a spus

Cooper, care pe atunci era locotenent. „Am ajuns la plafonul nostru maxim, de 15 000 m, dar ei tot deasupra noastră erau și zburau mult mai rapid. Vedeam clar că nu erau nici baloane și nici MiG-uri, de fapt *niciun fel* de aparat văzut de mine vreodată. Erau metalice, argintii și în formă de farfurie. Nu ne-am putut apropia destul de mult ca să ne facem o idee despre mărimea lor; pur și simplu, erau prea sus.“

În următoarele două sau trei zile, farfuriile au trecut zilnic pe deasupra bazei. Uneori, apăreau în grupuri de patru, alteori chiar câte 16. Se deplasau cu diverse viteze - uneori foarte mari, alteori foarte mici -, iar în alte dați veneau și rămâneau *țintuite în aer*, în vreme ce noi zumzăiam pe sub ele. Habar nu aveam dacă se uitau la noi sau făceau orice altceva. Veneau deasupra bazei la intervale regulate, de-a lungul întregii zile, în general îndreptându-se spre vest, deasupra Europei Centrale... OZN-urile erau prea sus ca să le putem intercepta, așa că, în cele din urmă, am încetat să mai urcăm după ele.⁶

Infern la Pentagon

Generalul-maior Charles P. Cabell, care a devenit directorul de personal la Comitetul Reunit al Șefilor de State-Majore și, mai târziu, director adjunct al CIA, era, în septembrie 1951, director al Serviciului de informații al Forțelor Aeriene și era tot mai îngrijorat de proliferarea rapoartelor. „Înainte să ajung la Informațiile din Forțele Aeriene, începuseră deja să curgă rapoarte privind «farfuriile zburătoare»“, scrie el în autobiografie. „Erau total buimăcitoare și, uneori, deveneau foarte numeroase și presărate prin toată lumea.“

Din timp în timp, apărea o stare învecinată cu isteria în masă. Pentru aceia dintre noi din Informațiile Aeriene care răspundeau de evaluarea rapoartelor, acestea

provocau o cantitate imensă de muncă și de nedumerire... Abia în decembrie 1969 [după un studiu care a dus la încheierea Proiectului Blue Book], US Air Force s-a simțit îndreptățită să excludă orice rău provenind din aceste rapoarte...⁷

În septembrie 1951, a avut loc la Pentagon o întâlnire ultrasecretă pentru discutarea situației OZN. Aceasta a fost condusă de generalul Cabell și de întreaga lui echipă, plus locotenentul Jerry Cummings, care preluase în iunie 1951 administrarea Proiectului Grudge, oarecum și un reprezentant special al Republic Aviation Corporation. „Civilul reprezenta în teorie un grup de industriași de marcă din Statele Unite, care credeau că Forțele Aeriene ar trebui să furnizeze mult mai multe răspunsuri în privința OZN“, ne-a spus căpitanul Edward J. Ruppelt, care mai târziu a condus Proiectul Blue Book. Mulți și-au exprimat scepticismul în privința concluziilor negative ale Proiectului Grudge și a stării de confuzie și jenă care domnea, între altele, în privința procedurii analizei rapoartelor.⁸

În hârtiile lui personale, Ruppelt dezvăluie unele informații remarcabile aflate de la locotenentul Cummings. Cabell îi ceruse lui Cummings să îi spună pe scurt ce se întâmplase în cadrul proiectului în ultimul an și jumătate.

Cummings a început explicând că „fiecare raport a fost tratat ca o uriașă glumă“ și că, la directiva personală a colonelului Harold Watson, s-a făcut totul „pentru a degrada calitatea rapoartelor; și cum unica analiză consta în încercarea lui [James] Rogers de a găsi noi și originale explicații, care încă nu fuseseră trimise la Washington“.

Cabell era furibund. „Vreau o gândire fără prejudecăți. De fapt, ordon o gândire fără prejudecăți!“, a început el. „Cei care nu pot gândi astfel trebuie să plece de aici acum. Câtă vreme există un element de îndoială, Proiectul va continua.“

Cabell a întrebat despre rezultatele investigațiilor mai multor observații bune, dar un apel telefonic la Centrul pentru Informații Tehnice Aeriene „a arătat că rapoartele fuseseră pierdute – nimeni nu le mai putea găsi“.

„Ce rost are să mai răscolesc eu chestia asta?“, a răspuns Cabell. „Oricine poate vedea că nu avem un răspuns satisfăcător la chestiunea farfuriilor zburătoare.“ El a cerut acțiune: proiectul ar trebui reorganizat și toate directivele, reemise, „pentru că era clar că nu erau respectate“.

În acest moment, după spusele lui Cummings, generalul Cabell s-a uitat la echipa lui de colonei cam 45 de secunde și apoi a spus: „Am fost mințit, mințit și iarăși mințit. Și încă o dată mințit. Vreau răspunsul la chestiunea acestor farfurii. Și vreau un răspuns bun“.

Citând cazul Mantell, Cabell a spus că în viața lui nu auzise „o asemenea colecție de afirmații contradictorii și indefinite“ și că avusese „foarte multe dubii, considerând că farfuriile nu pot fi toate „farse, halucinații și interpretări greșite ale unor obiecte cunoscute“. A atacat Raportul Grudge, spunând că era „cel mai prost scris, inconclusiv exemplu de bolboroseală neștiințifică“ din câte văzuse vreodată.⁹

Proiectul Grudge, care luase locul Proiectului Sign (numit uneori și Proiectul Farfuria), prima investigație oficială a Forțelor Aeriene, a fost curând reorganizat sub numele de „Noul Grudge“, cu Ruppelt la timonă. În martie 1952, numele de cod a fost schimbat în Proiectul Blue Book. În documentele personale, Ruppelt arată cum a fost învățat să se descurce cu relațiile publice:

„Nu mi s-a spus niciodată să nu dau o relatare directă, dar mi s-a spus «să stau pe burtă», să minimizez faptele. Fă-te că nu există cele 20 la sută cazuri neexplicate și subliniază-le pe cele rezolvate. Trebuia să răspund numai la întrebări directe și să nu ofer voluntar nicio informație în privința incidentelor care nu erau cunoscute publicului...“¹⁰

Africa și Coreea

„Recent, două discuri de foc au fost văzute deasupra minelor de uraniu situate în partea de sud a coloniei Congo Belgian, în districtul Elisabethville“, începea un ziar austriac un

articol din martie 1952, tradus de CIA. „Brusc“, continuă relatarea, „ambele discuri s-au oprit și au plutit deasupra unui punct și apoi și-au luat zborul într-un zigzag unic, spre nord-est. Un șuierat și un bâzâit puternic au putut fi auzite de privitorii aflați la sol. Întregul spectacol a durat între 10 și 12 minute“.

Un avion de vânătoare al Forțelor Aeriene Belgiene, pilotat de un anumit maior Pierre, staționat la Elisabethville, a fost trimis în urmărire:

La prima apropiere, a ajuns la mai puțin de 120 m de unul dintre discuri. După estimările lui, „farfuria“ avea un diametru între 12 și 15 m și era în formă de disc. Partea interioară rămânea absolut nemișcată. Erau vizibile un soi de ax ieșind din centru și câteva deschideri mici. Marginea era acoperită complet de flăcări și trebuie să fi avut o viteză de rotație imensă. Culoarea metalului era similară cu aceea a aluminiului. Discurile zburau într-un fel precis și ușor atât vertical, cât și orizontal. Puteau schimba înălțimea de la 800 la 1 000 m în doar câteva secunde; adesea, discurile se repezeau până la 20 m de vârful copacilor... Pierre a trebuit să abandoneze urmărirea după 15 minute, pentru că ambele discuri au dispărut zburând în linie dreaptă, spre lacul Tanganyika, cu un șuierat puternic, pe care l-a auzit, în ciuda zgomotului produs de propriul avion. El le-a estimat viteza la cam 1 500 km/h.¹¹

Prezența discurilor deasupra minelor de uraniu este încă o dovadă a interesului deosebit arătat de cei care comandau mașinile zburătoare față de tot ce privește progresul nostru în energia nucleară.

În aceeași lună, comandantul britanic de aripă aeriană J. Baldwin, un as al vânătorii în cel de-al Doilea Război Mondial, efectua un zbor de recunoaștere meteorologică deasupra Coreei, când avionul lui nu a mai ieșit dintr-un nor.

În aproximativ același timp, un portavion al Forțelor Navale ale SUA din apele coreene a văzut un straniu aparat zburător. Colegii lui Baldwin, care zburau alături de el, nu au reușit să afle ce s-a întâmplat.¹² Cazurile de avioane care dispăreau în vecinătatea unor OZN se înmulțeau cu o frecvență îngrijorătoare.

Tot mai multe apariții consemnate de US Air Force

La 1 mai 1952, cinci discuri zburând în formație au fost detectate de un maior al aviației militare americane la câțiva kilometri de Baza Aeriană George din Victorville, California. „Se profilau foarte clar pe munți și păreau suficient de mari, astfel încât maiorul a putut să le distingă forma“, a relatat (la acea dată) locotenentul Edward Ruppelt într-o secțiune care a fost tăiată din cartea lui. „Brusc, s-au strâns într-un V compact, formație care a făcut un viraj de aproape 90 de grade și a zburat dincolo de munți.“

Maiorul mi-a spus că a fost atât de incitat, încât a pornit cu mașina înapoi la bază și s-a dus să-l vadă pe ofițerul de informații [care] se afla deja în birou și asculta un raport al unui grup de aviatori, care văzuseră OZN-urile din poligonul de trageri al bazei. Și ei zăriseră cinci OZN-uri circulare zburând în formație... Am marcat liniile de observare și am calculat că viteza OZN-urilor era undeva între 1 500 și 2 000 km/h, iar diametrele lor se situau între 300 și 400 m.

Incidentul a fost primul dintr-o serie de nouă observații de la bază într-o perioadă de trei săptămâni.¹³

În aceeași zi, un uriaș bombardier B-36 Peacemaker (care putea lansa bombe atomice) a fost abordat la mică distanță de două discuri zburătoare, deasupra Bazei Aeriene Davis-Monthan, de lângă Tucson, Arizona. Printre martori

s-a numărat și maiorul Pestalozzi, ofițer de informații al Forțelor Aeriene, care verifica în mod curent rapoartele despre OZN și care a trimis un raport lung pentru Blue Book, ce includea nu doar propriile observații, ci și pe cele ale echipajului aparatului B-36 și ale altor membri ai aviației militare aflați în diverse locuri din jurul bazei. Prezentăm în continuare un extras dintr-o scrisoare trimisă maiorului Hector Quintanilla, unul dintre șefii Proiectului Blue Book, de dr. James McDonald, fost fizician principal specialist în fizica atmosferei de la Universitatea de Stat din Arizona:

[Maiorul Pestalozzi] a văzut cu ochii lui cele două OZN-uri depășind aparatul B-36, care zbura spre vest, apoi le-a ținut sub observație în timp ce avionul trecea pe deasupra [la 6 500 m], până când obiectele s-au îndepărtat... el a estimat că timpul total al observației a fost de trei minute... toți membrii echipajului, mai puțin pilotul, s-au putut deplasa în partea din spate-tribord, văzând OZN-urile înainte să dispară... OZN-ul cel mai apropiat de avion era la un nivel clar mai jos decât secțiunea mediană a fuselajului... [Pestalozzi] mi-a menționat că echipajul aparatului B-36 era puțin cam zdruncinat de întâmplare. El a subliniat că, după plecarea OZN-urilor, B-36 a luat legătura prin radio la turnul de control de la baza Davis-Monthan, cerând permisiunea de a ateriza imediat. Îndată ce au aterizat, Operațiile l-au chemat ca să interogheze echipajul...¹⁴

Echipajul a estimat diametrul discurilor la 10-12 m, iar grosimea la 3-4 m.

Douăsprezece obiecte neidentificate, zburând în trei grupuri, în formație strânsă, cu o viteză estimată între 2 500 și 3 200 km/h și emițând „un zumzet intermitent, moale”, au apărut deasupra Bazei Aeriene Randolph, Texas, în jurul orei 21:27, în ziua de 25 mai 1952.¹⁵ Între timp, în aceeași

zi, dar în Coreea (unde era 26 mai), radarul de la sol a atenționat echipajul unui avion cu reacție F-94 Starfire că avea „un obiect neidentificat în coadă”. Raportul US Air Force continuă:

Avionul de interceptie a făcut stânga împrejur în necunoscut și a măsurat cu radarul o distanță de 6 500 m, începând să se apropie de obiect. Atât pilotul, cât și OR [operatorul de la radar] au observat direct în față o lumină albă strălucitoare. [Obiectul] neidentificat a efectuat un viraj ascendent abrupt și a accelerat la o viteză uriașă, îndepărtându-se de F-94, care acum trecuse în post-combustie.* Pilotul a fost incapabil să se apropie, iar operatorul de la radar a pierdut obiectul la 2 500 m, după 15 secunde de contact...¹⁶

O creștere uriașă a numărului de incidente, care a avut loc în întreaga lume în iunie 1952, culminând în iulie – în special deasupra Statelor Unite –, a produs îngrijorare în cercurile militare și guvernamentale. „Serviciile de informații ale Forțelor Aeriene sunt permanent uluite de numărul de oameni de știință de carieră care cred că obiectele sunt de origine interplanetară”, a relatat Robert Moskin în revista *Look*. „Locotenentul Ruppelt spune că a vorbit cu sute de oameni de știință și a auzit multe asemenea ipoteze. El adaugă: «Ne putem descurca cu aceste lucruri dacă vin din Rusia. Dacă vin de pe Marte, nu știu ce putem face.»»¹⁷

Toate aceste evenimente conduceau la lucrul de care autoritățile americane se temeau cel mai mult: o apariție în masă, deasupra unui oraș mare. Ceea ce s-a întâmplat chiar în capitala țării.

---

* Postcombustia este o metodă de mărire temporară a puterii motorului cu reacție, prin injectarea de combustibil în gazele fierbinți eșapate din motor. Procedura consumă foarte mult carburant și este recomandată doar în situații speciale. (N.t.)

Bibliografie

1. Scott, Irena, *Ohio UFOs (and many others)*, Greyden Press, Columbus, Ohio, 1997, p. 53.
2. Hall, Richard H. (ed.), *The UFO Evidence*, National Investigations Committee on Aerial Phenomena (NICAP), 1964, p. 84.
3. Haines, Richard F., *Advanced Aerial Devices Reported During the Korean War*, LDA Press, PO Box 880, Los Altos, CA 94023-0880, 1990, pp. 28-30, citând raportul 6601, UFO Information Research Center, 1966, pp. 18-27.
4. *Flying Saucer Review*, vol. 2, nr. 1, 156, p. 2.
5. *Ibid.*
6. Cooper, Gordon și Henderson, Bruce, *Leap of Faith: An Astronaut's Journey into the Unknown*, HarperCollins, New York, 2000, pp. 80-1.
7. Cabell, General Charles P., *A Man of Intelligence: Memoirs of War, Peace and the CIA*, Impavide, Colorado Springs, CO 80919, 1997, p. 246.
8. Ruppelt, Edward J., *The Report on Unidentified Flying Objects*, Doubleday, New York, 1956, p. 93.
9. Hall, Michael David și Connors, Wendy, *Captain Edward J. Ruppelt - Summer of the Saucers - 1952*, Rose Press International, Albuquerque, NM, 2000, pp. 58-9.
10. *Ibid.* p. 67.
11. Sitte, Franz, „Flying Saucers over the Belgian Congo Uranium Mines“, în *Die Presse*, Vienna, 29 mar. 1952, tradus și prezentat sub formă de raport de CIA.
12. Watkins, Harold T., *Flying Saucers on the Moon*, Peter Owen, London 1954, p. 288.
13. Hall & Connors, pp. 100-102.
14. *Ibid.*, pp. 97-8.
15. Raport al Serviciului de Informații al Forțelor Aeriene, întocmit de căpitanul Marvin Thompson, ofițer de informații al aripii de aviație, Baza Aeriană Randolph,

Texas, către șeful Centrului de Informații Tehnice Aeriene, 28 mai 1952.

16. USAF, Project 10073 Record Card, dosarele Proiectului Blue Book.
17. Moskin, Robert, „Hunt for the Flying Saucer, în *Look*, 1 iul. 1952, pp. 27-41.

10 March 1950

Dr. Robley D. Evans
Massachusetts Institute of Technology
Cambridge, Massachusetts

Dear Dr. Evans:

Inclosed you will find a Memorandum Report on the Psychological Analysis of Reports of Unidentified Aerial Objects, which was prepared by one of our psychologists at the Aero Medical Laboratory at Wright Field. As you will note, this report is almost a year old and was originally classified "confidential". However, the classification has recently been changed to "restricted", therefore, this report is for your information only.

I have also received information that a new report is in the process of being published and will be classified "top secret". I regret to say that I do not know what this latest report contains, however, I will attempt to get a copy as soon as it is published.

It has recently been rumored that one of these so-called flying saucers crashed in Mexico; however, the details are somewhat bizarre at this moment. When you have finished with the inclosed report, will you please return it to this office.

With best regards,

Sincerely,

1 Incl:
Subj Report

MCBEXD-694-15 D
28 apr 49

ROBERT H. BLOUNT
Lt. Colonel, USAF (MC)
Chief, Medical Research Division
Office of the Surgeon General

RESTRICTED

Scrisoare trimisă de Robert H. Blount, șeful Diviziei de Cercetări Medicale, Oficiul Sănătății Publice, către dr. Robley D. Evans, profesor de fizică la MIT, relatând despre o farfurie zburătoare prăbușită în Mexic. (*The National Archives, Washington*)

34

DEC 3 1950

FBI, RICHMOND 12-3-50 12-09 PM MEA

DIRECTOR URGENT

RE FLYING SAUCERS. THIS OFFICE VERY CONFIDENTIALLY ADVISED BY AIR
INTELLIGENCE, RICHMOND, THAT THEY HAVE BEEN PUT ON IMMEDIATE HIGH
ALERT FOR ANY DATA WHATSOEVER CONCERNING FLYING SAUCERS. CIC HERE
STATES BACKGROUND OF INSTRUCTIONS NOT AVAILABLE FROM AIR FORCE
INTELLIGENCE, WHO ARE NOT AWARE OF REASON FOR ALERT LOCALLY;
BUT ANY INFORMATION WHATSOEVER MUST BE TELEPHONED BY THEM IMMEDIATE
TO AIR FORCE INTELLIGENCE. CIC ADVISES DATA STRICTLY CONFIDENTIAL
AND SHOULD NOT BE DISSEMINATED.

AUERBACH DEC 3 1950

RECEIVED - 81

LX

12-11 PM OK FBI WA NRJ

65 DEC 19 1950

*Mr. Sullivan
Mr. Tamm
Mr. E.A. Tamm
END ACK 12/3/50*

ec

Mesaj al FBI privind „o alertă de grad înalt, imediată, pentru orice informații privind farfurile zburătoare“, decembrie 1950. (*The National Archives, Washington*)

Capitolul 12

Momentul de răscruce de la Washington

La 1 iulie 1952, la ora 07:25 timpul coastei de est, două avioane de vânătoare F-94 Starfire au fost trimise să intercepteze ceea ce martorii de la sol descriau a fi un obiect „în formă de trabuc, cam de șase ori mai lung decât lat“, argintiu strălucitor, care zbura în direcția sud-vest pe deasupra Bostonului. În același timp, un căpitan al aviației militare americane de la Bedford, la 25 km nord-vest de Boston, a văzut atât avioanele, cât și „un obiect argintiu în formă de trabuc“ zburând spre sud.¹ Obiectul părea să aibă o lungime de aproape 30 m și zbura cu viteza unui avion cu reacție, dar în două ocazii a rămas „atârânănd“ în aer.² La ora 08:40, radarul de la Fort Monmouth, New Jersey, a confirmat prezența a două OZN exact deasupra laboratoarelor secrete ale Armatei de Uscat. Au fost detectate două obiecte strălucitoare, apoi încă unul, la ora 09:15. Obiectele au fost văzute ultima oară îndreptându-se spre Washington, DC. La scurt timp după aceea, peste 500 de persoane au văzut un obiect straniu plutind la nord-nord-vest de oraș, între ele și un profesor de fizică de la George Washington University, care a spus că, în cele opt minute, cât a fost vizibil, obiectul a coborât atât de mult, încât unele clădiri au fost obturate de el.³

În seara zilei de 14 iulie, șase discuri strălucitoare, având diametrul de aproximativ 30 m și zburând în formație diagonală, s-au apropiat de un avion DC-4 al companiei Pan American Airways, cu o „viteză fantastică“ și cam la 1,5 km sub avionul de pasageri, în apropiere de Baza Aeriană

Langley, Virginia. După ce au frânat brusc, discurile „s-au rotit într-o parte” și au accelerat, îndepărtându-se. Alte două discuri au apărut sub avionul de linie și s-au alăturat celorlalte. În final, toate au urcat la mare înălțime, cu o viteză de ascensiune estimată la aproape 330 km/min.⁴ După ce au aterizat la Miami, piloții William B. Nash și W.H. Fortenberry au avut o întrevedere cu agenți ai Biroului Forțelor Aeriene pentru Investigații Speciale (AFOSI), iar o telegramă secretă, cu conținutul acestei discuții, a fost distribuită la serviciile de informații ale Armatei de Uscat și Forțelor Navale, precum și la Agenția de Securitate a Forțelor Armate (predecesoarea Agenției de Securitate Națională), la Comitetul Reunit al Șefilor Statelor-Majore și la CIA.⁵

„Caruselul”

„Nicio altă relatare din istoria OZN nu a avut parte de o recunoaștere mondială mai mare decât Incidentele Naționale de la Washington”, a scris căpitanul Ruppelt într-un capitol al cărții lui, intitulat *Caruselul de la Washington*. Aceste incursiuni extraordinare, dintre care unele în spațiul aerian interzis de deasupra Capitoliului și al Casei Albe, au generat titluri de prima pagină în lumea întreagă. Iată o scurtă, dar cuprinzătoare dare de seamă a reporterului Bob Pratt:

Între ora 2 noaptea, 18 iulie, și ora 5 dimineața, 29 iulie, au fost văzute și/sau detectate de radiolocatoare mai multe OZN-uri deasupra zonei Washington, DC, de cel puțin 17 ori, unii dintre martori fiind cadre militare și piloți ai unor avioane comerciale. Obiecte zburătoare neidentificate au fost detectate de radare de opt ori, de fiecare dată 10 până la 12 obiecte.

Au fost trimise avioane de vânatoare de cel puțin două ori, de la bazele din apropiere, din statele Delaware și New Jersey. Incidentele au atras o considerabilă publicitate, iar, la ora 4 după-amiaza, la 29 iulie, la

doar 11 ore după ce 8 până la 12 OZN-uri fuseseră detectate de radare, Pentagonul a organizat o conferință de presă-mamut pentru negarea potopului de relatări despre OZN. Generalul-maior Roger M. Ramey a participat la conferința de presă, ca și generalul-maior John A. Samford, șeful Serviciului de informații al Forțelor Aeriene. Ramey și Samford au fost prezentați drept cei mai buni doi experți în farfurii zburătoare ai Forțelor Aeriene.⁶

Evenimentele din 26 iulie l-au determinat pe președintele Truman să le ceară Forțelor Aeriene să se ocupe de această problemă, care îngrijora publicul tot mai mult. La conferința de presă supraaglomerată (cea mai mare ținută de Forțele Aeriene după cel de-al Doilea Război Mondial), incidentele au fost expediate ca fiind cauzate, în cea mai mare parte, de „o inversiune de temperatură”, adică un strat de aer cald lângă un strat de aer rece, care produce distorsiuni optice în atmosferă. Totuși, întrebat de un reporter dacă nu cumva un nou armament american ar fi cauza acestor incidente, Samford a răspuns, poate, ambiguu: „Nu există nimic care să nu aibă masă, dar să posede putere infinită!”⁷

La o reuniune a Consiliului de Securitate Națională, la 28 iulie, președintele Truman i-a cerut generalului Walter Bedell Smith, directorul CIA, ca agenția lui să se implice în problemă. Aceasta a condus la crearea unui proiect numit Grupul de Studii Speciale, în cadrul Diviziei de fizică și electronică a Biroului pentru Informații Științifice. Frederick C. Durant III, specialist în chimie și rachete (și OZN), care lucra la CIA, a început să adune informații la Pentagon.⁸

Pe lângă semnalele de radiolocație absolut fără echivoc, care au dirijat avioanele cu reacție spre ținte specifice, „inversiunea de temperatură” a produs, coincidentă, interferență electrică la un centru de recepție TV câteva nopți la rând, afectând serios stațiile locale. S-a raportat că sursa interferenței ar fi fost „între stație și receptorul TV”.⁹

La Londra, Sir Winston Churchill, prim-ministru, și-a exprimat îngrijorarea cu privire la evenimentele de la Washington. Într-o minută trimisă secretarului de stat pentru aviație și lordului Cherwell (Frederick A. Lindemann, consilier științific al lui Churchill), el a scris: „Care este efectul acestei povești cu farfurii zburătoare? Ce înseamnă asta? Care este adevărul?”¹⁰ I-a venit un răspuns din partea Ministerului Aerului: un obiect zburător neidentificat fusese „subiectul unui studiu informativ complet în 1951” (studiu efectuat de Grupul de lucru pentru farfurii zburătoare) și că „toate incidentele raportate au putut fi explicate”.¹¹

Unul dintre piloții care au urmărit farfuriile zburătoare, locotenent-colonelul Charles H. Cook – care lucrase și pentru Blue Book –, a discutat ocazional incidentul în interiorul familiei. El a fost tulburat de faptul că guvernul nu i-a informat pe piloți în privința OZN: piloții credeau că urmăreau avioane rusești care invadaseră spațiul aerian american. El i-a spus lui Cathy Johnson că, atunci când au ajuns în zona-țintă, piloții au văzut că „nu era ce li se spusese că ar fi”. Cook, care a murit în 1973, a fost tatăl primului soț al lui Cathy. Ea a spus că, în ziua înmormântării lui la Cooperstown, New York, în 1973, „casa a fost înconjurată cu bandă timp de patru ore și nimeni nu a avut voie să intre. Au sfârșit prin a lua [cele mai multe dintre] dosarele lui, [multe] dintre ele privind OZN, pe care le ținea închise într-un dulap cu cheie”.¹²

Conform afirmațiilor maiorului Donald E. Keyhoe, în perioada detectării de OZN în regiunea Washingtonului, au fost detectate și „gigantice” obiecte pe orbită circumterestră. „Două dintre ele au coborât între Washington și Baltimore, plutind la aproximativ 25 km altitudine”, i-a dezvăluit Keyhoe lui Bob Pratt.

Am discutat cu unul dintre piloții din escadrila de avioane cu reacție care a încercat să se apropie de (unul dintre) aceste obiecte. El mi-a spus: „În viața mea nu am fost mai îngrozit. Numai să te uiți la chestia aia și

îți dai seama că ești nebun să tragi în ea. Slavă Domnului, nu ne-am apropiat destul“. Mai târziu, unul din prietenii lui mi-a spus: „Da, am fost acolo și am fost și eu speriat. Nu cunosc niciun pilot dintre cei care au fost acolo care să nu fi fost speriat doar văzând cheștiile alea blestemate, uite-așa de mari...“¹³

Tentative de doborâre a unor farfurii zburătoare

Într-o telegramă adresată președintelui Truman, Robert L. Farnsworth, președintele Societății Americane pentru Rachete, a pledat pentru ca responsabilii de la vârf să împiedice forțele armate să deschidă focul împotriva „farfuriilor zburătoare“. Farnsworth a spus că existau zvonuri neconfirmate conform cărora forțele armate ar fi primit ordinul să tragă împotriva oricărui obiect neidentificat detectat pe cer, dar el credea că activitățile ostile ar îndeplăti omenirea de „ființe cu puteri mult superioare“. Dacă aceste obiecte ar fi extraterestre, a afirmat el, „asemenea acțiuni ar putea avea ca rezultat cele mai grave consecințe; ar trebui urmărit un contact amical cât mai mult timp posibil“.¹⁴ După cum am aflat, au existat, într-adevăr, tentative de a doborî asemenea nave – și mult mai multe aveau să urmeze.

În timpul mandatului lui de șef al Secției Fenomene Aeriene de la Centrul de Informații Tehnice, căpitanul Ruppelt a lucrat la Proiectul Blue Book. El a aflat că, într-o dimineață a verii anului 1952, un radiolocator de lângă o anumită bază aeriană a detectat un obiect necunoscut, care se apropia cu viteza de 1 100 km/h, apoi a încetinit, oprindu-se într-un colț al aerodromului. Două avioane cu reacție F-86 Sabre au decolat, dar, inițial, nu au putut localiza ținta. Apoi, al doilea pilot a zărit-o, dar a crezut că era un balon. Totuși, o privire mai îndeaproape a arătat că avea formă de farfurie – „ca o gogoasă fără gaură“. A început urmărirea obiectului și s-a apropiat la aproape 500 m, când obiectul a

început să accelereze. Când obiectul se afla la aproximativ 900 m (gloanțele mitralierelor convergând la cam 1 200 m), pilotul a început să tragă, dar obiectul a accelerat în sus și a dispărut în câteva secunde.

Raportul i-a fost arătat lui Ruppelt de un ofițer de informații, care a spus că i se dăduse ordin să ardă toate copiile; totuși, salvase un exemplar.¹⁵

Pe vremea când era implicat în Proiectul Second Storey din Canada – al doilea proiect oficial privind OZN-urile al guvernului canadian –, Wilbert Smith a confirmat că fuseseră recuperate și analizate (de grupul lui) mai multe fragmente ale unor OZN-uri, printre care și unul smuls dintr-un disc de focul de mitralieră, în apropiere de Washington, în iulie 1952. Smith, care deținea autorizații Top Secret și ținea legătura cu corespondenții lui americani la vremea aceea, a fost informat că discul, care avea cam 60 cm în diametru, strălucea:

Un fragment strălucitor s-a desprins, iar pilotul l-a văzut sclipind în tot timpul căderii. El a transmis informația prin radio, iar un grup de la sol s-a grăbit la fața locului. Obiectul încă scliffea la sol când a fost găsit, cam peste o oră. Întreaga bucată cântărea aproape o jumătate de kilogram. Segmentul care mi-a fost dat cu împrumut era cam o treime din ea... Se vedea ceva care aducea a rugină de fier, dar de fapt obiectul era un cristal de ortosilicat de magneziu. Matricea cristalului conținea un număr mare – mii – de sfere cu diametrul de 15 microni, împrăștiate prin toată rețeaua.

Întrebat dacă a dat înapoi bucata primită de la US Air Force după ce a analizat-o, el a răspuns: „Nu au fost US Air Force. Venea de mult mai de sus. «CIA?» au întrebat reporterii. «Îmi pare rău, domnilor, dar nu vreau să trec dincolo de acest punct,» a răspuns el, dar a adăugat: «Vă pot spune doar că a ajuns în mâinile unui grup extrem de secret»“.¹⁶

O dezvăluire senzațională

După evenimentele de la Washington, ziaristul Robert Allen a anunțat, în septembrie 1952, dezvăluiri senzaționale. „Forțele Aeriene au un raport absolut fantastic privind «farfuriile zburătoare»“, a spus el. „Oameni de știință de marcă și experți ai Forțelor Aeriene își exprimă credința că unele dintre obiectele misterioase sunt autentice și că își au originea «în surse aflate în afara planetei acesteia». Altfel spus, aceste dispozitive sunt un fel de avioane interplanetare sau cam așa ceva...”

Rusia este profund bulversată de «farfuriile zburătoare» și emite serioase bănuieli că ar fi un nou armament american. Kremlinul are în curs patru investigații diferite...”

Studiul Forțelor Aeriene se bazează pe mai bine de 1 800 de observații din ultimii cinci ani. O importantă idee, subliniată de raport, este că observațiile cele mai de încredere și mai detaliate provin de la instalații atomice, baze militare și centre de cercetare. Aceste relatări foarte semnificative ocupă cam douăzeci la sută din totalul cazurilor raportate. În cele ce urmează, prezentăm o listă a locurilor unde s-au petrecut cele mai importante dintre aceste observații.

New Mexico – instalațiile atomice și poligoanele de testare de la Los Alamos și White Sands, Albuquerque, și bazele aeriene Holloman, Kirtland și Walker.

California – aerodromurile Muroc, Travis, Hamilton, George, Edwards, Sacramento și Mint Canyon.

Tennessee – instalația atomică de la Oak Ridge și bazele aeriene Knoxville și Dickson.

Arizona – bazele aeriene Williams, Davis–Monthan și Luke.

Illinois – Baza aeriană Scott și Aeroportul O’Hare.

New York – Baza Aeriană Mitchell.

Mississippi – bazele aeriene de la Jackson, Keesler și Biloxi.

Michigan – Baza Aeriană Selfridge.

Massachusetts – Baza Aeriană Westover.

Nebraska – Baza Aeriană Offutt.

Carolina de Nord – bazele aeriene Chapel Hill și Pope.

Carolina de Sud – bazele aeriene Spartanburg și Greenville.

Texas – Kelly, Randolph și bazele aeriene Carswell și San Marcos.

Statul Washington – bazele aeriene Mount Rainier, Mount Jefferson și McChord.

Oklahoma – bazele aeriene Tinker și Norman.

Dakota de Sud – Baza Aeriană Rapid City.

Ohio – Centrul de Cercetări al Forțelor Aeriene de la Dayton și Baza Aeriană Lockbourne.

„Senzationalul studiu este elaborat de Centrul de Informații Tehnice Aeriene [în engleză, ATIC] de la Baza Aeriană Wright-Patterson de la Dayton, Ohio“, a continuat Allen. „Mai mulți oameni de știință își dedică întregul lor timp analizării rapoartelor. Obiectivul lor este atât de secret, încât Forțele Aeriene nu permit nici măcar publicarea numelor lor. De fapt, nimeni dintre cei legați de proiect sau de raport nu ar permite să i se folosească numele. Totuși, factorii responsabili din Forțele Aeriene iau în considerare publicarea anumitor porțiuni din raport. Principalul fapt care descurajează este teama [că] natura senzatională a descoperirilor ar putea produce o panică inoportună în rândul publicului. Aceste descoperiri au fost descrise de un oficial al Forțelor Aeriene drept fantastice, dar adevărate“...¹⁷

Este posibil ca unii dintre cei care i-au transmis detalii ale acestui raport lui Robert Allen să fi fost membri ai unui mic „grup special“ al Serviciului de Informații al Forțelor Aeriene (în engleză, AFOIN), cu desemnarea AFOIN-X(SG), la care am făcut referire în *Capitolul 9*. Conducătorul colonelul Kieling, grupul îi includea pe dr. Stefan T. Possony, specialist civil în

informații, lucrând pentru Forțele Aeriene pe post de „șef temporar“, și locotenent-colonelul F. Sterling, „șeful“ militar al proiectului. Profesorul Michael Swords de la Western Michigan University explică: era „un grup de studiu flexibil, care își putea asuma misiuni *ad-hoc* care prezintă un interes special sau sunt foarte urgente și care nu se potrivesc neapărat cu structurile bătute în cuie ale Direcției“.

După observațiile de la Washington, câteva echipe de specialiști din CIA și din aviația militară americană au călătorit peste hotare, pentru a lua legătura cu corespondenții lor străini în tratarea crizei. În această privință, Jean Kisling, pilotul francez care a tras într-un OZN deasupra Aerodromului Selfridge, Michigan, în 1945 (vezi *Capitolul 2*), mi-a povestit o experiență interesantă, pe care a avut-o în această perioadă, pe când pilota avioane ale companiei Air France, pe ruta New York - Paris. „Într-o zi, când echipajul a ajuns la aeroportul Idlewild“, a început el, „ni s-a spus că orarul normal fusese schimbat. Șeful securității aeroportului mi-a cerut să-l însoțesc în biroul lui. Am fost avertizat să nu dezvălui informația pe care avea să mi-o dezvăluie“.

El mi-a explicat că era vorba de un zbor special VIP, „securitate specială“, care avea să transporte o delegație de douăzeci-treizeci de ofițeri de la Pentagon la Paris, într-o misiune secretă. Avionul nostru Super Constellation fusese parcat departe de terminal — cu gardă militară.

La bord, aveam un echipaj dublu (zis și echipaj „greu“). Când am luat o pauză, în timpul traversării Atlanticului, am pălăvrăgit cu un bătrânel cu barbă. Am ajuns la subiectul OZN, așa că i-am vorbit despre întâmplarea mea de la Selfridge. El mi-a dezvăluit că era specialist în OZN și că la Pentagon exista o foarte importantă unitate, care se ocupa exclusiv de acest subiect. A spus că o farfurie zburătoare se prăbușise la El Paso, Texas, cândva în trecut, și că fuseseră

recuperați „omuleți“ – nu de pe Pământ. L-am întrebat de ce atâta secret. Mi-a răspuns că toată lumea ar intra în panică.

Când am sosit la Aeroportul Orly din Paris, existau proceduri speciale. A trebuit să parcăm foarte departe de terminal, fiind apoi escortați afară din avion de o gardă formată din militari și polițiști. Am înțeles că acest grup de specialiști era în drum spre un loc din Europa de Est...¹⁹

Un memorandum secret al CIA, datat 24 septembrie 1952, trimis de dr. H. Marshall Chadwell, consilier al directorului în domeniul informațiilor științifice, către generalul Walter Bedell Smith, directorul CIA, arată cât de îngrijorată era agenția în acea perioadă critică. Întâmplător, Chadwell fusese implicat în Grupul de lucru pentru farfuriile zburătoare din Marea Britanie. Pe lângă preocuparea pentru fenomenul în sine, el a subliniat, pe bună dreptate, pericolele militare inerente „alertelor false“ din cauza incapacității de a distinge OZN-urile de posibilele avioane și rachete sovietice.

Directorul CIA, Walter Smith, a adoptat recomandarea lui Chadwell. „Părerea mea este că această situație are posibile implicații pentru securitatea noastră națională, implicații care depășesc interesele unui singur serviciu“, a scris el într-un memorandum secret nedatat, din 1952, trimis secretarului executiv al Consiliului de Securitate Națională (vezi p. 248). „Un efort mai amplu și mai coordonat ar trebui inițiat pentru dezvoltarea unei înțelegeri științifice riguroase a celor câteva fenomene care par a fi implicate în aceste rapoarte și pentru a ne asigura că incidentele nu ne vor afecta eforturile prezente din cadrul Războiului Rece și nici nu ne vor compromite sistemul de avertizare timpurie în cazul unui atac.“

Dar distrugerea și dispariția avioanelor militare în timpul interceptării OZN-urilor și-au continuat cursul. Sau, după cum i-a spus generalul Benjamin Chidlaw, fost comandant al Comandamentului Apărării Aeriene (ulterior, Comandamentul Apărării Aerospațiale), i-a spus lui Robert C. Gardner (fost

component al aviației militare americane) în 1953: „Avem un maldăr de rapoarte cu farfuriile zburătoare. Le luăm foarte în serios, mai ales ținând cont câți oameni și câte avioane am pierdut încercând să le interceptăm“. Leonard Stringfield, fost ofițer de informații în Forțele Aeriene, a aflat de la o sursă de încredere, în anii 1950, că „Forțele Aeriene pierdeau cam un avion pe zi din cauza OZN...“²⁰

* * *

Stringfield avea informații corecte. În conformitate cu statisticile Departamentului de Apărare din SUA, din 1952 și până la sfârșitul lunii octombrie 1956, au avut loc 18 662 accidente grave implicând avioane militare, defalcate după cum urmează:

	<i>US Air Force</i>	<i>US Navy</i>
1952	2 274	2 086
1953	2 075	2 325
1954	1 873	1 911
1955	1 664	1 566
1956	1 530	1 358

Acest total surprinzător cuprinde în cea mai mare parte avioane cu reacție noi, rapide (acestea fiind trimise să intercepteze OZN), iar 56,2 la sută din cazuri au fost explicate prin eroare de pilotaj, 8,1 la sută prin erori ale personalului de la sol; 23,4 la sută prin defecțiuni ale echipamentului sau ale pieselor avionului; 2,8 la sută prin diverse „condiții nesigure“ și, foarte semnificativ, 9,5 la sută (1 773 de cazuri) din cauza unor „factori necunoscuți“.²¹

Bibliografie

1. Ruppelt, Edward J., *The Report on Unidentified Flying Objects*, Doubleday, New York, pp. 150-1.
2. Spot Intelligence Report, scris de lt. col. Robert S. Jones, DO#1 Westover AFB, MA, 3 iulie 1952, Project Blue Book files, citat de Loren E. Gross în *UFOs: A History, 1952: June-July 20th*, publicat de autor în regie proprie la Fremont, California, 1986, p. 36.
3. Ruppelt, *op. cit.*, pp. 150-2.
4. Keyhoe, Major Donald E., *Flying Saucers from Outer Space*, Henry Holt, New York, 1953, pp. 124-6.
5. Mesaj secret, Statul Major al Forțelor Aeriene, AFOIN-2A3, 16 iulie 1952.
6. Pratt, Bob, „Conversations with Major Donald Keyhoe“, www.bobpratt.org/heyhoe.html
7. Hall, Michael David și Connors, Wendy, *Captain Edward J. Ruppelt - Summer of Saucers - 1952*, Rose Press International, Albuquerque, NM, 2000, p. 280.
8. *Ibid.*, p. 149.
9. *Cumberland* (Maryland) *Times*, 23 iul. 1952.
10. Minută personală a primului-ministru către secretarul de stat al aerului și către Lordul Cherwell, 28 iulie 1952, The National Archives, PREM 11/855.
11. Memorandum către primul-ministru din partea secretarului de stat al aerului, Ministerul Aerului, 9 august 1952, The National Archives, PREM 11/855.
12. Scott, Irena, *Ohio UFOs (and many others)*, Greyden Press, Columbus, OH, 1997, p. 189.
13. Pratt, *op. cit.*
14. *Los Angeles Times*, 30 iul. 1952.
15. Ruppelt, *op. cit.*, pp. 1-5.
16. Edwards, Frank, *Flying Saucers - Serious Business*, Lyle Stuart, New York, 1966, pp. 87-8. (*Farfuriile zburătoare, o chestiune serioasă*, Ed. Științifică și Enciclopedică, 1969)
17. Berkeley, California, *Gazette*, 26 sep. 1952.

18. Hall și Connors, *op. cit.*, pp. 158-9.
19. Întrevederi personale, Paris, 12 decembrie 2000/16 noiembrie 2004.
20. Stringfield, Leonard H., *Situation Red, The UFO Siege*, Doubleday, New York, 1977, p. 138.
21. Furnizat de dr. Olavo Fontes, într-o scrisoare către Richard H. Hall, 15 martie 1958.

July 29, 1952

U. S. PROBES MYSTERY

'Scores' of Saucers Tracked by Radar

WASHINGTON (INS)—The government radar station at Washington National Airport today recorded "scores" of unidentified objects traveling at speeds of 90 to 120 miles an hour and the air force sought a new way to solve the 1952 "flying saucer" mystery.

Civil aeronautics officials said the radar sightings lasted three and a half hours and that as many as 12 objects showed on the screen simultaneously.

But because no visual confirmation could be obtained, jet fighters, on a 24-hour "flying saucer" alert, were not sent aloft to investigate.

The Air Force disclosed it turned to a new type camera when 600-mile-an-hour jet planes were unable to catch up with the strange objects sighted in eastern skies in recent days.

Jet Pilots Alerted
Jet pilots have been told to "shoot down" the fantastic objects "if they ignore orders to land" but so far no plane has come within shooting distance.

The CAA said that one commercial pilot today was routed directly over the spot where an unidentified object showed up on the radar screen but that he sighted nothing.

Today's unidentified objects were reported moving "from northwest to southeast, at a 60-degree angle from the prevailing wind"—indicating they were not wind-borne unless there were unrecorded air currents.

The incident marked the third time mysterious objects have shown up on the airport radar-scope. However, on the two previous occasions, pilots and some

Washington area residents reported sighting flashing lights and fast moving discs.

An Air Force spokesman said a new-type camera may be able to bring the mystery to an end. He said the camera photographs "luminous phenomenon." It uses the principle employed by astronomers in determining the composition of stars.

Meanwhile, as new reports continued to pour into the Pentagon of more sightings of mysterious objects the Air Force summoned several "saucer" specialists from Dayton, O., for a conference today.

Flooded by Reports

The Air Force said it is receiving new reports of "flying saucers" at the rate of 100 a month.

The Air Force contended that its intensive investigation of more than 1,000 "saucer" reports has convinced it that they are not being sent over the United States by an enemy.

The Air Force added that its investigation indicated also that they are not being controlled by "a reasoning body."

Un articol apărut într-un ziar necunoscut privind OZN-urile văzute deasupra orașului Washington, DC, în iulie 1952.

MEMORANDUM TO: The Executive Secretary
National Security Council

SUBJECT: Unidentified Flying Objects (Flying Saucers)

1. The Central Intelligence Agency has reviewed the current situation concerning unidentified flying objects which have caused extensive speculation in the press and have been the subject of concern to Government organizations. The Air Force, within the limitations of manpower which could be devoted to the subject, has thus far carried the full responsibility for investigating and analyzing individual reports of sightings. Since 1947, approximately 2000 official reports of sightings have been received and, of these, about 20% are as yet unexplained.

2. It is my view that this situation has possible implications for our national security which transcend the interests of a single service. A broader, coordinated effort should be initiated to develop a firm scientific understanding of the several phenomena which apparently are involved in these reports, and to assure ourselves that the incidents will not hamper our present efforts in the Cold War or confuse our early warning system in case of an attack.

3. I therefore recommend that this Agency and the agencies of the Department of Defense be directed to formulate and carry out a program of intelligence and research activities required to solve the problem of instant positive identification of unidentified flying objects. A draft of an appropriate directive is attached.

Walter B. Smith
Director

Enclosure

Declassified by 65537
Date 10-11-1995

„Din 1947, au fost primite aproximativ 2 000 de rapoarte oficiale privind zărirea unor OZN-uri, iar, dintre acestea, cam 20 la sută sunt încă neexplicate... Ar trebui depus un efort mai larg, coordonat, pentru crearea unei înțelegeri științifice riguroase a celor câteva fenomene care par să fie implicate în aceste rapoarte...” Generalul Walter B. Smith, director al CIA, către secretarul executiv al Consiliului Securității Naționale, în 1952, act clasificat inițial secret. (*Central Intelligence Agency*)

Capitolul 13

Forțe ostile

Era 11 februarie 1953, aproximativ ora 22:00. La Stația Aero-Navală Auxiliară de la Edenton, Carolina de Nord, locotenentul Edward Balocco, recent întors dintr-o misiune în războiul din Coreea (în care a dobândit medalia Distinguished Flying Cross), se afla în „cartul prost“, adică era singurul pilot cu statutul de „gata de interceptie“. Dintr-odată, a auzit fluierul alarmei. Balocco a alergat spre avionul lui cu reacție F9F Panther. „Adversar necunoscut la doi-trei-zero“, l-a avertizat turnul de control. „Decolează imediat!“ În doar câteva minute, Balocco era în aer, îndreptându-se spre nord, spre Virginia Beach, fiind dirijat spre ținta necunoscută de Aripa 2 Aeriană a Infanteriei Marine de la Cherry Point. Ordinul lui era „să alerge în orb“, adică fără luminile de navigație.

La vremea când locotenentul Balocco era dirijat spre țintă de Stația Aeriană Navală Norfolk, „adversarul“ dispăruse de pe ecranul radarului de la Norfolk. După ce a cercetat zona aproximativ 15 minute, Balocco a luat legătura cu Norfolk prin radio, spunându-le că se întorcea la bază pentru alimentare cu combustibil. A virat spre sud la 7 000 m altitudine, când a văzut brusc o lumină strălucitoare mai jos, la babord. Lumina părea să fie aproape de suprafața oceanului. Nu i-a acordat prea mare atenție și a continuat să zboare spre sud, aprinzând și luminile de navigație, ca să poată fi văzut de alți piloți. Privind spre orizont, a văzut uluit că lumina se ridicase la altitudinea lui și plutea acum la aproape 600 m distanță de el.

Pilotul și-a îndreptat avionul direct spre lumină. Apropiindu-se, a văzut că era un obiect în formă de disc, pe a cărui cocă se aprindeau și se stingeau lumini roșii.¹

„Cred că a fost din cauza experienței de luptă din Coreea: reacția mea a fost să apăs controalele mitralierelor ca să spulber «inamicul»”, i-a spus Balocco lui Fred Blechman, un coleg pilot din Infanteria Marină, în 2005. Nu s-a întâmplat nimic. Mitralierele nu aveau muniție. „Am trecut la aproximativ 100 m de obiect, la viteză maximă, iar cabina mea a fost inundată în întregime de o lumină alb-albastră foarte puternică”, și-a amintit el. S-a uitat la mâna înmănușată și a descoperit îngrozit că își vedea degetele, până la os, prin mănușă.

„Parcă era o radiografie. Cred că au trecut câteva secunde fără un sunet – nu auzeam nici măcar propriul meu motor. Dintr-odată, un fulger, iar OZN-ul s-a îndepărtat cu viteză incredibilă, iar eu am devenit din nou conștient de zgomote și de mișcare.”²

Balocco a luat legătura cu turnul de la Cherry Point, dându-le poziția, direcția și viteza aproximativă a obiectului. A încercat fără succes să-l urmărească din nou. Un alt pilot al Infanteriei Marine, trimis cu un alt Panther, căpitanul Thomas Riggs, a raportat că a văzut și el obiectul, pe care l-a observat deplasându-se rapid, de-a lungul coastei Carolinei de Nord, la joasă altitudine.

După ce a aterizat la Edenton, Balocco a aflat că Infanteria Marină trimitea un avion să-l ducă la Cherry Point pentru analiza misiunii. Acolo, a fost dus într-o sală de conferințe și a fost interogat de ofițeri din Infanteria Marină și din Forțele Navale. Peste câteva ore, i s-a permis să plece, după ce un colonel de la Infanteria Marină i-a ordonat să nu spună „absolut nimic” despre incident.³

Edward Hertenberg (citat anterior în legătură cu incidentul lui Mantell) a lucrat la Forțele Aeriene ale SUA în calitate de antropo-fiziolog șef la Laboratorul de Cercetări Medicale Aeronautice din cadrul Bazei Aeriene Wright-Patterson, între 1946 și 1972. În această perioadă, un instructor de pilotaj pe

reactoare F-84 (probabil F-84G Thunderjet), de la Baza Aeriană Keesler, Texas, i-a povestit o întâlnire extraordinară, în care de asemenea s-a proiectat o lumină spre o carlingă de avion. Hertzberg i-a relatat investigatorului John Timmerman că, în acest incident special (petrecut la o dată neprecizată după războiul din Coreea, care s-a terminat la mijlocul anului 1953), instructorul și elevul lui pilot zburau deasupra nordului Texasului, spre est, întorcându-se la Keesler, pe la miezul nopții, la altitudinea de aproximativ 6 500 m. Brusc, a apărut o lumină. Au pornit spre lumină, s-au apropiat de ea, iar lumina a zvâcnit pe lângă ei – acum era limpede că era o navă – și s-a postat în coada avionului F-84.

„Instructorul a efectuat un looping și a început din nou să urmărească vehiculul“, a spus Hertzberg. „Au zburat direct spre acel vehicul și, încă o dată, obiectul a zvâcnit pe lângă ei și a revenit în spate, iar de data asta a trecut razant.“

...era [un] obiect de formă eliptică, foarte strălucitor, iar el a zis că erau suficient de aproape ca să vadă liniile de delimitare dintre diversele plăci care constituiau vehiculul. Mi-a spus că erau și ferestre, dar [acestea] nu erau iluminate. Nu a putut vedea nimic înăuntrul vehiculului. Avea o cupolă deasupra... a văzut-o în timp ce zbura direct spre obiect. Mi-a spus că, dintr-odată, pur și simplu a trecut pe lângă ei, în direcția opusă... atunci pilotul a tras de manșă și a mai făcut un looping, ca să ajungă în spate... s-au jucat așa de-a șoarecele și pisica poate 15 minute.

Într-un rând, pe când vehiculul tocmai trecuse pe lângă ei și pilotul făcuse iar un looping, a apărut brusc o lumină dinspre acel vehicul, iluminând întreaga carlingă... Mi-a spus că a văzut umbrele propriilor lui genunchi pe podeaua cabinei. S-a gândit: „Locul ăsta nu e de mine“. Așa că, în plină ascensiune, a apăsat tare pe viraj [stânga] și a intrat în picaj, [apoi] a intrat pe orizontală și s-a îndreptat spre Keesler.

Ședința de analiză a durat două ore. În dimineața următoare, Pentagonul l-a sunat pe instructor și i-a spus că raportul lui privind o „luptă cu o farfurie zburătoare” fusese primit, dar că voiau ca el să mai relateze o dată experiența.⁴

Raportul Durant

Până la sfârșitul anului 1952, problema OZN devenise atât de serioasă, încât Biroul de Informații Științifice al CIA (în engleză, OSI) a convocat un grup de oameni de știință, întâlnirile ținându-se la Pentagon între 14 și 17 ianuarie 1953. Printre membrii grupului consultativ de oameni de știință se numărau dr. H.P. Robertson, președintele grupului, specialist în fizică și sisteme de armament, dr. Luis Alvarez (fizică, radiolocație), dr. Lloyd V. Berkner (geofizică), dr. Samuel Goudsmit (structura atomului și probleme de statistici) și dr. Thornton Page (astronomie și astrofizică). Membrii asociați erau Frederick C. Durant III de la OSI (rachete și proiectile) și dr. J. Allen Hynek (astronomie).

Numeroși militari de rang înalt, specialiști în domeniul științific și al informațiilor tehnice au participat la întâlniri, punând întrebări, inclusiv căpitanul Edward Ruppelt și maiorul Dewey Fournet, responsabilul Proiectului OZN al Serviciului de Informații al Forțelor Aeriene. După 12 ore de ședință, timp în care grupului i s-au pus filme cu OZN, studii de caz ale incidentelor, statistici etc., s-a tras concluzia că „se pot sugera explicații rezonabile pentru cele mai multe incidente [și că] prin deducție și prin aplicarea metodei științifice se poate conchide (dacă sunt furnizate informații suplimentare) că și alte cazuri pot fi explicate într-o manieră similară”. Cu alte cuvinte, reafirmarea descoperirilor tendențios negative ale Proiectului Grudge.

De asemenea, grupul a formulat, în unanimitate, concluzia că „nu există nicio dovadă a unei amenințări la adresa securității naționale” și că „absența oricărui «echipament fizic concret»... împrumută acestei probleme [a Centrului de

Informații Tehnice Aeriene] o natură de fata morgana și „nu există nicio dovadă a existenței unui act ostil sau a unui pericol“. Ei au spus și că nu s-a găsit nicio dovadă „că oricare dintre obiectele neexplicate văzute ar putea fi de origine extraterestră“ – deși au recunoscut că maiorul Fournet „a arătat că a eliminat toate cauzele probabile sau cunoscute ale evenimentelor, în multe cazuri având ca singură explicație o origine «extraterestră»“.

Grupul CIA și-a exprimat îngrijorarea cu privire la pericolele rezultând din: identificarea eronată a unor „artefacte inamice autentice“; „supraîncărcarea canalelor de raportare a urgențelor cu informație «falsă» și „subiectivitatea publicului, care poate ajunge până la isterie în masă și la o mai mare vulnerabilitate la posibilele mijloace ale războiului psihologic“. Grupul a mai recomandat instaurarea unei politici de denigrare a relatărilor despre OZN: „«Denigrarea» ar avea drept rezultat diminuarea interesului publicului pentru «farfuriile zburătoare»... Această educație ar trebui efectuată prin intermediul mass-media, cum ar fi televiziunea, filmele artistice și articolele din presa populară. Elementele de bază ale acestei educații ar trebui să fie cazuri reale, care au fost bulversante inițial și au fost explicate mai târziu“. Filmele documentare și desenele animate (pentru acestea din urmă, este recomandată firma Walt Disney Inc.) au fost propuse ca mijloace. În plus, „se consideră că cluburile de afaceri, liceele, facultățile și stațiile de televiziune ar trebui să fie foarte mulțumite să coopereze în prezentarea filmelor documentar-artistice, dacă vor fi pregătite într-o manieră atrăgătoare“.

Altă recomandare era ca grupurile civile interesate de OZN să fie supravegheate, „pentru că au o mare influență potențială asupra publicului larg, dacă vor surveni incidente la scară largă. Aparenta iresponsabilitate și posibila utilizare a acestor grupuri în scopuri subversive ar trebui luate în calcul“.

Grupul a tras concluzia că „punerea permanentă a accentului pe raportarea acestor fenomene duce, în aceste timpuri pline de încordare, la amenințări la adresa funcționării

adecvate a organelor protectoare ale societății“ și a recomandat ca „agențiile de securitate națională să ia măsuri imediate pentru a lipsi obiectele zburătoare neidentificate de statutul special care le-a fost conferit și de aura de mister dobândită printr-un program integrat, menit să asigure publicul că nu există nicio urmă de dovadă că, în spatele fenomenului, s-ar afla forțe ne-prietene...”⁵

Date fiind împrejurările, când, de pildă, țara era străbătută de groaza unui inevitabil război nuclear cu URSS, CIA avea puțină libertate în formularea unor recomandări. Deși Grupul de lucru a afirmat că „nu există nicio dovadă a unei amenințări directe la adresa securității naționale” și că „nu există nicio dovadă a unor acte ostile sau a unui pericol”, dovezile contrarii erau abundente. În ceea ce privește absența presupusă a oricărui „echipament fizic concret”, asemenea dovezi erau doar la îndemâna celor care „aveau nevoie să știe”.

Un colonel de la Serviciul de informații al Forțelor Aeriene prezent la întâlnire s-a plâns după aceea că CIA vrea să omoare pur și simplu subiectul. „Aveam peste o sută de rapoarte foarte bine verificate”, i-a explicat el maiorului Donald Keyhoe. „Agenții au trecut cu vederea cele mai bune rapoarte. Oamenii de știință au văzut doar cincisprezece cazuri, iar oamenii de la CIA au încercat să le dezavueze și pe acelea. Fournet avea cazuri în care martori erau piloți militari de cea mai înaltă calitate sau piloți ai unor companii comerciale – până și oameni de știință... Știu că agenții de la CIA aplicau doar ordine, dar o dată sau de două ori am fost pe cale să explodez.”⁶

Dr. J. Allen Hynek, unul dintre consultanții grupului în domeniul astronomiei, a susținut, mulți ani mai târziu, că, deși era membru asociat al grupului, nu fusese invitat să participe la toate ședințele. „Iar, când am participat, am fost foarte nemulțumit, pentru că informația era examinată superficial”, s-a plâns el.⁷ Și totuși, Hynek și-a oferit fără rezerve serviciile programului de denigrare, după cum arată raportul final. Și nu e de mirare. Conform informațiilor mele,

pe lângă faptul că a fost consultant la Blue Book (și la alte proiecte înrudite⁸), dr. Hynek a fost mulți ani consultant al Biroului de Informații Științifice. Mai mult, el era perfect conștient de recuperarea vehiculelor și a cadavrelor extraterestre, după cum am aflat din două surse, și chiar i-a arătat fotografiile cu acestea unei persoane pe care o cunosc.

Dr. David Saunders, care a demisionat, scârbit, din Comitetul pentru OZN al Universității Statului Colorado, înființat de US Air Force la sfârșitul anilor 1960 pentru denigrarea subiectului, considera că raportul Grupului Robertson, așa cum fusese dat publicității, a fost o operație de mușamalizare, „concepută și executată cu dublul scop de a deruta spionajul străin și de a liniști propria noastră conștiință. Există precedente bine documentate ale folosirii unei metode de securizare în două sau chiar trei straturi...”⁹

Deși apărea ca „asociat” al grupului, Frederick C. Durant, ofițer numit de CIA, era secretar al grupului și se ocupa direct de membri și, de aceea, raportul Grupului Robertson este cunoscut îndeobște sub numele de Raportul Durant. „În fapt”, mi-a spus el, „niciunul dintre membrii grupului de lucru nu voia ca numele să-i fie asociat cu OZN-urile sau cu CIA, pentru că participarea lor era foarte secretă”.¹⁰

În octombrie 2004, am avut plăcerea să petrec o zi în compania acestui domn fermecător și foarte cultivat. Avea aproape 90 de ani, dar își păstrase acuitatea mentală nediminuată. El m-a întâmpinat cu căldură, glumind pe seama interesului meu pentru „farfuriile zburătoare”. Deoarece interesul meu față de obiectele zburătoare neidentificate este completat de un interes mai vechi față de orice a rămas neidentificat, am petrecut primele câteva ore discutând vesel despre cariera lui de pilot de încercare al Forțelor Navale, precum și de aceea de expert în proiectile și rachete.

De mult retras din Rezerva Forțelor Navale ale SUA (cu gradul de comandor), Durant își păstrase impresionanta memorie: mi-a numit toate avioanele pe care zburase vreodată, cum ar fi F4F-3 Wildcat („excelent avion”), F6F Hellcat și F4U Corsair („asta a fost preferatul meu – formidabilă

acelerație la decolare“). De asemenea, a fost ofițer de pistă, precum și pilot pe portavionul USS *Sable*. După ce a lucrat o perioadă la Stațiunea de testare pentru rachete aeriene a Forțelor Navale de la Dover, New Jersey, a fost transferat, în 1951, ca ofițer naval atașat la Biroul de Informații Științifice al CIA. „Am fost complet informat“, mi-a spus el. „Era o misiune destul de clară.“

Dar amintirile lui Durant au devenit dintr-odată vagi când am ajuns, în sfârșit, la temutul subiect al OZN. I-am cerut mai întâi să arunce puțină lumină asupra observării „rachete-lor-fantomă“ din 1946. Am presupus că, fiind expert în rachete și proiectile, trebuia să fi tras niște concluzii, deoarece în documentele Forțelor Navale și ale CIA se face referire clară la rachetele-fantomă. „Nu am niciun fel de amintire despre aceasta“, mi-a răspuns el, oarecum ezitând, deși a insinuat apoi că rachetele nu erau nici nemțești și nici rusești la origine.

L-am întrebat apoi despre memorandumul Top Secret din 1950 al guvernului canadian, proaspăt declassificat, care afirma că „această chestiune este cel mai secret subiect din guvernul Statelor Unite, un secret cu o clasificare mai înaltă chiar decât bomba cu hidrogen“ și că un mic grup, condus de dr. Vannevar Bush, fusese înființat pentru a se ocupa de problemă.

„Fițiuca aia exagerează mult“, a replicat el. „Nu am dat niciodată de așa ceva – nu eram în sistemul informațiilor pe atunci. Este, categoric, senzațional, dar, sincer, nu pot să fac legătura cu niciunul din subiectele pe care le-am abordat... l-am întâlnit pe dr. Vannevar Bush numai întâmplător.“

În final, am vrut să cunosc părerea lui Fred Durant despre afirmația făcută în 1960 de fostul director al CIA, contraamiralul Roscoe Hillenkoetter, că „mulți cetățeni sunt făcuți să creadă, *prin secretizare și ridiculizare*, că obiectele zburătoare necunoscute sunt o prostie“. „Cred că este corect“, a răspuns el, „dar numai pentru că prea multe «mărimi» au ajuns de râsul satului – trebuie să luăm în calcul «factorul de ridiculizare» – adică toată lumea este entuziasmată de un proiect,

sare să ancheteze problema și, când acolo, e o farsă... Timothy, îți spun sincer, dacă era ceva care să sară în ochi, aş fi aflat până la urmă. La Washington nu se poate păstra un secret..."¹¹

Escadrila 4602 Informații Aeriene

Escadrila 4602 Informații Aeriene (în engleză, AISS) avea specialiști antrenați pentru culegerea de date pe teren și pentru investigarea problemelor legate de interesele informaționale aeriene ale așa-numitei ZI (Zona din Interior) – în special obiecte zburătoare neidentificate (desemnate UFOB) – conform Regulamentului Forțelor Aeriene, articolul 200, paragraful 2 (vezi p. 275). Escadrila a fost înființată spre sfârșitul anilor 1940 și își avea sediul la Baza Aeriană Peterson din Colorado, lipit de clădirea Statului-Major al Comandamentului Apărării Aeriene. Escadrila era extrem de mobilă: aparatele erau afectate divizioanelor de apărare antiaeriană, iar detașamente ale escadrilei erau prezente în toate forțele de apărare.¹²

Cercetătorii Brian Skow și Terry Endres citează detalii ale capacităților escadrilei, conținute în regulament, articolul 24, paragraful 4 (ianuarie 1953). Membrii Escadrilei 4602 erau antrenați în „proceduri de culegere de informații generale, limbi străine (scris, vorbit), investigații de informații tehnice, fotografiere și interpretare foto și oricare alte activități necesare pentru îndeplinirea misiunii”. Unitatea avea și capacitatea de a efectua operații în zone izolate, în toate tipurile de climă și de teren. După cum subliniază Skow și Endres, programul de cooperare al escadrilei garanta ajutorul din partea oricărei categorii de forțe armate și din partea multor agenții guvernamentale și organizații civile, la nivel de stat sau local.¹³

Toate informațiile privind detectarea de OZN-uri urmau a fi raportate cu promptitudine, pe cale electrică, printre destinatari numărându-se comandantul Comandamentului

Apărării Aeriene și cel al Centrului de Informații Tehnice Aeriene, precum și directorul Serviciului de Informații de pe lângă Statul –Major al Forțelor Aeriene. În unele cazuri, rapoartele erau înaintate spre CIA și Agenția de Securitate Națională, deși nu există nicio menționare a acestora în Regulamentul Forțelor aeriene, articolul 200, paragraful 2, aceste informații limitându-se la cei care „trebuie să știe”. Sub titlul „Diseminarea faptelor”, regulamentul prevede:

Statul–Major al USAF va da publicității un rezumat al evaluării informației, care va informa publicul asupra acestui subiect. Ca răspuns la anchetele locale, este permisă informarea reprezentanților presei de știri în privința OZN atunci când obiectul a fost identificat categoric ca un obiect familiar... Pentru acele obiecte care nu pot fi explicate, se va da publicității numai faptul că Centrul de Informații Tehnice va analiza informația disponibilă, date fiind multe necunoscute existente.¹⁴

Disparițiile continuă

Într-o seară din iunie 1953, un avion de interceptie F-94C Starfire al Gărzii Aeriene Naționale a fost trimis să intercepteze un OZN la Baza Aeriană Otis de la Cape Cod, Massachusetts. Cele ce urmează sunt extrase dintr-un raport scris al plutonierului în retragere Clarence O. Dargie, care era staționat la vremea aceea la Otis:

„Chiar după lăsarea întinericului, un F-94C cu dispozitive electronice secrete la bord și-a luat zborul în direcția vest”, i-a spus Dargie investigatorului Raymond E. Fowler. „Echipajul era format din pilot, căpitanul Suggs, și ofițerul de la radar [R/O], locotenentul [Robert] Barkhoff. Conform depoziției pilotului, la scurt timp după decolare – la o altitudine de 500 m deasupra poligonului de tir al bazei –, motorul a încetat să mai funcționeze și întregul sistem electric s-a

defectat. Aparatul se înclina spre pământ într-un unghi tot mai abrupt, așa că pilotul a oprit motorul și i-a strigat R/O-ului să execute ejectarea“.

La acest tip de avion, secvența normală de ejectare cere ca mai întâi R/O să ejecteze suprastructura, trăgând de o manetă care activează încărcături explozive, apoi trăgând de o a doua manetă, care declanșează dispozitivul exploziv de sub scaun. Pilotul, auzind a doua explozie, care îi spune că R/O a părăsit avionul, poate să se ejecteze și el. Dar, în acest caz, pilotul s-a ejectat imediat după ce R/O a expulzat suprastructura cabinei, pentru că avionul coborâse deja la aproape 200 m, sub un unghi foarte mare, fiind cam la 3 secunde de impact.

Parașuta s-a deschis și a funcționat ca o frână, încetinind căderea pilotului și oprindu-i mișcarea înainte de a pune piciorul pe pământ. A aterizat în curtea unei case de lângă bază și proprietarul și-a dat seama că ceva era în neregulă când căpitanul Suggs și-a chemat operatorul radar prin radio: „Bob, unde te afli?“

Operatorul radar nu a putut fi găsit, iar pilotul a reușit cu greu să-l convingă pe stăpânul casei că avionul lui se prăbușise, pentru că omul era în spatele unei ferestre închise și nu auzise nimic. Avionul avariat ar fi trebuit să se afle undeva în apropierea locului de parașutare; dar nu era nicăieri. Faptul a determinat una dintre cele mai intense operații de căutare de care am auzit vreodată... Cape Cod a fost efectiv pieptănat, atât pe jos, cât și din aer, timp de trei luni de zile, fără succes.

„Având în vedere că pilotul a oprit motorul și că pilotul cobora sub un unghi abrupt la doar 200 m față de sol când s-a ejectat, putem spune că avionul nu s-a putut scufunda în ocean“, a continuat Dargie.

Avionul avea rezervorul plin și, chiar dacă nu ar fi explodat la impactul cu solul, ar fi lăsat la suprafață o pată întinsă de petrol... întregul eveniment a avut loc într-o zonă dens populată, la apogeul sezonului turistic. Dacă s-ar fi prăbușit în acea zonă, ar fi produs o bubuitură care ar fi fost auzită pe o rază de câteva mile. Dar nu s-a auzit nicio explozie... Din câte îmi amintesc, suprastructura transparentă a carlingii a fost găsită în poligonul de trageri al bazei, ceea ce ar arăta că întâmplarea a avut loc foarte aproape de aerodrom.

Ce a cauzat defectarea simultană și totală a motorului și a sistemelor electrice? Pilotul jură că luminile din carlingă, instrumentele, radioul și motorul au murit, pur și simplu, fără de veste... Unele dintre împrejurările existente în acest caz au fost clasificate secret și a trebuit să-mi orientez relatarea ocolindu-le. Aparat cu reacție de acest tip sunt trimise pentru interceptarea unor obiecte aeriene care nu corespund unei identifi-cări radar. Iar avionul a dispărut exact în timpul unei asemenea misiuni.¹⁵

Reporterul Bob Pratt a obținut o copie a raportului de investigare a accidentului din partea Bazei Aeriene Norton. „Se afirmă în raport că avionul ar fi atins 2 600 m, ar fi fost în aer 20 de minute, ar fi luat foc și ambii ocupanți s-ar fi ejectat, dar omul din scaunul din spate s-ar fi pierdut pur și simplu în mare. În plus, a refuzat să îmi dea depoziția pilotului... susținând că ar dăuna reputației acestuia.”¹⁶

La o dată nespecificată, posibil în 1953, radarul de la o bază a Forțelor Aeriene din Florida a prins un „blip” al unui OZN care făcea cercuri în jurul bazei. Au fost trimise spre a-l prelua trei aparate de interceptie.¹⁷ Leonard Stringfield relatează:

Reactoarele erau în ascensiune, în vreme ce OZN-ul își continua cercurile. Apoi, au ajuns la plafonul dorit și

obiectul s-a îndreptat spre ele. Avioanele au încercat să evite o ciocnire și s-au răspândit. Atunci, OZN-ul a urcat accelerat la o altitudine mai mare, lăsând jos avioanele de interceptie. Brusc și inexplicabil, avioanele au dispărut de pe ecranul radarului. Keyhoe a spus: „Parcă OZN-ul ar fi înghițit avioanele. După aceea, OZN-ul a făcut un viraj și a ieșit din raza radarului. Radarul avea o rază de acțiune de 300 km, dar nu mai era nici urmă nici de OZN, nici de avioane”.¹⁸

Într-o conversație din 1978 cu Bob Pratt, Donald Keyhoe a spus că auzise despre acest caz de la doi coloanei din Forțelor Aeriene și că intervievase separat doi martori oculari. Nu s-a descoperit nicio inadvertență în relatările lor.¹⁹

Stringfield citează un caz alarmant, care i-a fost relatat de un asistent al șefului unui echipaj care fusese detașat la Escadrila 64 Vânătoare și Interceptie de la Baza Aeriană Ernest Harmon din Newfoundland. Sursa, care deținea autorizații foarte înalte de secret, a spus că, în vara anului 1953, două avioane F-94 Starfire au fost trimise în aer atunci când o țintă necorelată a apărut pe ecranul radarului bazei. Motorul unuia dintre reactoare s-a oprit chiar de la decolare și aparatul s-a împotmolit într-unul din gardurile elastice de la capul pistei. „Al doilea avion cu reacție a decolat în regulă”, spune sursa, „iar, într-un minut, a dispărut în nori. Am auzit pilotul prin radio. Avea confirmare vizuală a OZN-ului. A spus că îl prinsese pe radarul lui de distanță mică. Ne-a dat altitudinea și viteza și apoi a zis că intra într-o ascensiune abruptă ca să-l urmărească.

Au fost ultimele lui cuvinte. Nicio cerere de ajutor, nimic. Îndată după aceea, mi-am dat seama că avionul cu reacție zbura fix în jos, în picaj. S-a zdrobit de un munte”. Un detașament special, trimis la locul prăbușirii, a trebuit să sape până la adâncimea de 13 m ca să recupereze toate resturile. Cazul a fost trecut sub tăcere și baza a intrat în stare de alertă, după cum a aflat Stringfield.²⁰

Triunghiul Marilor Lacuri

În după-amiaza zilei de 27 august 1953, John W. Wilson, pilotul unui F-86 Sabre care zbura deasupra părții sudice a lacului Michigan, a transmis o cerere de ajutor fragmentară de la altitudinea de 1 500 m. Mesajul se întrerupea în mijlocul unei propoziții. Un ziar a relatat a doua zi că echipele de căutare nu au dat de urma avionului sau a pilotului, în ciuda faptului că locotenentul Garrett, care pilota un alt F-86 cam la 150 m în urma lui Wilson, a fost martorul tragediei. „L-am auzit pe Wilson chemând baza, spunând că avea o situație de urgență și indicând că se va ejecta”, a spus Garrett. „Dar, chiar în timp ce vorbea, avionul s-a dezintegrat. Nu am văzut nicio parașută; cred că Wilson nu a părăsit carlinga.”²¹

Acesta este unul dintre cele câteva cazuri pe care le includ în cartea de față și care sunt citate în cartea lui Jay Gourley *The Great Lakes Triangle*²². Jay Gourley, aviator devenit ziarist, a făcut un studiu special privind misterioasele accidente și dispariții ale avioanelor și vaselor în zona Marilor Lacuri.

În după-amiaza zilei de 23 noiembrie 1953, un avion cu reacție F-89C Scorpion al Escadrilei 433 Intercepție și Vânătoare, găzduită de Baza Aeriană Truax, Wisconsin, s-a prăbușit într-o mlaștină adiacentă lacului Wingra, în suburbia numită Madison. Pilotul, căpitanul Glen E. Collins, și observatorul lui, locotenentul John W. Schmidt, au murit în acest accident. La prăbușire au fost martori foarte mulți oameni. „Câțiva martori au spus că o farfurie a zburat pe lângă avion, puțin înainte ca acesta să cadă în mlaștină”, i-a spus Frank Edwards, ziarist radio, maiorului Keyhoe.²³

În aceeași zi, în jurul orei 18:15, un controlor de interceptie la sol de la Comandamentul Apărării Aeriene a fost alertat de prezența pe ecranul radarului a unui obiect neidentificat și neprogramat, în apropiere de Soo Locks, Michigan. Un alt F-89C - #51-5853A, aparținând tot de Escadrila 433²⁶ - a fost trimis în misiune de interceptie de la Baza Aeriană Kinross. În carlingă se aflau pilotul, locotenent

Felix Moncla Jr., și observatorul lui, locotenentul R.R. Wilson, în scaunul din spate.

Pe măsură ce se apropiau de țintă cu viteza de 800 km/h, controlorul de la sol a remarcat că obiectul neidentificat și-a schimbat cursul. Au trecut nouă minute, timp în care aparatul F-89 a micșorat distanța, iar controlorul a spus că ar putea vedea în orice moment ținta. Brusc, cele două puncte de pe ecran s-au contopit într-unul singur, ca și cum s-ar fi ciocnit. Pentru o clipă, pe ecran a persistat un singur punct, apoi a dispărut și acela. Controlorul a marcat poziția și a trimis un mesaj de urgență la Serviciul Căutare/Salvare. Poate că Moncla și Wilson se ejectaseră la timp, poate că nu.

După o căutare aeriană și navală care a durat toată noaptea, nu s-a găsit nicio urmă de avion sau de piloți dispăruți. „Avionul a fost urmărit de radar până s-a contopit cu un obiect la aproximativ 100 km de Keweenaw Point, în nordul Michiganului“, au declarat scurt și concis Forțele Aeriene într-un comunicat de presă.^{25,26}

La 1 iulie 1954, puțin înainte de ora prânzului, un obiect aerian necunoscut a fost detectat deasupra statului New York de radarul Bazei Aeriene Griffiss. Un avion cu reacție F-94 Starfire a fost trimis să-l intercepteze. Pilotul a urcat în unghi abrupt spre țintă, fiind dirijat de observatorul radarului din scaunul din spate. „A apărut în fața lor o mașină sclipitoare, în formă de disc, care a început să se apropie“, relatează Keyhoe.

Dintr-odată, carlinga s-a umplut de o căldură ca de cuptor. Pilotul, abia respirând, a expulzat cupola cabinei. L-a văzut pe operatorul radar prin valul de căldură cum se ejecta. Buimăcit, fără să se gândească, s-a ejectat și el din avion. Aerul rece și șocul deschiderii parașutei l-au trezit. A privit îngrozit cum avionul se prăbușea chiar în centrul unui oraș. Aparatul F-94 a căzut uruind în Walesville, New York, izbind o clădire și izbucnind în flăcări. Apoi, rămășițele aprinse au lovit o mașină.

În dezastru, au murit patru persoane: un bărbat, soția sa și cei doi copii mici ai lor. Alți locuitori din Walesville au fost răniți, doi dintre ei grav. „Curând după ce pilotul a coborât, la marginea orașului, la locul faptei s-a prezentat un reporter“, continuă Keyhoe. „Încă pe jumătate amețit, pilotul i-a povestit despre acea căldură ciudată. Înainte să apuce să spună toată povestea, a sosit o mașină a Forțelor Aeriene. Pilotul și observatorul radar au fost conduși în grabă la Baza Aeriană Griffiss. Li s-a interzis să dea interviuri, iar, când articolul relatând strania căldură a apărut în ziar, Forțele Aeriene au negat pe loc totul. „Niciun mister“, a declarat Statul-Major: „simplă defecțiune de motor“.

În 1968, Keyhoe a aflat de la un ofițer al aviației militare americane că pilotul aparatului F-94 ar fi raportat un efect separat de căldură. „Ceva i-a întunecat mintea“, a spus ofițerul. „Nu-și amintea nici măcar că s-a ejectat. Dar totul a revenit la deschiderea parașutei... [Observatorul radar] a fost și el șocat, dar nu și-a pierdut cunoștința nicio clipă. Evident, el a părăsit avionul mai devreme decât pilotul.“²⁷ În *The Great Lakes Triangle*, Jay Gourley relatează un număr de cazuri în care piloții sau pasagerii ori și piloții, și pasagerii au suferit o pierdere similară de memorie.

Întrebat de Gourley despre dezastrul de la Walesville, distinsul autor dr. Jacques Valée (care dă ca dată 2 iulie 1954) a spus că pilot fusese locotenentul William E. Atkins, observator la radar fiind Henry Coudon. După ejectare, Atkins ar fi aterizat lângă Westmoreland, New York, iar Coudon, lângă Cary Corner, New York.²⁸

Jay Gourley citează o analiză statistică a dezastrelor aeriene din acea zonă, efectuată de un statistician de la Biroul Național pentru Securitatea Transporturilor, care a descoperit că în zona Marilor Lacuri au avut loc mai multe accidente stranie chiar decât în Triunghiul Bermudelor. La 23 august 1954, de pildă, pilotul unui bi-reactor CF-100 al Forțelor Regale Aeriene Canadiene (în engleză, RCAF) a fost obligat să se ejecteze lângă malul nordic al lacului Ontario pentru că, a spus el mai târziu, avionul nu mai putea fi controlat.

„Statul-Major al Apărării din Canada a refuzat în mod public să dezvăluie cauza accidentului“, scrie Gourley. „Cauza oficială este clasificată Secret. Am văzut acest dosar secret. El spune că oamenii de știință care au studiat cazul *nu au putut determina* ce a făcut avionul să devină de nestăpânit.“

La 27 septembrie 1960, un avion cu reacție CF-100 Canuck (#18469) al Forțelor Aeriene Regale Canadiene a decolat într-o misiune de rutină, urmat de un alt CF-100, la doar câțiva kilometri în urma lui. Deasupra lacului Ontario, condițiile atmosferice erau bune, cu nori cirrus mari și o vizibilitate excelentă. Cu toate acestea, când aparatul 18469 a intrat în norul cirrus, a dispărut instantaneu.

„Relatarea martorului ocular aflat în aer poate ridica semne de întrebare“, spune aviatorul Jay Gourley. „Dar în urma avionului rămâne un timp oarecare o dâră de condensare. Aceasta se termina, dar nu în mod normal. Dâra nu schimba altitudinea, nu era modificată de aerul mai uscat sau mai umed și nici nu se termina într-o explozie... Pur și simplu, ambele motoare păreau să se fi oprit simultan. [Dar] de ce pilotul nu ar fi raportat pur și simplu situația, după care s-ar fi ejectat?“

Gourley a văzut câteva documente secrete legate de acest eveniment. Cazul a rămas neexplicat. Nici avionul interceptor și nici echipajul nu au fost găsite vreodată.³⁰ Deși în zonă (aflată în interiorul Triunghiului Marilor Lacuri) nu s-au detectat obiecte neidentificate, asemănarea acestui caz cu multe alte dispariții de avioane la apariția unor OZN îi asigură includerea în acest capitol.

Alte evenimente aeriene

La 19 octombrie 1953, la miezul nopții, un avion DC-6 aparținând companiei American Airlines zbura spre Washington, DC. Un obiect necunoscut a apărut lângă el deasupra Barajului Conowingo, la nord de Baltimore, Maryland. Obiectul părea să se îndrepte direct spre avion. De

aceea, căpitanul J.L. Kidd a intrat în picaj. OZN-ul a trecut pe deasupra și a dispărut. Câțiva pasageri au fost aruncați pe intervalul dintre scaune. Căpitanul Kidd a cerut turnului de la Washington ambulanțe și doctori. OZN-ul era aproximativ la fel de mare cât DC-6 (30 m lungime, anvergură 35 m). Niciun alt avion nu se afla la mai puțin de 150 km de avionul de linie.³¹

Harold T. Wilkins citează o serie de accidente stranii petrecute cu avioanele comerciale care au decolat sau au aterizat la Newark, New Jersey, în 1953. „Pierderile de vieți omenești au fost atât de mari, încât autoritățile au închis aeroportul”, scrie el. „Nu au spus decât că, «dintr-o cauză necunoscută, avioanele au devenit brusc necontrolabile și s-au prăbușit». Este ciudat că «epuizarea combustibilului» a fost explicația oficială pentru prăbușirile sau aterizările forțate ale unor avioane britanice și americane în Anglia și Germania de Vest la 11 ianuarie 1954 și 16 decembrie 1953.” De asemenea, autorul atrage atenția că Forțele Aeriene Regale Daneze au reținut la sol toate aparatele cu reacție Thunderjet și Sabre după numeroase dezastre aeriene.³²

Clarence L. „Kelly” Johnson a fost unul dintre cei mai mari ingineri din domeniul aeronauticii din toate timpurile. El a fost cel care a supervizat crearea multora dintre celebrele aparate ale corporației Lockheed Aircraft, cum ar fi F-94 Starfire sau avionul-spion U-2. La 16 decembrie 1953, aproximativ la ora 17:00, Johnson și soția lui se aflau la ferma lor de lângă Agoura, California. Pe cer a apărut un obiect întunecat, de formă eliptică. Inițial, obiectul a rămas suspendat pe loc, apoi a început să se deplaseze într-o ascensiune accelerată. Părea foarte mare și foarte îndepărtat.

Întâmplător, la ora 16:58, echipajul de încercare al unui avion cvadrimotor de avertizare aeriană timpurie (în engleză, AEW), un WV-2, care zbura în zonă la altitudinea de 5 300 m, a zărit obiectul. În cabină se aflau Rudy Thoren și Roy Winner, asistați de Joseph F. Ware Jr. – toți piloți de vânătoare cu experiență –, alături de Charly Crugan, pilot veteran al companiei, și Philip A. Colman, principalul specialist în

aerodinamică al firmei Lockheed. Nu aveai cum să găsești o echipă mai calificată de martori.

„Thoren a întors avionul WV-2 puțin la dreapta, ca să se îndrepte spre obiect“, relatează investigatorul de OZN Joel Carpenter. „Cum părea să fie un avion foarte mare, de un tip necunoscut, dar a rămas pe loc și nu și-a schimbat forma cel puțin cinci minute (remarcați, exact asta a spus și Johnson, care a văzut un obiect staționar), ei au fost din ce în ce mai intrigati. În fine, Thoren a schimbat cursul și a zburat spre obiect cu 360 km/h. A zburat spre obiect o vreme, fără a reuși să se apropie... În câteva clipe, obiectul a părut să se îndrepte spre vest, îndepărtându-se în mare viteză, rămânând tot acest timp întunecat și dând impresia de soliditate, până a devenit un punct mititel.“

„Trebuie să declar că, de cel puțin cinci ani, cred cu tărie în posibilitatea existenței farfuriilor zburătoare“, a scris Kelly Johnson într-un raport trimis Centrului de Informații Tehnice Aeriene. „După ce am văzut acel obiect la 16 decembrie, sunt mai convins decât oricând că asemenea aparate există. Iar, de la acea dată, oameni cu înaltă calificare tehnică au început să creadă și ei...“³³

Bibliografie

1. Iahn, Tim, „The Iahn Interceptor Files“, în *UFO Magazine* (US), vol. 14, nr. 2, feb. 1999, pp. 44-7.
2. Blechman, Fred, „True Tales From the Fred Baron: Seeing UFOs!“, în *Airport Journals*, Centennial, Colorado, mai 2005.
3. Iahn, *op. cit.*
4. Scott, Irena, *Ohio UFOs (and many others)*, Greyden Press, Columbus, Ohio, 1997, pp. 98-9.
5. Durant, F.C., „Report of Meetings of Scientific Advisory Panel on Unidentified Flying Objects Convened by Office of Scientific Intelligence, CIA“ (Secret/Security Information), ianuarie 14-18, 1953.

6. Keyhoe, Major Donald E., *Aliens from Space: The Real Story of Unidentified Flying Objects*, Panther Books, St. Albans, 1975, p. 86.
7. Slate, B. Ann și Druffel, Ann, „UFOs and the CIA Cover-Up, în *UFO Report*, vol. 2, nr. 4, New York, 1975, p. 20.
8. Proiectele Saucer, Sign, Grudge și Blue Book au dat naștere unor proiecte mai mici, pe teme înrudite, ale căror lucrări nu au fost neapărat raportate la proiectul-părinte. Dintre acestea, amintim proiectele Golden Eagle, Henry, Stork și White Stork.
9. Saunders, dr. David R. și Harkins, R. Roger, *UFOs? Yes!: Where the Condon Committee Went Wrong*, Signet, New York, 1968, p. 105.
10. Scrisoare, 1 decembrie 2005.
11. Întrevedere personală, Raleigh, Carolina de Nord, 23 octombrie 2004.
12. Regulamentul Forțelor Aeriene, articolul 200, paragraful 2, „Informații: Raportarea unor Obiecte Zburătoare Neidentificate (Pe scurt, ObZN)“, Department of Air Force, Washington, 18 august 1954.
13. Skow, Brian și Endres, Terry, „The 4602nd Air Intelligence Service Squadron and UFOs“, în *International UFO Reporter*, vol. 20, nr. 5, iarna 1995, pp. 9-10.
14. Regulamentul Forțelor Aeriene, articol 200, paragraf 2.
15. Fowler, Raymond E., *UFOs: Interplanetary Visitors*, Exposition Banner, New Jericho, NY 11753, 1974, pp. 288-91.
16. Pratt, Bob, „Conversation with Major Donald Keyhoe“, www.bobpratt.org/keyhoe.html
17. *Ibid.*
18. Stringfield, *op. cit.*, pp. 143-4.
19. Pratt, *op. cit.*
20. Stringfield, Leonhard H., *Situation Red, The UFO Siege*, Doubleday, New York, 1977, p. 142.
21. *Chicago Tribune*, 28 aug. 1953.

22. Gourley, Jay, *The Great Lakes Triangle*, Fawcett, Greenwich, CT, 1977, p. 33.
23. Heath, Gord, „What Really Happened to Lt. Gene Moncla?“, în *UFOBC Quarterly*, vol. 8, nr. 1, iarna 2003, pp. 7-14, www.ufobc.ca
24. *Ibid.*
25. *Ibid.*
26. Keyhoe, Major Donald E., *The Flying Saucer Conspiracy*, Hutchinson, London, 1957, pp. 11-19.
27. Keyhoe, Major Donald, *Alien from Space: The Real Story of Unidentified Flying Objects*, Panther, UK, pp. 35-6.
28. Gourley, *op. cit.*, pp. 44-5.
29. *Ibid.*, p. 31.
30. *Ibid.*, pp. 44-5.
31. Keyhoe, *The Flying Saucer Conspiracy*, pp. 48-9.
32. Wilkins, Harold T., *Flying Saucers Uncensored*, Arco, London, 1956, pp. 136-7.
33. Carpenter, Joel, „The Lockheed UFO Case, 1953“, în *International UFO Reporter*, vol. 26, nr. 3, toamna 2001, pp. 3-9, 33.

DEPARTMENT OF DEFENSE
OFFICE OF PUBLIC INFORMATION
WASHINGTON 25, D. C.

26 January 1953

Henry Holt & Company
383 Madison Avenue
New York 17, N.Y.

Dear Sirs:

This will acknowledge your letter of recent date regarding a proposed book on "flying saucers" by Major Donald E. Keyhoe, U. S. Marine Corps, retired.

We in the Air Force recognize Major Keyhoe as a responsible, accurate reporter. His long association and cooperation with the Air Force, in our study of unidentified flying objects, qualifies him as a leading civilian authority on this investigation.

All the sighting reports and other information he listed have been cleared and made available to Major Keyhoe from Air Technical Intelligence records, at his request.

The Air Force, and its investigating agency, "Project Bluebook," are aware of Major Keyhoe's conclusion that the "Flying Saucers" are from another planet. The Air Force has never denied that this possibility exists. Some of the personnel believe that there may be some strange natural phenomena completely unknown to us, but that if the apparently controlled maneuvers reported by many competent observers are correct, then the only remaining explanation is the interplanetary answer.

Very Truly Yours

Albert M. Chapp
Albert M. Chapp
Air Force Press Desk

„Noi, cei de la Forțele Aeriene, recunoaștem că maiorul Keyhoe este un raportor responsabil și precis... Dacă manevrele aparent controlate raportate de mulți observatori calificați sunt reale, atunci unica explicație rămasă este cea a originii interplanetare.“ Scrisoare trimisă de un ofițer de presă al Forțelor Aeriene ca răspuns la editorul lui Keyhoe. (US Department of Defense)

Attachment 10

Brief Sworn Statement

by witness

I, ~~Raymond E. Fowler~~ do solemnly swear that during a special assignment with the U.S. Air Force on May 21, 1953, I assisted in the investigation of a crashed unknown object in the vicinity of Kingman, Arizona.

The object was constructed of an unfamiliar metal which resembled brushed aluminum. It had impacted 20 inches into the sand without any sign of structural damage. It was oval and about 30 feet in diameter. An entranceway hatch had been vertically lowered and opened. It was about 3½ feet high and 1½ feet wide. I was able to talk briefly with someone on the team who did look inside only briefly. He saw 2 swivel seats, an oval cabin, and a lot of instruments and displays.

A tent pitched near the object sheltered the dead remains of the only occupant of the craft. It was about 4 feet tall, dark brown complexion and had 2 eyes, 2 nostrils, 2 ears, and a small round mouth. It was clothed in a silvery metallic suit and wore a skull cap of the same type of material. It wore no face covering or helmet.

I certify that the above statement is true by affixing my signature to this document this day of June 7, 1973.

Signature : ~~Raymond E. Fowler~~

Date Signed : June 7, 1973

Witnessed by: ~~Raymond E. Fowler~~

Date Signed : June 7, 1973

Declarație legalizată semnată de Arthur Stansel, cunoscut ulterior și sub numele de „Fritz Werner“, ascultat în calitate de martor de investigatorul Raymond E. Fowler, mărturisind că Stansel asistase la cercetarea unui disc prăbușit lângă Kingman, Arizona, în mai 1953. Stansel a spus că el însuși, nu „cineva din echipă“, a privit de mai multe ori în interiorul aparatului. (Raymond E. Fowler)

November 1953 to November 1958

Employer: Wright Air Development Center, Aircraft Laboratory,
Wright-Patterson AFB, Ohio

Position: Supervisory Engineer

Duty Summary: As Chief of Alighting Devices for Aircraft Laboratory, had technical cognizance over all research, development, design, and testing of Air Force landing gear, skis, skids, cross-wind gear, and associated controls and instruments. Project conceiver and coordinator for Task Force SLIDE held in the Arctic Ocean, Greenland, and Minnesota. Primary accomplishments were in the area of organizing large task forces of military, civilian, and contractor personnel for projects whose annual costs averaged \$700 million.

June 1949 to November 1953

Employer: Air Material Command, Installations Division,
Wright-Patterson AFB, Ohio

Position: Mechanical Engineer

Duty Summary: Performed engineering design of Air Force engine test cells. Also performed research and development of techniques for determining blast effects on buildings and structures. Was Project Engineer for Air Force Buildings and Structures portion of Operation Upshot/Knothole held at the Atomic Proving Ground, Nevada.

PUBLICATIONS

"Dynamometer vs Propeller Loading for Engine Testing," AMC, 1953

"Design Aspects of Space Vehicles" (Co-Author), WADC, 1956

"A Digitized Control System for Minuteman Missile," Curtiss-Wright, 1961

"AN/USQ-28 Photo Navigation Viewfinder Simulator," Autometric Corporation, 1962

Pagină din CV-ul lui Arthur Stansel, cu lista locurilor de muncă din perioada în chestiune. Pe lângă lucrările citate aici, el este autorul multor altora. În 1973, când a semnat declarația legalizată, el lucra ca manager de programe aerospațiale la Compania Raytheon (Divizia Echipamente). (Raymond E. Fowler)

THE WHITE HOUSE
WASHINGTON

July 13, 1953

TOP SECRET
Security Information

file

MEMORANDUM FOR GENERAL TWINING

The President expects you to attend the Extraordinary Meeting of the National Security Council in the Broadcast Room of the White House, Thursday, July 16, at 9:00 A.M. The program will be explained in detail at the meeting. It is advisable not to plan any other engagements before 6:00 P.M. on that day.

Due to the nature of the Meeting, it is necessary to take special security precautions and to maintain absolute secrecy regarding participation in, as well as the substance of, the Meeting. It is requested that you enter the White House grounds via the Southeast Entrance not later than 8:45 A.M. and descend from your car at the South (Diplomatic) Entrance of the Mansion. Your car should be discharged and not wait anywhere in the vicinity of the White House.

The President expects you to lunch with him at the White House at 12:30 P.M.

In order to avoid communication on this subject, it is understood that in the absence of contrary word your concurrence in the above arrangements is assumed.

Robert Cutler
ROBERT CUTLER
Special Assistant
to the President

EYES ONLY

TOP SECRET
Security Information

Un memorandum Top Secret până astăzi, trimis de Casa Albă generalului Nathan Twining în iulie 1953, legat probabil de o ședință a grupului MJ-12. (*The National Archives, Washington*)

July 14, 1954

~~TOP SECRET RESTRICTED~~
~~SECURITY INFORMATION~~

MEMORANDUM FOR GENERAL TWINING

SUBJECT: NSC/MJ-12 Special Studies Project

The President has decided that the MJ-12 SSP briefing should take place during the already scheduled White House meeting of July 16, rather than following it as previously intended. More precise arrangements will be explained to you upon arrival. Please alter your plans accordingly.

Your concurrence in the above change of arrangements is assumed.

ROBERT CUTLER
Special Assistant
to the President

Full-File
Authority AND 85703
of 9 D/TM Date 1/12/87

COPY

from
NATIONAL ARCHIVES
Group No. 84 341 Records of the Headquarters United
States Air Force

Memorandum către generalul Twining relatând o ședință a grupului MJ-12. (*The National Archives, Washington*)

INTELLIGENCE

Unidentified Flying Objects Reporting (Short Title: UFOB)

	Paragraph
Purpose and Scope.....	1
Definitions.....	2
Objective.....	3
Responsibility.....	4
Guidance.....	5
ZI Collection.....	6
Reporting.....	7
Evidence.....	8
Release of Facts.....	9

1. **Purpose and Scope.** This Regulation establishes procedures for reporting information and evidence pertaining to unidentified flying objects and sets forth the responsibility of Air Force activities in this regard. It applies to all Air Force activities.

2. Definitions:

a. **Unidentified Flying Objects (UFOB)**—Relates to any airborne object which by performance, aerodynamic characteristics, or unusual features does not conform to any presently known aircraft or missile type, or which cannot be positively identified as a familiar object.

b. **Familiar Objects**—Include balloons, astronomical bodies, birds, and so forth.

3. **Objectives.** Air Force interest in unidentified flying objects is twofold: First as a possible threat to the security of the United States and its forces, and secondly, to determine technical aspects involved.

a. **Air Defense.** To date, the flying objects reported have imposed no threat to the security of the United States and its Possessions. However, the possibility that new air vehicles, hostile aircraft or missiles may first be regarded as flying objects by the initial observer is real. This requires that sightings be reported rapidly and as completely as information permits.

b. **Technical.** Analysis thus far has failed to provide a satisfactory explanation for a number of sightings reported. The Air Force will continue to collect and analyze reports until all sightings can be satisfactorily explained, bearing in mind that:

- (1) To measure scientific advances, the Air Force must be informed on experimentation and development of new air vehicles.

- (2) The possibility exists that an air vehicle of revolutionary configuration may be developed.

- (3) The reporting of all pertinent factors will have a direct bearing on the success of the technical analysis.

4. Responsibility:

a. **Reporting.** Commanders of Air Force activities will report all information and evidence that may come to their attention, including that received from adjacent commands of the other services and from civilians.

b. **Investigation.** Air Defense Command will conduct all field investigations within the ZI, to determine the identity of any UFOB.

c. **Analysis.** The Air Technical Intelligence Center (ATIC), Wright-Patterson Air Force Base, Ohio, will analyze and evaluate: All information and evidence reported within the ZI after the Air Defense Command has exhausted all efforts to identify the UFOB; and all information and evidence collected in overseas areas.

d. **Cooperation.** All activities will cooperate with Air Defense Command representatives to insure the economical and prompt success of an investigation, including the furnishing of air and ground transportation, when feasible.

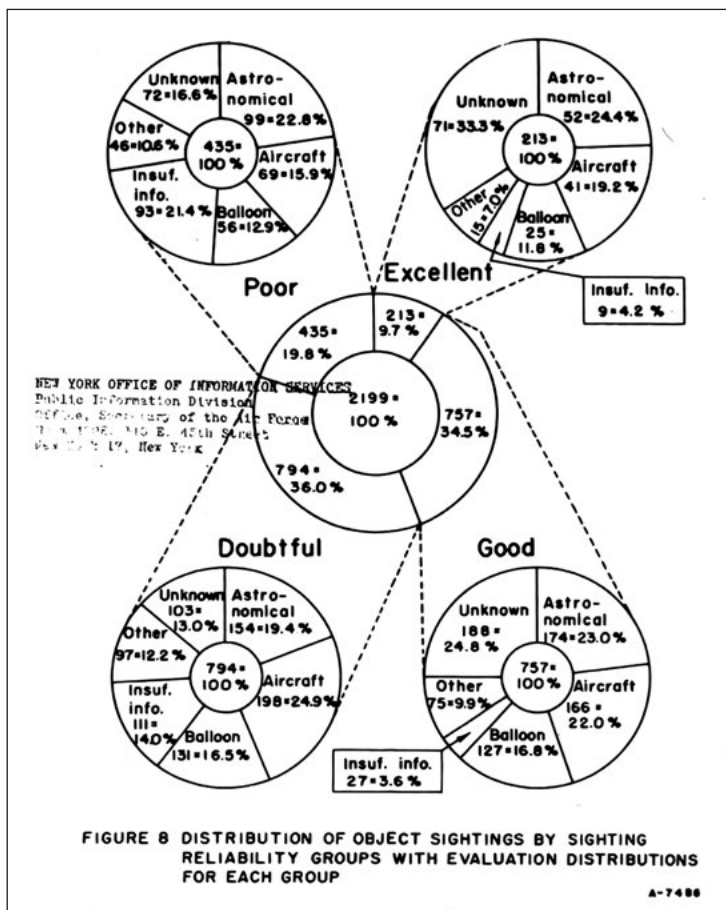
5. **Guidance.** The thoroughness and quality of a report or investigation into incidents of unidentified flying objects are limited only by the resourcefulness and imagination of the person responsible for preparing the report. Guidance set forth below is based on experience and has been found helpful in evaluating incidents:

a. **Theodolite measurements** of changes of azimuth and elevation and angular size.

b. **Interception, identification, or air search**

*This Regulation supersedes AFR 200-2, 26 August 1953, including Change 200-2A, 2 November 1953.

Pagină din Raportul Special nr. 14 al Proiectului Blue Book (5 mai 1955). Remarcați numărul sporit de observații „necunoscute” categorisite de asemenea la „bune” și „excelente” din punctul de vedere al coeficientului de siguranță, în contradicție cu poziția oficială a US Air Force (*US Air Force*).

Capitolul 14

Puteri speciale

La începutul anului 1954, piloții de linie din SUA care au văzut OZN-uri au devenit ținta unor restricții militare, expuse în JANAP (publicația comună a forțelor terestre, aeriene și navale), promulgate de Comitetul Reunit al Șefilor de State-Majore. Piloții pot primi până la 10 ani de închisoare și/sau amenzi de 10 000 de dolari dacă discută despre ceea ce au observat în public sau în mass-media. Aceste restricții au fost anunțate în premieră în cadrul unei conferințe care a reunit reprezentanți ai companiilor aeriene și ofițeri de informații din Serviciul de Transport Aerian Militar (în engleză, MATS/Military Air Transport Service) la Los Angeles, pe 17 februarie 1954.¹ MATS, care s-a transformat între timp în MAC/Military Airlift Command, este principalul comandament al aviației militare americane ce se ocupă de relația cu aviația comercială civilă.

Subiectul publicației JANAP 146 a fost „Instrucțiuni de comunicare pentru raportarea de observații informaționale vitale“, pe scurt, în engleză, CIRVIS. Obiectele zburătoare neidentificate sunt enumerate separat de avioane și rachete. Citând legile spionajului, ordinul afirmă că „sunt cu desăvârșire interzise transmiterea și dezvăluirea neautorizată a conținutului rapoartelor CIRVIS, sub orice formă“.² Deși foarte puțini piloți civili au fost afectați negativ de aceste reguli, companiile aeriene au descurajat public orice dezvăluire a unor incidente, uneori amenințând piloții cu concedierea.

Dar întâlnirile aeriene îngrijorătoare au continuat. Cele mai multe au implicat avioane militare. L. Fletcher Prouty, colonel

în retragere din Forțele Aeriene, este distinsul autor al câtorva lucrări de mare anvergură pe teme de informații. Pilot în cel de-al Doilea Război Mondial, el și-a petrecut ultimele nouă luni de serviciu activ la Pentagon, ca ofițer de concentrare a comunicațiilor, mai întâi pentru Forțele Aeriene, apoi pentru întregul Departament al Apărării și pentru CIA (operații clandestine). A fost de asemenea unul dintre cei cinci ofițeri din Forțele Aeriene care au înființat NORAD (Comandamentul Apărării Aerospațiale a Americii de Nord). L-am intervievat la Washington în 1994.

Pe când comanda o escadrilă de transport greu la Tokyo, în anii 1953-1954, Prouty a primit un mesaj ciudat de la Pentagon:

Echipajul nostru acoperea aproape o jumătate de glob, zilnic, dus-întors. Într-o zi, am primit o telegramă oficială de la Statul-Major al Forțelor Aeriene - telegramă Top Secret, „doar pentru ochii mei“ - dacă vreodată unul dintre membrii echipajului meu vede ceva ce nu recunoaște sau nu poate explica - în timpul zborului -, este obligat să-mi raporteze mie direct și eu trebuie să le iau declarații sub jurământ și să pun declarațiile într-un plic și să le trimit la un anumit birou de la Pentagon... diverși comandanți din posturi importante au primit același ordin. S-a primit ordinul peste tot în lume.

Într-o zi, peste cam șase-șapte luni, vine la mine un echipaj. Făcuseră un zbor din Hawaii la Tokyo, care pe vremea aceea dura 24 de ore, cu o escală în insula Midway, pentru umplerea rezervorului. Și, între Midway și Tokyo, au văzut ceva. Așadar, vine la mine comandantul [și] cu el era tot echipajul de 12 oameni, toți stăteau în spatele lui. El mi-a zis: „Am văzut toți cei de față lucrul ăla noaptea trecută și a rămas mult timp pe cer; a stat acolo, a zburat cu noi, apoi s-a dus“. Imediat i-am retezat-o: „Stop!“ I-am băgat pe toți în douăsprezece camere separate din cazarmă. Am pus la ușa

fiecăruia un polițist militar, am dus un magnetofon în fiecare cameră și fiecare dintre ei a fost obligat să răspundă la întrebări *după* ce și-a istorisit întâmplarea. Am făcut totul pachet și am trimis bocceaua la Washington – și după aceea nu am mai auzit niciodată de ea.

Colonelul Prouty mi-a spus că, pe lângă echipaj, toți cei 60 de pasageri văzuseră un obiect mare, necunoscut, care a zburat foarte aproape de aparatul lor de transport C-54 timp de *peste o oră*, la altitudinea de 3 000 m.

Un incident Top Secret și mai înfricoșător a implicat un avion de transport al Forțelor Aeriene care efectua un zbor de noapte între Hawaii și Japonia, în 1958. „Fără nicio avertizare, un fulger orbitor, ca o explozie, lângă avion“, relatează maiorul Donald Keyhoe. „Apoi, radarul avionului a detectat un OZN care zbura cu exact aceeași viteză ca avionul. Căpitanul a lansat o rachetă de avertizare, răspunsul fiind o flacără roșie, urmată de o a doua explozie, verde-albastră, după care o ultimă flacără, roșie.“ Keyhoe continuă:

Nu s-au produs niciun fel de pagube, OZN-ul a ieșit din raza radarului, dar echipajul, alarmat, a rămas de veghe tot restul nopții. Într-o copie exactă a minutei de la ședința de analiză de la Serviciul de Informații al Forțelor Aeriene, pe care am primit-o în mare secret de la o sursă din Forțele Aeriene, căpitanul a spus că era convins că „s-a tras“ în ei. Ofițerul de informații care a condus ședința, un colonel, a adăugat încă o declarație rău prevestitoare: „Întregul echipaj... era conștient că au existat mai multe incidente în care multe avioane de transport ale Forțelor Aeriene au dispărut în zbor între... și... Echipajul credea că întâmplarea lor avea legătură cu disparițiile anterioare“. Câteva avioane ale Forțelor Aeriene dispăruseră între Guam și Japonia, iar cuvintele acoperite de cerneală erau numele locurilor cu pricina.⁴

Leonard Stringfield a aflat în 1955 despre un alt incident tulburător de la un maior din Forțele Aeriene. Incidentul ar fi avut loc în perioada de care ne ocupăm acum. „Nu pot să-ți dau toate detaliile“, a început maiorul, „dar un caz m-a speriat rău de tot. Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu da nimănui numele meu!“

Acest caz s-a petrecut în Islanda, când eram staționat acolo cu Forțele Aeriene. A început când un radar a detectat două OZN-uri apropiindu-se cu mare viteză de baza noastră. Aveam în regiune un avion de vânătoare cu reacție aflat într-o misiune de patrulare de rutină, pe care turnul l-a trimis la interceptie. Am auzit prin radio cum pilotul confirma OZN-ul, după care am pierdut legătura. Apoi, am văzut avionul plonjând în apă. Apa era puțin adâncă, așa că am recuperat și rămășițele aparatului, și cadavrele celor doi aviatori. Nu am putut explica prăbușirea. De fapt, au fost mai multe lucruri pe care nu le-am putut explica. Oricum, dosarul a fost închis când adjutantul a anunțat rudele cele mai apropiate că ofițerii au murit în timpul *unei misiuni de antrenament de rutină...*⁵

Un avion militar de transport R7V-1 Super Constellation cu patru motoare, având la bord 42 de pasageri, a dispărut în mod misterios în zbor de la baza proprie, Stația Navală Patuxent River, din Maryland, spre Lajes, în Insulele Azore, la 30 octombrie 1954. În cartea lui *Into the Bermuda Triangle*, Gian J. Quasar, pilot și autoritate în domeniu, spune că avionul a emis mesaje de rutină până când a zburat peste Bermude. După aceea, nu s-a mai auzit nimic.

O căutare asiduă nu a descoperit nici cadavre și nici măcar o singură bucată de avion. Deși nu există vreo dovadă care să lege dezastrul de activități ostile ale OZN-urilor, sunt convins că dispariția a sute de avioane și nave în Triunghiul Bermudelor - ca și în Triunghiul Marilor Lacuri și în diverse alte locuri din toată lumea - este cu adevărat legată de

asemenea activități. Prezint mai jos concluzia Comisiei de anchetă a Forțelor Navale.

În opinia acestei comisii, aparatul R7V-1, BuNo [numărul dat de Biroul de Aeronautică] 128441 a întâlnit o forță bruscă și violentă, care a făcut ca avionul să-și piardă portanța și prin urmare a ieșit de sub orice posibilitate umană de control. Forța care a afectat avionul nu este cunoscută...⁶

„Duceți-ne la liderul vostru“

Sunt întrebat adesea de ce extratereștrii nu se adresează liderilor noștri? Ei bine, se pare că au făcut-o.

Există zvonuri foarte persistente conform cărora, la 20 februarie 1954, președintele Dwight D. Eisenhower a comis o escapadă în timpul unei vacanțe la Palm Springs, pentru o întâlnire cu extratereștrii la baza ultrasecretă a Forțelor Aeriene Edwards (care pe vremea aceea se numea Muroc) din California. Desmond Leslie, fost pilot în aviația militară britanică și coautor al uneia dintre primele cărți din domeniu, a aflat de la un ofițer din Forțele Aeriene ale SUA că un disc cu diametrul de aproximativ 30 m aterizase pe pista bazei într-o anumită zi. Oamenilor care se întorceau din permisie li s-a interzis brusc să mai intre în cazarmă. Discul ar fi fost parcat sub gardă în Hangarul 27, iar Eisenhower a fost adus să-l vadă.⁷ Există indicii conform cărora în ziua aceea chiar s-a întâmplat ceva ieșit din comun.

Gabriel Green, cercetător american, a discutat cu un ofițer care susține că a fost martor la sosirea discului la Muroc. „La vremea aceea, exersam la poligonul de tir, sub comanda unui general“, a spus ofițerul. „Trăgeam spre mai multe ținte, când, brusc, deasupra capului nostru au trecut cinci OZN-uri. Generalul a ordonat ca bateriile să deschidă focul împotriva navelor. Ne-am executat, dar focul nu a afectat niciuna dintre ele. Am încetat focul și am văzut apoi OZN-urile aterizând

lângă unul dintre hangarele mari ale bazei.“ Alți doi martori, Don Johnson și Paul Umbrello, susțin și ei că au fost martori la sosirea uneia dintre navele în formă de disc lângă Muroc, în seara de 20 februarie.⁸

Lordul Clancarty, cunoscut mai mult sub numele de Brinsley Le Poer Trench, unul dintre primii care au scris despre OZN, a discutat cu un pilot de încercare al aviației militare americane, colonel în retragere, care a susținut că fusese de față la Muroc în timpul vizitei lui Eisenhower. „Pilotul spune că a fost unul dintre cei șase martori ai întâlnirii“, i-a spus lordul Clancarty unui reporter. „Au aterizat la bază cinci nave extraterestre. Două erau în formă de trabuc, iar trei în formă de farfurie. Extraterestrii aduceau a oameni, dar nu prea mult“, a spus el, adăugând că aveau aceleași proporții ca oamenii și puteau respira atmosfera noastră. Nu au spus de unde veneau. Extraterestrii vorbeau englezește și se presupune că l-au informat pe președinte că doreau să inițieze „un program de educare“ pentru oamenii de pe Pământ, pentru ca omenirea să devină mai conștientă de prezența lor aici.⁹

Eisenhower, enervat, le-a spus că nu credea că lumea era pregătită și că o asemenea dezvăluire ar fi creat o situație foarte dificilă pentru toți. După spusele pilotului de încercare, extraterestrii au părut să înțeleagă. Ei au arătat că vor continua să aibă contacte izolate cu oamenii. A urmat o demonstrație a capacității lor de a contracara gravitația și de a-și face nava invizibilă. „Acest lucru l-a tulburat foarte tare pe președinte“, a spus pilotul, „pentru că atunci niciunul dintre noi nu-i mai putea vedea, deși știam că erau acolo“.¹⁰

Printre celelalte persoane prezente s-au numărat Franklin Allen de la Trustul de Presă Hearst, cardinalul James MacIntyre, episcop și șef al Bisericii Catolice din Los Angeles, și Edwin Nourse de la Brookings Institution (care fusese consilierul financiar al președintelui Truman).¹¹ Se spune că numai verificarea de securitate a celor prezenți ar fi durat cam șase ore.¹²

Oricare ar fi adevărul, Eisenhower, care se aflase în compania prietenului lui Paul Roy Helms la Smoke Tree Ranch din

Palm Springs, oficial pentru o partidă de golf, a „dispărut“ patru ore în ziua de 20 februarie, producând haos când nu s-a prezentat la o conferință de presă. Explicația oficială? Lui Eisenhower îi căzuse o plombă și fusese nevoit să se ducă la unul din dentiștii locali. Nu a apărut niciodată vreo dovadă (de pildă, în înregistrările Casei Albe) conform căreia chiar ar fi fost la dentist.¹³

Am aflat dintr-o sursă de încredere că, la un timp oarecare după incidentul Eisenhower, doi oameni de știință au fost duși cu jeepul la o întâlnire cu extraterestrii „undevea în deșert“. Un prieten al sursei mele a călătorit pe „locul mortului“ în jeep cu această ocazie, împreună cu camaradul lui. La punctul de întâlnire aterizase un disc; oamenii de știință au intrat în navă. Se spune că a urmat o discuție de câteva ore pe teme de „transfer de tehnologie“. La vremea aceea, prietenul sursei mele lucra în cadrul unui mic detașament și avea legitimație secretă de tip Alpha. Mai târziu, a devenit ofițer al CIA.

Nu îmi sunt accesibile alte detalii. Totuși, informația se coroborează cu ceea ce am aflat din alte surse: începând din anii 1940, s-au stabilit comunicații cu un grup de elită din forțele armate americane și din specialiști în informații științifice și a avut loc un transfer tehnologic. Faptul că ulterior s-a aranjat o întâlnire cu președintele Statelor Unite este, după părerea mea, cât se poate de firesc, dată fiind situația nucleară foarte periculoasă de pe Pământ.

Altă întâlnire cu extraterestrii, tot din 1954, a fost relatată de Sir Peter Horsley, mareșal al aerului, fost pilot, care zburase în timpul și după cel de-al Doilea Război Mondial pe numeroase tipuri de avioane (cum ar fi Mosquito, Spitfire, Meteor, Hunter, Lightning și Vulcan). Sir Peter a fost locțiitor al comandantului Comandamentului de lovire al aviației militare britanice, a petrecut șapte ani în serviciul Majestății Sale regina și a prințului regent Philip, duce de Edinburgh, ca ofițer al palatului. În această ultimă perioadă, Sir Peter a avut o experiență care a produs un efect serios asupra lui: o întâlnire de două ore cu o ființă umană care părea a fi de

origine extraterestră, după cum aflăm din autobiografia lui, *Sounds From Another Room*¹⁴, pe care am prezentat-o pe larg în cartea mea *Alien Base*.

Sir Peter împărtășea interesul pentru misterul OZN cu un alt mareșal-șef al aerului, Sir Arthur Barratt, care i-a prezentat un prieten din Armata de Uscat britanică, un anumit general Martin, care credea că extraterestrii încercau să ne avertizeze asupra pericolelor unui război nuclear. Într-o zi din 1954, Martin l-a invitat pe Sir Peter să se întâlnească în seara aceea cu o anumită „doamnă Markham” în apartamentul acesteia din Chelsea. Martin nu a participat la întâlnire. Acolo, într-o cameră slab iluminată, lui Sir Peter i-a fost prezentat un misterios „domn Janus”.¹⁵

„Fără niciun fel de pregătire”, scrie Sir Peter, „domnul Janus s-a aruncat direct în subiect, cerându-mi să-i spun tot ce știam despre farfuriile zburătoare... La sfârșit, l-am întrebat pe Janus care era scopul lui. Mi-a răspuns simplu: «Aș dori să-l întâlnesc pe ducele de Edinburgh»”. Luat oarecum pe nepusă masă, Sir Peter a răspuns că nu avea să fie ușor. „Eram pe cale să adaug că în special din motive de securitate, dar m-am răzgândit... și aici au început lucrurile bizare: omul avea o extraordinară capacitate de a-mi citi gândurile.” Întrebat de ce voia să se întâlnească cu prințul Philip, Janus a răspuns: „[El] este un bărbat cu viziune amplă... care crede cu tărie într-o relație adecvată între om și natură, ce se va dovedi de o mare importanță în viitoarea armonie galactică”.

Janus a început prin a sublinia că omul „se zbate să se rupă de legătura pământească și să călătorească spre Lună și spre planetele îndepărtate”:

În călătoriile sale prin univers, omul s-ar putea să găsească nenumărate centre de cultură, mult mai vechi decât cultura lui... El va descoperi o imensă diversitate de experiențe, infinit mai bulversante și mai frumoase decât și-ar fi putut închipui: o varietate infinită de agenții și forțe încă necunoscute... până și alte univer-

suri, cu formule diferite ale timpului și spațiului... Dacă va invada spațiul pentru câștiguri materiale și glorie personală, omul nu va câștiga nimic.

„Pentru moment, Pământul trece printr-o epocă întunecată“, a continuat Janus. „Posesiunile materiale contează mai mult decât sufletul Omului.“

Ca un copil, Omul este preocupat de jucăriile lui tehnologice, despre care crede că îi vor aduce bogăție și fericire. Aceasta arată cât de superficială este cultura lui și denotă o neglijare plină de dispreț pentru natură. În goana lui lăcomă spre mașini tot mai complexe, Omul este dispus să sacrifice aproape orice – mediul lui natural, animalele și chiar și frații lui, oamenii. Spectrul îngrozitor al distrugerii propriiei sale lumi cu greu îl determină să se abată de la acest plonjon cu capul înainte.

Janus a continuat cu o cosmogonie – originile vieții în univers – referindu-se la așa-numitul „Big Bang“ ca fiind „teoria general acceptată“ a unui univers în continuă expansiune, care „și-a avut originile într-o uriașă explozie a unei zone imense cu gaz de mare densitate, care conținea toate elementele necesare vieții și materiei“:

Dacă acceptați teoria unui univers în expansiune, acceptați că există un ocean de galaxii cu sisteme solare și planetare similare cu ale noastre. Date fiind legile probabilității, trebuie să existe în univers milioane de planete care susțin viața, iar, în propria noastră galaxie, mii de planete care susțin o viață mult mai avansată decât cea de pe Pământ...

Pământul este o planetă tânără, Soarele este o mamă tânără... închipuiți-vă un sistem solar galactic undeva în spațiu, cu condiții similare cu cele de pe Pământ, cu excepția faptului că Soarele lui este în toamna vieții.

Dacă locuitorii săi au supraviețuit războiului și invaziilor din afară, este imposibil să ne închipuim cât de avansați au devenit în supertehnologii și în cultură...

Janus ne-a prezis corect propriile noastre progrese tehnologice, spunând că, „poate în douăzeci de ani, rachetele pilotate vor fi un lucru obișnuit pe Pământ, iar planeta va fi înconjurată de sateliți de toate tipurile și mărimile” și că vor avea loc „un mare salt în miniaturizarea întregii noastre tehnologii, progrese în dirijarea navigației și în comunicațiile la mari distanțe”.

Atunci, de ce vin extratereștrii aici? „Răspunsul este că acest trafic este doar un mic ocol de la uriașele autostrăzi din univers”, a explicat Janus. „La urma urmei, Pământul este un colț neumblat al galaxiei, locuit de oameni pe jumătate civilizați, periculoși până și pentru vecinii lor...”

Cele mai multe dintre aceste vehicule sunt sonde spațiale de supraveghere, controlate de roboți. Unele sunt pilotate pentru controlarea programului în ansamblu și pentru a avea siguranța că sondele nu aterizează și nu se prăbușesc accidental. De asemenea, trebuie ca ele să aibă grijă ca dovezile existenței lor să fie secrete pentru cei mai mulți oameni de pe Pământ... principiul de bază al explorării responsabile a spațiului fiind să nu se intervină în dezvoltarea firească și în ordinea vieții universului, așa cum nu se tulbură și nu se distruge un furnicar sau un stup de albine...

Va trebui să deveniți mult mai maturi și să învățați cum să vă comportați pe propria voastră planetă, dacă n-o s-o aruncați în aer chiar voi înșivă înainte să deveniți capabili de zboruri galactice.

„Din vremuri imemorabile”, a continuat Janus, „există povești despre nave care vin din cer și aduc vizitatori străni

cu ele. Observatorii vin în mijlocul vostru și fac contacte pe o bază extrem de selectivă, atunci când consideră că asemenea contacte nu-i fac rău celeilalte părți“.

Acești observatori studiază de mult timp Pământul. Posedă o avansată știință medicală, pe care o folosesc cu un echipament intern potrivit, astfel încât organismele lor să funcționeze normal până când pleacă. Nu este greu să obții tipul potrivit de haine și mijloacele pentru a te deplasa în voie... Sunteți foarte departe de călătoriile spațiale îndepărtate și, de aceea, asemenea contacte nu vor fi foarte frecvente și trebuie să fie efectuate în cea mai mare taină... Observatorii au puteri mentale foarte dezvoltate, inclusiv extrasenzoriale, cum ar fi cititul gândurilor, hipnoza și capacitatea de a utiliza diverse dimensiuni... bazându-se exclusiv pe puterile lor speciale pentru a avea grijă de ei înșiși.

„Ce era Janus?“, și-a pus Sir Peter întrebarea după întâlnire. „Făcea oare parte dintr-o mașinațiune foarte bine elaborată... era un profet plin de imaginație al viitorului sau era chiar ceea ce el însuși insinuase - un observator?“

Sir Peter a scris un raport descriind cuvânt cu cuvânt întâlnirea, pe care l-a predat generalului-locotenent Sir Frederick Browning, poreclit „Băiatul“, trezorierul prințului Philip. El nu i-a mai văzut niciodată pe generalul Martin, pe doamna Marksham sau pe Janus.¹⁶

La prima mea întrevedere cu Sir Peter, i-am pus întrebări detaliate asupra domnului Janus. „Îmi este cumva greu să-ți ofer o descriere“, a început el. „Cel mai straniu este că nu mi-a lăsat nicio impresie de durată. Aparent, se adapta perfect la mediul înconjurător. Dacă mi-a lăsat o impresie, este aceea a unei voci liniștite, de o înaltă calitate. Arăta între 45 și 50 de ani și purta costum și cravată. Era absolut normal din toate punctele de vedere, doar că părea să rezoneze cumva cu mintea mea și prelua treptat controlul

conversației... Sfârșitul întrevederii mă găsea întotdeauna foarte tulburat.“

„Care a fost răspunsul Palatului Buckingham?“ am întrebat eu.

„Michael Parker, secretarul particular al prințului Philip, a considerat că era vorba de o glumă“, mi-a răspuns el. „Dar prințul Philip este lipsit de prejudecăți.“¹⁷

La a doua și ultima mea întrevedere cu Sir Peter Horsley, acasă la el, în anul 2000, mi-a dezvăluit că, pe lângă faptul că a fost tulburat atunci când a înțeles că Janus îi citea gândurile, a fost și mai tulburat de faptul că acest om extraordinar „cunoștea toate secretele nucleare ale Marii Britanii“.¹⁸

În timpul întrunirii din 7 octombrie 1955 cu primarul Achille Lauro, la Napoli, generalul Douglas MacArthur, celebrul comandant al Armatei de Uscat în cel de-al Doilea Război Mondial, a emis următoarele comentarii extraordinare în privința viitorului războiului pe Pământ.

„Crede că un alt război va fi o dublă sinucidere și că ambele tabere, de ambele părți ale Cortinei de Fier, au suficient de mult bun-simț ca să-l evite“, a spus primarul. „El crede asta pentru că progresele științei din toate țările de pe Pământ vor trebui să se unească pentru a supraviețui și a face front comun împotriva unui atac al oamenilor de pe alte planete.“¹⁹

Evident, MacArthur nu putea dezvălui că, de fapt, eram deja angajați, dacă nu într-un război, cel puțin într-un conflict.

Bibliografie

1. Fowler, Raymond E., *Casebook of a UFO Investigator*, Prentice-Hall, Englewood Cliffs, New Jersey, 1981, pp. 182-3.
2. JANAP 146(c), Joint Chiefs of Staff, Joint Communications, Electronics Committee, Washington, DC, 10 March 1954.

3. Întrevedere personală, Washington, 16 februarie 1994.
4. Keyhoe, Major Donald E., *Aliens from Space: The Real Story of Unidentified Flying Objects*, Panther, UK, 1975, p. 193.
5. Stringfield, Leonard H., *Situation Red, The UFO Siege!* Doubleday, New York, 1977, pp. 138-9.
6. Quasar, Gian J., *Into the Bermuda Triangle: Pursuing the Truth Behind the World's Greatest Mystery*, McGraw Hill, 2004, p. 26.
7. Revista *Valor*, 9 oct. 1954, confirmat autorului de către Desmond Leslie.
8. Rivas, Juan A. Lorenzo, „President Eisenhower's «ET» Encounter: What Really Happened at Muroc Base?“, în *Flying Saucer Review*, vol. 44, nr. 3, 1999, pp. 2-5.
9. Pincton, John, „Eisenhower Was Visited by UFO, British Lord Claims“, în *Toronto Star* (data nu este disponibilă, dar relatarea i-a fost confirmată autorului de Lordul Clancarty).
10. Rivas, *op. cit.*
11. Ar fi participat și comandorul Charles L. Suggs, de la marină, după spusele fiului acestuia, care a fost intervievat de cercetătorul William F. Hamilton.
12. Comentariu aparținând lui Gordon Creighton în Rivas, *op. cit.*
13. Berlitz, Charles și Moore, William, *The Roswell Incident*, Granada, London, 1980, pp. 119-28.
14. Horlsey, Sir Peter, *Sounds From Another Room: Memories of Planes, Princes and the Paranormal*, Leo Cooper, London, 1997.
15. În mitologia romană, Janus era „paznicul porților și portalurilor și în special al statului în timp de război; reprezentat cu două figuri, una în fața și cealaltă în spatele capului“. (*The Reader's Digest Great Encyclopaedic Dictionary*, The Reader's Digest Association/Oxford University Press, 1964/1962, p. 465.)
16. Horsley, *op. cit.*, pp. 180-96.

17. Întrevedere personală, Hampshire, 21 septembrie 1997.
18. Întrevedere personală, Hampshire, 16 mai 2000.
19. „MacArthur Greets Mayor of Naples“, în *New York Times*, 8 oct. 1955.

M'ARTHUR GREET'S MAYOR OF NAPLES

Lauro Quotes Him as Saying
Wars Between Nations
Are Now Obsolete

Mayor Achille Lauro of Naples, which was badly damaged in World War II, called on General of the Army Douglas MacArthur yesterday and received the general's cheering opinion that war between countries on this earth was probably obsolete.

However, war between the planets may replace it, in the general's opinion, Mayor Lauro reported afterward.

The Neapolitan Mayor, who is stopping at the Waldorf-Astoria Hotel during his four-day stay in New York, was scheduled to visit General MacArthur, who resides at the hotel, briefly for an exchange of greetings.

"I am delighted that General MacArthur did me the honor of allowing me to remain for forty-five minutes," Signor Lauro said. "I am also delighted that he is pleased with the Neapolitan workers in his factory in my city."

Sperry Rand Corporation, of which General MacArthur is chairman of the board, recently built a plant in Naples employing 600 persons. It is to be expanded to employ 2,000.

Factors for Uniting World

General MacArthur described himself as "a confirmed optimist" regarding the possibility of another world war, Mayor Lauro said.

"He thinks that another war would be double suicide and that there is enough sense on both sides of the Iron Curtain to avoid it," the Mayor went on.

"He believes that, because of the developments of science all the countries on earth will have to unite to survive and to make a common front against attack by people from other planets."

The politics of the future will be comic, or interplanetary, in General MacArthur's opinion, the Mayor continued. He quoted the military leader as saying that a thousand years from now today's civilization would appear as obsolete as the stone age.

During the visit the two men discussed Dr. Albert Einstein.

"General MacArthur said he admired him as a scientist although not as a politician," Signor Lauro said.

"He quoted Einstein's reply when asked what weapons would be used in a third world war—that he did not know what weapons would be used in a third world war but that a fourth global conflict would be fought with sticks and stones."

Rapprochement With Soviet

Mayor Lauro said General MacArthur was optimistic even about the differences between the Soviet Union and the democracies. He quoted the general as saying:

"The Soviets and the democracies will adopt the best characteristics of each other, and, in the process of many years, there will not be a strict line of demarcation between their ideals; therefore no causes for war between them."

Comentariile generalului Douglas MacArthur (US Army), citate de primarul oraşului Neapole, Achille Lauro: „Datorită progreselor ştiinţei, toate ţările de pe Pământ trebuie să se unească pentru a supravieţui şi a face front comun împotriva unui atac al oamenilor de pe alte planete”. (*New York Times*, 8 oct. 1955).

Iar, într-un discurs ținut în 1962 la Academia Militară de la West Point, MacArthur a avertizat în privinţa „conflictului final dintre specia umană unită şi forţe sinistre dintr-o altă galaxie”.

Capitolul 15

„OZN-urile, o chestiune serioasă“

La o conferință ținută în 1956, Frank Edwards, cunoscut ziarist și autor a două cărți despre OZN, a dezvăluit detalii ale prăbușirii unui avion F-51 al Gărzii Aeriene Naționale în timpul interceptării unui OZN – o prăbușire care prezintă similitudini remarcabile cu aceea a lui Mantell de la 7 ianuarie 1948.

Povestea începe la 8 ianuarie 1956 – la exact opt ani după dezastrul lui Mantell –, când personalul Corpului de Observatori de la Sol (GOC) de la Bedford, Indiana, la aproximativ 80 km sud de Indianapolis, a detectat cinci obiecte zburând în cerc. Puțin înainte, obiectele fuseseră văzute deasupra orașului Lafayette, Indiana, la aproximativ 150 km spre vest, apoi la sud de Bedford, unde au fost zărite de peste 300 de persoane.

„Obiectele respectau modelul obișnuit“, a spus Edwards, „formă de disc, diametru de aproape 8 m, străluceau și își schimbau culoarea de la portocaliu pal până la galben și roșu. Au trimis avioane cu reacție de la Louisville [Kentucky] pentru a le urmări, dar, îndată ce avioanele au ajuns la aproape 20–30 km distanță, obiectele au accelerat spre nord, căpătând o viteză mare și dispărând în doar câteva secunde la mare altitudine“.

Peste trei săptămâni, la 31 ianuarie, cu puțin înainte să intru în emisie, am primit un telefon de la biroul nostru din Bloomington. Mi-au spus: „Avem pentru dumneavoastră o fotografie a rămășițelor unui avion al Gărzii

Naționale, care s-a prăbușit aici în după-amiaza asta, între Bloomington și Bedford. Pilotul a murit“. A reieșit că pilotul era un individ pe care întâmplător îl cunoșteam, colonelul Lee Merkel, aviator veteran și un tip nemaipomenit... avioanele cu reacție fuseseră trimise din nou după niște obiecte neidentificate la sud de Bloomington, ca și la 8 ianuarie, și reactoarele le-au pierdut din nou. Dar colonelul Merkel, care comanda baza Gărzii Naționale de la Louisville, a decolat într-un F-51 Mustang, un avion cu elice. Avea rezervoare de oxigen, iar aparatul era într-o stare tehnică excelentă. A ales acel avion pentru că avea o autonomie mai mare decât avioanele cu reacție, iar reactoarele au încercat să-l dirijeze spre OZN-uri.

În sfârșit, [Merkel] a raportat prin radio la turnul de control de la Louisville că vedea un obiect deplasându-se la marginea unui nor, la oarece distanță în fața lui și deasupra și a pornit în urmărire. Din rapoartele lui radiofonice către turnul de control, obiectul era în ascensiune, dar el îl urmărea. Nu a descris obiectul, doar a spus că îl vedea cum scilipea și strălucea. Când a ajuns la 10 000 m, a spus că i se păruse că se apropia puțin și că era sub el. După aceea, turnul nu a mai auzit nimic de la el.

Peste câteva minute, avionul lui a explodat la joasă înălțime, la aproximativ 150 m deasupra unei ferme, iar resturile lui s-au împrăștiat peste tot pe câmp, pe o rază de 400 m. A fost o explozie îngrozitoare. Îmi vine greu să cred că explozia benzinei din rezervoarele acelea subțiri de aluminiu ar fi putut să se dovedească atât de puternică.

„Înclin să cred că avem aici o repetare a tragediei căpitanului Thomas Mantell, care a murit la Fort Knox în ianuarie 1948“, a declarat Edwards. „Cred că, opt ani mai târziu, puțin mai la nord de locul inițial, am avut încă un incident de aceeași natură. Nu a ajuns niciodată în ziare. La 11 noiembrie

1954, un obiect necunoscut apăruse în exact aceeași regiune, iar colonelul Merkel l-a urmărit fără succes. Faptul a ajuns pe prima pagină a ziarelor din Louisville. Dar, peste 14 luni, când Merkel a murit într-o misiune similară, niciun ziar nu a menționat că se afla în urmărirea unui obiect atunci când avionul lui a avut misterioasa prăbușire.¹

În 1956, marina a emis ordine ca piloții să angajeze în luptă OZN-urile, dacă acestea par a fi ostile. Procedura operațională pentru „intercepția OZN“, predată de un ofițer piloților la Stația Navală Aeriană Los Alamitos, era Top Secret, iar cei mai mulți ofițeri au refuzat să discute chestiunea.²

Este surprinzător că piloții militari au primit ordinul să atace, nu să intercepteze, nave produse de o tehnologie evident superioară. La vremea aceea, le era dureros de clar conducătorilor militari că o asemenea politică este contraproductivă, dat fiind că mulți piloți își pierduseră viața în prăbușiri sau dispăruseră cu tot cu avioanele lor în timpul confruntărilor.

O recunoaștere foto de senzație

Una dintre cele mai extraordinare întâlniri aeriene a avut loc spre sfârșitul anului 1956. A fost o întâlnire care a produs o mulțime de dovezi fotografice – evident, toate au rămas secrete până în ziua de azi.

Într-o dimineață, un uriaș avion de bombardament Convair RB-36H Peacemaker, propulsat de șase motoare cu piston și de patru motoare cu reacție montate în exterior, a decolat pentru un zbor de recunoaștere foto de antrenament. Avionul aparținea Escadrilei 718 a Aripilor Aeriene 28 de Recunoaștere Aeriană, dislocată la Baza Aeriană Ellsworth, Rapid City, Dakota de Sud. La bord se aflau 17 membri ai echipajului, plus un echipaj de rezervă din cinci oameni, comandat de locotenent-colonelul Lenny Marquis.

În conformitate cu cele afirmate de locotenentul-major Jimmie Lloyd (ulterior locotenent-colonel), care era navigator

de rezervă în partea din față a avionului, când a avut loc incidentul, aparatul zbura aproape de viteza maximă de 680 km/h și la un plafon de 12 200 m, probabil în apropierea graniței de stat a Dakotei de Nord. La vremea aceea, cele șase turele de mitraliere comandate de la distanță erau în poziția de repaus. Dintr-odată, observatorul din compartimentul stânga spate a văzut un disc metalic zburând spre avion.³

„Am privit cu toții, de fapt tot echipajul“, a spus Lloyd, „și am văzut absolut clar o farfurie zburătoare“.

Avea deasupra o cupolă, un fel de dom de observație, cu câteva hublouri de jur-împrejur. Era de formă circulară; așa zice că avea un diametru de aproape 30 m și zbura la doar câteva sute de metri lateral de vârful aripii noastre, în formație cu noi, lucru pe care l-a făcut un timp - [5 până la 8] minute, așa spune. Am intrat în legătură cu un post radar de la sol [și] ei au confirmat că un obiect zbura în formație cu noi. Am făcut fotografii ale obiectului. Toți primiserăm camere foto Haine [de 35 mm] și un formular special legat de Proiectul Blue Book. Aveam o frecvență discretă, pe care puteam raporta cele văzute; am folosit-o.

„Raportul lungime-înălțime al OZN-ului era de cam 8:1“, au relatat dr. Richard Haines și Franklin Carter, „și un dom nu prea înalt, cam la o treime a lungimii obiectului, era localizat în centrul suprafeței superioare; era ușor curbat [și] avea trei deschideri rotunde sau surse de lumină... Obiectul părea să aibă un fund plat sau poate chiar concav. Pe suprafețele laterale se aflau multe surse rotunde de lumină, separate, fiecare de altă culoare, [iar] atât suprafața corpului principal, cât și cea a cupolei păreau a fi inundate de o nuanță ușor aurie“.

„După cinci până la opt minute, OZN-ul a accelerat brusc în direcție orizontală și paralel cu aparatul B-36 și apoi a început să urce sub un unghi de 30 de grade față de

orizontala locală, fără să oscileze în sus sau în jos... Toate luminile periferice albastrui au devenit mult mai strălucitoare și au început să bată categoric spre verde, pe măsură ce obiectul accelera. Obiectul a dispărut din câmpul vizual în câteva secunde.”⁵

„Când am ajuns la sol”, i-a spus Lloyd lui Franklin Carter, „a trebuit să predăm jurnalele de bord, echipamentul, totul, unei unități de informații numite Reci-Tech [Reconnaissance Technology], care era unitatea centrală de prelucrare a rapoartelor pe întreaga aripă.

Am avut ședințe de analiză cu ofițerii de la Informații, care ne-au amintit că posedam cu toții permise de nivel Top Secret și că nu putem dezvălui aceste informații în următorii 12 ani. Apoi, peste câteva săptămâni, am avut încă o ședință, cu ofițeri veniți și mai de sus, care ne-au amintit același lucru; de fapt, când am ieșit din serviciul activ al Forțelor Aeriene, în 1960, mi s-a amintit din nou de perioada de 12 ani...”⁶

Din păcate, nu se cunoaște data precisă a incidentului de la sfârșitul anului 1956, deși dr. Haines a descoperit că multe alte observații de OZN au fost relatate în ziarele din Dakota de Nord și de Sud în noiembrie, inclusiv una la 25 noiembrie, în care a fost implicat un avion de interceptie de la Baza Aeriană Ellsworth, confirmată și de radarul aeroportat, și de Centrul de Control Aerian 740 și de Escadrila de Avertizare.⁷

Avion dispărut în timpul interceptiei

Baza Aeriană Ellsworth este legată și de următorul caz, despre care se spune că ar fi avut loc spre sfârșitul primăverii anului 1957, când s-a raportat un obiect similar cu cel prezentat de echipajul avionului RB-36. În 1996, dr. Irena Scott, investigator pentru OZN care a lucrat la Agenția de Informații a Apărării, la Battelle Memorial Institute și la Ohio State University Medical School, a primit o scrisoare din partea lui Wallace Fowler, aviator clasa a doua, care lucrase la

atelierul de parașute de la Baza Ellsworth și fusese martorul fazelor inițiale ale incidentului.

Undeva între 18:30 și 19:00, Fowler stătea pe treptele de la intrarea cazărării când, din senin, a apărut direct deasupra lui un obiect extraordinar. „Avea formă de farfurie și culoare argintie”, relatează Scott. „Pe partea de sus a farfuriei era un soi de cupolă, care părea să aibă hublouri, în spatele cărora a văzut umbre mișcătoare. Partea inferioară a farfuriei, mai mare, avea aspect metalic și își schimba permanent culoarea. Obiectul, pe care l-a apreciat a fi cât o casă, a stat acolo nemișcat.”

„M-am ridicat în picioare și am rămas cu ochii ațintiți la obiect”, povestește Fowler. „Nu pot spune că îmi era frică, pentru că era o priveliște minunată, iar eu eram prea tânăr ca să mă sperii... Îmi amintesc că, după ce nu m-am mișcat cam două-trei minute, mi-am spus în sinea mea: «Dacă vrei, poți să cobori, fir-ai al dracu’. Între noi, amice!» Poate că o să vă sune aiurea, dar obiectul a luat-o din loc ca și cum mi-ar fi citit gândurile. A luat-o direct în sus, cu viteză incredibilă.”

„Wallace a fugit la hangare și la turnul de control al bazei”, continuă relatarea lui Scott. „Apropiindu-se de hangare, a văzut mai mulți piloți alergând spre avioanele lor. Evident, și alții observaseră obiectul. Când a intrat în hangar, a remarcat că toate telefoanele păreau să sune în același timp și era o activitate febrilă, oamenii alergând să pregătească avioanele pentru decolare. Wallace a urcat în turnul de control. Și acolo sunau toate telefoanele, așa că l-au ignorat.”

După decolarea avioanelor, Fowler a ascultat un controlor discutând cu unul dintre piloții trimiși spre interceptie. „L-am auzit pe pilot spunând următoarele: «Obiectul se poartă de parcă s-ar juca cu noi. Stă și ne așteaptă, iar, când ne apropiem, accelerează și ne lasă impresia că stăm pe loc.» Deci [controlorul l-a întrebat dacă] ar putea să se apropie suficient ca să vadă din ce e făcut.” Pilotul a răspuns că obiectul era în fața lor și părea să-i aștepte din nou. Părea să fie metalic, a spus pilotul curând după aceea. Brusc, un zgomot de ciocnire s-a auzit prin microfon. Pilotul nu a mai putut fi contactat.

Fowler a fost dat afară din turn. „Un ofițer le-a spus tuturor, înainte să apuce să plece, că nu au voie să discute despre ce au văzut și au auzit“, spune Scott. „Nu s-a spus mare lucru în privința incidentului, dar își amintește că unul dintre piloți ar fi zis că un avion care urmărise obiectul era [dat] dispărut, iar resturile lui nu au fost descoperite niciodată.“

„Wallace avea acum cancer și emfizem. Își dădea seama că întreaga istorie este probabil încă secretă, dar nu voia să ducă cu el în mormânt acest secret.“

„Nu pot să-l las așa, atârând“, a spus Folwer. „Acum nu-mi mai poate face niciun rău. Dorința mea este să se găsească cineva care să afle ce familie a pierdut un membru în anul 1957 [la] Baza Aeriană Ellsworth... Ar fi interesant de știut ce i s-a spus familiei despre cauza morții.“⁸

Aterizare observată de ofițeri

Există o relatare despre un OZN care ar fi aterizat, cu puțin înainte de ora 08:00, într-o dimineață de septembrie a anului 1956, în perimetrul Poligonului de Teste White Sands, la 20 km de Baza Aeriană Holloman, din Alamogordo, New Mexico, și la 50 m de Autostrada Națională 70. Radiourile și sistemele de aprindere ale mașinilor care treceau prin apropiere au încetat să funcționeze, după cum spun martorii oculari, printre care și doi colonei din Forțele Aeriene, doi sergenți și zeci de membri ai personalului bazei. Aceștia au observat nava înainte ca aceasta să decoleze, scoțând un sunet „ca un zbârnâit“. Se spune că la fața locului ar fi sosit ofițeri de la Serviciul de Informații al Forțelor Aeriene și experți ai CIA, veniți de la Washington, DC. Întregul personal al bazei a fost adunat într-un hangar, informat despre cele petrecute și apoi toți au jurat să păstreze secretul. O telegramă emisă de echipa de evaluare de la Pentagon afirmă că aparatul „categoric nu este de vreun tip actualmente în încercări, aparținând Statelor Unite sau oricărei alte puteri terestre străine“.^{9,10}

În cartea mea *Beyond Top Secret*, am publicat o scurtă dare de seamă despre aterizarea unui disc zburător la Baza Edwards, în 1957, după cum a fost relatată de Gordon Cooper, regretatul pilot și astronaut, care mi-a confirmat detaliile esențiale. De atunci, au apărut mai multe relatări în autobiografia lui Cooper, *Leap of Faith*. La vremea incidentului, el era detașat la Baza Aeriană Edwards ca pilot și conducător de proiect la Secția Avioane de Vânătoare a Diviziei de Teste Tehnice de Zbor Experimental.

„La 3 mai 1957“, relatează Cooper, „eram căpitan și ieșisem cu o echipă de filmare să documentăm un sistem de aterizare de precizie, cu camere Askania, pe care îl instalaserăm pe fundul secat al unui lac. Sistemul automat Askania făcea fotografii, un cadru pe secundă, urmărind aterizarea unui avion, pentru a-i măsura caracteristicile la aterizare. Cei doi cameramani, James Bittick și Jack Gettys, au sosit la locul în care se afla Camera Askania Patru puțin înainte de ora 08:00 dimineața, înarmați cu aparate foto și aparate de filmat“.

În aceeași dimineață, au venit la mine în goană, spunându-mi că exact pe deasupra lor trecuse „un obiect ciudat, ca o farfurie“. „Nu făcea niciun zgomot, domnule“, mi-a spus unul dintre ei... Erau obișnuiți să vadă decolarea oricărui avion american de înaltă performanță. Avioanele decolau și aterizau urlând, trecând chiar pe deasupra capetelor lor, asta zilnic. Evident, le era limpede că aici era ceva cu totul diferit, iar asta îi speriască pe amândoi. Mi-au spus că tocmai își încheiaseră activitatea când farfuria a zburat pe deasupra lor, apoi a stat suspendată deasupra solului și a întins trei picioare de aterizare. După aceea, a aterizat la aproape 50 m distanță. Au descris farfuria ca fiind de culoare metalică, argintie, și fiind de fapt un fel de farfurie răsturnată... După propriile mele experiențe legate de OZN din Europa, nu aveam niciun motiv să nu-i cred. Cei doi cameramani erau fotografi cu înaltă calificare și aveau

cu ei camere și aparate de filmare. Le-am pus pe loc întrebarea evidentă: „Ați făcut fotografii?”

Mi-au spus că făcuseră fotografii statice cu camerele de 35 mm și 4 x 5 țoli, plus un film. Au încercat să se apropie de farfurie ca să filmeze mai de aproape, dar aceasta s-a ridicat, a retras trenul de aterizare și apoi a intrat într-o ascensiune foarte rapidă – din nou, fără niciun sunet. Au estimat diametrul navei la aproximativ 10 m. Era de culoare argintie [și] părea să strălucească, emițând propria ei lumină. Le-am spus să ducă imediat filmele la laborator pentru dezvoltare.

Căutând în Regulamentul pentru raportarea OZN, Cooper a descoperit un număr special de la Pentagon la care trebuia să sune. A relatat incidentul pe scurt mai întâi unui căpitan și apoi unui colonel, iar, la sfârșit, unui general. „[Generalul] mi-a ordonat să dau filmul la dezvoltat imediat, dar să nu fac „niciun fel de copii” și să pun negativele într-una din acele mape încuiate pentru curierii militari, spre a fi trimisă la Washington imediat, cu avionul generalului care comanda baza.”

Nici prin gând nu-mi trecea să sfidez ordinele unui general de la Pentagon în privința copiilor – categoric, asta ar fi însemnat sfârșitul carierei mele sau cel puțin pierderea autorizației Top Secret și a postului de pilot de încercare. Dar nu mi s-a spus nimic despre privitul negativelor înainte de a fi trimise pe coasta de est, așa că asta am făcut imediat ce negativele mi-au parvenit de la laborator.

Am fost uluit de ceea ce am văzut. Calitatea era excelentă... Observat din apropiere, obiectul era o farfurie clasică, argintiu strălucitor și netedă, exact cum îmi spusese cameramanii. Nu am văzut niciodată filmul făcut de ei. Înainte de sfârșitul zilei, toate negativele și filmul plecaseră cu un zbor prioritar spre Washington.

Având în vedere lucrurile văzute de oamenii mei, în special faptul că aveau dovada fotografică a aterizării unui OZN pe Pământ, mă așteptam la telefoane urgente de la Washington și la sosirea unor anchetatori de nivel înalt. La urma urmei, o navă de origine necunoscută tocmai zburase pe deasupra și aterizase în incinta unei instalații militare ultrascrete. Ciudat, nu am primit nimic de la Washington și nu s-a lansat nicio anchetă. Totul a fost mușamalizat, ca și cum incidentul nu s-ar fi întâmplat vreodată...¹¹

Relatări referitoare la incident au fost strecurate totuși presei, apărând în câteva ziare, deși se bazau, evident, pe versiunea mult diluată a evenimentelor, furnizată de sursa din Forțele Aeriene. De pildă, *Los Angeles Times* a scris:

Studii fotografice ale unui obiect zburător neidentificat fotografiat la Baza Aeriană Edwards vinerea trecută [3 mai] sunt analizate la Centrul de Informații Tehnice Aeriene de la Baza Aeriană Wright-Patterson din Dayton... Purtătorii de cuvânt ai centrului secret de teste de la nord de Los Angeles nu declară decât că obiectul a fost detectat de doi operatori foto civili de teodolit. Aceștia au urmărit obiectul și au făcut fotografii... Filmele și informațiile au fost trimise imediat la centrul de informații.

Relatări neoficiale spun că obiectul părea a fi rotund, că a apărut dis-de-dimineață și că se deplasa, dar nu foarte rapid. Nu există estimări ale mărimii și nici ale altitudinii...¹²

Se pare că au fost trimise avioane cu reacție pentru interceptie, dar, la sosirea lor în zonă, discul dispăruse deja. După incident, posibil în următoarea zi lucrătoare, trei ofițeri s-au prezentat la stația de urmărire Askania și i-au intervievat pe Bittick și pe Gettys, precum și pe Frank E. Baker, care era șeful stațiunii și văzuse și el nava. „Ofițerii au avut o

atitudine insultătoare, insinuând că soarele deșertului le joacă feste oamenilor (în ciuda faptului că aveau totul pe film)“, ne spune cercetătorul Michael D. Swords într-o trecere în revistă a cazului (care, ciudat, nu face nicio referire la depoziția lui Gordon Cooper). Câteva fotografii făcute după negative există în dosarele Proiectului Blue Book (Cutia nr. 4714, datată 2 - iar nu 3 - mai 1957), dar ele prezintă doar niște bulgări foarte neclari de lumină. Mulți ani după aceea, Baker a spus că văzuse cadrele de film care prezentau obiectul descris de Bittick și Gettys.¹³

Era 23 noiembrie 1957, ora 06:10. Locotenentul Joseph F. Long, membru al Escadrilei 97 Vânătoare și Interceptare,¹⁴ se întorcea cu mașina în Delaware după ce terminase un curs avansat de supraviețuire la școala specializată a Forțelor Aeriene de la Baza Stead din Nevada. Conform raportului din dosarele Proiectului Blue Book al Forțelor Aeriene, motorul mașinii lui Long a început să dea rateuri și în final s-a oprit la aproximativ 50 km vest de Tonopah. Raportul continuă:

...Sursa a ieșit din mașină pentru a investiga situația. În afara mașinii, a auzit un sunet ca un bâzâit de înaltă frecvență, care i-a atras atenția spre patru obiecte în formă de disc, ce erau așezate la sol la 300-400 m în dreapta autostrăzii... A mers câteva minute, cam până la 50 m de obiectul cel mai apropiat... Obiectele erau identice și aveau în jur de 15 m în diametru [vezi p. 311].

Aveau formă de disc și emiteau lumină proprie, sclipind foarte puternic. Erau echipate cu un dom transparent superior, central, care era făcut vădit dintr-un alt material decât restul navei. Întregul corp al obiectului emitea lumină. Nu păreau să fie întunecate dedesubt. Erau echipate cu trei picioare de aterizare, fiecare dintre ele de formă emisferică, făcute dintr-un material întunecat, cu diametrul de aproape 60 cm. Sursa a estimat înălțimea obiectelor, de la sol până la vârful cupolei, la 3 până la 5 m. Obiectele erau echipate

cu un inel în jurul marginii mai întunecat decât restul navei și care părea să se rotească. Când sursa s-a apropiat la mai puțin de 15 m de obiectul aflat cel mai aproape, zumzăitul care existase permanent în fundal și-a mărit frecvența și intensitatea până acolo încât urechile au început să-l doară, iar obiectele au început să se ridice de la sol.

Picioarele au fost retrase îndată după dezlipirea de sol; obiectele s-au ridicat la aproximativ 15 m deasupra solului, apoi au pornit încet (cam cu 15 km/h) spre nord, au traversat autostrada, au îmbrățișat niște dealuri puțin înalte la aproape 1 km distanță și au dispărut... Timpul total al observației a fost în jur de 20 de minute. După ce obiectele au dispărut, Sursa a examinat locul în care a văzut inițial obiectele... [Erau] câteva adâncituri mici în nisip în locurile în care se aflaseră picioarele de aterizare. Adânciturile erau foarte mici și în formă triunghiulară...

Sursa s-a întors la mașina lui, motorul a pornit [și el] s-a îndreptat imediat spre Baza Aeriană Indian Springs, Nevada, unde a raportat cele văzute ofițerului de securitate al bazei.

Dr. J. Allen Hynek citează un memorandum din dosarele Proiectului Blue Book, care, ne spune el, „indică motivul principal pentru care Forțele Aeriene au depus eforturi atât de mari în investigarea acestui caz“:

„Pierderile de imagine și efectiv jena Forțelor Aeriene ar fi imense dacă acest ofițer s-ar fi aliat cu mulțimea de scriitori, experți pe teme de «farfurii zburătoare», plus toți ceilalți care nu încetează să acuze Forțele Aeriene de tot felul de lucruri. În cazul de față, după cum stau lucrurile, Forțele Aeriene nu au cum să nege lucrurile eficient și nici nu au dovezi care să contracareze acuzații nefondate“.¹⁵

Într-o seară de vară din 1958, un mecanic de la Baza Aeriană Holloman a observat o navă în formă de disc plutind fără un sunet deasupra pistei. Nava își retrăgea trenul de

aterizare format din trei picioare „ca niște mingi” (ca și la cele patru nave văzute în Nevada în același an). Martorul a reușit să atenționeze la timp alt mecanic, pentru ca amândoi să poată vedea obiectul decolând cu mare viteză. Reprezentanții aviației militare americane care i-au interogat pe martori le-au arătat o carte mare, conținând peste 300 de pagini cu fotografii de OZN. După ce au identificat tipul navei văzute de ei, mecanicii au fost informați că nava fusese observată și de personalul din turnul de control. Ambii martori au fost nevoiți să jure că vor păstra secretul.^{16,17}

Reactoare ale US Air Force încearcă să captureze un OZN

„Cu puțin înainte de zorii zilei de 4 septembrie 1959”, relatează maiorul Donald Keyhoe, „un disc zburător mare a coborât în apropiere de Redmond, Oregon, declanșând una dintre cele mai disperate urmăriri efectuate vreodată de Forțele Aeriene...”

La ora 05:00, un obiect strălucitor necunoscut a fost văzut în apropierea aeroportului Redmond de polițistul Robert Dickerson. Obiectul părea să cadă din cer, așa că polițistul a presupus că era un avion pe cale să se prăbușească. Dar aparatul s-a oprit brusc la o înălțime de cam 60 m, după care a urcat, a zburat peste aeroport și a rămas suspendat deasupra unui punct la nord-est de aeroport. Dickerson a mers cu mașina direct la aeroport, unde a raportat observarea unui OZN specialistului de zbor Laverne Wertz. Wertz și alți membri ai personalului Agenției Federale pentru Aviație au observat prin binoclu discul și au remarcat ciudate „limbi de foc” care ieșeau din marginea discului și apoi se retrăgeau. Serviciul pentru Zboruri Militare de la Baza Aeriană Hamilton, California, a fost alertat și a trimis spre interceptie, la ora 05:18, șase avioane cu reacție F-102 Delta Dagger, care au decolat de la Baza Aeriană a Gărzii Naționale, aflată la aeroportul din Portland.

„Avioanele au decolat“, ne spune Keyhoe, „iar turnul a luat legătura prin radio cu un avion de bombardament B-47 și un avion de vânătoare F-89, care treceau prin apropiere într-un zbor de rutină, ordonându-le să se alăture misiunii secrete a aparatelor F-102. Scopul era capturarea OZN-ului și a echipajului, dacă exista cumva. Toți piloții erau dureros de conștienți că tentativele anterioare de capturare se soldaseră cu prăbușiri, în cel mai bun caz aviatorii scăpând ca prin urechile acului. Dar cunoșteau și uriașa importanță a misiunii...”

„Observatorii de la aeroportul Redmond încă aveau contact vizual cu obiectul când au auzit șuieratul reactoarelor“, continuă relatarea lui Keyhoe.

Avioanele au intrat în picaj spre nava spațială, iar flăcările periferice au dispărut instantaneu. Apoi, dinspre fundul navei a izbucnit un jet puternic de foc. Nava a accelerat la viteză fantastică, direct în sus, aproape tăind traiectoria avioanelor. Cel mai apropiat pilot a virat ca să evite ciocnirea. OZN-ul a trecut în mare viteză pe lângă alt reactor, care a fost prins în jetul de aer generat de trecerea mașinii și aproape a pierdut controlul. Trei alți piloți au ieșit din picaj și au început să urce spre discul care se îndepărta. Dar, curând, au rămas mult în urmă chiar și cu viteză suplimentară dată de postcombustie.

OZN-ul a dispărut în plafonul de nori existent la înălțimea de 4 500 m. Un pilot al Forțelor Aeriene, dirijat de radarul lui de tragere de la bord, a urcat după nava care nu se mai vedea. Se pare că apropierea lui a fost înregistrată cumva de disc, pentru că și-a schimbat brusc direcția, după cum a arătat radarul de altimetrie de la Klamath Falls [bază a Gărzii Naționale Aeriene]. Chiar și după ce avioanele Forțelor Aeriene au renunțat la vânătoarea inutilă, operatorii radar au putut urmări manevrele la mare viteză ale OZN-ului între 2 000 și 18 000 m.

„Când au aterizat, piloții au fost convocați în grabă la ședința de analiză cu ofițerii de la Informații“, ne spune Keyhoe. „După ce au descris întâlnirea cu OZN-ul, au primit ordinul să nu discute cu nimeni despre urmărire, nici măcar între ei.“

Sute de cetățeni din Redmond au auzit zgomotul motoarelor cu reacție și câțiva chiar au raportat că au văzut o strălucire ciudată pe cer. Temându-se că secretul misiunii ar putea fi compromis, Forțele Aeriene au emis explicația că zborul a fost „o verificare de rutină, produsă de o indicație radar eronată“. Atunci când la sediul aviației militare americane s-a aflat de „jetul“ emis de navă, unii s-au temut că OZN-ul ar avea propulsie nucleară.¹⁸ Laverne Wertz a primit ordinul să verifice în zbor dacă existau niveluri anormale de radioactivitate. „Mi s-au dat un avion și un pilot“, i-a spus Laverne reporterului Tim Iahn în 1997. „Îmi amintesc că nu am găsit niciun nivel anormal. Raportul complet a fost introdus în jurnalul folosit de noi la Stația pentru Servicii de Zbor, care a fost trimis apoi la Agenția Federală pentru Aviație.“¹⁹

Îngrijorate de acest aspect al întâmplării ajuns la urechile presei, mărimile din Forțele Aeriene au venit cu altă explicație: obiectul de la Redmond era „probabil un balon meteorologic“. Totuși, povestea a ajuns cumva în mass-media. Din nefericire pentru Forțele Aeriene, organizația lui Keyhoe, Comitetul Național pentru Investigarea Fenomenelor Aeriene (în engleză, NICAP), a reușit să obțină copii autentificate ale jurnalelor care descriau OZN-ul, manevrele acestuia, straniile limbi de foc, intensul jet de foc și accelerația verticală a obiectului pentru a scăpa de urmăritori. „De asemenea, jurnalele includeau confirmările urmăririlor radar ale Forțelor Aeriene, trimiterea spre interceptie a avioanelor cu reacție de la Portland și raportul de la Klamath Falls despre manevrele de evaziune, după atacul eșuat al avioanelor Forțelor Aeriene“, a spus Keyhoe. După ce au aflat de dezastruoasa achiziție a informației de către NICAP, Forțele Aeriene au încercat să-i discrediteze pe oficialii de la Agenția Federală pentru Aviație, venind apoi cu o altă explicație: „Martorii au

fost induși în eroare de planeta Venus“ (!). Aceasta este explicația oficială până în ziua de azi.

„Când Forțele Aeriene și-au dat seama că OZN-urile sunt nave spațiale, încă din primii ani“, ne spune Keyhoe, „Comandamentul Apărării Aeriene a hotărât să captureze una dintre aceste mașini. Faptul mi-a fost confirmat personal de generalul Sory Smith, director adjunct al Serviciului de Informații, și de maiorul Jeremiah Boggs, ofițer de informații la Cartierul General, care, într-o discuție particulară, au recunoscut că Forțele Aeriene emisese ordinul special ca piloții să captureze OZN-ul.“

Keyhoe a discutat cele aflate cu un pilot de avion de interceptie pe care îl cunoștea și care fusese implicat în două asemenea urmărituri. „E mult mai aproape de adevăr decât ai crede, chiar dacă sună a glumă“, i-a spus pilotul. „În escadrila noastră, măcar ne-au spus să ciocnim frontal unul și apoi să spălăm putina, dacă putem s-o facem fără să pățim ceva. Nu știu să fi încercat careva metoda. Eu, unul, nu am făcut-o. După ce a pățit Mantell, trebuie să fii nebun să încerci o șmecherie ca aia.“²⁰

Într-adevăr, pe lângă faptul că era un risc nesăbuit, se pare că oficialii de la Forțele Aeriene care emisese aceste idei nechibzuite nu fuseseră autorizați să știe că mai multe avioane fuseseră deja măturate de pe cer sau capturate în alt mod. Cred însă că este mult mai probabil ca militarii să vrea să pună mâna pe cât mai multe asemenea nave (sau pe bucăți din ele), pentru a afla cât mai multe detalii despre tehnologia extraterestră – evident, cu prețul sacrificiului vieții aviatorilor.

La patru zile după incidentul de la Redmond, la 29 septembrie, seara, maiorul R.O. Braswell pilota un avion de transport C-47 al Forțelor Aeriene la altitudinea de 2 000 m deasupra Texasului. El a raportat „un foc mare, roșu“, care „seamnă cu o ciupercă atomică“. „Era un obiect masiv, întins pe cam cinci grade mai sus față de avionul meu. Baza era la o altitudine de cam 4 200 - 4 500 m, iar partea de sus cam la 4 900 m.“

În același timp, un avion Lockheed Electra al companiei Braniff Airways, Zborul 542, având la bord 28 de pasageri și

un echipaj format din șase persoane, zbura la altitudinea de 4 500 m deasupra orașului Buffalo, Texas. Martori de la sol au văzut pe cer o strălucire intensă, bruscă, urmată de o explozie violentă. Avionul de linie a fost pulverizat. „Am anchetat o mulțime de accidente aeriene, dar nu am văzut niciodată unul în care avionul să fie complet dezasamblat, iar resturile să fie împrăștiate pe o arie atât de largă, cu cadavrele ciopârțite îngrozitor“, a declarat șeful de operații al companiei Braniff, R.V. Carleton. „Și nimic din resturi nu a indicat existența vreunei bombe sau a unui incendiu la bordul avionului.“²¹

„Obiectele zburătoare neidentificate sunt o chestiune serioasă“

Acesta este titlul unui ordin de operații și antrenament emis de inspectorul general al Forțelor Aeriene și adresat tuturor comandanților de baze aeriene de pe teritoriul continental al Statelor Unite, la 24 decembrie 1959 (vezi p. 312). Ordinul continuă:

Obiectele zburătoare neidentificate - numite uneori superficial de presă „farfurii zburătoare“ - trebuie să fie identificate rapid și cu precizie ca fiind o problemă serioasă pentru Forțele Aeriene în ZI [Zona de Interior]. După cum subliniază Regulamentul FA 200-2, interesul Forțelor Aeriene în aceste incidente este triplu: în primul rând, este obiectul o amenințare la adresa apărării Statelor Unite? În al doilea rând, contribuie el la cunoașterea științifică sau tehnică? Urmează datoria inerentă a aviației militare americane de a-i explica poporului american, prin mediile de informare în masă, ce se întâmplă pe cerul nostru.

Fenomenul sau obiectele reale care constituie OZN vor avea tendința de înmulțire, publicul fiind tot mai conștient de ceea ce se întâmplă în spațiu, dar înclinat

încă să se îndoiască. Considerații tehnice și de apărare vor continua să existe în această perioadă...

O fi adevărat că Forțele Aeriene au „o datorie inerentă de a-i explica poporului american... ce se întâmplă pe cerul nostru“, dar este evident că nu fac nimic în direcția aceasta. Evident, publicul nu are nevoie să știe.

Bibliografie

1. „Frank Edwards: Breakaway UFO Reporter“, în *UFO Magazine* (US), vol. 14, nr. 10, oct. 1999, p. 35.
(Mulțumim pe această cale Arhivelor lui Richard Hall și Donald E. Keyhoe.)
2. *News Tribune*, Fullerton, California, 26 iun. 1956.
3. Haines, Richard F. și Carter, Franklin, „A 1956 Military-UFO Close Encounter“, în *International UFO Reporter*, vol. 2, nr. 1, primăvara 2000, pp. 22-5.
4. Carter, Franklin, „UFOs Photographed by Air Force Reconnaissance Mission“, în *UFOCUS*, The Institute for UFO Research, University of Wyoming, Office of Conferences and Institutes, PO Box 3972, Laramie, WY 82071-3972, vol. 2, nr. 4, vara 1998, pp. 8, 12.
5. Haines și Carter, *op. cit.*
6. Carter, *op. cit.*
7. Hall, Richard H., *The UFO Evidence*, NICAP, Washington, DC, 1964, pp. 22, 29 (Citat în Haines și Carter, *op. cit.*)
8. Scott, Irena, *Ohio UFOs (and many others)*, Vol. I, Greyden Press, Columbus, Ohio, 1997, pp. 92-3.
9. Branch, David și Klinn, Robert E., „White Sands Sightings Kept Secret“, în *Santa Ana Register*, California, 15 noiembrie 1972, p. C-2, citat în *Beyond Earth: Man's Contact with UFOs*, de Ralph Blum și Judy Blum, Corgi, London, 1974, pp. 102-3.
10. „Cover Up Exposed“, în *Santa Ana Register*, 23 noiembrie 1972, p. A-11, citat în Blum, *op. cit.*

11. Cooper, Gordon, cu Henderson, Bruce, *Leap of Faith: An Astronaut's Journey into the Unknown*, Harper Collins, New York, 2000, pp. 82-6.
12. „Cameras Track Flying Object Over Desert“, în *Los Angeles Times*, 9 mai 1957, reprodus într-un articol al lui Michael D. Swords, *International UFO Reporter*, vol. 30, nr. 1, oct. 2005, pp. 10-12.
13. Swords, *op. cit.*
14. Smith, Willy, *On Pilots and UFOs*, The UNICAT Project, 1997, p. 72.
15. Hynek, *op. cit.*, pp. 182-6, citând Project Blue Book Files, #31.
16. Branch și Klinn, *op. cit.*
17. „Cover Up Exposed“, în *Santa Ana Register*, 23 noiembrie 1972.
18. Keyhoe, Major Donald E., *Aliens from Space: The Real Story of Unidentified Flying Objects*, pp. 47-9.
19. Iahn, Tim, „Redman, WA: From Keyhoe's Files“, în *UFO Magazine* (US), vol. 14, nr. 2, 1999, p. 35.
20. Keyhoe, *op. cit.*, pp. 49-51.
21. *Ibid.*, pp. 184-5.

AIR FORCE STUDIES PHOTOS

Cameras Track Flying Object Over Desert

Camera studies of an unidentified flying object photographed at Edwards Air Force Base last Friday are being analyzed by the Air Technical Intelligence Center at Wright-Patterson AFB, Dayton, O., The Times learned yesterday.

Spokesmen at the secret desert test center north of Los Angeles would say only that the object was spotted by two civilian photo theodolite operators.

They tracked the object and took pictures with the

specialized camera equipment. Films and information were dispatched immediately to the intelligence center.

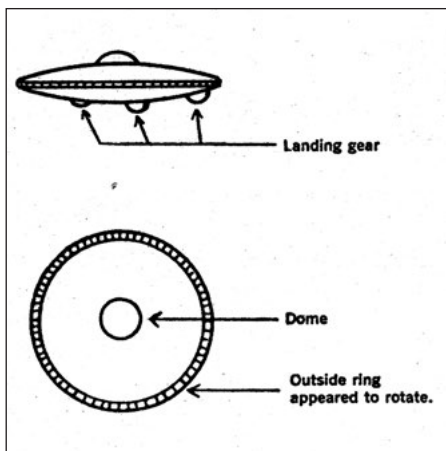
Unofficial reports said the object appeared round, that it caught the morning sun, and that it moved but not at any great speed. There were no estimates as to its size or altitude.

Edwards officers would not hazard a guess as to what the object was, although one said it could have been a weather balloon.

"This desert air does crazy things," he added.

Un articol din *Los Angeles Times* (9 mai 1957) relatând apariția unui disc zburător la Baza Aeriană Edwards, la 3 mai. De fapt, după cum a confirmat Gordon Cooper, discul a aterizat chiar în incinta bazei și a fost înregistrat pe film fotografic și cinematografic de doi membri ai echipei lui. Schița este făcută de unul dintre cei doi. (*Michael D. Swords/International UFO Reporter*)

Schițe produse de personalul Proiectului Blue Book, bazate pe un raport al locotenentului Joseph F. Long de la Escadrila 97 Interceptare, care a întâlnit patru nave în formă de disc, ce aterizaseră la 50 km vest de Tonopah, Nevada, la 23 noiembrie 1957. Long s-a apropiat de nave la mai puțin de 15 m. Evenimentul a durat 20 de minute. (*US Air Force*)

OPERATIONS

& TRAINING

UFO'S SERIOUS BUSINESS

Unidentified flying objects - sometimes treated lightly by the press and referred to as "flying saucers" - must be rapidly and accurately identified as serious USAF business in the 21. As AFR 200-2 points out, the Air Force concern with these sightings is threefold: First of all, is the object a threat to the defense of the U.S.? Secondly, does it contribute to technical or scientific knowledge? And then there's the inherent USAF responsibility to explain to the American people through public-information media what is going on in their skies.

The phenomena or actual objects comprising UFO's will tend to increase, with the public more aware of goings on in space but still inclined to some apprehension. Technical and defense considerations will continue to exist in this era.

Published about three months ago, AFR 200-2 outlines necessary orderly, qualified reporting as well as public-information procedures. This is where the base should stand today, with practices judged at least satisfactory by commander and inspector:

- Responsibility for handling UFO's should rest with either intelligence, operations, the Provost Marshal or the Information Officer - in that order of preference, dictated by limits of the base organization;
- A specific officer should be designated as responsible;
- He should have experience in investigative techniques and also, if possible, scientific or technical background;
- He should have authority to obtain the assistance of specialists on the base;
- He should be equipped with binoculars, camera, Geiger counter, magnifying glass and have a source for containers in which to store samples.

What is required is that every UFO sighting be investigated and reported to the Air Technical Intelligence Center at Wright-Patterson AFB and that explanation to the public be realistic and knowledgeable. Normally that explanation will be made only by the OASAF Information Office. It all adds up to part of the job of being experts in our own domain.

„Obiectele zburătoare neidentificate - numite uneori superficial de presă «farfurii zburătoare» - trebuie să fie identificate rapid și cu precizie ca fiind o problemă serioasă pentru Forțele Aeriene.” Începutul unui ordin emis de inspectorul general al Forțelor Aeriene către toți comandanții de baze aeriene din partea continentală a Statelor Unite, la 24 decembrie 1959. (US Air Force)

33.4 HUMAN FEAR AND HOSTILITY

Besides the foregoing reasons, contacting humans is downright dangerous. Think about that for a moment! On the microscopic level our bodies reject and fight (through production antibodies) any alien material; this process helps us fight off disease but it also sometimes results in allergic reactions to innocuous materials. On the macroscopic (psychological and sociological) level we are antagonistic to beings that are "different". For proof of that, just watch how an odd child is treated by other children, or how a minority group is socially deprived, or how the Arabs feel about the Israelis (Chinese vs Japanese, Turks vs Greeks, etc.) In case you are hesitant to extend that concept to the treatment of aliens let me point out that in very ancient times, possible extraterrestrials may have been treated as Gods but in the last two thousand years, the evidence is that any possible aliens have been ripped apart by mobs, shot and shot at, physically assaulted (in South America there is a well-documented case), and in general treated with fear and aggression. In Ireland about 1,000 A.D., supposed airships were treated as "demon-ships." In Lyons, France, "admitted" space travellers were killed. More recently, on 24 July 1957 Russian anti-aircraft batteries on the Kouril Islands opened fire on UFO's. Although all Soviet anti-aircraft batteries on the Islands were in action, no hits were made. The UFO's were luminous and moved very fast. We too have fired on UFO's. About ten o'clock one morning, a radar site near a fighter base

462

picked up a UFO doing 700 mph. The UFO then slowed to 100 mph, and two F-86's were scrambled to intercept. Eventually one F-86 closed on the UFO at about 3,000 feet altitude. The UFO began to accelerate away but the pilot still managed to get to within 500 yards of the target for a short period of time. It was definitely saucer-shaped. As the pilot pushed the F-86 at top speed, the UFO began to pull away. When the range reached 1,000 yards, the pilot armed his guns and fired in an attempt to down the saucer. He failed, and the UFO pulled away rapidly, vanishing in the distance. This same basic situation may have happened on a more personal level.

Capitolul 16

Evenimente la nivel global

Deși OZN-urile au fost văzute în lumea întreagă, unele țări par să fi atras o mai mare atenție decât altele. Una dintre aceste țări este Brazilia, țară unde, la mijlocul anilor 1950, s-a acumulat un număr imens de evenimente.

Chester C. Grusinski, militar pe portavionul USS *Franklin D. Roosevelt* (CVA-42), a cărui experiență, pe când se afla la bordul portavionului, o vom relata în prezentul capitol, a raportat că, la 26 iulie 1956, două obiecte în formă de disc erau „suspendate în aer” deasupra vasului, care se afla ancorat în portul Rio de Janeiro:

Erau dispuse unul peste celălalt [și] aveau două seturi de lumini care se roteau în sens opus. Discul de sus a emis o bilă de foc, care a căzut pe discul inferior. Obiectele păreau să aibă [un diametru de] 25 până la 40 m. Toate acestea au fost văzute de Leon Treadwell, subofiter clasa a treia, Divizia O.I. [Operații de Informații]. Tuturor martorilor implicați li s-a spus să-și țină gura închisă în privința celor văzute, iar Treadwell a trebuit să semneze niște hârtii cum că nu va spune nimănui nimic timp de 20 de ani... [La] 25 sau 27 iulie 1956, un obiect [în formă de] trabuc a fost văzut și de asemenea detectat de radar. Iar radarele CIC [Centrul de Informații de Luptă] au spus că obiectul a ieșit din raza de detecție în două salturi bruște... martor a fost plutonierul adjutant John C. Hau.¹

La 14 august 1957, ora 20:55, un avion de transport C-47 al companiei Varig Airlines a întâlnit un obiect luminos pe când zbura la altitudinea de 2 000 m deasupra statului Santa Catarina, în drum spre Rio de Janeiro. Comandantul Jorgé C. Araujo și ofițerul Edgar O. Soares au raportat că obiectul a apărut brusc în fața avionului și s-a plasat apoi la dreapta, urmărind o traiectorie rectilinie. În acel moment, motoarele au început să tușească și să dea rateuri, iar luminile din cabină s-au diminuat, aproape stingându-se – se părea că întregul sistem electric al avionului era pe cale să se prăbușească. Totul a revenit la normal când obiectul a intrat în picaj și a dispărut într-un nor. Obiectul, observat și de operatorul radio, și de cei doi însoțitori de bord, avea formă de farfurie, cu o cupolă sau un dom deasupra. Cupola emitea o lumină verde intensă; baza era plată și prezenta o lumină gălbuie mai puțin intensă.²

Alt incident a avut loc la 4 noiembrie 1957 și a implicat un avion de transport C-46 al companiei Varig, care zbura de la Porto Alegre la São Paulo. La ora 01:40, la babord a apărut ceva ce părea a fi o simplă lumină roșie. Comandantul Jean Vincent de Beyssac a glumit cu copilotul, spunând că în sfârșit au văzut și ei o farfurie zburătoare autentică. Apoi, obiectul a părut să se mărească. Comandorul A. Simoes, care l-a intervievat pe Beyssac, relatează:

A început să vireze spre stânga, dar, chiar înainte să acționeze maneta, obiectul a efectuat un salt de 45 de grade la nivelul orizontului și a devenit mai mare. De Beyssac a început să-l urmărească și se afla la mijlocul unui viraj de 80 de grade când obiectul a devenit și mai strălucitor și, brusc, i-a mirosit a ars.

Dintr-odată, dispozitivul de determinare automată a direcției, generatorul din dreapta și emițătorul s-au „ars”. „Obiectul” a dispărut aproape instantaneu, în timp ce echipajul căuta focul. De Beyssac a pornit emițătorul de urgențe și a raportat incidentul la Turnul de control de la Porto Alegre; apoi a întors

avionul cu 180 de grade și s-a îndreptat înapoi spre Porto Alegre.

După ce a înmănat un raport scris, De Beyssac s-a dus acasă și s-a îmbătat. În aceeași zi, Varig a emis un ordin prin care le interzicea piloților companiei să discute cu mass-media orice incident legat de OZN.

La aproximativ un sfert de oră după incidentul C-46, lucrurile au început – literalmente – să se încingă în Brazilia. La ora 02:00, pe 4 noiembrie 1957, la Fortăreața Itaipu a Armatei de Uscat braziliene de la São Vicente, de lângă Santos, două santinele au fost lovite de un val de căldură de nesuportat, emanat de un obiect mare, în formă de disc, care plutea deasupra lor și emitea un zumzăit. Una dintre santinele a leșinat, iar cealaltă a strigat după ajutor. Sistemele electrice din interiorul garnizoanei s-au defectat complet. Nici măcar sistemul de rezervă nu a funcționat. Autoritățile au reacționat cu disperare, după cum ne relatează dr. Olavo Fontes, unul dintre investigatorii de anvergură mondială ai OZN de la acea vreme:

A doua zi, comandantul fortăreței a emis ordine prin care întregii garnizoane i se interzicea să discute cu oricine despre incident... Ofițerii de informații au venit și au preluat controlul, interogând febril pe toată lumea și spunându-le tuturor să-ți țină gura... Fortăreața a fost plasată sub incidența legii marțiale, iar la Statul-Major s-a trimis un raport secret. Peste câteva zile, au sosit la fortăreață ofițeri americani de la Misiunea Militară a Armatei de Uscat a SUA, împreună cu ofițeri de la Forțele Aeriene Braziliene, pentru interogarea santinelor și a altor martori. După aceea, un avion special al [Forțelor] Aeriene a fost trimis să aducă cele două santinele arse la Rio de Janeiro, [unde] au fost internate la Spitalul Militar Central, complet izolate de restul lumii cu un dispozitiv strict de securitate.⁴

În calitate de șef al Serviciului de Informații din Statul-Major al Forțelor Aeriene Braziliene, colonelul João A. Oliveira condusese prima investigație oficială din Brazilia legată de OZN-uri, la mijlocul anilor 1950. Ulterior, a fost avansat la gradul de general-maior și a fost intervievat în privința acestui subiect de presa braziliană în februarie 1958. „Farfuria zburătoare nu este o fantomă din altă dimensiune și nici un dragon misterios“, a declarat el. „Este o *realitate*, confirmată de dovezi materiale. Există mii de documente, fotografii și mărturii oculare care îi demonstrează existența...”⁴⁵

Dr. Fontes era reprezentantul în Brazilia al Organizației pentru Cercetarea Fenomenelor Aeriene (în engleză, APRO), o importantă organizație cu întindere mondială, înființată în 1952 de Coral Lorenzen. Într-o lungă scrisoare trimisă în februarie 1958 lui Lorenzen, Fontes prezintă o mulțime de informații furnizate neoficial de ofițeri din serviciile de informații ale aviației și marinei braziliene, dornici să coopereze cu Fontes. În ceea ce privește ostilitatea OZN-urilor, de pildă, Fontes a aflat următoarele în timpul întâlnirii cu două surse din marină:

... Pierdusem deja multe avioane în încercarea de a doborî unul [OZN]. Nu avem cum să ne apărăm împotriva lor. Depășesc cu ușurință oricare dintre avioanele noastre de vânătoare... Și rachetele dirijate sunt inutile: zboară mai repede decât rachetele și pot chiar să execute manevre în jurul lor, ca și cum ar fi niște jucării; sau pot să interfereze cu instrumentele electronice din rachete, care devin inutile imediat după lansare; sau, dacă vor, pot să le facă să explodeze înainte să-și atingă [ținta]. Au [produs] prăbușirea unor avioane militare (cu elice sau cu reacție), ca și ale liniilor aeriene comerciale, defectând motoarele prin interferența cu sistemele lor electronice (nu știm dacă este vorba de un efect secundar al puternicului lor câmp magnetic sau rezultatul unui tip oarecare de armament - posibil o rază de înaltă frecvență).

De asemenea, posedă armament cu rază mare de acțiune, cu putere de distrugere oribilă, folosit fără milă împotriva avioanelor noastre de luptă. De pildă, într-un caz, un avion de interceptie al US Navy, cu un echipaj de două persoane, a fost trimis după un OZN. Misiunea lor era, ca de obicei, să încerce să facă obiectul să aterizeze sau cel puțin să-l doboare – la nevoie. Și-au folosit mitralierele de bord. Riposta a fost imediată și îngrozitoare: instantaneu, toate părțile metalice ale avionului s-au dezintegrat în mii de fragmente, iar ei s-au trezit brusc cu scaunele în aer (piesele și obiectele nonmetalice nu au fost afectate); unul dintre ei a murit, celălalt a trăit să povestească totul. Avem dovezi că această armament îngrozitor este un fel de fascicul ultrasonic, care rupe toate legăturile moleculare din orice structură metalică. Au și mijloace pentru a ne paraliza sistemele radar, a interfera cu radioul și televiziunea și a scurtcircuita generatoarele electrice.

„Există un schimb de informații între serviciile de informații și conferințe ultrasecrete se țin periodic pentru discutarea evoluției situației“, i s-a spus lui Fontes. „De pildă, Forțele Navale ale Braziliei primesc rapoarte secrete lunare din partea marinei militare americane și trimit înapoi toate informațiile disponibile... Aici, în Brazilia, numai persoanele care lucrează la problema aceasta cunosc situația reală: ofițeri de informații de la Forțele Navale, Armata de Uscat și Forțele Aeriene; câțiva ofițeri de rang înalt de la Statul-Major; Consiliul de Securitate Națională și câțiva oameni de știință a căror activitate este legată de domeniu, plus câțiva membri ai anumitor organizații civile, care efectuează cercetări pentru proiectele armatei.

Toate informațiile despre domeniul OZN deținute de militari nu sunt doar secrete sau rezervate pentru uzul oficial: sunt ultrasecrete. Autoritățile civile și ofițerii obișnuiți din armată nu au dreptul să le cunoască. Nici măcar

președintele nostru nu este informat complet asupra adevărului...” În această privință, dr. Olavo Fontes a fost informat de organul de informații al Forțelor Navale Braziliene despre situația din acel moment:

Autoritățile militare din lumea întreagă au căzut de acord că populația nu trebuie să știe nimic despre această problemă. Unele grupuri militare consideră că asemenea vești ar produce un șoc imens – suficient pentru a paraliza viața țărilor noastre timp de mai mulți ani.... Probabilitatea ca interferența OZN să fie ostilă este încă estimată la 90 la sută; există o probabilitate de 10 la sută ca ostilitatea lor să fie doar o consecință a atacurilor noastre împotriva navelor lor: din cauză că există o asemenea posibilitate, încercăm acum să le comunicăm că dorim să avem o intrare în contact pașnică – așa că ordinele (acum) sunt să evităm orice alt atac împotriva navelor lor. Această politică a fost adoptată la nivel planetar, cu excepția unor țări care au încă nebuni cu alte păreri în Forțele Aeriene.⁶

Întâlnire secretă cu un portavion

Chester C. Grusinski (menționat anterior) a lucrat pe portavionul american *Franklin D. Roosevelt* (CVA-42) între 1958 și 1960. Incidentul în care a fost implicat a avut loc într-o noapte de septembrie a anului 1958, pe când navigau în Caraibe, într-o cursă de „dezmoțire“, o scurtă ieșire din baza marinei de la Guantánamo, Cuba. „Eram în larg și era întuneric – ora opt sau nouă“, a spus Grusinski, care pe vremea aceea avea 19 ani și era ucenic de pompier.⁷

Eram jos, sub punte. Mai mulți oameni au venit în goană din sala motoarelor, iar, peste câteva minute, au venit și alții, tot în goană. I-am urmat până la puntea de zbor. Acolo, i-am văzut privind o luminiță care ne

urmărea vasul. Apoi, lumina s-a apropiat de vas. A venit suficient de aproape, atât de aproape încât am putut vedea un șir de hublouri și niște personaje privindu-ne dinăuntru. Aceste personaje nu mi-au lăsat impresia că erau ființe omenești.⁸

„Am fost șocat, pentru că nu mă așteptam la așa ceva“, i-a spus Grusinski reporterului Gerald Scott. „Apoi, în timp ce ne uitam la el, obiectul a căpătat culoarea roșie-portocalie și și-a luat zborul... Să fi fost doar câteva minute sau poate că a durat mai mult – habar n-am. Dar am simțit pe față un val de căldură atunci când și-a luat zborul. Era în formă de țigară de foi. S-a apropiat de suprastructura [portavionului]. Apoi, și-a luat zborul și eu m-am întors jos, sub punte. A doua zi, am băut o grămadă de apă. Eram permanent deshidratat... Am aflat mai târziu că, în noaptea cu pricina, electricitatea se întrerupsese pe întregul vas.“ Grusinski estimează că la eveniment au fost martori 25 dintre cei 3 000 de membri ai echipajului.⁹

„Manevrele vasului au încetat brusc, dintr-un motiv necunoscut, în timpul observării OZN-ului“, mi-a spus Grusinski. „A doua zi, m-am trezit devreme ca să aflu ordinul de zi pe navă. Niciun cuvânt despre evenimentele din noaptea trecută. Peste ani de zile, ofițerul executiv din perioada 1958-1959, care se afla la bordul vasului, a declarat într-o scrisoare că nu știa nimic despre acest eveniment; de asemenea, nu exista nicio mențiune în jurnalele punților.“

„La bord, au urcat investigatori speciali, care au anchetat jocurile de noroc care aveau loc sub punte – asta era pretextul. Am aflat mai târziu că erau de la CIA. Iar mulți oameni – posibil martori – au fost transferați de pe navă.“¹⁰

Grusinski a aflat ulterior și că CVA-42 era unul dintre cele doar trei portavioane ale flotei care erau echipate pentru a transporta arme nucleare și că a fost „primul și ultimul portavion autorizat să transporte o bombă cu hidrogen“. El consideră că aceasta a fost cauza pentru care portavionul *Franklin D. Roosevelt* a atras atât de multe observații de OZN.

„Chet“ Grusinski a semnat o cerere de eliberare de acte oficiale în virtutea Legii libertății informației, dar fără folos. „Am primit o copie a jurnalelor de punte ale vasului din anii 1958-1959; mare parte din informație era înnegrită“, a spus el. „Când am cerut explicit informații despre incidentul din 1958, un comandor care se aflase pe vas în aceeași perioadă mi-a spus că nu avea dreptul nici măcar să facă aluzie la așa ceva...“¹¹

Interceptare tragică în Japonia

Fizicianul dr. Bruce Maccabee a aflat despre un incident care a implicat un avion cu reacție al aviației militare americane cu baza în Japonia, din primăvara anului 1959. Incidentul i-a fost relatat de un fost locotenent-colonel, ofițer meteorolog care, pe atunci, era staționat la Statul-Major al Forței Aeriene 5 de la Baza Yokota, de lângă Tokyo.

Patru avioane F-106 Delta Dart staționate în Okinawa și Misawa, Japonia, fuseseră dotate special pentru a urmări și a doborî obiecte zburătoare neidentificate. În timpul vizitei ofițerului la Centrul de operații de luptă, într-o seară, două avioane F-106 au fost trimise să intercepteze un OZN care apăruse pe ecranul radiolocatorului la sud de Misawa. Dar numai un rector a decolat, celălalt F-106 având un defect la unul dintre instrumente. „Astfel că pilotul a urcat la înălțimea dorită și a spus că sus avea vizibilitate bună“, a relatat ofițerul. „Deoarece toată lumea din centrul de comandă era interesată de eveniment, s-a pus în funcțiune sistemul de difuzoare. Am auzit tot ce transmitea pilotul. Operatorii de radar aveau o legătură separată cu operatorii de radar de la Misawa, așa că am putut auzi doar jumătate de conversație.“

În esență, îl dirijau spre țintă, iar el a spus ceva la modul „o am în colimator“ și a descris ceva ce părea a fi un obiect circular, care era suspendat. Era metalic și avea deasupra o cabină... a întrebat dacă să facă un

survol cu tragere [și] ei au sunat la Pentagon să ceară permisiunea, iar răspunsul a fost da, survol cu tragere... Așa că pilotul a spus „voi angaja“ și a virat și a lansat [rachetele]. Apoi, brusc, vocea lui a intrat într-un falsetto înalt. Era foarte ciudat. A bălăjit ceva cum că a tras în obiect și că rachetele au explodat, dar fără să-l afecteze; au explodat la marginea obiectului...

Și apoi el spune: „Au pornit un fel de rază și o întorc... Vin după mine“. Și după aceea a intrat într-o manevră de picaj vertical. Iar operatorii de radar au început să zbiere că obiectul se mișcă și că îl urmărește și au început să recite distanțele, în timp ce el cobora. Pilotul doar respira greu și era evident sub o mare tensiune, dar se stăpânea și a spus: „Este tot mai aproape“. Și a continuat să transmită cum obiectul câștiga în distanță și cum raza aceea venea spre el. Apoi operatorii de radar au spus „Contact“. Cele două puncte de pe ecran se contopiseră! Iar un operator radar a zis: „Dumnezeule, nu avem nicio separare... Obiectul s-a oprit. E un singur punct, dar nimic altceva“. [Ulterior a dispărut și acel punct.]

„Timp de patru zile după aceea“, a spus ofițerul, „am furnizat o prognoză meteo zilnică pentru echipele de căutare. Nu au găsit nimic...“¹²

În spatele cortinei de fier

În primăvara anului 1959, personalul din Apărarea Aeriană a Uniunii Sovietice a observat un OZN care s-a rotit mai bine de 24 de ore în jurul orașului Sverdlovsk, unde se afla o unitate de rachete sol-aer. Avioanele de vânătoare trimise spre interceptie au raportat că OZN-ul le-a dejucat cu ușurință intențiile, zburând în zigzag pentru a evita proiectilele aer-aer.¹³

În Cehoslovacia, comandorul Duchon și un alt ofițer numit Bezác, care țineau de „o anumită unitate“ a Forțelor Aeriene Cehoslovace, mergeau cu mașina spre „un anumit aerodrom“ (localizarea a fost censurată probabil de guvernul comunist de la acea vreme), pentru a superviza exercițiile de zbor de noapte. Era 16 noiembrie 1959, în jurul orei 20:00. La o distanță de aproximativ 10 km de aerodrom, motorul s-a oprit. Duchon a ieșit din mașină să verifice motorul. La o altitudine de 500–800 m, zburând cu viteză extrem de mare, se putea vedea „o bandă luminoasă de culoarea safirului“. Banda colorată a rămas în aer câteva secunde, aparținând probabil unui obiect zburător neidentificat. Nu s-a auzit niciun sunet.

În cele din urmă, mașina a repornit și cei doi aviatori și-au continuat drumul spre baza aeriană, unde au aflat că mai mulți piloți și personalul de la sol au observat pe cer, la ora 20:05, „o minge de foc“ care a zburat fără un sunet deasupra bazei, cu viteză înspăimântătoare, a făcut un viraj de 90 de grade și a revenit apoi deasupra bazei. La revenirea deasupra bazei, obiectul a fost detectat de radar la o altitudine de 1 000 m. S-a apreciat că era de două ori mai voluminos decât cel mai mare aparat de bombardament cunoscut. Avioanele aflate permanent în alertă au primit ordinul să intercepteze obiectul, dar, dintr-un motiv necunoscut, nu au putut decola decât după ce obiectul a dispărut de pe ecranul radarului și nu a mai fost văzut nici de observatorii de la sol.

Peste un minut, obiectul a revenit, de data aceasta rămânând nemișcat deasupra pistei două minute, la o înălțime de 100 m, după care a accelerat la o viteză fantastică și a dispărut. În tot acest timp, a fost observat prin binoclu de personalul din turnul de control și de personalul de la tunurile antiaeriene. Toți au descris obiectul ca fiind un disc de nu mai puțin de 150 m în diametru, având în jur o bandă care sclipea. „S-au efectuat tentative - nereușite - de contact cu obiectul, în rusă și engleză, precum și în codul aviatic internațional“, a relatat ziarul cehoslovac *Kridla*

Vlasti (Puterea aripilor). „Aerul și solul au fost imediat analizate pentru radioactivitate, dar nu s-a descoperit nimic.”¹⁴

Ultima declarație sugerează că cehii – poate prin intermediul sovieticilor – știau deja de măsurarea radiațiilor de după incidentul de la Redmond, Oregon, întâmplat cu doar două luni mai devreme.

Conform celor afirmate de Alexandr Platskin, fost membru al „Institutului 22”, vastul program ultrasecret de cercetare a OZN inițiat de guvernul sovietic în 1977 a stabilit că, între mijlocul anilor 1950 și mijlocul anilor 1960, au avut loc în jur de 15 000 de observații raportate de piloți, dintre care cele mai multe au putut fi explicate.¹⁵

Observațiile au continuat în toată lumea. Guvernele, dorind, evident, să evite tulburările sociale, au continuat să nege oficial realitatea intrușilor extraterestri. Dar, în culise, liderii militarilor și ai serviciilor de informații – care știau mai multe despre situație decât șefii lor politici – au rămas tulburați și nedumeriți.

Bibliografie

1. *Michigan MUFON Newsletter* (data necunoscută).
2. Lorenzen, Coral E., *The Great Flying Saucer Hoax*, William-Frederick, New York, 1962, p. 146–7.
3. *Ibid.*, p. 147–8.
4. Fontes, dr. Olavo T., *The APRO Bulletin*, sep. 1957, Aerial Phenomena Research Organization, NM, citat în Jules Lemaitre, „A Strange Story from Brazil”, în *Flying Saucer Review*, vol. 6, nr. 1, ian.-feb. 1960, pp. 9–11.
5. *O Globo*, Rio de Janeiro, 28 feb. 1958.
6. Scrisoare a lui Olavo Fontes (doctor în medicină) către Coral Lorenzen, 27 februarie 1958.
7. Scott, Gerald, „Close Encounter: Area Autoworker is «Mr. UFO»”, în *Motor City News*, Detroit, 17 aug. 1998, p. 1B.
8. *Michigan MUFON Newsletter*.

9. Scott, *op. cit.*
10. Scrisori din 26 noiembrie 1992 și 27 septembrie 1998.
11. *Michigan MUFON Newsletter*.
12. Maccabee, Bruce, „Hiding the Hardware“, în *International UFO Reporter*, vol. 16, nr. 4, sep.-oct. 1991, pp. 8-9.
13. „UFOs over Russia“, în *Flying Saucers*, nr. 47, Palmer Publications, Amherst, Wisconsin, mai 1966, pp. 6-10.
14. *Kridla Vlasti*, nr. 26, 22 dec. 1959, tradus în *Flying Saucer Review*, vol. 6, nr. 4, iul.-aug. 1960, pp. 31-2.
15. *Soviet UFO Secrets Revealed*, documentar produs de Bill Brummel Productions, Inc. pentru History Channel.

Partea a treia

1960–2006

Capitolul 17

Pană de curent

La începutul anilor 1960, doi foști oficiali ai CIA – ambii aflați în conducerea Comitetului Național pentru Fenomene Aeriene (NICAP) al maiorului Donald Keyhoe – au dat declarații scrise în care au susținut cu tărie realitatea OZN-urilor, contrazi-când poziția oficială a guvernului SUA. Colonelul Joseph J. Bryan III, fondator și prim-șef al Serviciului de Război Psiho-logic al CIA, și-a prezentat părerile despre problemă într-o scrisoare deschisă adresată lui Keyhoe, trimisă și Congresului:

Am cunoștință că sute de piloți militari și civili, membri ai personalului de la sol, astronomi, operatori de urmărire a rachetelor și alți observatori competenți au raportat observarea unor obiecte zburătoare neidentificate... Părerea mea este că OZN-urile sunt aparate aflate sub controlul unor inteligențe. Vitezele, manevrele lor și alte dovezi de ordin tehnic arată că sunt superioare oricărui avion sau oricărei nave spațiale produse pe Pământ. Aceste OZN-uri sunt nave interplanetare care observă sistematic Pământul, fie pilotate, fie telecomandate, fie ambele.

Informațiile despre OZN-uri, inclusiv rapoartele despre incidente, au fost și sunt încă oficial cenzurate. Această politică este periculoasă, mai ales ca urmare a faptului că identificarea greșită a OZN-urilor cu un atac rusesc secret ar putea declanșa întâmplător un război...¹

„A sosit momentul ca adevărul să fie rostit răspicat în cadrul unor audieri deschise în Congres“, a declarat

viceamiralul Roscoe Hillenkoetter, fost director al CIA, într-o scrisoare către Keyhoe, datată 22 august 1960, scrisoare trimisă și Congresului. „În culise, ofițeri de rang înalt din Forțele Aeriene sunt serios îngrijorați în privința OZN-urilor. Dar mulți cetățeni sunt făcuți să creadă, fie prin secretizare oficială, fie prin ridiculizare, că obiectele zburătoare neidentificate sunt o prostie.“ Tot el a emis acuzația că, „pentru a ascunde faptele, Forțele Aeriene și-au amuțit propriii angajați“ prin emiterea unui articol de regulament (vezi p. 353). „Îndemn Congresul să ia măsura imediată de reducere a pericolelor produse de secretizarea informațiilor privind obiectele zburătoare neidentificate“, a continuat el. „Două pericole devin constant tot mai mari: 1. riscul unui război declanșat accidental de interpretarea greșită a formațiunilor de OZN-uri drept un atac-surpriză al sovieticilor; 2. pericolul ca guvernul sovietic să susțină, *fals*, că OZN-urile sunt arme secrete sovietice, în fața cărora apărarea noastră este nepu-tincioasă.“² (Vezi p. 354.)

Observații dezvăluite de piloți ai aviației militare americane

În general, piloții nu prea vor să declare public că au observat OZN, chiar dacă nu mai sunt legați de jurământ. Există excepții, după cum am văzut anterior. În 1999, au apărut detalii despre o experiență petrecută spre sfârșitul anului 1959 sau începutul lui 1960, când generalul Curtis LeMay, pe atunci locțiitor al șefului Statului-Major al Forțelor Aeriene, a condus un exercițiu de testare a capacității avioanelor de bombardament de a străpunge apărarea antiaeriană a SUA. Un instructor de pilotaj pentru avioane cu reacție F-89J Scorpion (numele apare într-un dosar MUFON) și observatorul lui de radar, locotenentul Joe Meyer, „interceptaseră“ cu succes un B-47 și coborau spre pista de la Baza Aeriană Connally din Waco, Texas, când au întâlnit o țintă necunoscută.

„Noaptea era limpede ca lacrima, cu vizibilitate nelimitată, [și] am ajuns în apropiere de Waco, la nord-vest, la altitudinea de 7 000 m“, a spus pilotul. „Am remarcat o lumină departe, la dreapta mea, la aceeași altitudine cu noi, deasupra bazei Waco. I-am arătat lumina lui Joe [și] am continuat virajul, urmărind în același timp lumina aceea punctuală. Nu se mișca, deși mă îndreptam rapid spre ea. Am accelerat, am fixat direcția și am pus obiectul exact în fața ochilor. La 20 km depărtare, Joe mi-a spus că a prins pe radar obiectul [și] o clipă după aceea avea ținta fixată, iar ecranul meu [radar] s-a iluminat, avertizându-mă că eram pe curs de coliziune și că puteam să lansez rachetele noastre de 2,75 țoli.“ Raportul continuă:

Deși nu eram înarmați, radarul de atac prezenta informații ca și cum am fi fost. Joe mi-a dat cursul și informația de interceptie și, pe măsură ce ne apropiam, am văzut că obiectul avea pe lateral patru puncte extrem de luminoase, alb-albastru, rotunde. Am verificat măsurătoarea de viteză aeriană autentică, comparând-o cu cea dată de radar. Eram la 10 secunde de deschiderea focului.

Viteza de depășire și viteza relativă la aer erau identice, deci obiectul era nemișcat. Viteza relativă la aer era de 450 km/h. Am încercat să măsoz lățimea obiectului, comparată cu anvergura avionului meu, rezultatul fiind undeva în jur de 8-10 m. De acum, eram la cinci secunde de soluția de deschidere a focului și pe curs de ciocnire cu obiectul. M-am întrebat în ce naiba intram.

Am tras concluzia că era un OZN. Îmi amintesc că mi-a trecut prin cap să folosesc tehnica de ciocnire învățată la cursuri ca fiind ultima soluție. Instantaneu, punctul de pe ecranul meu a luat-o în sus și am auzit antena radar ajungând la sfârșitul cursei... Am privit în sus și am văzut obiectul urcând drept, vertical, cu viteză incredibilă. În doar câteva secunde, eram direct sub

locul în care fusese obiectul, iar eu și Joe ne-am uitat direct în sus la burta obiectului, rotundă și, din nou, de culoare alb-albastră strălucitoare... Când am zburat direct în locul în care fusese obiectul, am crezut că vom fi loviți de un jet, [dar] spre surpriza noastră, nu a fost cazul.

Am privit obiectul devenind tot mai mic, până a ajuns ca o stea pe cer, apoi a dispărut complet. Joe și cu mine am estimat că l-am pierdut din vedere la cam 30 km altitudine. Eram foarte zdruncinați de eveniment și ne-am jurat să păstrăm secretul, pentru că știam că, dacă am fi spus ce ni se întâmplase, urma să fim etichetați nebuni... și probabil ni s-ar fi interzis să mai zburăm.³

În vara anului 1961, căpitanul Robert Filler și colegul lui de formație, locotenentul Phil Lee, cu baza la Escadrila 82 de Vânătoare-Interceptare de la Baza Aeriană Travis din California, au fost trimiși cu avioanele lor cu reacție F-102 Delta Dagger să intercepteze o țintă. Cazul este publicat aici pentru prima oară.

„Avioanele de interceptție erau ultimul răcnet: radarele băteau până la 30 km, iar sistemele de armament aveau o rază de acțiune tot de 30 km“, mi-a spus Filler. „Când ne-au dat altitudinea, mi-am zis, hei, e cam sus pentru o interceptție – cred că erau 15 000 m. Cei care ne controlau de la sol ne-au spus că ne apropiam la 30 km. În cele mai multe misiuni, ai rareori un contact la 30 km – radarele nu bat mereu așa departe. Poziția noastră aproximativă era la nord de Travis, în zona muntoasă de lângă Sacramento Valley.“

Am prins un contact la 30 km și am avut identificare radar precisă – asta însemna că sistemul de armament era blocat pe țintă, având și o indicație a vitezei țintei. Indicația de viteză era zero – obiectul era staționar. La cam 8 km am acest „punct de direcționare“ care îmi spune încotro este ținta și cum să ajung la ea, iar

punctulețul o ia în sus pe ecran, ceea ce înseamnă că obiectul urcă la o altitudine mai mare. Nu am văzut nimic, doar că îl aveam amândoi pe radar.

Am început să cronometrez. Iar cronometrarea mea, de la momentul accelerării până în momentul în care punctul de pe ecran ajunge la marginea de sus, este de fiecare dată aceeași. Obiectul făcuse 32 km în două secunde, ceea ce însemna 60 000 km/h!

Așa că, după ce am aterizat, am ridicat telefonul și am sunat sala de control radar. „Ce-a fost *aia*?” „Habar n-avem”, mi-au spus ei. „A venit din spațiu. Am văzut cum vine, am văzut cum se oprește și am văzut cum stă nemișcat 30 de minute. Apoi, am decis să interceptăm și am trimis două aparate de la Travis să identifice obiectul.” L-am întrebat pe comandantul escadrilei dacă trebuie să întocmim un raport scris și el a spus că nu. Nu am primit nimic din partea diviziei, nimic de la cei care au luat decizia să ne trimită la interceptie.

Așa că, mai târziu, i-am spus colegului meu de formație că poate n-ar fi o idee rea să ne ținem gura, pentru că la vremea aia credeam că am dat de o chestie despre care Comandamentul de Apărare Aeriană nu știa nimic, care era americană, ceva Top Secret.⁴

Interferențe electrice

Peste câteva luni, în vara anului 1961, la Rybinsk, la 150 km de Moscova, au fost aduse noile rachete sol-aer din rețeaua de apărare antiaeriană a Moscovei. Conform celor afirmate de Alberto Fenoglio, reporter pe teme științifice, un obiect uriaș în formă de disc a apărut la altitudinea de aproximativ 20 000 m, înconjurat de un număr de obiecte mai mici. „Speriat, un comandant de baterie antiaeriană a intrat în panică și a dat – fără aprobare – ordinul să se tragă o salvă spre obiectul gigantic”, a relatat Fenoglio.

Rachetele au fost lansate. Toate au explodat la o distanță mare de țintă, aproximativ 2 km, producând un spectacol fantastic pe cer. A urmat o a doua salvă, cu același rezultat. A treia salvă nu a mai fost trasă, pentru că, în acel moment, „farfuriile“ mai mici au intrat în acțiune și au înghețat toate aparatele electronice din întreaga bază de rachete. Când OZN-urile discoidale mai mici s-au retras, alăturându-se navei mai mari, aparatura electronică a reînceput să funcționeze perfect.⁵

Penele de curent masive sunt asociate de mult timp cu activitatea OZN. La 18 aprilie 1962, Baza Aeriană Stead din Nevada a recunoscut oficial că un obiect uriaș de origine necunoscută a aterizat lângă o centrală electrică din Eureka, Nevada, scoțând-o din funcțiune peste o oră. Această știre a fost interzisă de la emisie până când nava și-a luat zborul și funcționarea a fost restaurată. Baza Aeriană Nellis din Nevada a recunoscut că obiectul a fost detectat de radar încă de când survola Oneida, New York, și că fusese urmărit de avioane de interceptie trimise de Comandamentul Apărării Aeriene de la Phoenix. Obiectul ar fi „explodat“ cu o putere imensă după decolare, iluminând străzile din Reno. Obiectul a fost văzut departe, spre vest, chiar și în California, după care a dispărut de pe ecranele radiolocatoarelor.⁶

Ce au văzut piloții avioanelor-rachetă X-15

În timpul unei expuneri ținute în cadrul celei de-a II-a Conferințe Naționale pe tema Utilizării Pașnice a Cercetării Spațiale de la Seattle, din 11 mai 1962, pilotul de la NASA Joseph A. Walker a spus că una dintre misiunile lui permanente era să detecteze obiecte zburătoare neidentificate în timpul zborurilor lui cu avionul-rachetă X-15. El s-a referit la OZN-urile pe care le filmase în timpul zborului în care bătuse recordul cu altitudinea de 80 km, cu doar câteva săptămâni

mai devreme.⁷ Leonard Stringfield a primit detalii suplimentare din partea unui inginer de pe avioanele de încercare ale NASA, care lucrase la programul X-15, la Baza Aeriană Edwards din California.

La 30 aprilie 1962, două obiecte discoidale au depășit aparatul X-15 al lui Walker, care era în urcare, cu o viteză de 5 000 km/h și o altitudine de aproape 65 km. „Două OZN-uri tocmai au trecut pe deasupra capului meu“, a raportat Walker, după spusele inginerului, care se afla în sala de comandă de la Centrul de Cercetări în Zbor. Pilotul nu a furnizat niciun alt fel de amănunt. Camerele din spatele fuzelajului avionului F-15 au prins OZN-urile pe film, iar fotografiile au fost văzute ulterior de inginer în cadrul unei ședințe de analiză postmisiune. Filmul prezintă fără echivoc două nave în formă de disc, albe sau argintii, zburând în formație strânsă, depășind în mare viteză avionul X-15 și trecând pe deasupra, posibil la 30–60 m deasupra avionului.⁸

La conferința de la Seattle, Walker a dezvăluit că a fost a doua ocazie în care a filmat OZN-uri în zbor. „Nu am intenția să emit speculații despre ele“, a spus Walker. „Tot ce știu este că au apărut pe film...“⁹

La 17 iulie 1962, maiorul Robert White a pilotat un avion X-15 la altitudinea maximă atinsă vreodată, de 95 700 m. După spusele lui Stringfield, White ar fi raportat Centrului de control de la NASA că în formație cu el zburau „câteva“ OZN-uri. Alți 20 de membri ai personalului din sala de comandă au auzit mesajul.¹⁰ „*Sunt niște lucruri aici. Categoric este!* [sic]“, citează revista *Time* palpitanta relatare radio a maiorului White.¹¹

Contacte extraterestre raportate de personalul USAF

Sidney Padrick, în vârstă de 45 de ani, tehnician radio și TV și pilot particular, a fost în Forțele Aeriene în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, iar mai târziu a fost încadrat în

Rezerva Forțelor Aeriene. La 30 ianuarie 1965, la ora 02:00, el a întâlnit o navă de origine necunoscută lângă casa lui din Manresa Beach, lângă Watsonville, la 120 km sud de San Francisco. Nava, cu un diametru de aproximativ 30 m și o înălțime de cam 10 m, stătea suspendată puțin deasupra solului. Padrick a intrat în panică și a început să alerge, iar atunci o voce s-a auzit dinspre navă: „Nu-ți fie frică, nu suntem inamici“. Padrick a continuat să alerge. Vocea a repetat fraza, apoi a adăugat: „Nu vrem să-ți facem niciun rău“. L-au invitat la bord. S-a apropiat cu prudență, o ușă s-a deschis și a ajuns într-un mic compartiment. O altă ușă s-a deschis prin glisare și el a intrat, fiind întâmpinat de un bărbat.

„În mare, nu era diferit de mine, avea contururi nete și purta un soi de costum de zbor care îi acoperea total corpul“, a spus Padrick. La bord se aflau șapte alți bărbați, care păreau a fi la fel ca el, plus o femeie, pe care a descris-o ca fiind foarte drăguță. Toți aveau o înălțime între 1,70 și 1,75 m.

Judecând după standardele noastre, aş putea spune că arătau cu toții cam de 20-25 de ani; foarte tineri, insolenți, plini de energie și cu figuri inteligente. Trăsăturile lor erau similare cu ale noastre. Am observat o singură trăsătură care îi deosebește de noi, și anume fețele lor convergeau către un punct mult mai mult decât ale noastre. Aveau pomeți ascuțiți și nasurile la fel. Pielea lor avea o culoare cumva „armenească“. Ochii erau foarte întunecați la toți... nu era nimic neobișnuit la ei - în strălucirea, profunzimea sau luminescența lor. Toți bărbații păreau să aibă păr castaniu-roșcat foarte scurt, dar parcă nu ar fi fost vreodată tăiat - părea crescut în mod natural. Doamna avea păr lung și băgat în interiorul hainelor... Degetele lor erau puțin mai lungi decât ale mele [și] unghiile arătau de parcă tocmai fuseseră la manichiură.

Toți purtau costume din două piese - de tipul celor care se îmbracă peste cap -, de culoare albastru deschis spre alb, fără nasturi, fără fermoare vizibile. Partea de jos

includea încălțările – arătau ca niște cizme care se prelungeau până la talie, fără vreo întrerupere la gleznă... Aveau o centură lată la mijloc și manșete mari, plus un guler foarte mare, care cădea în „V“. Gulerul avea un design foarte drăguț... iar în jurul gâtului un soi de panglică... Aveau tălpi și călcâie [pentru că] i-am auzit pășind pe podeaua ca de cauciuc.

Primul om întâlnit de Padrick s-a comportat ca purtător de cuvânt. El i-a explicat lui Padrick că era singurul de la bord care vorbea engleza.

Nu avea accent de niciun fel. Vorbea o engleză clară, perfect articulată, ca orice vorbitor de engleză de pe Pământul ăsta... La orice întrebare i-am pus, făcea o pauză de 25 sau 30 de secunde înainte să răspundă, indiferent cât de banală era întrebarea. Poate că primea instrucțiuni pe cale mentală... Cred că membrii echipajului comunicau între ei prin telepatie mentală, pentru că nu am remarcat nimic care să aducă a comunicare.

Fiecare dintre camerele ocupate avea panouri cu instrumente pe pereți, membrii echipajului fiind concentrați asupra instrumentelor. „Când am intrat în camera lor, au întors capul și apoi au revenit la munca lor“, a spus Padrick.

Unele dintre camere aveau patru sau cinci instrumente, altele 15 sau 20, dar în fiecare cameră erau instrumente asemănătoare. Nu semănau deloc cu ale noastre. Nu m-am apropiat de niciunul dintre acei pereți care aveau pe ei instrumente mobile, pentru că, în prima cameră, când am făcut un pas, și-a întins mâna ca să nu mai înainteze... Am văzut însemne pe unele dintre instrumente; un fel de bandă se deplasa, cu mici puncte și linii... Aveau [și] aparate de măsură, dar nu am văzut niciun cadran pe ele. Au spus că se aprind doar când sunt în uz.

I-au arătat lui Padrick o lentilă alungită, despre care el crede că ar fi făcut parte dintr-un sistem optic, cu un efect tridimensional de mărire. Prin ea, a văzut un obiect care, i s-a spus, era „aparat de navigație“. Arăta ca un „dirijabil“. „Obiectul era în bătaia soarelui, deci trebuia să fi fost destul de departe, cred că la 1 500 km, dacă nu mai mult... Mi-a spus că energia [pentru nava mai mică] le era transferată de la cealaltă navă și că toată navigația și manipularea se făceau prin spațiu. Mi-a zis că ei nu măsoară timpul și distanța ca noi, ci mai degrabă în termeni de lumină. Când l-am întrebat cât de rapid călătoresc prin spațiu, mi-a răspuns că viteza lor era limitată doar de viteza cu care își puteau transfera energia de la sursă.“

După un timp, Padrick a fost informat că deja călătoriseră o anumită distanță și că acum erau parcați într-o zonă deșertică, una care, la o anchetă ulterioară, s-a dovedit a fi lângă Leggett, California, la 275 km nord-vest de Watsonville.

După ce am aterizat pe un versant de deal, el mi-a spus să ies, ca să mă pot întoarce mai târziu în același loc și să știu că era real, nu visat. Am ieșit singur și am dat ocol navei.

Am pipăit carcasa. Părea să fie foarte dură, dar nu metalică. Nu am atins în viața mea așa ceva. Lucrul cel mai apropiat pe Pământ de materialul acela ar fi senzația dată de un parbriz, poate plexiglas. Am stat afară nu mai mult de trei minute. M-am aplecat să văd picioarele pe care se sprijinea nava, am încercat să găsesc semne pe ele. Nu era niciun semn.

Padrick a întrebat de unde vin nava și echipajul și a primit un răspuns oarecum criptic. „Mi-a spus că sunt de pe o planetă din spatele unei planete pe care o observăm noi – dar nu-i observăm pe ei. Nu a spus că nu-i putem observa, ci doar că nu-i observăm... Cred că planeta lor este în sistemul nostru solar.“

Oamenii din spațiu i-au descris lui Padrick o societate utopică: „După cum știi, noi nu avem boli, nu avem infracțiuni

și nici poliție. Nu avem școli – tinerii noștri sunt învățați de la o vârstă fragedă să practice o anumită meserie, pe care o fac foarte bine. Deoarece viața noastră este foarte lungă, avem un control foarte strict al nașterilor. Nu avem bani. Trăim ca unul“.

Cât despre scopul vizitei, lui Padrick i s-a spus: „Strict pentru observații“.

„Nu cred că vor să ne observe pe noi, mai degrabă au vrut ca eu să-i observ pe ei [pentru că] nu m-a întrebat nimic despre mine, ceea ce mă face să cred că știu deja despre noi... A spus că vor veni să efectueze și alte observații [și] cred că în principal ei observă oamenii.“

Padrick a fost dus într-o „cameră de consultație“, în care, pentru prima oară în viața lui, a „simțit prezența Ființei Supreme“. „Este evident că ei au ajuns la un înalt nivel științific“, spune el, „dar relația lor cu Ființa Supremă înseamnă mult mai mult pentru ei decât capacitatea lor tehnică și științifică sau decât cunoașterea. Pot spune că știința și religia lor sunt unul și același lucru“.

Padrick a fost dus înapoi la locul de unde fusese cules cu două ore în urmă. A ieșit din navă și a mers pe jos până acasă.

Sid Padrick a raportat Forțelor Aeriene experiența și a fost interogată timp de trei ore de o echipă condusă de maiorul Damon B. Reeder de la Baza Aeriană Hamilton (Statul-Major al Apărării Aeriene de pe coasta de vest), de lângă Sacramento. Anchetatorii i-au spus lui Padrick că era „un om norocos“: existaseră două cazuri marcate de ostilitate. Unul era cazul Mantell, celălalt un incident în care un avion dispăruse complet de pe ecranul radarului (după cum am aflat, au existat mai multe asemenea incidente). Dar Forțele Aeriene l-au informat pe Padrick că Pământul era vizitat de mai multe grupuri de OZN-uri care erau prietenoase, dar și de nave ostile, venite din mai multe locuri.

[Forțele Aeriene] mi-au cerut ca anumite detalii să nu le discut public, dar cred că totul ar trebui dezvăluit... Nu au vrut să spun că oamenii din spațiu nu au bani... Nu

voiau să divulge mijloacele lor de comunicație și de unde își luau energia. De asemenea, numele omului – mi-au spus că nu trebuie să-i repet numele vreodată, pentru că nu înseamnă nimic. Omul din spațiu spusese: „Poți să-mi spui Xeno“. Nu zisese că acesta *era* numele lui. [În limba greacă, Xeno înseamnă „străin“.]^{12,13,14}

Raportul oficial al Forțelor Armate, semnat de maiorul Reeder, ofițer de bază de operații, Baza Aeriană Hamilton, și înaintat Diviziei Tehnologii Străine de la Baza Aeriană Wright-Patterson, include detalii suplimentare ale discuției dintre Padrick și Xeno, din care citez în continuare.

(1) Întrebare: Cum ați scăpat de detectarea radarului nostru? Răspuns: Carcasa navei noastre absoarbe energie și nu va permite nici reflexii și nici străpungeri dăunătoare...

(4) Î: Sunteți oameni? R: Da, suntem oameni, dar nu de tipul vostru...

(13) Î: Cum se face că m-ați ales pe mine pentru experiența asta? R: Nu noi te-am ales. A fost alegerea ta. Ești prima persoană care a intrat în această navă. Am invitat mulți înainte, dar au fugit înspăimântați.

(14) Î: Dacă aș fi fost om de știință, aș fi aflat mai multe? R: Nu...¹⁵

În 1967, L.D. Cody, zis și „Pat“, directorul programului pentru educație aerospațială de la Baza Aeriană Hamilton, a comunicat, într-o scrisoare adresată dr. James E. McDonald (fizician specializat în fizica atmosferei și notabil cercetător de OZN la acea vreme), că era foarte interesat de acest caz și că îi ceruse maiorului Reeder să țină o scurtă informare pentru personalul lui. „Am înțeles din spusele maiorului“, scrie Cody, „că intervievase câțiva localnici, care au garantat pentru bunul nume al domnului Padrick. Înțeleg că Sid era la vremea aceea de douăzeci de ani în Rezerva Forțelor Aeriene și că era pilot privat cu peste 600 de ore de zbor“.

În scrisoarea către Cody, McDonald își exprima scepticismul în privința acestui caz din cauza conotației lui religioase. „Și eu am fost sceptic apropo de această poveste, din cauza episodului cu «Zeitatea Supremă»“, a răspuns Cody. „Totuși, s-ar putea să fiu prea critic față de acest aspect religios, din cauza interviurilor pe care le-am avut cu alte persoane care pretind că au avut «contacte»... În timpul interviului, mi s-a părut sincer, atât mie, cât și domnului Cody, și amândoi am tras concluzia că fie a fost în acea navă, fie a avut un vis foarte realist, în care chiar credea.“¹⁶

Deși nu l-am întâlnit niciodată pe izolatul Sid Padrick (în cartea mea *Beyond Top Secret*, am greșit și l-am numit „răposatul“), cred că povestea lui este autentică, bazându-mă pe conferința înregistrată pe bandă, pe care am ascultat-o de mai multe ori.

În 1965, Stațiunea Forțelor Aeriene Benton, de la Red Rock, Pennsylvania, făcea parte din Zona Radar Interioară de Apărare Aerospațială. În același an, la 5 martie, doi tehnicieni de radar din Forțele Aeriene reparau o antenă de radar de detectare a altitudinii, situată la nord-est de sediul Escadrilei 648 Radar. Unul din tehnicieni este fratele fostului sergent-major Walter, care relatează că „un obiect mic în formă de farfurie a aterizat în apropiere“.

Pe când se apropiau de farfurie, din aceasta a ieșit o rază de lumină, care i-a lovit pe ambii tehnicieni. A fost ultimul lucru de care își amintesc. Ei nu s-au prezentat la postul lor de comandă. Polițiștii militari au pornit în căutarea celor doi tehnicieni, dar nu i-au găsit. Toate uneltele și echipamentul lor au fost găsite lângă antena pe care o reparau. Poliția de stat din Pennsylvania a fost alertată și a început o căutare în regiune.

Peste 16 ore, un polițist de stat i-a descoperit pe cei doi tehnicieni mergând pe autostrada 487, la aproximativ 15 km distanță, la sud de Lopez. Păreau buimăciți și au fost transportați la un spital din

Williamsport [unde] s-a constatat că erau deshidratați și deruțați. Nu s-au descoperit în organismele lor nici alcool și nici droguri. Ulterior, au fost transferați la un spital al Forțelor Aeriene de la Baza Aeriană Stewart, New York. În hainele lor s-a descoperit radiație alfa reziduală foarte puțin intensă, iar pe gât li s-au găsit semne stranii.

Agenți speciali de la Biroul de Investigații Speciale [al Forțelor Aeriene] i-au intervievat pe tehnicieni. Ei au relatat totul până la momentul razei de lumină. După aceea, nu-și mai puteau aminti nimic... Amândoi au petrecut două săptămâni în spital și au fost trimiși înapoi la unitatea lor. Fratele meu a fost reexaminat la Centrul Psihiatric al Forțelor Aeriene de la Baza Aeriană Sheppard, Texas, în 1966, [iar acolo] doctorul l-a întrebat dacă credea că fusese răpit de vizitatori extraterestri! [Acum] nu mai vrea să discute despre acest incident.¹⁷

Japonia și Indonezia

La 15 februarie 1965, seara, un grup de ofițeri din Armata de Uscat și din Forțele Aeriene ale SUA zbură spre Japonia într-un avion al companiei Flying Tiger, închiriat de Departamentul Apărării. La aproximativ o oră de Tokyo, radarul avionului a detectat trei obiecte uriașe, care se deplasau rapid. Apoi, pe cer a apărut, în stânga, o lumină roșie, iar spre avion au coborât trei obiecte enorme, ovoidale, în formație strânsă. Căpitanul a vrut să vireze, dar OZN-urile au schimbat brusc direcția și au redus la fel de brusc viteza, menținându-se la altitudinea avionului, stând în tot acest timp în formație strânsă.

„Radarul arăta că erau la câțiva kilometri distanță, dar chiar și de la distanța aceea păreau imense“, a relatat maiorul Keyhoe. „Uriașele nave au continuat să taloneze avionul, iar căpitanul a trimis un membru al echipajului în cabina

pasagerilor. În câteva minute, acesta a revenit cu un ofițer din Forțele Aeriene. Căpitanul de la compania Flying Tiger spera să trimită un mesaj de urgență la Okinawa, de unde să se trimită avioane de interceptie. Dar omul de la Forțele Aeriene, după ce a inspectat uluit uriașele OZN-uri, l-a atenționat să nu încerce. Chiar dacă ar fi fost trimise avioane de interceptie, acestea ar fi fost oricum neputincioase și ar fi putut da naștere unei riposte.“

Alte câteva minute, giganticele nave spațiale au continuat să țină trena avionului, iar în cabină tensiunea creștea. Apoi, formația a schimbat brusc direcția în sus și a accelerat până la viteza de 2 200 km/h, dispărând în câteva secunde. La aterizarea avionului, Serviciul de Informații al Forțelor Aeriene a transmis la Pentagon un raport codificat. Impactul a fost puternic. Ofițerul de la aviația militară americană care a văzut navele a estimat mărimea lor bazându-se pe distanța de 8 km. Dacă datele lui sunt corecte, cele trei nave spațiale trebuie să fi avut o lungime de aproape 600 m fiecare – dacă nu cumva mai mult....¹⁸

Este 18 martie 1965. În jurul orei 19:00, trei lucrători din Fuchu, lângă Hiroshima, au raportat că au văzut un obiect straniu deasupra orașului Yuki, „în formă ca de triunghi, iar partea de sus emitea o lumină strălucitoare“. La ora 19:06, căpitanul Yoshiharu Inaba pilota un avion Convair 240 al liniilor aeriene TOA de la Osaka la Hiroshima, Japonia, la altitudinea de aproximativ 2 000 m. Condițiile meteorologice erau bune, noaptea era iluminată de luna plină. Brusc, a apărut un „misterios obiect eliptic luminos“, chiar după ce avionul trecuse de Himeji. „Obiectul ne-a urmărit un timp“, a spus Inaba, „apoi s-a oprit trei minute și din nou ne-a urmărit, în dreptul aripii stângi, peste Marea Interioară, pe o distanță de cam 90 km... apoi a dispărut“.

Temându-se inițial de o ciocnire, Inaba a efectuat un viraj de 60 de grade. Obiectul a făcut imediat un viraj brusc și s-a

poziționat din nou în dreptul aripii stângi. Obiectul emitea o lumină verzuie și părea să afecteze atât busola automată, cât și radioul. Copilotul, Tetsu Majima, a încercat fără succes să contacteze turnul Matsuyama pentru a raporta incidentul, dar a auzit apelul disperat al pilotului unui avion Piper Apache al companiei Tokyo Airlines, Joji Negishi, care spunea că era urmărit de un misterios obiect luminos. El zbura deasupra părții nordice a orașului Matsuyama.

Conform unui mesaj retransmis de la biroul din Tokyo al ziarului *New York Times* către biroul Liniilor Aeriene TOA, un grup de „experți în farfurii zburătoare”, provenind de la Administrația Aviației Federale, Departamentul Apărării al SUA și Observatorul Palomar (California), urma să fie trimis în Japonia pentru a discuta cu Inaba și Negishi. „Se consideră că misiunea americană [în Japonia] este interesată de caz”, spunea mesajul, „pentru că au avut loc câteva misterioase accidente aviatice, în care s-ar putea să fi fost implicate farfurii zburătoare”.^{19,20,21}

„OZN-urile observate în Indonezia sunt identice cu cele văzute în alte țări”, a declarat, în 1967, mareșalul aerului Roesmin Nurjadin, comandantul suprem al Forțelor Aeriene Indoneziene (actualmente Forța de Apărare Aeriană). „Uneori, ele le fac probleme apărării noastre aeriene, iar, o dată, am fost nevoiți să deschidem focul împotriva lor.”²²

Conform celor afirmate de comodorul aviator J. Salutun, fost membru al Parlamentului și secretar al Consiliului Național Aerospațial al Republicii Indonezia, cele mai active perioade pentru incidentele OZN au fost 1953–1954 și 1964–1965. Salutun a confirmat incidentul la care se referise mareșalul aerului Nurjadin: „Cel mai spectaculos incident OZN din Indonezia a avut loc atunci când, la apogeul confruntării președintelui Sukarno cu Malaysia, OZN-urile au pătruns într-o zonă foarte bine apărată din Java două săptămâni la rând și au fost întâmpinate de fiecare dată cu cel mai dens baraj de artilerie antiaeriană din istorie”. Salutun a adăugat:

Sunt convins că trebuie să studiem serios problema OZN-urilor din motive de sociologie, tehnologie și securitate. Studiarea OZN ar putea conduce la noi și revoluționare idei pentru propulsie și tehnologia spațială în general, de care am putea beneficia. Studiarea OZN este o necesitate în eventualitatea că trebuie să ne pregătim pentru ce poate fi mai rău în epoca spațială, indiferent dacă noi vom fi Columb sau indienii...²³

O demonstrație de forță

În timpul audierilor pe teme de OZN în fața Comitetului de Știință și Astronautică al Camerei Reprezentanților din SUA din iulie 1968, fizicianul dr. James E. McDonald s-a simțit obligat să spună că uriașa pană de curent care a afectat întregul nord-est al Statelor Unite la 9 noiembrie 1965 ar fi putut să fie cauzată de activitatea OZN. „Au existat observații [OZN] peste tot deasupra Noii Anglii în toiu de curent“, a afirmat el. „Este straniu că pulsul de curent care a stricat releul de la centrala electrică Ontario Hydro nu a fost niciodată identificat... Dar nu este limpede cum poate un OZN să declanșeze o asemenea descărcare într-o rețea energetică uriașă. Însă avem de-a face cu o tulburătoare serie de coincidențe...“²⁴

Sunt extraterestrii de vină? Legendarul actor de la Hollywood Stuart Whitman crede că da. În timpul penei de curent, acesta se afla sigur într-o cameră de hotel din New York. Tocmai fusese trezit, puțin înainte de ivirea zorilor, de un șuierat venind de dincolo de fereastra lui de la etajul al doisprezecelea. Pe fereastră se puteau vedea două obiecte stranii. „Unul din ele era portocaliu, iar celălalt, albastru“, i-a spus el reporterului Vernon Scott. „Emiteau o stranie luminescență, așa că nu am putut vedea dacă existau hublouri și dacă în spațele lor se afla cineva.“

Apoi i-am auzit vorbindu-mi, ca și cum ar fi fost la megafon. Îmi vorbeau în engleză. S-ar putea ca nimeni

altcineva să nu-i mai fi auzit; posibil se acordaseră pe frecvența potrivită. Mi-au spus că vor să discute cu mine pentru că nu aveam în suflet nici urmă de răutate sau ură. Au spus că se tem pentru Pământ și pentru pământeni, care se jucau cu cantități necunoscute și erau capabili să distrugă echilibrul universului și propria lor planetă.

Mi-au spus că pana energetică era doar o mică demonstrație a puterii lor și că ar putea să facă mult mai mult, aproape fără efort. Pana servea drept avertisment. Mi-au spus că ar putea opri funcționarea întregii planete. Mi-au cerut să fac tot ce pot pentru a lupta cu răutatea, cu prejudecata și cu ura de pe Pământ, după care au plecat. M-am simțit ușurat. Nici măcar nu eram șocat. În tot acest timp am stat în fața ferestrei mele, absolut treaz. Nu știu de ce m-au ales pe mine drept contact. Dar pot să jur cu mâna pe Biblie că i-am văzut acolo și că mi-au vorbit...²⁵

Aterizare forțată la Kecksburg

La o lună după întinsa pană de curent care a blocat nord-estul Statelor Unite, a avut loc unul dintre cel mai bine atestate incidente implicând aterizarea forțată a unui aparat necunoscut lângă satul Kecksburg din Pennsylvania. Raportat inițial drept un obiect de foc de numeroșii martori din statele învecinate și din Canada, aparatul a coborât la sol la 9 decembrie 1965, la ora 16:45. Personal din trupele terestre americane și mulți membri ai poliției de stat au sosit la fața locului și au înconjurat zona. Puțin înainte de aterizarea forțată, obiectul a efectuat o serie de manevre controlate. Sute de oameni au venit cu mașina la fața locului să vadă ce s-a întâmplat. Ulterior, a sosit și personalul de la Serviciul de Informații al Escadrilei 4602 a aviației militare americane. După o căutare întinsă pe mai bine de 35 ha, care a durat până la ora 02:00 în dimineața următoare, Forțele Aeriene au

anunțat că nu s-a găsit nimic, explicând incidentul ca „un meteorit sau niște meteoriți“.

Stan Gordon, cercetătorul OZN care a devenit principalul investigator al cazului, a intervievat numeroși martori într-o perioadă de timp întinsă pe câteva decenii. Un martor i-a spus lui Gordon că obiectul a trecut la aproximativ 60 m deasupra capului lui, deplasându-se cu viteza unui avion mic. Alt martor a descris obiectul ca având formă de ghindă și culoare maronie, scoțând „un sunet șuierat în timp ce scuipa un foc verzui din coadă“. Un alt martor, Bill Bulebush, a văzut cum obiectul ezita și făcea un viraj înainte să coboare în pădure.

Pompierul James Romansky a fost unul dintre cei care s-au apropiat foarte mult de obiect înainte de sosirea autorităților. „El a spus că a văzut un obiect de culoarea bronzului, în formă de ghindă, fără ferestre, fără uși, fără vreo linie vizibilă de asamblare, îngropat parțial într-un șanț“, relatează Leslie Kean (pronunțat „Kane“), respectată ca jurnalist-anchetator, care a efectuat și ea un studiu amănunțit al evenimentului. „Era înalt de 3-4 m, suficient de mare ca un om să stea în picioare înăuntru, și cu un diametru de 3-4 m. Romansky a spus că a văzut pe spatele „ghindei“, în zona „barei de protecție“, simboluri stranii, care se asemănau cu hieroglifele egiptene. El a rămas la locul evenimentului împreună cu un grup de pompieri până când doi bărbați în trenciuri i-au ordonat să plece, după care au intrat în scenă militari în uniformă.“

Sute de persoane, inclusiv din mass-media, au fost martorii prezenței militarilor și a poliției în acea noapte, unii văzând chiar și sosirea unui mic convoi de camioane care a intrat în râpa unde aterizase forțat obiectul. Militarii i-au amenințat pe civili cu armele să nu se apropie prea mult de baricadă. Mai târziu, martori au observat că un obiect era mutat de acolo cu mare viteză, urcat pe un trailer autotractat cu platformă plată. „Jerry Betters a spus că i s-a ordonat, amenințat fiind cu arma, să părăsească zona, după ce el și prietenii lui au reușit să zărească un obiect în formă de ghindă, tractat de un camion cu platformă al armatei, care se

căznea să urce printr-un câmp“, continuă relatarea lui Kean. Obiectul nu era acoperit complet și Betters a fost în măsură să vadă simbolurile care aduceau a hieroglife de pe spatele obiectului, în concordanță cu spusele lui Romansky (vezi ilustrația).

Un alt martor care a avut acces la locul evenimentului înainte de sosirea autorităților a fost John Murphy, directorul de știri al postului local de radio WHJB, care se spune că ar fi făcut câteva fotografii ale obiectului. Mai târziu, în aceeași seară, un agent al poliției de stat i-a confirmat lui Murphy prezența unui obiect albastru „care pulsa“ și care avea o lumină în partea de deasupra, descrierea potrivitându-se cu descrierile altor martori, care au văzut în pădure „lumini albastre“. „În săptămânile care au urmat“, spune Kean, „Murphy a devenit obsedat de acest caz și a produs un serial radio [care] includea interviuri luate chiar în seara aceea. Într-o zi, el a primit o vizită neașteptată din partea autorităților îmbrăcate în haine civile. Benzile [i-]au fost confiscate; nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu fotografiile“. Unii dintre cei intervievați au fost și ei vizitați de aceleași autorități și au devenit brusc circumspecți în discutarea subiectului după aceea. Fusese impus un embargo informativ.

„În anii 1980, investigatorii au obținut copii ale dosarului Proiectului Blue Book al Forțelor Aeriene referitor la acest caz“, continuă Kean. „Un memorandum scris de mână afirma că «o echipă de trei persoane» a fost trimisă de la Oakdale, Pennsylvania, «pentru a investiga și a culege un obiect care dăduse naștere unui incendiu». Dosarele spun că membri ai Escadrilei 662 Radar au efectuat căutări până la ora două noaptea și *nu au descoperit nimic*.“

James Oberg, unul dintre cunoscuții denigratori ai OZN, care lucrează la NASA, a susținut inițial că adevărata explicație a obiectului de la Kecksburg este că era un fragment din Cosmos 96, o sondă rusească de tip *Venera* (Venus) a cărei misiune a eșuat și pe care Comandamentul Spațial al Forțelor Aeriene ale SUA a detectat-o la reintrarea în atmosferă, deasupra Canadei, la ora 03:18, în aceeași zi. Dar timpii

nu se potrivesc. Într-un răspuns dat în 2005 la o cerere semnată de Leslie Kean, Nicholas L. Johnson, directorul științific pentru resturi orbitale de la Centrul Spațial Johnson, a informat Towers Productions (compania care producea la acea vreme un documentar pentru History Channel): „Niciun fragment din Cosmos 96 nu a aterizat în Pennsylvania după-amiaza, ora locală, la 9 decembrie 1965”.

Leslie Kean a condus o campanie bazată pe Legea libertății informației (FOIA) în cadrul mai amplei mișcări – „UFO Advocacy Initiative” – inițiate de Sci-Fi Channel, care, timp de câțiva ani, a furnizat resurse fără precedent pentru investigarea înregistrărilor guvernamentale în anumite cazuri, în care existau și dovezi materiale. Incidentul de la Kecksburg satisfacea multe criterii, constituind un caz ideal. Dovezile geo-arheologice și geo-morfologice au arătat că distrugerile produse în 1965 sunt încă vizibile la copacii de la fața locului, după cum arată excelentul documentar despre cazul Kecksburg produs de Sci-Fi Channel: *The New Roswell: Kecksburg Exposed*, transmis pe post pentru prima oară în noiembrie 2003. O firmă de avocatură din Washington a ajutat postul în derularea cererii FOIA, gata să intervină în eventualele procese și în alte probleme legale. Alte firme, inclusiv firma de relații publice Podesta Mattoon, s-au alăturat inițiativei, care acum se numea Coaliția pentru libertatea informației/Coalition for Freedom of Information (CFi – vezi www.freedomofinfo.org). În decembrie 2003, NASA a fost dată în judecată, plângerea fiind emisă de Leslie Kean, care a susținut că Agenția [NASA] a negat că ar deține anumite înregistrări despre care CFi știa că le-ar avea în posesie.²⁶

Leslie Kean mi-a spus că a fost interesată în special de „Dosarele Fragology” ale NASA dintre 1962 și 1967, descrise ca „rapoarte despre obiecte spațiale” recuperate și „analizarea unor fragmente pentru a se determina cărei națiuni îi aparțineau vehiculul original”. „Deși o însemnare din unul din aceste dosare spune că dosarele se aflau în 1994 la Centrul Federal pentru Înregistrări”, spune ea, „NASA susține că

dosarele lipsesc încă din 1967”.²⁷ În ceea ce privește acea însemnare, tribunalul încă mai are de deliberat.

„Inițiativa CFi pentru Kecksburg a dobândit susținerea unuia dintre jucătorii importanți de la Washington, John Podesta, fostul șef al personalului președintelui Clinton“, spune Kean. „Ajutorul lui Podesta a fost absolut esențial în scoaterea de la secret a 800 de milioane [!] de pagini de documente, în timpul Administrației Clinton.“

„Această inițiativă mă va ajuta să mențin presiunea“, a declarat Podesta la o conferință de presă organizată de Sci-Fi Channel la Clubul Național al Presei în octombrie 2002. „Cred că este timpul să deschidem cărțile și să căutăm întrebările care au rămas în întuneric asupra chestiunii investigațiilor OZN efectuate de guvern. Este timpul să aflăm care este adevărul. Trebuie să facem asta pentru că așa este drept; trebuie să facem asta pentru că poporul american este în măsură să facă față adevărului; și trebuie să facem asta pentru că așa spune legea...“^{28,29}

Bibliografie

1. Edwards, Frank, *Flying Saucers - Here and Now!*, Lyle Stuart, New York, 1967, pp. 42-3.
2. Keyhoe, Major Donald E., *Aliens From Space: The Real Story of Unidentified Flying Objects*, Panther, St. Albans, UK, 1975, pp. 102-3.
3. „Pilot finally reveals UFO encounter“, în *MUFON UFO Journal*, nr. 375, iul. 1999, p. 17.
4. Interviu telefonic, 11 august 2003.
5. „UFOs over Russia“, în *Flying Saucers*, nr. 47, Palmer Publications, Amherst, Wisconsin, mai 1966, pp. 6-10.
6. Kovalenko, Ann, „Saucer Said Responsible In Blackout“, în *Sunday Call-Chronicle*, Allentown, Pennsylvania, 19 dec. 1965, p. B-8. În privința întreruperilor de energie electrică în jurul bazelor aeriene americane, am fost informat prin intermediul unui specialist în OZN al CIA

că Baza Aeriană Glasgow, Montana, a trebuit să fie desființată ca atare (în 1968), în urma multelor pene de electricitate, evident „pentru că OZN-urile pluteau deasupra firelor de înaltă tensiune și produceau întreruperi ale electricității“.

7. *Le Matin*, Paris, 13 mai 1962.
8. Stringfield, Leonard, „Roswell & the X-15: UFO Basics“, în *MUFON UFO Journal*, nr. 259, nov. 1989, pp. 6-7.
9. *Le Matin*, *op. cit.*
10. Stringfield, *op. cit.*
11. *Time*, 27 iul. 1962.
12. Conferință susținută de Sid Padrick, Reno, Nevada, 10 iulie 1966.
13. *The Little Listening Post*, Washington, DC, vol. 12, nr. 3, 1965.
14. Clark, Jerome, „Two New Contact Claims“, în *Flying Saucer Review*, vol. 11, nr. 3, 1965, pp. 20-2.
15. Raport semnat de maiorul Damon B. Reeder, ofițer pentru operații al bazei, Baza Aeriană Hamilton și sediu al Grupului 78 pentru Susținerea Unităților Combatante, CA 94935, 10 februarie 1965.
16. Scrisoare trimisă de L.D. Cody, poreclit „Pat“, directorul Programului pentru Educație Aerospațială, Biroul de Legătură de la Baza Aeriană Hamilton, către dr. James E. McDonald, fizician principal, Universitatea din Arizona, Tucson, 25 august 1967.
17. Filer's Files #36, 9 sep. 1999, www.nationalufocenter.com
18. Keyhoe, *op. cit.*, pp. 149-50.
19. *Japan Times*, Tokyo, 21 mar. 1965.
20. *Mainichi Daily News*, Tokyo, 22 mar. 1965.
21. *Mainichi Daily News*, 23 mar. 1965.
22. Scrisoare către Yusuke J. Matsumura, trimisă de mareșalul aerului Nurjadin, comandant al Forțelor Aeriene Indoneziene, Djakarta, 5 mai 1967.
23. Scrisoare trimisă de comodorul din Forțele Aeriene J. Saluton, publicată în *UFO News*, vol. 6, nr. 1, 1974, CBA International, Yokohama, Japonia.

24. Fuller, John G., *Aliens in the Skies: The Scientific Rebuttal to the Condon Committee Report*, G.P. Putnam's Sons, New York, 1969, p. 87.
25. Scott, Vernon, „Big Blackout? Blame Spacemen“, în *Toronto Daily Star*, 24 dec. 1965.
26. Kean, Leslie, „Forty Years of Secrecy: NASA, the Military, and the 1965 Kecksburg Crash“, în *International UFO Reporter*, vol. 30, nr. 1, oct. 2005, pp. 3–9, 28–31.
27. Diverse comunicări, ianuarie 2006.
28. Kean, *op. cit.*
29. În privința informațiilor reținute de NASA, în *Apollo 11: The Untold Story*, dat pe post pentru prima oară de Channel Five în iulie 2006, astronautul Edwin (Buzz) Aldrin arată că, în timpul zborului spre Lună, Apollo 11 a întâlnit OZN-uri. „Era ceva acolo și era suficient de aproape ca să fie observat, ce putea fi?“ a început el. „Mike [Collins] s-a decis că s-ar putea să fie observabil prin telescop [și], când am obținut o imagine clară, am văzut că e în formă de clopot...
Evident, toți trei am decis să nu ne repezim la radio, cu «Houston, uite ce e, avem ceva care se mișcă împreună cu noi și nu știm ce e... puteți să ne spuneți ce este?» Nu aveam de gând să facem așa ceva, pentru că știam că acele transmisiuni vor fi auzite de tot felul de persoane și, cine știe, careva o să decidă să facem calea-ntoarsă, pe motiv de extraterestrești sau de mai știu eu ce“.
Evenimentul a rămas neexplicat, după cum confirmă și dr. David Baker, cercetător științific principal al misiunii Apollo 11.

AIR FORCE ORDER ON 'SAUCERS' CITED

Pamphlet by the Inspector
General Called Objects a
'Serious Business'

WASHINGTON, Feb. 27 (UPI)—The Air Force has sent its commands a warning to treat sightings of unidentified flying objects as "serious business" directly related to the nation's defense, it was learned today.

An Air Force spokesman confirmed issuance of the directive after portions of it were made public by a private "flying saucer" group.

The new regulations were issued by the Air Force inspector general Dec. 21.

The regulations, revising similar ones issued in the past, outlined procedures and said that "investigations and analysis of UFO's are directly related to the Air Force's responsibility for the defense of the United States."

Committee Reveals Document

Existence of the document was revealed by the National Investigations Committee on Aerial Phenomena.

The privately financed committee accused the Air Force of deception in publicly describing reports of unidentified flying objects as delusions and hoaxes while sending the private admission to its commands.

Vice Admiral R. H. Hillenkoetter (Ret.), a committee board member and former director of the Central Intelligence Agency, said in a statement that a copy of the inspector general's warning had been sent to the Senate Science and Astronautics Committee.

"It is time for the truth to be brought out in open Congressional hearings," he said.

The Air Force confirmed that the document had been issued.

A spokesman said it was put out by Maj. Gen. Richard E. O'Keefe, acting inspector general at the time, to call attention to revised Air Force regulations concerning unidentified flying objects.

The statement was included in an "operations and training" pamphlet circulated at intervals to bring commands up to date.

Pentagon aides said the new regulations covering seven printed pages, made no substantive change in policy, but had been rewritten as a matter of course.

The Air Force has investigated 6,312 reports of flying objects since 1947, including 183 in the last six months of 1959.

The latest Air Force statement, issued a month ago said "no physical or material evidence, not even a minute fragment of a so-called flying saucer, has ever been found."

Admiral Hillenkoetter said that "behind the scenes, high-ranking Air Force officers are soberly concerned about the UFO's."

"But through official secrecy and ridicule, many citizens are led to believe the unknown flying objects are nonsense," the retired admiral said. He charged that "to hide the facts, the Air Force has silenced its personnel" through the issuance of a regulation.

Articol din *New York Times* (28 feb.1960). „În culise, ofițeri de rang înalt din Forțele Armate își fac serioase griji în privința OZN-urilor“, spune fostul director al CIA, viceamiralul Roscoe H. Hillenkoetter. „Dar mulți cetățeni sunt făcuți că creadă, prin impunerea secretului oficial și prin ridiculizare, că obiectele zburătoare neidentificate sunt o prostie.“

NICAP UFO Report

EXTENSION OF REMARKS

OF

HON. LEONARD G. WOLF

OF IOWA

IN THE HOUSE OF REPRESENTATIVES

Wednesday, August 31, 1960

Mr. WOLF. Mr. Speaker, under leave to extend my remarks, I include an urgent warning by Vice Adm. R. H. Hiltner, former Director of the Central Intelligence Agency, that certain potential dangers are linked with unidentified flying objects—UFO's. Admiral Hiltner's request that Congress inform the public as to the facts is endorsed by more than 200 pilots, rocket, aviation, and radar experts, astronomers, military veterans, and other technically trained members of the National Investigations Committee on Aerial Phenomena. Among them are Rear Adm. H. B. Knowles; Col. Joseph Bryan III, U.S. Air Force Reserve; Lt. Col. Jas. McAsman, USAF; Lt. Col. Samuel Freeman, U.S. Army Reserve, Aviation; Mr. J. B. Hartranft, president, Aircraft Owners Pilots Association; Capt. R. B. McLaughlin, Navy missile expert; Mr. Frank Rawlinson, physicist, National Aeronautics and Space Agency; Dr. Leslie Kaeburn, space consultant, University of Southern California; former Air Force Maj. William D. Leet, with three officially reported UFO encounters while an Air Force pilot; Frank Halstead, 25 years as curator, Darling Observatory; Rear Adm. D. S. Fahrner, former chief of the Navy missile program; Col. R. B. Emerson, U.S. Army Reserve, head of Emerson Testing Laboratories; Prof. Charles A. Maney, astrophysicist, DePauw University; Capt. W. B. Nash, San American Airways.

The "NICAP Report on Secret Dangers," with documented evidence on UFO's, was first submitted confidentially to me, and to several other Members of Congress, including Senator Lyndon Johnson. In a reply to NICAP, July 6, 1960, Senator Johnson stated that he had ordered the staff of the Senate Preparedness Investigating Subcommittee to keep close watch on UFO developments and to report on any recent significant sightings and the Air Force investigations of such sightings.

Although I have not had time for a detailed study, I believe the conclusions of these experienced NICAP officials should be given careful consideration. Certainly their sober evaluations should be completely dissociated from the obvious frauds and delusions about UFO's which unfortunately have been publicized. The NICAP report is stated to be the result of a 3-year investigation—its conclusions based only on verified visual, radar, and photographic evidence by trained, reputable observers.

On August 20, 1960, NICAP sent me the following statement to be added to the original report:

There is a growing danger that UFO's may be mistaken for Soviet missiles or jet aircraft, accidentally causing war. Several Air Defense scrambles and alerts already have

occurred when defense radarman mistook UFO formations for possible enemy machines. NICAP agrees with this sober warning by Gen. L. M. Chassin, NATO coordinator of Allied Air Services:

"It is of first importance to confirm these objects . . . the business of governments to take a hand, if only to avoid the danger of global tragedy. If we persist in refusing to recognize the existence of these UFO's, we will end, one fine day, by mistaking them for the guided missiles of an enemy—and the worst will be upon us."

Today, this danger may surpass the one cited in NICAP's report: That the U.S.S.R. might spread false rumors that the UFO's are secret Rad devices which have mapped all the U.S. and allied targets and could be used as surprise-attack weapons. (Some Americans already suspect hidden fear of UFO's as the reason for secrecy.)

We are sure you will agree it is imperative to end the risk of accidental war from defense forces' confusion over UFO's. All defense personnel, not merely top-level groups, should be told that the UFO's are real and should be trained to distinguish them—by their characteristic speeds and maneuvers—from conventional planes and missiles. This is not in effect today.

Second, the American people must be convinced, by documented facts, that the UFO's could not be Soviet machines.

Certainly every Member of Congress will agree that any such danger of accidental war—even if slight—must be averted in every possible way. It is also important to prevent any unfounded fear that the UFO's are secret enemy devices.

After discussing the subject with colleagues, I am certain that there is real concern by many Members of Congress. Without necessarily accepting all the conclusions of the NICAP Board of Governors and technical advisers, we are convinced that a thorough study of the UFO problem should be made. Pending such action, I believe that publication of the NICAP report will help to reduce the dangers cited by Vice Admiral Hiltner and the other NICAP officials.

For those Members desiring to do so the previously mentioned confidential report can be obtained upon request at the National Investigation Committee on Aerial Phenomena, 1536 Connecticut Avenue NW., Washington, D.C.

Recomandarea de urgență a Comitetului Național de Investigare a Fenomenelor Aeriene (NICAP), adusă în atenția Congresului SUA, 31 august 1960. (*United States Congress*).

Capitolul 18

O amenințare reală

La 9 aprilie 1964, de la Complexul 19 al Bazei de testare a rachetelor a Forțelor Aeriene ale SUA de la Cape Canaveral, Florida, a fost lansată misiunea Gemini-Titan I. Clark C. McClelland, tânăr proiectant care lucra în cadrul Echipei de operații de lansare a Titan II în Hangarul „U“, a primit misiunea de a lucra împreună cu un anumit inginer Chuck. „Aveam o problemă la prima treaptă a lui Titan, i-am dat numele de «Pogo»“, relatează McClelland.

Fuseseră efectuate câteva zboruri de testare, iar efectul apărea chiar la ridicarea de la sol. Pe măsură ce urca spre cer, vehiculul începea să se comporte ca un băț Pogo (mișcări sus-jos)... Eu și Chuck trebuia să prindem de motorul rachetei instrumente de măsură și să determinăm ce și cum se poate face pentru a anula acest efect Pogo. Se efectuaseră câteva modificări și acest zbor urma să arate dacă ne apropiaserăm de corectarea problemei...

Racheta s-a desprins de sol și a început să trimită date, care arătau că modificările făcute de mine și de Chuck redusesea semnificativ efectul Pogo... Când capsula Gemini a intrat pe orbită, echipa de urmărire RCA a început să-și dea seama că vehiculul „nostru“ nu era singur, judecând după datele de telemetrie, după teodolitul de urmărire vizuală și după alte instrumente optice puternice. Capsula noastră avea patru „vizitatori“...

NASA, aviația militară americană și firma Martin-Marietta, care construiau racheta Titan II, toată

lumea, erau nedumerite... concluzia inteligentă era că aveam patru obiecte fizice care însoțeau capsula Gemini. Zona de control al zborului se scufundase într-o tăcere desăvârșită... „Ce ziceți de OZN?” Parcă aș fi luat numele Domnului în deșert. Tăcerea s-a adâncit și mai mult... Am fost ținta unor priviri pline de răceală de la mărimile de la NASA și de la ofițerii din Forțele Aeriene. De fapt, singurul răspuns era cel dat de mine atât de frust: erau OZN!

La câteva ore după ce obiectele au încheiat întâlnirea cu capsula Gemini, care a durat o singură orbită, ne spune McClelland, la fața locului a sosit un grup obscur de persoane.

Un lucru era sigur: grupul se afla la Cape [Canaveral] dintr-un singur motiv: misiunea Gemini/Titan și oaspeții ei... Nu purtau uniforme, dar se comportau ca și cum ar fi militari. Au vorbit despre întoarcerea la Washington, DC... Ca să n-o mai lungesc, NASA, aviația militară, Pentagonul, Casa Albă, Agenția de Securitate Națională etc. au decis cu toatele că [evenimentul] trebuia să fie explicat în cele din urmă printr-o activitate normală [și] hotărârea oficială a fost că obiectele erau părți arse sau rămășițe ale ultimei trepte a rachetei purtătoare Titan, care intraseră pe orbită alături de capsula Gemini. Am fost de față la conferința de presă și aproape că am izbucnit în râs. Cum poate o treaptă distrusă să depășească o capsulă și apoi să se oprească cu puțin în fața capsulei, pe care să o însoțească preț de o întreagă orbită în jurul Pământului? Dar m-am abținut, nu am râs; așa mi-am salvat locul de muncă...¹

În septembrie 1964, locotenentul Robert Jacobs era ofițer responsabil cu instrumentele foto-optice în cadrul Escadrilei 1369 Fotografii de la Baza Aeriană Vandenberg, California. Un OZN a fost răspunzător de distrugerea unei rachete balistice intercontinentale (ICBM) de tip Atlas-F, în timpul unei lansări

de testare. Incidentul a fost înregistrat de un aparat foto de 35 mm, conectat la un telescop puternic de la Centrul de urmărire de lângă Vârful Anderson, la 200 km distanță de Vandenberg.

Jacobs a dus cutiile cu filmul expus la laboratorul de la Vandenberg. Peste câteva zile, a primit ordinul să se prezinte la biroul maiorului Florenz J. Mansmann, ofițerul științific principal al unității. Fusese montat un aparat de proiecție și un grup de persoane a urmărit derularea filmului. Spre sfârșit, Mansmann i-a ordonat lui Jacobs să privească cu atenție. „În acel moment, pe ecran a apărut cea mai remarcabilă imagine din câte am văzut în viața mea“, relatează Jacobs:

În cadru a intrat, de la stânga la dreapta, un alt obiect. El s-a apropiat de încărcătura balistică și *a făcut manevre în jurul ei*. Vreau să spun că acest obiect a efectuat o orbită polară relativă la ogiva noastră nucleară, care se deplasa spre Pacificul de Sud cu o viteză de aproape 30 000 km/h... a emis patru fulgere luminoase distincte, strălucitoare, la aproximativ cele patru puncte cardinale ale orbitei. Aceste fulgere erau atât de intense, încât fiecare „izbitură“ a făcut tubul camerei foto „să înflorească“ sau să formeze un halo în jurul punctului de impact...

Obiectul a ieșit din cadru în aceeași direcție din care a venit. Forma obiectului era aceea clasică de „farfurie zburătoare“. Avea în centrul părții de sus o cupolă [din care] sau poate de sub ea părea să se emită un fascicul de lumină, care produsese fulgerele amintite. După aceea, ogiva nucleară falsă nu a funcționat și a părăsit zborul suborbital, căzând la sute de kilometri distanță de țintă.

Filmul a fost rulat de mai multe ori, iar Jacobs a avut permisiunea să examineze cadrele cu lupa, apoi a primit ordinul să nu povestească nimic despre acest film, care a fost

înmânat unei delegații formate din doi bărbați îmbrăcați în haine civile, veniți de la Washington. Ani după aceea, când povestea a transpirat, Mansmann (devenit ulterior cercetător consultant la Universitatea Stanford) a confirmat categoric relatarea lui Jacobs.^{2,3}

În timpul lansărilor de testare ale rachetelor intercontinentale balistice, au fost văzute adesea OZN-uri. De pildă, între 1965 și 1967, Richard Bowen a urmărit rachetele Minuteman și Titan lansate de la Centrul spațial Kennedy din Florida, în calitate de asistent al superintendentului pentru operații în poligon de la compania Pan American World Airlines. El susține că a văzut „intruși” apropiindu-se de Titan încă de la prima lui prezență în fața ecranului radarului. „Vedeai lucrurile acelea apropiindu-se”, i-a spus el reporterei Billy Cocs, „făcând un viraj de 90 de grade, la viteze de cam 15 000 km/h. Și mă trezesc zbierând: «Uitați-vă la asta! Uitați-vă la asta!» Și ceilalți înși îmi răspund: «Stai liniștit, se întâmplă la toate lansările.»”⁴

În 1966, au fost văzute OZN-uri plutind deasupra mai multor silozuri cu rachete intercontinentale. Comandamentul Nord-American de Apărare Aerospațială (în engleză, NORAD, fostul Comandament de Apărare Aeriană al aviației militare americane) răspunde de protejarea continentului nord-american împotriva atacului cu rachete sau avioane inamice. Foarte multe din cele 25 000 de observații zilnice înregistrate de Spadats (Sistemul de Detecție Spațială și Urmărire al NORAD) și de Sistemul de Supraveghere Spațială al Forțelor Navale s-au dovedit în ultimă instanță identificabile, dar un anumit procent intră în categoria „observații necorelate”⁵, iar asemenea evenimente se numără cu milioanele începând din anii 1960. Chiar dacă presupunem că și multe dintre acestea se pot explica, rămâne oricum posibilitatea unor observații OZN autentice de ordinul miilor. În această direcție, un document referitor la NUTR (sistemul NORAD de raportare a obiectelor neidentificabile urmărite) afirmă că 7 000 de urmărituri ale unor obiecte necunoscute au fost înregistrate începând din 1971, dar aproape toate acestea sunt exceptate

de la dezvăluire (vezi p. 371). Dar au fost declassificate mai multe documente referitoare la multe observații deasupra bazelor Comandamentului Aerian Strategic – inclusiv baze de lansare a rachetelor nucleare – cum ar fi incidentele prezentate în continuare.

În nopțile de 24 și 25 august 1966, obiecte neidentificate au fost observate un timp cumulativ de *trei ore și jumătate* deasupra silozului de rachete intercontinentale balistice Minuteman de la Baza Aeriană Minot, Dakota de Nord. „Organizațiile desemnate să acționeze și să protejeze instalațiile de rachete de la Minot sunt Aripa 91 Rachete Strategice, Grupul 862 de Sprijin de Luptă și Escadrila 786 Radar“, relatează Robert L. Salas, coautor al cărții *Faded Giant*, în care sunt prezentate detaliat numeroase asemenea situații, inclusiv una la aceeași bază, în anul următor. „OZN-urile de la Minot au fost văzute de mai mulți observatori din trei locuri separate conținând rachete și au fost confirmate și de radare.“⁶

Urmează extrase revelatoare dintr-un raport de șase pagini al aviației militare americane, întocmit de directorul de operații al bazei (vezi p. 372).

...Căpitanul Smith (comandantul echipei de rachete de luptă), care era de serviciu la siloz (indicativ MIKE) la 20 m sub pământ, a spus că transmisiunile radio fuseseră întrerupte de un zgomot static, iar acest zgomot apărea ori de câte ori un OZN se apropia de siloz. Când OZN-ul lua înălțime, zgomotul static dispărea... La ora locală 05:12, OZN-ul a urcat, după ce a plutit 15 minute în apropiere. Radarul de la sud al bazei a aproximat înălțimea la 30 000 m nord-vest față de Minot... În acest timp, echipa de atac a raportat că OZN-ul cobora... Apoi, OZN-ul a început să coboare rapid în picaj [și] a părut să aterizeze la 15–25 km sud de MIKE 6... A fost trimisă o echipă de atac, iar, când a ajuns la aproape 15 km de locul aterizării, zgomotul static a tulburat orice contact radio

cu ei... Alt OZN a fost văzut de martori oculari, fiind confirmat și de radar.⁷

La 5 martie 1967, NORAD a detectat o țintă necorelată care cobora deasupra unui siloz de rachete de la Baza Aeriană Minot. Echipele de atac au fost anunțate imediat și au văzut un obiect cu aparență metalică și formă de disc, cu lumini strălucitoare, stroboscopice, care se deplasa lent deasupra locului. Trei camioane blindate au urmărit intrusul până când s-a oprit și a rămas suspendat la înălțimea de 150 m. Echipele aveau ordinul să captureze OZN-ul, dacă ateriza, fără să-l deterioreze, dar obiectul a început să descrie cercuri deasupra instalației de control al lansării. Avioane de interceptie F-106 Delta Dart au fost trimise, dar OZN-ul a urcat vertical și a dispărut.⁸

În primele ore ale dimineții, la 17 martie 1967, Robert Salas, de serviciu, în calitate de loțiitor al comandantului echipei de rachete de luptă, la Centrul subteran de control al lansării de la Baza Aeriană Malmstrom, Montana, a primit un telefon din partea subofițerului responsabil cu securitatea. „A spus că el și alte santinele au observat mai multe obiecte neidentificate în vecinătate, [obiecte care] trecuseră deasupra Centrului de control al lansării de mai multe ori [deși] nu le putea descrie decât ca «lumini» la ora aceea”, relatează Salas. „Eu, la vremea aceea, am considerat primul lor apel o glumă.”

Cinci sau zece minute mai târziu, am primit un al doilea apel telefonic, de la subofițerul meu însărcinat cu securitatea. De data asta, era mult mai agitat, de-a dreptul înnebunit. A afirmat că un OZN stătea suspendat chiar deasupra porții principale! Voia să știe ce trebuia să facă... În timp ce vorbeam, mi-a spus că era nevoit să plece, deoarece una dintre santinele fusese rănită. L-am trezit imediat pe comandant...

În câteva secunde, rachetele noastre [Minuteman] au început să treacă de la starea de „alertă” la aceea de „dezactivat”. Îmi amintesc că cele mai multe rachete,

dacă nu toate, au fost dezactivate într-o succesiune rapidă. În mod normal, dacă o rachetă ieșea din starea de „alertă“, aceasta se datora unei pene de curent din locul de stocare. Foarte rar aveam mai mult de o rachetă defectă într-un interval semnificativ de timp. În cazul cu pricina, niciuna dintre rachetele noastre nu mai răspundea la comenzi. Problema nu era lipsa energiei electrice; rachetele primiseră un semnal care le scosese din starea de alertă.

După ce am raportat acest incident la postul de comandă, am telefonat la subofițerul responsabil cu securitatea, ca să determin ce se întâmplase sus [adică la suprafață]. M-a informat că santinela care se apropiase de OZN era rănită – dar nu grav... Am fost schimbați de echipa de înlocuire a doua zi dimineața. Rachetele nu fuseseră aduse încă sub control de serviciul de întreținere a bazei. Ajuns la suprafață, am mers direct să discut cu responsabilul cu securitatea despre OZN-uri. Singurul detaliu pe care l-a putut adăuga a fost că păreau să aibă formă de farfurie [și că] pluteau fără să scoată un sunet.

„Când m-am întors împreună cu comandantul meu la bază, am discutat incidentul cu comandantul de escadrilă și cu un anchetator de la Serviciul de Investigații Speciale al Forțelor Aeriene. Colonelul a fost de-a dreptul șocat de incident, ca și noi.“ Ulterior, Salas și-a amintit că șeful lui direct i-a spus: „Același lucru s-a întâmplat și la alt siloz (cu indicativul Echo)“. „Comandantul echipei de serviciu la rachetele de luptă de la Echo a spus că, înainte de defectarea tuturor rachetelor lui, promise mai multe rapoarte de la patrurile de securitate, care văzuseră OZN-uri; unul stătea chiar deasupra uneia dintre instalațiile de lansare ale dispozitivului Echo.“⁹

Fostul aviator James T. Ortyl era detașat la momentul incidentului la Baza Aeriană Malmstrom. El i-a confirmat următoarele lui Salas (iar ulterior, cu altă ocazie, direct mie):

În martie 1967, eram în schimbul de zi la instalația de control al lansării „K“. Trei sau patru membri ai echipei de securitate, inclusiv subsemnatul, discutăm în dispeceerat [când] am observat un obiect zburător neidentificat trecând deasupra porții principale și zburând în imediata apropiere a ferestrei... Cel puțin alți doi polițiști de la aviația militară au spus că văzuseră același lucru. Obiectul părea să fie roșu sau roșu-portocaliu și strălucea ca o minge de foc... Nu am putut vedea o formă clară sau o structură. Impresia generală era de obiect rodund...¹⁰

Baza Aeriană Minot, din Dakota de Nord, unde avuseseră loc deja mai multe incidente legate de OZN și rachete balistice intercontinentale, a fost din nou scena unei extraordinare incursiuni a unor nave necunoscute la 24 octombrie 1968. Bradford Runyan Jr. se afla în scaunul din dreapta al unui avion de bombardament B-52H în zbor, în calitate de instructor-copilot, apropiind-se de bază, când a primit ordinul „să verifice ceva în zonă“, dându-i-se și un cap-compas spre locul respectiv. „Am întrebat după ce ar trebui să mă uit“, scrie Runyon, „și mi s-a spus că o să-mi dau seama dacă îl voi găsi“. Iată continuarea relatării pe care mi-a trimis-o:

Peste câteva minute, echipa mea de nav [navigație] avea pe ecranele radarelor un obiect care se apropia dinspre dreapta-spatele avionului cu o viteză atât de mare încât operatorii au considerat că o ciocnire era iminentă. Obiectul s-a oprit într-o clipă în dreapta cozii noastre, apoi s-a mutat la stânga. Am pierdut legătura radio cu baza și am decis să aterizez. OZN-ul a rămas cu noi până ne-am apropiat la aproximativ 15 km de bază. S-a așezat pe sol și stațiile radio UHF de la bord au revenit la viață. Am primit ordinul să ne întoarcem și să zburăm deasupra obiectului, ceea ce am și făcut, pierzând din nou contactul radio cu baza când am survolat obiectul.

La ședința de analiză de a doua zi, mi s-a spus că o dală de beton de 20 t fusese ridicată de deasupra unui siloz de rachete și fusese activată atât alarma interioară, cât și cea exterioară. Filmul făcut de avionul nostru a pus în evidență un ecou radar de cinci ori mai mare decât cel al unui avion-cisternă KC-135 și o viteză de apropiere de cam 5 000 km/h. Echipele de la sol au văzut obiectul contopindu-se cu avionul nostru, iar, recent, o persoană pensionată de la CIA, trimisă să investigheze incidentul, mi-a spus că Blue Book a mințit, că de fapt fusese un OZN.

Runyon a zburat deasupra obiectului la o altitudine de 600 m. „Ne-am uitat în jos și am văzut că obiectul era pe sol“, a spus el. „Avea o carcasă lungă de 100–200 m și strălucea în portocaliu închis, ca oțelul topit. Partea în formă de semilună era conectată de corpul principal, iar între ele era un gol. În timp ce survolam obiectul, în interiorul părții în formă de semilună păreau să fie lumini albastre și verzi...”¹¹

Colaborare internațională

Până în 1967, numai SUA acumulasera un uriaș arsenal de armamente nucleare – 30 893 față de 6 444 cu zece ani în urmă.¹² Cred că nu este o coincidență că, în 1967, a avut loc o creștere imensă a observațiilor OZN în lumea întreagă. Iar, în anii următori, intruziunile la silozurile de rachete balistice intercontinentale au continuat, una dintre aceste ocazii aproape aducând SUA și URSS în pragul unui schimb de lovituri nucleare, după cum vom afla dintr-unul din capitolele următoare. Ridicând o asemenea problemă insurmontabilă, aceste intruziuni au condus totuși la un rezultat pozitiv în culise – o colaborare la un nivel nemaîntâlnit a superputerilor.

La 18 octombrie 1967, a avut loc la Moscova prima plenară a secțiunii OZN a Comitetului Unional pentru Cosmonautică

al Societății Unionale de Cooperare cu Armata de Uscat, Forțele Navale și Forțele Aeriene (DOSAAF), cu participarea a 400 de persoane. Între cei de față se aflau un cosmonaut și mulți oameni de știință și astronomi, precum și 200 de observatori calificați staționați pe întregul teritoriu al URSS.¹³

La 10 noiembrie 1967, doi reprezentanți ai DOSAAF, generalul-maior în retragere (de la Forțele Aeriene) Porfiri Stolyarov și dr. Felix Zigel, de la Institutul de Aviație din Moscova, au apărut la Televiziunea Centrală de la Moscova pentru a anunța formarea comitetului, iar, la final, Zigel a declarat: „Obiectele zburătoare neidentificate sunt o chestiune foarte serioasă, pe care trebuie să o studiem cu exactitate. Facem apel la toți cei care au făcut observații să ne trimită detalii ale oricăror aparate de zbor stranie văzute pe teritoriul Uniunii Sovietice. Este o încercare serioasă pentru știință și avem nevoie de ajutorul tuturor cetățenilor Uniunii Sovietice...”¹⁴

Comitetul a fost îngropat în scrisori din partea publicului, inclusiv 200 de rapoarte de bună calitate. Poate că autoritățile nu anticipaseră o asemenea reacție. La sfârșitul lunii noiembrie 1967, Secțiunea Centrală a DOSAAF, condusă de generalul A.L. Getman (din partea Armatei de Uscat), a adoptat o rezoluție de dizolvare a Secțiunii OZN (niciunul dintre membrii acesteia nu a fost invitat la ședință și nici nu a fost informat despre motivele acestei decizii).¹⁵

Reacția la formarea Comitetului Stolyarov și implicațiile acesteia au avut ecouri în lumea întreagă. Era clar că oamenii de știință mai conservatori din Uniunea Sovietică erau jenați de întreaga afacere. Totuși, într-un articol din *New York Times*, dr. Zigel a solicitat o cooperare internațională în acest domeniu. „Din nefericire, anumiți oameni de știință, atât din Uniunea Sovietică, cât și din SUA, neagă chiar existența problemei, în loc să încerce să o rezolve”, a declarat el. „Problema OZN este o provocare pentru omenirea întreagă. Este datoria oamenilor de știință să ridice mănua...”¹⁶

Se pare că guvernul britanic a fost printre primele care au ridicat mănua. De pildă, un raport al unui atașat al Agenției

de Informații pentru Apărare a SUA susține: „La 12 decembrie 1967, Ambasada britanică a primit de la Londra [de la Foreign Office] directiva de a ancheta subiectul în conjuncție cu o colaborare cu sovieticii în cadrul unor echipe de observare a OZN-urilor“. Totuși, consilierul științific al Ambasadei britanice la Moscova a fost înștiințat că respectiva comisie va fi desființată curând.¹⁷

Lui Zigel i s-a ordonat să-și încheie cercetările și i s-a interzis să se mai întâlnească cu ziariștii străini.¹⁸ Americanii, mai ales, erau foarte dornici să discute cu el, deoarece la Universitatea statului Colorado se înființase un nou proiect oficial de studiere a OZN-urilor, condus de dr. Edward Condon și comandat de Forțele Aeriene ale Statelor Unite. Dar nu li s-a spus absolut nimic. Paradoxal, deși i se ordonase să-și încheie cercetările „disidente“, Zigel (împreună cu un alt cercetător de seamă, Yuri Fomin) a fost invitat să țină conferințe secrete pe tema respectivă în fața unor oficialități guvernamentale și militare – inclusiv de la KGB.

În 1979, Victor Marchetti, fost consilier executiv al directorului adjunct al CIA, a scris:

Dacă se va trage concluzia că OZN-urile nu sunt de origine terestră, ci mai degrabă vehicule venite din spațiu, CIA și guvernul Statelor Unite, conștiente că este vorba de un fenomen cu întindere mondială, vor urmări să coopereze în investigații cooperarea altor țări avansate tehnologic, cum ar fi Marea Britanie, Franța, Germania și chiar și Uniunea Sovietică. CIA ar funcționa ca agent al guvernului american, exact așa cum KGB ar fi cel al guvernului sovietic. MI6 ar reprezenta Marea Britanie și așa mai departe. Aceste agenții... sunt perfect obișnuite să coopereze în subiecte de interes mutual.¹⁹

Dorothy Kilgallen, remarcabila ziaristă americană citată anterior, a aflat în 1954 de la sursele ei militare britanice că „farfuriile zburătoare sunt considerate de o asemenea importanță, încât vor constitui subiectul unei conferințe

speciale foarte discrete a conducătorilor militari din lumea întreagă, în vara viitoare”.²⁰

În 1955, Ministerul Apărării din URSS crease deja un Comitet de cercetare a OZN-urilor, care clasifica rapoartele despre OZN la cel mai înalt nivel al secretului de stat. Conform afirmațiilor lui Yuri Stroganov, șefii serviciilor de informații din URSS, Marea Britanie, Statele Unite și Franța au avut, de-a lungul anului 1956, întruniri secrete la Geneva. Ei au ajuns la un acord cu privire la politica de menținere a secretului în „problema OZN”, acord care ar fi inclus: exercitarea de presiuni asupra martorilor (inclusiv amenințări cu moartea) pentru a se abține de la discutarea experiențelor lor; fabricarea de „explicații” false pentru incidente; crearea unui mecanism care să ignore sau să diminueze importanța subiectului, implicând complicitatea comunității militare și științifice, precum și pe aceea a mass-mediei; infiltrarea grupurilor de cercetări privind OZN-urile.²¹

În 1965, scriitorul George Langelaan, fost ofițer al serviciului secret francez (cunoscut la acea vreme sub numele de SDECE – Serviciul de Documentare Externă și Contraspionaj), i-a dezvăluit unui ziarist francez că serviciile secrete din SUA și URSS au cooperat în această problemă și că s-a tras concluzia că „farfuriile zburătoare există, originea lor este extraterestră și viitorul – relativ curând – ar trebui să permită confirmarea acestei afirmații”.²²

O asemenea confirmare s-a lăsat așteptată mulți ani. De pildă, președintele Mihail Gorbaciov a confirmat că la întâlnirea la nivel înalt de la Geneva, din 1985, cu președintele Ronald Reagan s-a discutat subiectul colaborării. „Președintele american a spus că, dacă Pământul ar fi amenințat de o invazie a extratereștrilor”, a remarcat Gorbaciov în 1987, „Statele Unite și Uniunea Sovietică ar trebui să-și unească forțele pentru respingerea unei asemenea invazii. Nu voi pune în discuție ipoteza, deși cred că este prea devreme să ne facem griji pentru o asemenea intruziune...”²³

Bibliografie

1. McClelland, Clark C., „Four Guests with Gemini“, www.stargate-chronicles.com.
2. Jacobs, Bob, PhD, „Deliberate Deception: The Big Sur UFO Filming“, în *MUFON UFO Journal*, nr. 249, ian. 1989, pp. 3-8.
3. Crain, T. Scott Jr., „UFO Intercepts Rocket“, în *MUFON UFO Journal*, nr. 225, ian. 1987, pp. 5-6.
4. Cox, Billy, „Locals tell tales of UFO sightings“, în *Florida Today*, Melbourne, Florida, 6 iul. 1997.
5. Fawcett, Lawrence și Greenwood, Barry, *Clear Intent: The Government Coverup of the UFO Experience*, Prentice-Hall, Englewood Cliffs, New Jersey, 1984, pp. 9-11.
6. Salas, Robert și Klotz, James, *Faded Giant: The 1967 Missile/UFO Incidents* (ediție revizuită), publicată de autori în regie proprie, 2004, pp. 5-6. Disponibilă la Jim Klotz, PO Box 832, Mercer Island, Wa 98040, mail@cufon.org.
7. Raport al Statului Major al Grupului 862 de sprijin de Luptă de pe lângă SAC, Baza Aeriană Minot, Dakota de Nord 58701, 30 august 1966 (reprodus în *Faded Giant*).
8. Fowler, Raymond E., *Casebook of a UFO Investigator*, Prentice-Hall, Englewood Cliffs, NJ, p. 187.
9. Salas, Robert L., „Minuteman Missiles Shuttown“, în *MUFON UFO Journal*, nr. 345, ian. 1997, pp. 15-17. Vezi și *Faded Giant*.
10. Salas și Klotz, *op. cit.*, pp. 31-2.
11. Raport primit din partea lui Bradford Runyan Jr., datat 11 februarie 2000, actualizat în 2005.
12. Light, Michael, *100 Suns: 1945-1962*. Jonathan Cape, London, 2003; Hobana, Ion și Waverbegh, Julien, *UFOs from Behind the Iron Curtain*, Souvenir, London, 1974, p. 25.

13. Creighton, Gordon, *Flying Saucer Review*, vol. 13, nr. 6, 1967, p. 2.
14. *Ibid.* Hobana și Weverbergh spun că nu Zigel, ci Stolyarov a făcut comentariul final.
15. Brill, Joe, „UFOs Behind the Iron Curtain“, în *Skylook*, nr. 86, Mutual UFO Network, ian. 1975.
16. *New York Times*, 10 dec. 1967.
17. Raport al Agenției de Informații a Apărării (Defense Intelligence Agency), 19 ianuarie 1968.
18. Creighton, *op. cit.*
19. Marchetti, Victor, „How the CIA Views the UFO Phenomenon“, în *Second Look*, Washington DC, vol. 1, nr. 7, mai 1979, pp. 2-5.
20. *Los Angeles Examiner*, 23 mai 1955.
21. Stonehill, Paul, *The Soviet UFO Files*, Bramley Books, Quadrillion Publishing Ltd., Godalming, Surrey, GU7 1XW, UK, 1998, p. 41.
22. *Sud-Ouest*, Bordeaux, 17 feb. 1965.
23. Discurs ținut la Kremlin, Moscova, 17 februarie 1987, citat în *Soviet Life*, mai 1987, p. 7A.

National Aeronautics and
Space Administration

INFORMATION SHEET

Number 78-1

Prepared by:

**LFF-3/Public Services Branch
Office of External Relations
NASA Headquarters
Washington, DC 20546**

UNIDENTIFIED FLYING OBJECTS

The information contained here has been compiled to respond to queries on Unidentified Flying Objects directed to the White House as well as NASA.

NASA is the focal point for answering public inquiries to the White House relating to UFOs. NASA is not engaged in a research program involving these phenomena, nor is any other government agency.

Reports of unidentified objects entering United States air space are of interest to the military as a regular part of defense surveillance. Beyond that, the U.S. Air Force no longer investigates reports of UFO sightings.

February 1, 1978

Notă informativă a NASA care perpetuează mitul că nicio agenție guvernamentală nu este angajată în cercetări privind OZN-urile. NASA însăși a fost implicată dintotdeauna în investigații ale OZN-urilor: în iunie 1967, de pildă, Kurt Debus, directorul Centrului Spațial Kennedy, a emis instrucțiuni interioare legate în principal de prelucrarea rapoartelor OZN (vezi pagina următoare). (NASA)

- (4) Refer all inquiries from news media to the Public Information Branch.
- (5) Consult with the Senior Scientist, KSC, on all sightings reported.
- (6) Call in unidentified flying object reports to the Patrick Air Force Base Command Post, telephone 494-7001.
- d. All written communications received from persons or activities reporting a sighting will be immediately transmitted to the Senior Scientist, KSC.

RESPONSIBILITIES

- a. Test Support Management Office will be responsible for:
  - (1) Developing and maintaining a capability for receiving, screening, and processing reports of sightings, as defined in paragraph 4, on a 24-hour-day, 7-day-week basis.
  - (2) Ensuring close liaison with the Senior Scientist, KSC, and the Public Affairs Office on matters pertaining to this instruction.
  - (3) Coordinating with the Senior Scientist, KSC, as soon as possible after a reported sighting to determine the action to be taken.
- b. The KSC Scheduling Branch, Test Support Management Office, will be responsible for maintaining a 24-hour-day, 7-day-week capability for receiving, screening, and processing reports of sightings, in accordance with paragraph 5c.
- c. The Senior Scientist, KSC, will be responsible for:
  - (1) The overall monitoring of the space vehicle fragment sighting program at KSC.

**** ~~NORAD-SECRET~~ ****		**** ~~NORAD-SECRET~~ ****	
HOW IDENTIFIED		HOW IDENTIFIED	
SE SECTOR	NW SECTOR	NE SECTOR	SW SECTOR
NBR OF TRACKS	NBR OF TRACKS	NBR OF TRACKS	NBR OF TRACKS
NBR OF OBJECTS	NBR OF OBJECTS	NBR OF OBJECTS	NBR OF OBJECTS
REMAINING	REMAINING	REMAINING	REMAINING
17	9	1	1
17	10	8	7

Detalii cenzurate din înregistrările sistemului de urmărire al Comandamentului Nord-American de Apărare Aerospațială, clasificat, purtând calificativul NORAD SECRET. 7 000 de obiecte necunoscute au fost urmărite între 1971 și 1990, de exemplu, dar detaliile rămân secrete în cele mai multe cazuri. (NORAD/CITIZENS Against UFO Secrecy)

a. Ceiling: 1 - 0 to Clr.

b. Visibility: 15+.

c. Amount of cloud cover: 1/10 to 0.

d. None. d. Thunderstorms in area?

e. Vertical temperature gradient: See par g(2).

h. None. h. Other unusual activity or conditions?

i. Interception/identification measures?

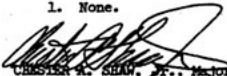
1. One (1) F-106, assigned 5th Fighter Interceptor Squadron (ADC) one (1) KC-135, assigned 450th Bomb Wing (506AREFS) Minot AFB, NDak.

j. One (1) KC-135 in area. j. Air traffic in area?

k. SHAW, CHESTER A.; JR., Major, USAF, Base Director of Operations. Comments: Capt Smith (Missile Combat Crew Commander) on duty at Missile Site (MIKE Flt) sixty (60) feet underground indicated that radio transmission was being interrupted by static, this static was accompanied by the UFO coming close to the Missile Site (MIKE Flt). When UFO climbed, static stopped. The UFO appeared to be S.E. of MIKE 6, range undetermined. At 0512Z, UFO climbed for altitude after hovering for 15 minutes. South Radar base gave altitude as 100,000 feet, N.W. of Minot AFB, NDak. At this time a strike team reported UFO descending, checked with Radar Site. they also verified this. The UFO then began to swoop and dive. It then appeared to land 10 to 15 miles South of MIKE 6. "MIKE 6" Missile Site Control sent a strike team to check. When the team was about 10 miles from the landing sight, static disrupted radio contact with them. Five (5) to eight (8) minutes later, the glow diminished and the UFO took off. Another UFO was visually sighted and confirmed by radar. The one that was first sighted passed beneath the second. Radar also confirmed this. The first, made for altitude toward the North and the second seemed to disappear with the glow of red. A3C SEDOVIC at the South Radar base confirmed this also. At 0619Z, two and one half (2½) hours after first sighting, an F-106 interceptor was sent up. No contact or sighting was established. The Control Tower asked the Aircraft Commander of a KC-135 which was flying in the local area to check the area. He reported nothing. The Radar Site picked up an echo on radar which on checking was the KC-135. No other sightings. At 0645Z discontinued search for UFO.

l. None.

Think report false

CHESTER A. SHAW, JR., Major, USAF
Base Director of Operations

k. Position, title & comments of preparing officer

3

Parte a unui raport adresat aviației militare americane de maiorul Chester A. Shaw, privitor la intruziunile OZN de la Baza Aeriană Minot, Dakota de Nord, din august 1966. (Din *Faded Giant*, de Robert Salas și James Klotz)

WP3451

PTIEZYUW RUWMADA6076 3030429-2222--RUEDFIF.

ZNY 2222

P 230428Z OCT 68

FM 862 CMBT SPT GP MINOT AFB NDAK

TO RUWMFVA/ADC ENT AFB COLO

RUWTEB/WIADIV MALSTROM AFB MONT

RUEDFIF/FID WPAFB

RUERKQA/CSAF

BT

UNCLAS E F T O BO. SEC I OF II.

FOR ICPT (UFO). FOR AFADC. FOR SAF-OI. SUBJ: UFO REPORT.

A. DESCRIPTION OF THE OBJECTS. (1) SHAPE WAS DESCRIBED BY VISUAL SIGHTING AS "JUST ABOUT ROUND, A LITTLE OBLONG IF ANYTHING". THE SHAPE OF AN AIRBORNE B-52 RADAR SCOPE WAS VERY SHARP AND IRREGULAR AND AT TIMES RECTANGULAR. (2) VISUAL SIGHTING COMPARED OBJECT SIZE TO BE EQUAL TO THE SUN, VERY LARGE, TOO BIG FOR AN AIRCRAFT. RADAR SIGHTING DESCRIBES THE SIZE ON THE SCOPE TO BE LARGER THAN THAT OF A KC-135 DURING AERIAL REFUELING. (3) COLOR WAS A VERY BRIGHT RED ORANGE MOST OF THE TIME. (4) THE INITIAL SIGHTING WAS ONE OBJECT. THE ONE OBJECT WAS JOINED BY ONE OTHER LIKE OBJECT FOR A SHORT TIME. THE AIRBORNE RADAR

Prima pagină a unui raport emis de Proiectul Blue Book asupra observării de OZN-uri la Baza Aeriană Minot, Dakota de Nord, în mai 1968. Un obiect s-a apropiat cu mare viteză de un avion de bombardament B-52H Stratofortress, care venea spre bază, și, apoi, a aterizat în incinta bazei și a produs o întrerupere a comunicațiilor atunci când bombardierul l-a survolat. Obiectul a fost descris de copilot ca fiind „lung de 100-200 m”.
(The National Archives, Washington, via Tom Julien)

Capitolul 19

Întâlniri pe mare

Numeroase relatări ale unor incidente văzute de personal din forțele aeriene din lumea întreagă au fost date publicității, dar nu același lucru se poate spune despre rapoartele navale. Aceasta a creat presupunerea falsă că au avut loc puține asemenea incidente.

La 30 iulie 1967, seara, vaporul argentinian *Naviero* se afla la aproape 200 km în largul coastelor brazilene, în dreptul Capului Santa Marte Grande din statul Santa Catarina, când echipajul l-a alertat pe căpitanul Julián Lucas Ardanza că era vizibil un submarin misterios. Ajuns pe punte, Ardanza a putut vedea un obiect strălucitor în mare. În formă de trabuc, cu o lungime aproximativă de 30 m, obiectul emitea o puternică strălucire alb-albastră. Nu se auzea niciun zgomot, în apă nu se vedea niciun siaj și nu erau vizibile niciun periscop, nicio balustradă sau vreun turn ori alt tip de suprastructură, cum este de așteptat la un submarin obișnuit. Obiectul a urmărit vaporul timp de 15 minute, apoi s-a scufundat, trecând chiar pe sub *Naviero* și dispărând în adâncuri, timp în care a strălucit puternic.

În interviurile ulterioare date presei argentinienne, ofițerul-șef Carlos Lasca a descris obiectul ca fiind „un OZN submersibil, cu iluminare proprie“, iar autoritățile maritime argentinienne au clasificat oficial obiectul ca fiind „Obiect Submarin Neidentificat“.¹

În ziua de 4 octombrie 1967, seara, la ora 19:51, la periferia Stației Aeriene Shearwater a Forțelor Navale Regale Canadiene, doi oameni au raportat lumini strănii pe cer. La ora

21:00, la bordul navei MV *Nickerson*, la 32 de mile marine sud de Sambro, Noua Scoție, patru obiecte, aflate la aproximativ 25 km distanță spre nord-est, au apărut pe ecranele radarelor și au putut fi văzute apoi ca patru lumini roșii strălucitoare, care păreau a fi pe apă sau imediat deasupra apei. Don Ledger, pilot particular și coautor al cărții *Dark Object*, care descrie aceste evenimente și cele mai semnificative dintre cele ce au urmat, relatează că luminile roșii păreau a fi „separate, într-o formație pătrată, cu latura de aproape 10 km... Ocazional, una dintre lumini emitea o flamă atât de intensă, încât lăsa pe retină o imagine remanentă...” În cele din urmă, una dintre lumini a luat înălțime și a trecut direct pe deasupra navei.

În jurul orei 23:20, un obiect a plonjat în apele de la Shag Harbour, un sat aflat pe coasta de sud-est a Noii Scoții. Martorii au relatat Poliției Regale Călare Canadiene că li se păruse că se prăbușise un avion. Laurie Wickens mergea cu mașina prin zonă, împreună cu patru prieteni. Ei au zărit un obiect mare, cu patru lumini secvențiale fulgerătoare de culoarea chihlimbarului, undeva în fața mașinii și deasupra. Se părea că obiectul se prăbușea în apele portului.

Ajungând în port, Wickens și prietenii lui au sărit din mașină și au alergat la țărm, unde „un obiect întunecat” era vizibil plutind sau stând suspendat cu puțin deasupra apei. „Luminile alternante se stinseseră, fiind înlocuite de o lumină galbenă, constantă, care părea să fie plasată în vârful obiectului, aflat la 200–300 m de ei și plutind în derivă, odată cu apele fluxului”, relatează Ledger.

Wickens a luat legătura cu Detașamentul de poliție călare de la Barrington Passage și a informat că un avion mare sau un avion de linie mai mic se prăbușise în bazinul de apă adiacent Portului Shag. Curând după ce Wickens a raportat incidentul, alte persoane, inclusiv polițiști călare, au raportat că au văzut un obiect straniu. Curând, ei s-au alăturat grupului lui Wickens și altora veniți pe plajă și au privit straniul vehicul, cu diametrul de aproximativ 20 m, care plutea în derivă pe mare și părea să se scufunde. OZN-ul devenea OSN.

Una dintre ambarcațiunile trimise să investigheze cazul a descoperit o spumă galbenă, sclipitoare, cu bule mari, lângă locul impactului, întinzându-se pe 800 m prin golf. Zona era marcată de un puternic miros de sulf. Atinsă cu mâna, spuma lăsa pe piele un rest uleios. Mai târziu, un cuter al Gărzii de Coastă s-a alăturat cercetărilor. Nu s-a descoperit nimic. Biroul de la Ottawa al Forțelor Aeriene Regale Canadiene a clasificat „obiectul întunecat” drept OZN²; la fel a procedat și Centrul de Coordonare a Salvărilor de la Halifax, eliminând posibilitatea prăbușirii unui avion.

La 6 octombrie, șase scafandri din Unitatea de Scufundări a Forțelor Navale Regale Canadiene au sosit la fața locului și au început să cerceteze fundul mării. Mai mulți pescari au spus că scafandrii au scos din apă un material. S-a zvonit că materialul cu pricina a fost trimis la Depozitul de Armament Naval. „Marina și aviația regală din Canada erau, evident, puse în încurcătură, dar nu suficient de curioase pentru a căuta o soluție a unei evidente observații de OZN”, spune Ledger, „[și] incidentul de la Shag Harbour, precum și Obiectul Întunecat s-au pierdut în uitare”.

Douăzeci și cinci de ani mai târziu, Chris Styles, unul dintre martorii oculari ai incidentului de la Shag Harbour și coautor al cărții *Dark Object*, a început să investigheze în detaliu cazul, urmând sfaturi date de cercetătorul Stanton Friedman, care locuia în New Brunswick. Styles și unul din prietenii lui au început să caute prin arhive, inclusiv în cele microfilmate, și au găsit o comoară: au descoperit un mesaj prioritar către Statul-Major al Forțelor Armate Canadiene din partea Centrului de Coordonare a Salvărilor din Halifax, care informa că un OZN se prăbușise în apele de la Shag Harbour. Au apărut și alte documente oficiale, care au arătat fără cel mai mic dubiu că oficialitățile știau că aveau de-a face cu un OZN autentic.

Cea mai interesantă informație apărută cu privire la evenimentele de după dispariția în mare a „obiectului întunecat”. Unul dintre scafandrii implicați, „Harry”, a dezvăluit că fusese inițiată o altă căutare în apele din Shelburne Harbour,

cam la 50 km spre nord-est. Sonarul și alte echipamente pe bază de sunet au detectat poziția obiectului la aproape 300 m de țarm. „Știam că era ceva sub apă și știam că nu era nimic de-al nostru“, a spus el, „dar n-o să spun nimic în plus“.

O sursă „cu știință“ din cadrul poliției călare a dezvăluit că Centrul de operații alternative al NORAD de la North Bay, Ontario, trimisese avioane de luptă pentru a intercepta ceea ce părea inițial a fi rachetă intercontinentală. „A fost avertizat că obiectul se deplasa cu viteza de 12 000 km/h, adică aproximativ 10 Mach“, spune Ledger. „În 1967, nu aveam avioane care să se deplaseze atât de rapid; nici azi nu avem. Brusc, obiectul s-a oprit și a stat suspendat câteva clipe, după care și-a continuat zborul cu 7 000 km/h, după care a încetinit până la o viteză obișnuită și s-a prăbușit în Shag Harbour.“

Conform afirmațiilor colonelului Calfin Rushton, fost comandant de bază la Stația Forțelor Canadiene de la Barrington, obiectul a intrat în atmosfera terestră deasupra Siberiei. După ce s-a scufundat în strâmtoarea de la Shag Harbour, a ieșit la suprafață în larg, unde a fost detectat de hidrofoanele stației ultrasecrete a Forțelor Canadiene de la Shelburne, apoi de una dintre cele peste 60 de baze submarine de detecție împrăștiate prin toată lumea (folosind sistemul de supraveghere cu sonare). După ce a ocolit Insula Cape Sable, s-a îndreptat spre nord-est, în susul coastei, oprindu-se la câțiva kilometri de Shelburne, în larg, deasupra rețelei de detecție a anomaliilor magnetice. (Aceste detectoare, în principal aeropurtate, înregistrează anomaliile magnetice create de mișcarea unui submarin, construit în principal din materiale feromagnetice, care traversează liniile de forță ale câmpului magnetic terestru.)

O flotilă formată din șase sau șapte nave canadiene și americane, inclusiv o barjă, a fost trimisă la fața locului și a ancorat deasupra obiectului – căruia i se alăturase *încă un obiect* – la Government Point, timp de șapte zile. Scafandrii au fotografiat ambele obiecte, iar hidrofoanele și alte sesizoare au fost coborâte în apă pentru a le studia. În

această perioadă, soldați din Forțele Armate canadiene au blocat accesul atât la baza Shelburne, cât și la Government Point. Unele dintre nave au fost trimise să urmărească un posibil submarin sovietic, iar unul dintre obiecte, posibil amândouă, a pornit spre sud, rămânând în imersie, după care a urcat în aer și s-a îndepărtat deasupra Golfului Maine.

Informațiile sugerează că s-ar putea ca unele dovezi materiale să fi fost recuperate din apă și urcate pe barjă. În orice caz, cercetări ulterioare organizate de autori și de echipa de producție TV *Sightings*, care a produs un documentar despre acest caz în 1995, nu au dus la apariția niciunei dovezi materiale. Totuși, cazul în sine rămâne unul dintre cele mai convingătoare de până acum.³

Următorul caz, extrem de semnificativ, s-a bucurat de foarte puțină publicitate, excepție făcând apariția acum mulți ani într-un jurnal specializat în OZN (o soartă pe care au avut-o multe dintre cazurile de primă mână citate în cartea de față). Mă bucur că sunt primul care readuce acest caz pe tapet, mulțumită unui cercetător veteran australian, Bill Chalker, care mi-a furnizat și detalii suplimentare.

La 23 octombrie 1969 – sau în jurul acestei date –, puțin după miezul nopții, *Aguila*, un vas de transport cu trei catarge aparținând Forțelor Navale chiliene, se afla pe mare, la 550 km în largul orașului Valparaíso, îndreptându-se în direcția generală nord-est cu viteza de 20 de noduri, când Centrul de Informații de Luptă al navei a raportat un contact radar la mare distanță, în aer. Peste un minut, la ora 00:44, contactul redusese distanța la doar 400 mile marine. La ora 00:45, la 150 mile marine, apropiindu-se dinspre un azimut de 332 grade. Oricare ar fi fost tipul țintei, aceasta se apropia cu incredibila viteză de 340 km/min, adică 20 000 km/h.

La ora 00:47, la distanța de 12 mile marine, contactul unic a apărut pe radarscop scindat în șase ținte separate. Când s-a efectuat contactul vizual cu țintele, comandantul vasului a fost chemat pe punte. Conform spuselor martorului, Lius, un obiect masiv, însoțit de cinci obiecte mai mici, s-a apropiat de navă. Obiectul cel mare era rectangular, având în lateral

„semicercuri“ proeminente. Era scăldat într-o lumină strălucitoare. „Obiectul trebuie să fi fost metalic“, i-a spus Lius lui Chalker. „Era mai mare decât fregata, care avea o lungime de [113] m.“ Cele cinci obiecte mai mici erau de culoare albăstrui și aveau formă de ou, cu un diametru nu mai mare de 2,5 m și o înălțime de 1,5–1,8 m.⁴

Când obiectele s-au apropiat la aproximativ 2 000 m, trei dintre obiectele mai mici au trecut în partea din stânga a obiectului mai mare, iar două, în partea dreaptă. Când și când, aceste obiecte mai mici păreau să zboare în „cercuri eliptice, înainte și înapoi, între obiectul cel mare și vasul nostru“, a spus Lius. „Principalul obiect nu și-a schimbat direcția – dacă ar fi fost în mare, ar fi avut loc o ciocnire.“

Obiectul a ajuns la distanța de 300 m și s-a auzit un zumzăit. Din acel moment, fregata și-a pierdut energia electrică pentru scurtul timp în care uriașul obiect a trecut deasupra ei. „Ce mama dracului a fost asta?“ a întrebat comandantul, care urcase pe punte. „Puteai vedea toată drăcia aia, așa de puternică era lumina“, a spus martorul. „Puteai vedea apa, puteai vedea coșurile, prova vasului, turnurile, totul. Toată suflarea de pe punte asculta zgomotul acela. Nu știu [cu exactitate] cât timp ne-a survolat drăcia aia.“

Lumina de sub obiectul principal dreptunghiular era predominant roșie, iar luminile „roșii ca sfecla“ se deplasau înainte-înapoi în interior. O „semilună-semicerc“ putea fi văzută sub obiect, iar, pe laturi, se observau protuberanțe ca niște „coceni de porumb“. În lateral, păreau să pulseze lumini verzi sau turcoaz. După ce obiectul a depășit fregata și a ajuns la o distanță de cam 200 m, curentul electric a revenit. Obiectele mai mici, care nu s-au apropiat niciodată la mai puțin de 500–1 000 m, au ocolit nava și apoi s-au lipit de obiectul cel mare. În sfârșit, când a ajuns la o distanță de aproximativ 3 km, obiectul a dispărut pur și simplu. Interesant, singura urmă lăsată de el a constatat în mici bucăți plutitoare de hârtie metalică.

După spusele lui Lius, comandantul le-a ordonat tuturor celor de la bordul fregatei să nu comenteze cele văzute.

Ofițerul de serviciu pe punte a făcut câteva însemnări privind incidentul în jurnalul de bord, dar, când s-a trezit din somnul de după schimb, a găsit în jurnal doar însemnări obișnuite, aparent scrise de el. Nicio menționare a incidentului. Ofițerul era stângaci, dar suferise un accident la mâna stângă și era nevoit să folosească dreapta pentru a scrie. De aceea, el trebuia să exercite o apăsare suplimentară asupra hârtiei, lăsând mereu adâncituri în foaia de dedesubt. În jurnalul de bord nu existau asemenea adâncituri.

Fregata a ajuns în cele din urmă în portul Valparaiso. După micul dejun, militarii care fuseseră de serviciu în timpul incidentului au fost somați să se prezinte în fața comandantului vasului, care le-a spus că vor veni câteva persoane să-i intervieveze. Vizitatorii, doi ofițeri din Forțele Navale chiliene și patru americani vorbitori de spaniolă în haine civile – aceștia din urmă de la biroul atașatului naval al SUA –, au chestionat martorii în camere separate dintr-o magazie de muniție din port. „Explică-ne ce s-a întâmplat noaptea trecută”, i-au ordonat ei martorului care a discutat cu Chalker. Acesta a relatat incidentul.

„Nu, nu ai văzut așa ceva!”, a fost riposta.

„Ba exact asta am văzut”, a protestat martorul.

„Nu, nu ai văzut. Du-te, învârte-te puțin prin jur, fumează, dacă dorești, dar nu uita: nu ai văzut nimic. Nu știi nimic.”

„Suntem arestați sau ce?” l-a întrebat martorul pe unul dintre ofițerii chilieni de marină, care era comandant de eșalon tactic.

„Nu, nu sunteți.”

„Atunci ce căutăm aici?”

„Sunteți sub incidența unor ordine. Acești oameni vor să discute cu voi, să vă aducă pe calea cea bună.”

Anchetatorii nu le-au cerut martorilor să relateze povestea în toate amănuntele ei. Era evident din întrebările lor că știau ce se întâmplase. „Aveau și un print cu observațiile radar”, a susținut martorul.

„După spusele informatorului meu”, spune Chalker, „grupul nu discuta cu el ca să afle ce s-a întâmplat, ci mai

degrabă îi spunea lui că nu s-a întâmplat nimic, că trebuia să uite. Asta a durat două zile. La fiecare două ore, omul venea [și spunea] «Acum ce crezi?» Era mai mult decât «ofticat» de individul acela. «Nu ne lăsau să ieșim și ne-am certat cu ei», a spus el. «Nu aveau niciun drept să facă ceea ce făceau.»“ Chalker susține că martorul a fost inclusiv amenințat:

Informatorul meu le-a spus că, după ce o să iasă de acolo, o să depună plângere. I s-a spus că, dacă face asta, cel mai probabil, s-a zis cu el. În cele două zile, nu a văzut pe niciunul dintre ceilalți martori. Nu l-au lăsat să doarmă până nu a semnat documentul pe care i l-au pus în față. După ce l-a semnat, l-au dus cu un jeep în alt loc. Peste o săptămână, a fost transferat pe neașteptate de pe fregată. Nu i-a mai văzut niciodată pe ceilalți.

„Martorul a fost foarte convingător în povestirile lui“, a tras concluzia Bill Chalker. „Nu spunea o poveste, ci mai degrabă relata cu pasiune ceva ce i se întâmplase chiar lui.“⁵ Firesc, Chalker refuză în continuare să dea numele de familie al informatorului. „Și-a încheiat serviciul militar, dar se teme că, dacă se află că el este la baza scurgerilor de informații despre incident, va fi încorporat din nou, ca măsură de cenzură.“⁶

Un obiect submersibil neidentificat în Vietnam

Pe când îndeplinea serviciul militar pe distrugătorul USS *Leary*, aparținând US Navy, în timpul turului din Pacificul de Vest, din 1969, în plin război din Vietnam, elevul ofițer Will Miller, din Rezerva Forțelor Navale (acum în retragere cu gradul de comandor), a avut, alături de alți membri ai echipajului, o întâlnire cu un obiect submersibil neidentificat (OSN).

„La vremea incidentului, luam poziție în Golful Tonkin pentru o misiune de bombardare a litoralului“, și-a amintit Miller la întâlnirea cu mine din 2005.

Eram navă de sprijin cu baraj de artilerie și, pentru că ne apropiam de zona de pescuit de lângă țărm, trebuia să fim atenți la bărcile din lemn ale pescarilor vietnamezi. Aceste ambarcațiuni aveau la prova lumini, cu care atrăgeau prada în întuneric și pescuiau cu plase pe care le trăgeau după ele. Era o noapte cețoasă, așa că i-am spus santinei de la babord să mă anunțe când luminile de prova ale pescarilor se transformă din ceva difuz în lumini clare, cu un centru intens. Când se întâmpla asta, urma să virăm, ca să-i evităm. „Văd lumina!“, a spus omul de veghe și am calculat azimutul luminii.

Dar lumina s-a mutat brusc de deasupra apei *sub* apă și, apoi, s-a deplasat rapid spre distrugătorul nostru, la 45 de grade față de prova, trecând direct pe sub vas. Am alergat de la babord la tribord ca să vedem dacă apărea obiectul. Nu a apărut. Nu a apărut nimic nici pe sonar, nici pe ecranul radarului de suprafață și nici pe sistemul de contramăsuri electronice. Orice ar fi fost, obiectul acela nu era submarin. Am decis să nu-l trezim pe căpitan, dar am dat ordin să se noteze evenimentul în jurnalul de bord de punte, pentru că așa cerea regulamentul. Ca orice altă navă, trebuia să raportăm orice observație neobișnuită, cum și era cazul.

Toate jurnalele de bord ale navei sunt retranscrise pentru depunerea oficială în arhive. Peste ani, am revăzut jurnalele de bord ale navei USS *Leary* de la Centrul Istoric Naval pentru perioada incidentului. În jurnalele oficiale nu era absolut nimic despre eveniment.⁷

Un OZN uriaș tulbură operațiile unui portavion american

James M. Kopf (YN3) era specialist în comunicații – cu cea mai înaltă clasificare secretă pentru decodificări – pe portavionul USS *John F. Kennedy* (indicativ CVA-67, actualmente CV-67) din Flota a VI-a. Într-o seară din iunie sau iulie 1971, portavionul era pe cale să încheie un exercițiu de stare de pregătire operativă în Caraibe, când, după 18 ore de bătălie simulată, a avut loc un incident.

„Eram la Centrul de Comunicații și supravegheam mai multe arii în sala principală“, mi-a spus Kopf în timpul întâlnirii noastre din 2005.

Aveam circuite de teleimprimator de la navă la navă, circuite de teleimprimator navă-uscă și ceea ce se numea Transmisiuni radio de Flotă, iar astea erau cele patru principale canale de informații, plus patru rezerve, în total opt circuite de teleimprimator. Erau două rânduri: principalele în partea de sus, aparatele de rezervă sub ele. Misiunea mea la vremea aceea era să supraveghez mesajele pe măsură ce ne parveneau. Pe pereți aveam „lista de urgențe“, iar mesajele care nu erau pe lista de urgențe erau luate și îndosariate în ordine cronologică.

Aceste mesaje erau susceptibile de „trunchiere“, iar, când se întâmpla așa ceva, sunam în camera alăturată – Control Instrumente – și ei veneau să facă acordul fin la receptoarele radio și apoi să verifice echipamentul, încercând să țină interferențele sub control. Dacă unul din aparate începea să dea rateuri, în mod normal, al doilea era bun, pentru că foloseau frecvențe diferite și puteau fi reparate prin aranjarea frecvențelor. Dar, în seara cu pricina, în jurul orei 20:30, toate aparatele au început s-o ia razna – toate tipăreau bazaconii. Am chemat Controlul Instrumentelor și le-am spus că am

pierdut Transmisiunile radio de Flotă. Răspunsul lor a fost că *toate* comunicațiile căzuseră! Auzeam băieții urlând unul la altul.

Nu știu câte minute au trecut, dar aveam un tub pneumatic care urca până la puntea de transmisii, care era localizată în vârful „insulei” – așa-numita punte de navigație. Pe această cale de comunicații, am auzit pe careva de pe punte (era locțiitorul șefului de echipaj) spunând: „E Dumnezeu! E sfârșitul lumii!” Eram cinci marinari cu totul în Centrul de Comunicații și ne-am uitat unii la alții. Apoi o voce mai rațională (un transmisionist) vine la interfon și zice: „Dumnezeule, ceva plutește deasupra vasului!” Așa că un tip numit Dennis Jordan s-a uitat la mine și mi-a zis: „Să mergem sus!” Centrul de Comunicații se află în mijlocul vasului, sub puntea de zbor. Am trecut prin Controlul

Instrumentelor și apoi am luat-o în jos printr-un coridor care ducea la pasarela de la marginea punții de zbor, în partea dinspre babord a vasului. Și ne-am uitat în sus spre „insulă” și pe cer se vedea o sferă uriașă, sclipitoare, la o elevație între 60 și 70 grade. Obiectul acela avea o culoare ușor portocalie – pulsa încet, între portocaliu și galben deschis. Nu se auzea niciun sunet. Trebuia să fi fost al naibii de mare – nu puteai să-ți dai seama cât de mare, pentru că nu aveai niciun punct de referință, dar oricum părea uriaș. Eu și Dennis am apucat să-l vedem doar ceva mai puțin de un minut, cel mult, pentru că apoi s-a sunat alarma de luptă și am fost obligați să ne întoarcem la postul nostru de luptă.

Nu-mi amintesc cu precizie cât a durat, dar, în scurt timp, mesajele au început să revină la normal. Am rămas în alarmă de luptă cam două ore, după care am revenit la activitatea normală. Ne-am culcat abia pe la ora 04:00 – am discutat cu toții evenimentul. Un prieten care lucra la consola radar de la Centrul de Informații de Luptă mi-a spus că toate ecranele

radarelor au sclipit, după care s-au întunecat total. Transmisionistul care ne avertizase primul că un obiect plutea deasupra vasului mi-a spus că un ins a trebuit să fie dus la infirmerie, unde i-au administrat tranchilizante; mi-am închipuit că era locțiitorul șefului de echipaj, care urlase ceva despre Dumnezeu și sfârșitul lumii.

Am aflat de asemenea de la un tip de pe puntea de comandă că, în cele aproximativ 20 de minute, cât obiectul a stat suspendat deasupra navei, niciuna dintre busolele de pe vas nu a funcționat ca lumea, iar cele mai multe componente și sisteme electrice au încetat să funcționeze. Cele două avioane F-4 Phantom, mereu gata de decolare, ale Patrului de Luptă, nu au vrut să pornească.

La bordul navei se aflau cam 5 000 de oameni, dar nu cred că au fost mai mult de 18 cei care au văzut obiectul, motivul fiind că toți eram epuizați de operațiile din cadrul exercițiului și toți voiam fie să mâncăm ceva, fie să dormim. Am aflat că și ofițerul comandant, căpitanul Ferdinand B. Koch, era speriat: se simțea neputincios, pentru că mijloacele de apărare antiaeriană nu funcționaseră. Cred că ofițerii de la Comunicațiile Integrate pentru Operații și Informații făcuseră fotografii ale obiectului. De asemenea, am auzit și că au sosit la bord trei sau patru indivizi în civil, care au intervievat personalul care văzuse obiectul. Eu și Dennis nu am fost intervievați, poate pentru că prea puțini știau că și noi îl văzuserăm. Cred că, la două zile după aceea, au apărut pe ecranul televiziunii cu circuit închis ofițerii comandanți și cei executivi să ne spună cât de bine ne-am comportat în exercițiu și să ne anunțe că nava va sta la ancoră 30 de zile în Norfolk, Virginia, pentru a-i permite echipajului să iasă în permisie. La sfârșitul ședinței, căpitanul Koch s-a uitat direct la cameră și a zis: „Doresc să-i amintesc echipajului că anumite evenimente care au

avut loc la bordul unei unități navale de luptă sunt considerate secrete și nu vor fi discutate decât cu persoanele care trebuie să știe.“ Asta e tot ce ne-a spus.

Peste ani, am primit un e-mail din partea unui membru al echipajului de la Prelucrarea Datelor, care răspundea de anumite computere de la bord. El a spus că fusese treaz și că niciun computer nu funcționa, așa că s-a dus în sala calculatoarelor ca să le repornească. I s-a spus că de vină fusese un OZN, iar el a crezut că era un banc – până când a citit pe internet despre experiența mea.

Tot nu știu ce-am văzut atunci. Pentru că se afla aproape direct deasupra noastră, m-am tot întrebat dacă nu cumva avea formă de farfurie, dar apărea ca o sferă. Părea să fie o chestie foarte reală...⁸

Am discutat incidentul de la bordul USS *John F. Kennedy*, precum și alte incidente cu OZN-uri raportate de portavioane cu contraamiralul Joseph J. Barth Jr., ofițer comandant al portavionului USS *Forrestal* (indicativ CV-59) între 1975 și 1977. Acesta a pus sub semnul întrebării câteva aspecte ale raportului de la *Kennedy*. „În ceea ce privește sfera luminoasă care ar fi plutit deasupra navei, ca și faptul că radarul și sistemele de navigație nu au funcționat“, mi-a spus el, de pildă, „o asemenea întâmplare ar fi fost cu siguranță raportată de urgență. Sistemul de raportare folosit de Forțele Navale la vremea aceea – și care probabil încă este folosit – se numește [în engleză] OPREP sau Sistem de Raportare Operațională. Aceste rapoarte sunt numerotate de la unu la patru. Cred că un asemenea incident ar fi generat un OPREP 3. Aceste rapoarte ar trebui să fie disponibile deja. Jurnalele de bord ale navelor sunt păstrate la Arhivele Forțelor Navale și, în mod normal, nu sunt secretizate“.⁹

L-am informat despre acestea pe Jim Kopf, care în timpul serviciului militar la bordul navei *Kennedy* a petrecut un an și jumătate în departamentul de navigație, scriind rapoarte

într-unul dintre cele două jurnale de bord ale vasului.
„Contraamiralul Barth are dreptate: un raport al incidentului ar fi trebuit trimis autorităților adecvate. [Totuși] dacă există cu adevărat o mușamalizare guvernamentală a activității OZN, acest raport nu va vedea lumina zilei niciodată.”¹⁰
Într-adevăr, aceasta este procedura standard.

Într-o scrisoare către fostul ofițer de submarin al US Navy Jimmy Carter, devenit ulterior președinte (care văzuse un OZN în 1969), un ofițer criptograf care era încă activ a scris următoarele:

Am urmărit fenomenul OZN opt ani în serviciul activ, plus șase ani ca entuziast amator, pe cât mi-a permis serviciul... Am auzit despre OZN-urile văzute de la bordul unor nave ale Forțelor Navale, din Stațiunile Navale și de personal al US Navy aflat în afara serviciului. Am auzit despre cazuri în care ofițeri ai Forțelor Aeriene au discutat liber la cocteiluri despre OZN-uri, dar, în același timp, au spus că, dacă ar fi menționat aceleași lucruri oficial, cariera lor ar fi fost probabil afectată sau poate chiar distrusă...

Cred că guvernul nostru nu numai că ar trebui să facă disponibile toate informațiile despre OZN-uri, ci, mai mult, ar trebui să se emită declarații oficiale în care să se declassifice toate aceste informații [și] toți cei care dețin asemenea informații ar trebui invitați să iasă în față și, dacă există temerea că aceste informații ar afecta securitatea națională, să înainteze informațiile cu pricina prin respectivele servicii de informații, care le-ar putea filtra, pentru a putea fi apoi furnizate organizațiilor de investigații interesate.

O asemenea atitudine oficială ar preîntâmpina atitudini din partea ofițerilor de serviciu de pe vase, care se feresc să noteze asemenea lucruri în jurnalele de bord... Mai precis, există instrucțiuni secrete emise de Departamentul de Apărare și de alte departamente, care cer ca asemenea informații să nu se regăsească în

jurnalele de punte, jurnalele centrelor de luptă sau în alte înregistrări, indiferent de gradul lor de secretizare.¹¹

Disparația avionului *Sting 27*

Specialistul în Triunghiul Bermudelor Gian J. Quasar relatează misterioasa dispariție a unui avion cu reacție de tip Phantom II, *Sting 27*, în timpul unui scurt zbor de rutină în apropierea Bazei Aeriene Homestead de la sud de Miami, Florida, la 10 septembrie 1971. Avionul a decolat la ora 08:05, iar ultima oară a fost detectat de radar la 08:22, la 131 km spre sud-est. Aparatul era în cursul unui viraj, după ce depășise viteza de 1 Mach, ne spune Quasar. „La vremea aceea «preafericiții de la Control» au remarcat că Semnalul de Identificare Individuală începea să scadă în intensitate. «*Sting 27*, ai un SIF care scade. Nu te mai identificăm cum trebuie. Ești la marginea lui Alpha șase?» Locotenentul Norm Northrup, care era în programul de antrenament, asistat în scaunul din spate de instructorul lui, căpitanul John Romero, a răspuns: «Recepcionat, în acest moment efectuez un viraj babord.» Radarul a confirmat mesajul lui Northrup. *Sting 27* a virat spre stânga, cap-compas nord, apoi, din nou, spre dreapta. «În timpul virajului spre dreapta, contactul radar a fost pierdut la ora 8:22 a.m.», spune raportul.“

Nu s-a găsit niciodată vreo rămășiță din avionul *Sting 27*, în ciuda faptului că zona a fost măturată de alte avioane Phantom (*Sting 29* și *Sting 30*) și de vedeta Gărzii de Coastă *Steadfast*. Quasar observă că raportul oficial al accidentului a fost cenzurat într-un grad considerabil. „Până și pagina rezumativă standard“, scrie el, „a fost dată pe mâna unui iscusit cenzor. Cenzura se întinde chiar și la căsuța cu întrebarea «Ce tip de accident?» În mod normal, răspunsul este «avion lipsă/necunoscut» și nu necesită vreo redactare ulterioară“. Raportul emite aluzia că ar fi avut loc o ciocnire în aer. Un „obiect“ a fost zărit de celelalte două avioane

Phantom când au fost trimise spre ultimul contact radar al aparatului *Sting* 27. Quasar continuă:

În conformitate cu raportul, la doar câteva minute după dispariția avionului *Sting* 27, *Sting* 29 a coborât de la înălțimea de 500 m pentru a arunca o privire mai îndeaproape asupra „zonei tulburate” din ocean, pe care a descris-o – și aici citez cuvintele din raport – ca „o zonă cu apă decolorată, de formă ovală, aproximativ 30 m pe 60 m, cu axa mare pe direcția nord-sud. Vârful sudic părea să fie sub suprafață, iar vârful dinspre nord părea deasupra apei”. Raportul nu vorbește despre un OZN sau despre corespondentul submarin al acestuia, „OSN”, pentru că părerea sau clarificările Forțelor Aeriene sunt înlocuite de un gol – paragraful explicativ este scos cu grijă...

Vedeta Gărzii de Coastă nu a descoperit nici urmă din zona decolorată atunci când a sosit în zonă, la puțin timp după aceea, iar sonarul nu a pus în evidență nici urmă de *Sting* 27 pe fundul oceanului, în regiunea respectivă.

Un incident internațional

Un incident în care o navă necunoscută a apărut în timpul unor exerciții navale ale NATO în largul coastelor rusești a fost dezvăluit de un membru al echipajului unuia dintre cele trei distrugătoare ale Forțelor Navale Regale Canadiene care au fost la fața locului. Incidentul a avut loc într-o zi senină de septembrie din 1974, când 30 de nave ale națiunilor aliate desfășurau de mai bine de trei săptămâni manevre în dreptul portului rusesc Murmansk. Brusc, toată lumea și-a îndreptat atenția asupra unui obiect aerian alungit, care părea să plutească puțin deasupra apei, la marginea zonei de manevre.

Unul din membrii echipajului canadian, care se afla la o distanță de cam 1,5 km, a descris obiectul ca fiind de culoare

argintie, aproximativ de mărimea unui avion de linie DC-8 (lungime 46 m, anvergură 44 m), iar deasupra avea o cupolă. Plutea și oscila dintr-o parte în alta. În timp ce obiectul era văzut de sute de marinari, iar radarele indicau un corp solid, avioane de la bordul portavionului USS *J.F. Kennedy*, na-va-amiral a exercițiului, au primit ordinul de interceptie. Au decolat în jur de 20 de avioane, dar OZN-ul a luat altitudine și a dispărut. Avioanele au fost chemate înapoi. S-a dat ordin ca persoanele prezente să nu relateze nimic din cele văzute.

Marinarul canadian a adăugat un detaliu amuzant. Timp de trei săptămâni, manevrele NATO fuseseră urmărite de două distrugătoare rusești, care au plecat cu puțin înainte de apariția OZN-ului, dându-și, evident, seama că exercițiul era pe sfârșite. Dar, când a apărut obiectul necunoscut, rușii s-au întors și au trimis și două avioane cu reacție ca să ajute escadrila americană în urmărirea intrusului! „Era o dovadă izbitoare“, spune martorul, „că misterul OZN a anihilat toate barierele naționale“.¹³

Superputerile prezentau un front tot mai unit în fața îngrijorării în creștere cu privire la intrușii extraterestri.

La sud-est de Insulele Bermude

La 23 aprilie 1976, un anumit distrugător al Forțelor Navale ale SUA era în marș forțat în Atlantic, cam la 700 km în larg, aflându-se în apropiere de Insulele Bermude, la sud-vest, cu destinația Boston. La ora 02:40, locotenentul Hedison (folosesc aici un pseudonim), aflat de serviciu la comunicații, a fost anunțat de ofițerul de serviciu pe punte că o lumină verde neidentificată se afla la joasă altitudine, pe direcția „zero-zero-zero“ - adică drept înainte - vizibil prin ceața ușoară la aproximativ 5 km distanță. Hedison s-a consultat cu Centrul de Informații de Luptă, dar acesta nu detectase nimic înainte.

Hedison a ieșit pe puntea laterală, unde, împreună cu observatorii de punte, a văzut lumina verde coborând până la

10-15 m față de suprafața oceanului, părând a avea o traiectorie de interceptie. Radarul și sonarul tot nu detectaseră nimic. Hedison a ordonat un viraj de 90 de grade spre dreapta. „În timp ce nava se întorcea“, a spus investigatorul Donald R. Todd, „lumina, acum mult mai apropiată și mai vizibilă prin ceață, a devenit verde solidă, de o considerabilă mărime - și făcuse un viraj de 90 de grade spre stânga - și acum urmărea distrugătorul la pas“.

Hedison a ordonat un al doilea viraj spre dreapta, punând distrugătorul acum în direcția inversă, îndepărtându-se de Boston. Dar și OZN-ul a virat dreapta, a venit mai aproape, cam la 15-20 m, continuând să însoțească distrugătorul. Brusc, distrugătorul a ieșit din ceață și radarul a început să sclipească vioi. Pe ecran a apărut un punct mare, iar acum jumătate din echipajul vasului se trezise și se afla pe punte, privind.

Când Hedison i-a ordonat cârmaciului să aducă distrugătorul la cursul inițial, azimut 292 de grade, OZN-ul a efectuat și el un arc de 180 de grade, luând poziție la o distanță oarecare de farul de poziție babord al distrugătorului. În acel moment, căpitanul vine pe punte.

Simultan cu sosirea căpitanului, OZN-ul s-a ridicat spre prora, ca și cum ar fi fost pe un plan înclinat, înconjurând vasul de două ori, cu mare ușurință. După aceea, s-a plasat din nou în dreptul luminii de poziție de la babord, a coborât cu viteză moderată, și-a amplificat strălucirea verde, apoi s-a înclinat și a intrat în apă, lunecând în planul propriu. Cât timp a dat ocol distrugătorului, căpitanul, locotenentul Hedison și câțiva membri ai echipajului au observat OZN-ul (OSN-ul) cu binoclurile. După ce a intrat în apă, obiectul a părut să se scufunde treptat până când sub apă s-a mai văzut doar o lumină verde.

Tot personalul de pe punți și din turnul de comandă a primit de la căpitan ordinul să uite incidentul. Avertismentul a fost repetat de două ori prin sistemul general de anunțuri. După spusele lui Hedison, căpitanul distrugătorului a scris în jurnalul de bord că nava a efectuat manevre pentru evitarea coliziunii cu alt vas, neidentificat, care „părea a fi un trauler rusec”.¹⁴

Informații navale sovietice

În 1977, dr. Vladimir Azhazha, pe vremea aceea ofițer de submarin în Forțele Navale ale URSS, specialist în hidroacustică, a primit din partea viceamiralului Y.V. Ivanov, șeful Serviciului de Informații Navale, ordinul de a efectua cercetări în „aspectele hidroacustice ale problemei OZN”. Un caz investigat de Azhazha a avut loc la 7 octombrie 1977, când *Volga*, o „bază plutitoare” pentru întreținerea submarinelor, a întâlnit OZN-uri la 300 km de Peninsula Kola, în Marea Barents. „Erau nouă cu totul”, relatează el, „și, în cele 18 minute cât au zburat în jurul *Volgăi*, toate comunicațiile radio au fost întrerupte”.¹⁵

Azhazha a confirmat că, la fel cu toate rapoartele OZN/OSN pe care le-a studiat timp de zece ani, și cel de mai sus a fost clasificat ultrasecret. „Erau prea multe incidente care nu puteau fi negate”, le-a spus el lui Jacques Vallée și Martinei Costello în 1990.

Totul a început când am încercat să înțelegem natura anumitor obiecte din apă care ne urmăreau submarinele. Uneori, ne anticipau chiar mișcările! Într-o zi, un asemenea obiect a apărut la suprafață în mod spectaculos. Unul dintre spărgătoarele noastre de gheață își tăia calea prin Oceanul Arctic, când, brusc, o navă sferică strălucitoare a izbucnit prin gheață și a zburat direct în sus, umplând vasul cu fragmente de gheață. Toți marinarii și ofițerii de pe punte l-au

văzut. Plus că era greu să spui că gaura din gheață nu exista!¹⁶

Într-un interviu acordat postului TV UC-13, amiralul Jorge Martinez Bush, fost comandant al Forțelor Navale Chilene, a confirmat: „OZN-urile sunt reale“. El a citat două observații de OZN efectuate de el însuși de-a lungul carierei, inclusiv una pe când era comandantul distrugătorului *Lord Cochrane*, în mai 1970. În privința OSN, a declarat: „Au avut loc contacte submarine imposibil de identificat, cu caracteristici de submarin – sunet metalic, deplasare rapidă. Aceste lucruri sunt inexplicabile și necesită o studiere mai aprofundată...“¹⁷

Bibliografie

1. Galíndez, Oscar A., „Crew of Argentine Ship See Submarine UFO“, în *Flying Saucer Review*, vol. 14, nr. 2, mar.-apr. 1968, p. 22.
2. Ledger, Don, „UFO Crash at Shag Harbour“, în *International UFO Reporter*, vol. 22, iarna 1997-1998, pp. 8-9, 20.
3. Ledger, Don și Styles, Chris, *Dark Object: The World's Only Government-documented UFO Crash*, Ed. Whitley Strieber, Dell, New York, 2001.
4. Chalker, Bill, „EM UFO Incident Off Chile in 1969“, în *The APRO Bulletin*, vol. 33, nr. 3, 1986, pp. 7-8, publicat pentru prima oară în *International UFO Reporter*, sep.-oct. 1985, pp. 4-6.
5. Chalker, *The APRO Bulletin*, vol. 33, nr. 5, 1986, pp. 5-6, de asemenea în *International UFO Reporter*, *ibid*.
6. Chalker, *The APRO Bulletin*, vol. 33, nr. 3, p. 8, de asemenea în *International UFO Reporter*, *ibid*.
7. Întrevedere personală, Tampa, Florida, 12 aprilie 2005.
8. Întrevedere personală, Mount Airy, Maryland, 25 septembrie 2005.

9. Scrisoare, 1 iunie 2005.
10. E-mail, 21 iulie 2005.
11. Bryant, Larry W., *UFO Politics at the White House: Citizens Rally Round Jimmy Carter's Promise*, The Invisible College Press LLC, PO Box 209, Woodbridge, VA, 22194-0209, 2001, pp. 44-7, <http://www.invispress.com>
12. Quasar, Gian J., *Into the Bermuda Triangle: Pursuing the Truth Behind the World's Greatest Mystery*, McGraw-Hill, 2004, pp. 35-36.
13. „UFO Watches NATO Fleet“, în *Canadian UFO Report*, vol. 4, nr. 4, vara 1977.
14. Todd, Donald R., „Ship's Crew Sees UFO“, în *The APRO Bulletin*, vol. 26, nr. 11, mai 1978, pp. 1-2.
15. Întrevedere cu Lawrence Moore și Livia Russell, Moscova, martie 1994.
16. Vallée, Jacques și Martine Castello, *UFO Chronicles of the Soviet Union: A Cosmic Samizdat*, Ballantine, New York, 1992, pp. 27-8.
17. Huneeus, J. Antonio, „USOs in Chile and Peru“, în *Fate*, vol. 56, nr. 1, ian. 2003, pp. 6-7.

EXCERPTS: PRESS REMARKS CONCERNING UFOs

BY GENERAL GEORGE S. BROWN,

CHIEF OF STAFF, USAF

October 16, 1973

Q. General, one more question. What is the Air Force's position on the UFO business?

I don't know whether this story has ever been told or not. They weren't called UFOs. They were called enemy helicopters. And they were only seen at night and they were only seen in certain places. They were seen up around the DMZ in the early summer of '68. And this resulted in quite a little battle. And in the course of this an Australian destroyer took a hit and we never found any enemy, we only found ourselves when this had all been sorted out. And this caused some shooting there and there was no enemy at all involved but we always reacted. Always after dark. The same thing happened up at Pleiku at the Highlands in '69. And we found there that they had moved the radar in and the Army started to work and we finally got that radar out of there and then they quit worrying about their problem.

Generalul George S. Brown, șeful Statului-Major al Forțelor Aeriene, recunoaște că au fost observate OZN-uri în timpul războiului din Vietnam. (*The National Archives, Washington*)

Capitolul 20

Un fenomen global

De când observațiile de OZN au început să prolifereze, din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, zeci de ani practic niciun fel de informație nu a venit dinspre țara cu populația cea mai numeroasă din lume: Republica Populară Chineză. Dar, spre sfârșitul anilor 1970, au început să apară în ziare și reviste articole descriind incidente de la război încoace. Este important de remarcat că majoritatea chinezilor, care au trăit într-o societate izolată, nu au putut fi influențați de relatări-le din Occident despre asemenea lucruri; deci, mărturiile lor sunt cu atât mai convingătoare.

În anul 1980, s-a fondat entitatea care avea să devină CURO (Organizația de Cercetare a OZN din China), cu filiale în Beijing, Shanghai și în multe provincii. După cum am menționat în introducere, CURO este afiliată la Asociația Chineză pentru Știință și Tehnologie, iar, în 1992, avea 3 600 de membri plini, precum și 40 000 de cercetători asociați. Chiar și dacă ținem cont proporțional de populația uriașă a țării, nicio altă țară nu se poate compara cu China în această privință. Mai mult, aceste cifre nu iau în calcul personalul Serviciului Secret Chinez angajat în urmărirea fenomenului în lumea întreagă. Cei mai mulți dintre cercetătorii chinezi ai OZN sunt oameni de știință și ingineri, iar multe grupuri cer prin statut ca viitorii membri să aibă atât studii universitare, cât și publicații.

În ianuarie 1964, mulți cetățeni din Shanghai au observat un uriaș obiect zburător în formă de trabuc deplasându-se încet spre sud-vest. Au fost trimise spre interceptie avioane

MiG ale Forțelor Aeriene ale Armatei Populare de Eliberare, dar nu au reușit să determine OZN-ul să aterizeze. Obiectul a fost explicat oficial ca „rachetă americană”.¹ La începutul anului 1968, patru artileriști de la garnizoana Forțelor Navale de la Luda, din provincia chineză nordică Liaoning, au observat un obiect luminos de culoare aurie, de formă ovală, zburând la joasă altitudine și lăsând în urmă o ușoară dâră. Obiectul a început să urce rapid înainte să dispară. Toate comunicațiile și radarul și-au întrerupt funcționarea, aproape cauzând un accident în cadrul flotei. Patrula navală a intrat în stare de alertă, iar comandantul flotei a ordonat ca oamenii să se pregătească de luptă. O jumătate de oră mai târziu, comunicațiile și radarul au revenit la normal. O patrulă de țarm formată din doi militari a raportat că a văzut OZN-ul aterizând pe litoralul sudic și că a tras asupra lui cu o pușcă automată și o mitralieră. Dar soldații trimiși să investigheze cazul nu au găsit nici urmă de obiect.²

La mijlocul lunii aprilie 1968, un batalion de soldați a fost martor, la un șantier din nordul Deșertului Gobi, la aterizarea unui disc roșu-portocaliu, cu diametrul de cam 3 m. O echipă de militari pe motociclete a fost detașată de la sediul regimentului pentru a aborda obiectul, dar, în acel moment, obiectul a decolat vertical și a dispărut. Cei mai mulți dintre martori au considerat obiectul un fel de aparat de recunoaștere sovietic, dat fiind că prin regiune trecea frontiera nordică cu URSS.³

Algeria

În anul 2000, împreună cu principalul meu asociat, regretatul Graham Sheppard, cu un căpitan pensionat de la British Airlines (care a avut două întâlniri cu OZN în 1967, în plin zbor, confirmate atât de radar, cât și vizual)⁴, am intervievat câțiva importanți martori noi la Paris; printre ei, Jean-Pierre Morin, fost manager adjunct pentru securitate la CNES (Centrul Național de Studii Spațiale, corespondentul francez al NASA).

Hammaguir, o bază militară aflată pe un podiș înalt, la sud de Colomb-Béchar, în partea algeriană a Saharei, a fost folosită de la mijlocul anilor 1950 și până când francezii au fost nevoiți să o evacueze, în 1967, după ce Algeria și-a câștigat independența, ca bază de testare și dezvoltare a rachetelor. Într-o noapte de ianuarie din 1967, Morin se afla în bază, împreună cu un grup de șase persoane, dintre care trei astrofizicieni foarte bine-cunoscuți, pregătind lansarea unei rachete în dimineața următoare.

„Eram la volan, conduceam trei membri ai echipei spre turnul de lansare, într-un Citroën 2CV“, ne-a spus Morin. „Am ajuns la un șir de clădiri, iar omul de lângă mine mi-a arătat o lumină pe cer, pe care inițial am luat-o drept avion. Dar toate luminile aerodromului erau stinse. Lumina venea direct spre noi, dar nu prea rapid. Apoi, s-a întâmplat ceva la motorul meu - a început să tragă «greu», după care s-a oprit de unul singur. Am ieșit imediat din mașină.“

În noaptea aceea nu era lună, doar milioane de stele vizibile pe cerul deșertului. Am urmărit lumina apropiindu-se încet, fără să scoată vreun sunet. A ajuns cam la 500 m de noi și a rămas suspendată, la o elevație de 45 de grade. Mie îmi apărea ca un obiect negru pe fundalul stelelor. Avea formă cilindrică, deși am văzut pe întreaga lungime „flăcări“ de diverse culori - probabil aer care era ionizat.

Eram absolut uluiți. Ni se părea că vedem un obiect foarte mare, de 300-400 m lungime. Apoi, îmi amintesc „țuitul“ din urechi, de parcă aș fi plonjat direct la 10-12 m adâncime. Nu știu dacă era din cauză că eram paralizați, dar nu puteam comunica. Am încercat să înțelegem cum putea fi obiectul acela atât de tăcut. Avea o viteză foarte redusă. Ceea ce am văzut noi era incredibil. După aceea, a plecat, cu aceeași viteză foarte mică.

Apoi, a sosit și mașina cu astrofizicienii: ne văzuseră la marginea șoselei și crezuseră că eram în pană. Uluiți,

au privit odată cu noi, aproximativ 20–30 de minute, obiectul, care își continua traiectoria. Apoi, a schimbat direcția sub un unghi în sus și a dispărut în direcția constelației Orion.

Schița obiectului, executată de Morin, arată un cilindru perfect, cu capete ascuțite, raportul lungime–diametru fiind cam de 10:1. Asta înseamnă că, la o lungime de 300 m, avem un diametru de aproximativ 30 m.

„La vremea aceea, eram tânăr inginer“, ne-a spus Morin, „și nu aveam niciun fel de experiență în chestiunile spațiale. Dar, acum, privind în urmă, după 40 de ani în domeniu, sunt sigur că nava aceea era produsul unei tehnologii pe care noi încă nu am egalat-o...“⁵

Madagascar

Într-un exercițiu de recunoaștere în timp de zi din mai 1967, un detașament de ofițeri din cadrul Legiunii Străine din Franța, aflați în Madagascar, a observat aterizarea – în mișcare de „frunză căzătoare“ – a unei mașini zburătoare necunoscute. Aceasta strălucea foarte puternic și era înconjurată de „un halo intens, amețitor“, care s-a disipat la contactul cu solul al celor trei picioare. Înaltă de 7 până la 8 m, nava în formă de ou nu avea însemne vizibile, cu excepția câtorva deschizături la bază, de unde ieșeau „flăcări“. La fel ca în evenimentul din Algeria din același an, „flăcările“ au fost descrise „nu ca flăcări obișnuite, trebuie să fi fost altceva“.

„Eram cam 23 de legionari, cu un ofițer și patru subofițeri“, relatează unul dintre martori. „Eram cu toții paralizați. Toți am văzut o mașină aterizând și apoi decolând, *dar niciunul dintre noi nu a simțit trecerea timpului...* când mașina a plecat, toți am putut să ne mișcăm membrele... Dar, când am verificat ora, era deja 15:15. Trecuseră două ore și trei sferturi și noi nu ne dăduserăm seama.

„Statul-Major ne-a ordonat să nu ne apropiem de locul de aterizare și să nu discutăm chestiunea între noi. Au venit câțiva specialiști de la Paris să ne interogheze. Am fost puși să jurăm că vom păstra secretul. Am fost vizitați de doctori și am fost puși să facem niște analize. Timp de două zile după eveniment, am avut toți puternice dureri de cap, un țuiet în urechi și intense pulsații în regiunea tâmpelor. Nu ne-au spus nimic despre rezultatele analizelor...”⁶

Cuba

La scurt timp după miezul nopții, la 14 iunie 1968, s-au auzit câteva rafale de mitralieră într-un loc de lângă Cabañas, unde soldatul cubanez Isidoro Puentes Ventura era de gardă. În zori, Puentes a fost descoperit de o patrulă a armatei fără cunoștință. A fost dus la spital, în Pinar del Río, unde a rămas în stare de șoc șase zile, incapabil să scoată un cuvânt. Apoi, a fost dus la Spitalul Naval din Havana, unde a fost diagnosticat cu traumă emoțională. A rămas în stare de șoc încă o săptămână.

La postul de pază unde fusese Puentes, specialiștii în informații cubanezi și sovietici au descoperit 48 de tuburi cartuș și 14 gloanțe aparent aplatizate de impactul cu ceva solid, plus niște adâncituri în sol indicând aterizarea unui obiect greu. Analizele au arătat că solul fusese supus unor temperaturi ridicate. După ce și-a revenit, Puentes a spus că s-a apropiat la 50 m de un obiect rotund, strălucitor, așezat pe sol, care avea o cupolă și câteva „antene” deasupra. Convins că era un aparat american, el a tras aproximativ 40 de gloanțe spre obiect. Aparatul a devenit portocaliu și a emis un puternic fluierat – aceasta fiind ultima amintire a lui Puentes dinainte de a-și fi pierdut cunoștința. Specialiștii sovietici în informații l-au interogat pe Puentes 54 de ore, după care a trecut prin 15 ședințe de hipnoză. Niciun fel de contradicții nu au fost evidențiate în relatările lui.⁷

Arabia Saudită

La o dată nespecificată, cam prin 1970, echipajul unui avion de transport C-5A Galaxy al aviației militare americane, care zbura la altitudinea de 12 000 m cu viteza de 800 km/h, a întâlnit un aparat necunoscut deasupra Maula Idris, Arabia Saudită. Nicholas Crossland și-a amintit, pentru mine, depoziția unui prieten de-ai lui, ofițer detașat de la Forțele Aeriene Regale din Marea Britanie, care pilota avionul. Obiectul a fost descris de pilot ca fiind „semisferic, ca două farfurii reunite, înconjurat de benzi roșii, verzi și galbene“, la o altitudine estimată de aproximativ 25 km. La ședința de analiză, personalul din Forțele Aeriene americane a exprimat un interes special pentru culorile afișate de obiect.^{8*}

Turcia

În timpul participării mele la un congres internațional de ufologie organizat la Istanbul, în decembrie 2001, de Centrul Sirius pentru Studii OZN și Științe Spațiale, am discutat cu doi piloți în retragere din Forțele Aeriene ale Turciei, care au întâlnit OZN-uri. Unul dintre ei era Süleiman Tekyildirim, care ne-a spus, mie și lui Graham Sheppard, care participa de asemenea la congres, că, la 17 iunie 1969, baza lui a intrat în alarmă din cauza prezenței unui obiect zburător neidentificat. El a primit ordinul să-l intercepteze cu un avion F-5A Freedom Fighter de construcție americană.

„Era cenușiu și arăta ca un soi de bec întors cu susul în jos“, ne-a spus el. „Am urcat deasupra lui și am raportat că era probabil un balon meteorologic. Pe când îl descriam, obiectul s-a deplasat spre stânga mea cu o viteză fantastică. Evident, nu era balon! Am încercat totul ca să pot ține pasul

---

* Pentru cei curioși, aceste trei culori se găsesc pe steagurile mai multor țări, printre care Lituania, Mali, Guineea, Congo, Senegal, Camerun, Ghana, Bolivia, Benin, Sao Tome și Principe, Togo și Etiopia. (N.t.)

cu el, dar nu s-a putut. Am sugerat bazei să trimită avioane mai potrivite, niște F-104 Starfighter, care ar fi avut șanse mai mari. De asemenea, am propus să deschid focul asupra obiectului, dar mi s-a interzis. În cele din urmă, obiectul a dispărut.”⁹

Celălalt pilot cu care am discutat a fost Sefik Ayanoğlu, care a declarat într-un interviu dat unui ziar că numai 25 la sută dintre piloții turci îndrăznesc să vorbească în public despre întâlnirile lor, dar că toate rapoartele despre OZN-uri sunt centralizate și studiate la Centrul de Control de la Eskisehir.¹⁰

Între 24 și 27 octombrie 1969, relatările unor observații de OZN deasupra capitalei turcești Ankara au suscitat un mare interes. Forțele Aeriene ale Turciei au fost inundate cu rapoarte, avioane de interceptie au fost trimise de la Baza Aeriană Murtad. Reactoarele s-au apropiat până la 12 km, dar OZN-urile au menținut tot timpul distanța, mărinđ altitudinea. Jocul de-a șoarecele și pisica a continuat câteva zile. În cele din urmă, comandantul însuși, Ercüment Gökaydin, a zburat cu un avion de interceptie. „Avioanele noastre au atins 11 000 m”, a scris el în raport, „dar obiectul se afla la cel puțin 16 000 m. Era de formă ovală și avea culoare argintie. În acel moment, nu era în aer niciun avion străin și niciun prototip nu era testat”.

Avioanele au făcut fotografii cu teleobiectivele, dar acestea nu au fost date publicității. Un pilot care a reușit să se apropie mai mult a spus că obiectul avea trei ferestre rotunde, ca niște hublouri.¹¹

Thailanda

În 1974, publicația britanică *Flying Saucer Review* a publicat o scrisoare revelatoare de la sergentul Terry W. Colvin, un ofițer staționat cu o unitate din Forțele Aeriene Regale Thailandeze la frontiera cu Laosul. Colvin a inclus un raport despre observația unei nave necunoscute, cu o structură vizibilă, zărită într-o suburbie a Bangkokului spre sfârșitul

verii, în același an, raport pe care l-a tradus în engleză în scrisoarea lui. El a continuat:

Nu sunt în măsură să adun mai multe detalii, fiind actualmente detașat la o unitate-relev izolată din nord-estul Thailande, lângă *amphurul* (capitala districtuală) Mukdahan. Dar am auzit zvonuri de la personalul aviației militare americane despre câteva F-111 pierdute în timpul luptelor din Asia de Sud-Est, dispărute inexplicabil, precum și despre două avioane dispărute în statul Nevada din SUA, în 1972.

De asemenea, un avion de vânătoare-bombardament cu reacție F-4 Phantom a dispărut de pe ecranele radiolocatoarelor simultan cu pierderea contactului vizual de către unul dintre membrii echipajului. Nu s-au putut recupera niciun fel de resturi și nu au fost suspiciuni de tir inamic întrucât incidentul a avut loc deasupra Thailande, la doar câțiva kilometri de Baza Ubon a Forțelor Aeriene Regale Thailandeze.

Coreea

În toamna anului 1974, într-o dimineață, la ora 10:00, radarul unui post de artilerie de la Binn, Coreea de Sud, a detectat un obiect care se deplasa rapid. La distanța de 600 m, contactul vizual a arătat o navă masivă, de formă ovală, cu strălucire metalică, cu diametrul estimat la 100 m și grosimea de 10 m, cu lumini pulsatorii verzi și roșii, deplasându-se pe periferie, în sens invers acelor de ceasornic. Uriașa navă s-a oprit brusc la mai puțin de 650 m distanță, cu luminile sclipind în succesiune rapidă.

„Căpitanul Bateriei D a dat ordin să se lanseze prima rachetă Hawk“, relatează Leonard Stringfield. „A avut loc aprinderea și racheta s-a desprins de rampă. Oamenii care așteptau nerăbdători în zona de dirijare de la distanță au raportat că racheta, perfect vizibilă tot timpul, «nu a atins

ținta». A fost lovită de un fascicul intens de lumină albă și distrusă. Distrusă a fost și rampa de lansare. Ambele s-au topit «ca niște jucării de plumb». În doar câteva minute, nava neidentificată, care emitea un zgomot ca un roi de albine, s-a îndepărtat de Binn cu viteză extraordinară, dispărând de pe ecranul radar.

După spusele informatorului meu, căpitanul Bateriei D era buimăcit“, continuă Stringfield. „Toată lumea vedea limpede o masă topită, reprezentând milioane de dolari de echipament sofisticat. Din fericire, nu au fost pierderi de vieți omenești, mecanismul fiind telecomandat. A doua zi, toți membrii batalionului aflați în schimb au fost convocați la o misiune secretă, iar comandantul le-a spus că dezastrul era absolut secret. Dar oamenii de la bază nu s-au mai simțit niciodată în siguranță, cu tot secretul privind OZN-urile...”¹³

Mexic

La 3 mai 1975, un tânăr pilot mexican, Carlos Antonio de los Santos Montiel, a fost hărțuit de trei discuri de 3–4 m diametru, pe când pilota un Piper PA-24 Comanche (XB-XAU). Două dintre discuri s-au plasat la vârfurile aripilor, iar al treilea a venit de dedesubt, lovind avionul și producând avarii. Comenzile s-au blocat pentru un timp, iar pilotul nu a fost în măsură să coboare trenul de aterizare și a început să emită un semnal de ajutor. În cele din urmă, discurile au plecat, iar el a putut să repare trenul de aterizare, după ce a aranjat pârgă de acționare cu ajutorul unei șurubelnițe. A reușit o aterizare de urgență pe Aeroportul Internațional din Ciudad de Mexico.¹⁴

Germania

La 13 august 1976, în jurul orei 17:00, D.W., pilot particular în vârstă de 33 de ani, pilota un avion Piper Arrow PA-28

(R-200) între Diepholz și Petershagen, Germania, când a remarcat o lumină stranie apropiindu-se dinspre stânga. „Inițial, OZN-ul părea să fie la distanță mare”, relatează investigatorul, dr. Richard F. Haines, „dar în trei până la cinci minute s-a apropiat tot mai mult și a luat câteva minute poziție fixă lângă aripa stângă, la o distanță necunoscută, dar aparent mică”. Obiectul era foarte strălucitor și părea de formă ovală, cu un centru gălbui și marginea portocalie, ca o flacăra.

Brusc, aparatul Piper a intrat în două rostogoliri de câte 360 de grade, din care pilotul a ieșit prin comenzi manuale, după ce a pierdut 150 m în altitudine. Busola magnetică se învârtea în direcția acelor de ceasornic atât de rapid, încât nu i-a putut citi indicațiile. OZN-ul a rămas lângă avion. D.W. a raportat incidentul la aeroportul din Hanovra. Un controlor de zbor a confirmat că turnul a urmărit atât avionul, cât și obiectul de lângă acesta; un avion a fost trimis pentru cercetarea situației.

Patru minute mai târziu, două avioane cu reacție F-4 Phantom ale aviației militare americane au ajuns în zonă, încadrând aparatul Piper, la o viteză de aproximativ 700-800 km/h. Îndată ce au sosit reactoarele, OZN-ul a accelerat în direcția de zbor a avionului, apoi în sus, sub un unghi de 30 de grade, și a făcut un viraj spre dreapta, trecând prin fața aparatului Piper. Obiectul s-a îndepărtat rapid de cele două avioane Phantom care îl urmăreau și a dispărut din vedere în câteva secunde.

D.W. a fost dirijat spre aeroportul Hanovra, aflat la cam la 75 km est-sud-est de poziția curentă. După aterizare, i s-a ordonat să ruleze spre o zonă specială. În doar câteva minute, o dubă militară fără număr de înmatriculare a tras lângă avionul lui și din ea au ieșit cinci bărbați îmbrăcați civil. Aceștia nu au spus pentru cine lucrau. Pilotul a fost dus într-o cameră subterană a aeroportului, unde un individ stătea la un birou. Doi dintre oamenii care îl luaseră au părăsit camera. Ceilalți au început să-i pună întrebări în limba germană despre eveniment; i s-a părut că unul dintre ei era american.

Interogatoriul a durat cam trei ore. La un moment dat, D.W. a fost rugat politicos să citească și să semneze un formular tipărit în limba germană. Acesta spunea că el se angaja să nu discute niciodată detaliile incidentului cu OZN. Deși a fost amenințat indirect că i s-ar putea retrage licența de pilotaj, a refuzat să semneze formularul. După aceea, a fost lăsat să plece. „Cum era de așteptat în asemenea împrejurări, evenimentele îl tulburaseră puternic“, scrie dr. Haines, fost cercetător științific, care a lucrat cu contract pentru NASA și actualmente este director științific la NARCAP (Centrul Național Aviatic pentru Raportarea Fenomenelor Anormale).¹⁶

Iran

În cărțile mele anterioare, am descris în amănunt cazul senzațional al interceptării unui OZN de reactoarele F-4 Phantom ale Forțelor Aeriene Imperiale Iraniene deasupra Teheranului, în zorii zilei de 19 septembrie 1976. Detaliile esențiale se găsesc într-un raport până de curând secret al Serviciului de Securitate al Forțelor Aeriene ale SUA (reprodus în paginile 424–426), care face referire la întreruperea comunicațiilor și a funcționării aparaturii primului aparat trimis pentru interceptie, care a fost obligat să se întoarcă la bază. Un al doilea F-4 a primit ordinul de interceptie. La un moment dat, un al doilea OZN s-a desprins din primul și s-a îndreptat direct spre avion. Piloții au încercat să lanseze o rachetă dirijată, dar nu au putut din cauza căderii sursei de energie electrică a sistemului de control al armamentului. Au căzut în același moment și comunicațiile.

Importante informații suplimentare neincluse în acest articol au apărut în documentarul TV din 1994 numit *Sightings*, care cuprinde interviuri cu unii dintre militarii implicați. De pildă, s-a dezvăluit că, după încercarea ratată a celui de-al doilea Phantom F-4 (comandat de maiorul Hussan Jafari, pe atunci cel mai bun pilot iranian) de a lansa o

rachetă AIM-9 Sidewinder aer-aer spre al doilea obiect, piloții s-au temut pentru viața lor și au vrut să se ejecteze, dar nu a funcționat nici circuitul de ejectare. Când aparatul F-4 era pe cale să aterizeze la Baza Aeriană Mehrabad, OZN-ul mai mare l-a urmat și a survolat apoi pista de aterizare la joasă altitudine, producând, timp de câteva secunde, întreruperea energiei electrice. La 25 de minute după dispariția OZN-ului, acesta a fost observat deasupra Mării Mediterane de un pilot al Forțelor Aeriene Egiptene și, mai târziu, de echipajul și pasagerii zborului 241 KLM în regiunea Lisabonei. În plus, Ron Regehr, analist la US Defense Support Programme (DSP) Satellite System, a dezvăluit că un satelit al DSP destinat detectării evenimentelor nucleare a prins semnale ale unei „tehnologii neidentificate” deasupra Iranului în noaptea cu pricina.

În fine, generalul Mahmoud Sabahat, fost comandant adjunct al Bazei 2 Aeriene Tactice, a dezvăluit în cadrul documentarului că, în ziua de după incident, a participat la o întrevedere ultrasecretă a șefului Forțelor Aeriene Iraniene cu generalul-maior Richard Secord, șeful misiunii din Iran a aviației militare americane, și cu alte persoane. „Când au auzit ce aveam de spus și au citit raportul piloților”, a declarat Hossein Pirouzi, supervisor al traficului aerian la Mehrabad, „au tras concluzia că nicio țară nu era capabilă să producă o asemenea tehnologie și toți au considerat că [trebuie] să fie [un] obiect venit din spațiul extraterestru”.¹⁷

India

Ca și în cazul Chinei, în India, mulți ani, rapoartele despre OZN-uri au fost foarte rare. Am vizitat India în 1964 și am aflat că subiectul OZN era „tabu”. Dar, în anii 1970, au survenit numeroase incidente, care au reaprins interesul publicului, conform celor afirmate de Robert F. Dorr, diplomat de carieră pensionat, actualmente respectat scriitor în domeniul aviației. Iată, pe scurt, trei evenimente investigate de el.

- **La 11 iulie 1976**, două avioane MiG-21 ale Forțelor Aeriene Indiene au fost trimise în apropierea graniței cu Pakistanul pentru a intercepta ceea ce inițial părea a fi un reactor al pakistanezilor. Dar obiectul zbura cu 4 200 km/h, iar cei doi piloți au raportat că au văzut o navă de culoarea chihlimbarului, care s-a îndepărtat fără ca ei să o poată prinde.
- **La 11 ianuarie 1977**, mii de persoane au putut vedea un OZN care s-a legănat în aer 45 de minute lângă Varansi (Benares). Echipajul unui avion de transport al Forțelor Aeriene Indiene a văzut, la 70 km vest de oraș, trei obiecte luminescente în formă de disc, care „au trecut pe lângă noi, ne-au dat ocol ca și cum mi-ar fi inspectat avionul, apoi au continuat să zboare spre est, spre Varansi“, a declarat pilotul.
- **La 16 iulie 1977**, un avion Boeing 747 al companiei Air India (zborul 9) efectua virajul final dinainte de aterizarea la aeroportul Dum Dum din Calcutta, la ora 23:15. Controlorii de trafic au remarcat un al doilea obiect ce zbura, apropiindu-se de Boeingul 747. Niciun alt avion nu primise permisiunea de aterizare. Martorii de la sol au relatat că au văzut un obiect în formă de farfurie, cam de mărimea Jumbo Jet-ului, care se apropia rapid de avion. Brusc, pasagerii și echipajul au văzut OZN-ul periculos de aproape. El s-a îndepărtat la doar 3 km de contactul cu pista. Căpitanul Dhringra a spus că obiectul a fost „o apariție cu aspect straniu... dar era un obiect real“.¹⁸

Franța

Forța de descurajare a Franței, cunoscută oficial ca „Force de Frappe“, cuprinde bombardiere supersonice Mirage IVA produse de Dassault, capabile să transporte bombe nucleare de 60 de kilotone. La 7 martie 1977, în timpul unui exercițiu de bombardament de noapte, un Mirage IVA, aparținând de

Flota a 4-a a Forțelor Aeriene cu baza la Luxeuil, s-a confruntat cu un trafic necunoscut. La ora 20:34, colonelul René Giraud și navigatorul lui, căpitanul Jean-Paul Abraham, care zburau peste Chaumont pe ruta Bordeaux, la altitudinea de 10 km, au fost surprinși de apariția bruscă a unei lumini puternice.

„Am crezut inițial că erau luminile de aterizare ale unui avion de interceptie Mirage III“, mi-a spus Giraud la întâlnirea noastră de la reprezentanța Dassault de la Salonul Aerului de la Paris, din 2003. „Dar turnul de control nu emisese niciun avertisment. Lumina a continuat să se apropie. Am contactat Centrul de control de la Contrexéville, dar mi s-a spus că pe radarul lor nu a apărut nimic. «Ce faceți acolo, dormiți?», ne-au spus ei. «Verificați nivelul oxigenului!»

Lumina era exact în stânga noastră. Zburam cam cu Mach 0.95*. Am efectuat un viraj strâns spre dreapta, dar lumina cu pricina a rămas permanent în interiorul curbei. Era la distanța de 1 500 m și avea viteza mai mare decât avionul nostru. Am virat din nou ca să mă îndepărtez, dar lumina a refăcut poziția cu o viteză incredibilă. După aproape 10 secunde, i-am spus navigatorului: «Păzea! Vine din nou!» Iar, când am spus asta, ceea ce m-a izbit a fost senzația covârșitoare că eram supravegheați. Aveam pentru prima oară în viață senzația asta. Dar nu-mi era deloc frică.

Aveam senzația că în spatele luminii se afla o masă imensă, ceva cel puțin de mărimea unui Boeing 747. Am mai făcut un viraj strâns spre dreapta, aproape de 180 de grade, apoi din nou o schimbare de direcție. Lumina a revenit în aceeași poziție, din nou, cu o viteză uluitoare – cred că avea cel puțin 6 000 sau 7 000 km/h, iar un avion pur și simplu nu e în stare de așa ceva. Plus că nu erau nici bang supersonic, nici undă de șoc. În timpul întâlnirii, nici comunicarea radio, nici instrumentele nu au fost afectate.

Am aterizat și nu am spus nimic nimănui o săptămână. Dar echipa de la radar era curioasă și voia explicații, pentru că urmăriseră manevrele avionului! Un pilot de Mirage IV nu

---

* 1164 km/h. (N.t.)

are voie să intre în încăierări aeriene – asta deși nu aveam la vremea aceea nicio bombă nucleară.

Nu am putut adormi o săptămână întreagă, eram teribil de tulburat. Atât de neliniștit eram încât, dacă s-ar fi repetat evenimentul, aș fi demisionat din Forțele Aeriene. Orice ar fi fost, nu era pământean. Cred că spațiu-timpul lor e diferit de al nostru, așa că nu mă aștept să înțeleg ceva. Din punctul meu de vedere, obiectul manifesta curiozitate și nimic altceva. Nu vor să ne facă rău. Dacă vin din alt sistem solar, cred că sunt binevoitori...”¹⁹

Golful Biscaya

În ianuarie 2005, Ministerul Apărării din Marea Britanie a făcut disponibile numeroase documente inițial clasificate, anticipând numărul mare de cereri sub auspiciile noilor legi ale libertății informației, adoptate în același an. Printre ele, un caz care a implicat un bombardier Vulcan B.2. Acest avion a fost folosit inițial de forța de descurajare nucleară de mare altitudine a aviației militare britanice, apoi a îndeplinit misiuni tactice nucleare și convenționale la joasă altitudine.

Înainte de incident, la ora 22:00, la 21 mai 1977, trei aviatori staționați la Baza Aeriană Waddington, Lincolnshire – unde se afla dislocată o escadrilă de aparate Vulcan – au observat o lumină triunghiulară care se deplasa la întâmplare pe cer. Peste câteva minute, lumina era vizibilă ca un „contact neidentificat”, cu mișcări în zigzag, la Baza Aeriană Patrington, la cam 80 km nord-est de Waddington. Contactul radar necunoscut a rămas pe ecrane patru minute, după care acestea au fost dintr-odată „parțial acoperite de o interferență puternică”. Funcționarea normală a revenit după dispariția obiectului.²⁰

Peste cinci zile, la 26 mai 1977, la ora 01:15, ora locală, deasupra Golfului Biscaya, echipajul unui avion Vulcan (XL321) de la Baza Aeriană Scampton, Lincolnshire, zburând la altitudinea de 13 100 m cu viteza de 0.86 Mach, a observat

lumini apropiindu-se de traiectoria lui dinspre vest. Ca și în cazul aparatului Mirage IV, toți cei cinci membri ai echipajului avionului Vulcan (pilotat de locotenentul aviator David Edwards) au crezut inițial că erau „asemănătoare cu luminile de aterizare ale unui avion“, deși în acest caz mai era descris și un „fascicul lung și îngust în fața luminilor“. Extrasul, cuvânt cu cuvânt, din mesajul oficial trimis de la Baza Aeriană Scrampton către Ministerul Apărării continuă:

...EFECTUL DE FAR A DISPĂRUT APOI, CA ȘI CUM LUMINA AR FI FOST STINSĂ SAU OBIECTUL AR FI TRECUT PE O TRAIECTORIE RECIPROCĂ. TOTUȘI, PE CER A RĂMAS O STRĂLUCIRE PORTOCALIE. STRĂLUCIREA OCUPA O PORȚIUNE APRECIABILĂ, DAR ECHIPAJUL NU A PUTUT APROXIMA MĂRIMEA. STRĂLUCIREA POSEDA DE ASEMENEA O PATĂ VERDE, LUMINOASĂ, ÎN PARTEA DIN DREAPTA JOS. CĂPITANUL ȘI COPILOTUL AU OBSERVAT UN OBIECT IEȘIND DIN MIJLOCUL ZONEI LUMINOASE, PE TRAIECTORIE VESTICĂ, ȘI URCÂND CU VITEZĂ FOARTE MARE ȘI SUB UN UNGHII DE 45 DE GRADE. OBIECTUL A LĂSAT O DĂRĂ ASEMĂNĂTOARE CU CEA DE CONDENSARE...
RADARUL DE NAVIGAȚIE... S-A OBSERVAT INTERFERENȚĂ PE ECRANUL RADAR H2S DIN ACEEAȘI DIRECȚIE ȘI S-AU FĂCUT FOTO CU CAMERA R88...
DISTANȚA ESTIMATĂ LA 40 MILE MARINE [74,08 km], DAR DIFICIL DE CUANTIFICAT DIN CAUZA LIPSEI ELEMENT COMPARAȚIE ȘI A STRĂLUCIRII...
STRĂLUCIREA A RĂMAS STATICĂ ȘI VIZIBILĂ CÂTEVA MINUTE. INTERFERENȚĂ RADAR SIMILARĂ CU TEHNICA TREPTELOR SAU CU ALTE METODE DE BRUIERE A CONTINUAT DIN POZIȚIA APARENTĂ A STRĂLUCIRII REMANENTE 45 DE MINUTE DUPĂ CE VULCAN A PLECAT...
FOTOGRAFIILE RADAR PREZINTĂ INTERERENȚĂ ELECTRONICĂ MINORĂ DIN DIRECȚIA GENERALĂ A

INCIDENTULUI... AMBELE FOTOGRAFII ALE SEMNALULUI SUBIECTULUI ARATĂ O UMBRĂ ALUNGITĂ ÎN PARTEA CARE ARATĂ DISTANȚA, INDICÂND ASTFEL DIMENSIUNI MARI. A SE OBSERVA CĂ RADARUL DE NAVIGAȚIE SPUNE CĂ OPERAȚIA DE CONTROL AL ÎNCLINĂRII A FĂCUT CA ACESTE ECOURI SĂ DISPARĂ ȘI ASTFEL INDICĂ UN OBIECT MARE DEASUPRA SUPRAFEȚEI, DIN NOU POSIBIL LA O ÎNĂLȚIME SIMILARĂ...

O însemnare scrisă de mână pe prima pagină a mesajului dezvăluie că Biroul central OZN al Serviciului Civil de la Ministerul Apărării – cunoscut pe vremea aceea sub indicativul S4f (Air) – nu va fi informat de rezultatele anchetelor efectuate de vreo ramură a Serviciului de Informații al Apărării sau de Serviciul de Operații la Sol al aviației militare britanice (Radar). Însemnarea are următorul conținut: „Vorbit cu dl Thompson DI55b și cu șeful de escadrilă Nicholas – Ops (GE) 2(RAF) – și cerut să urmărească cu precădere această comunicare. Le-am cerut să înainteze raportul oricui cred ei necesar să-l aibă. S4f (Air) nu va avea cunoștință de rezultatul anchetei lor”.²¹

Mai mult, minutele unei întâlniri între personalul S4f (Air) și DI55, ținută la Whitehall în mai, anul precedent (1976), stipulează că, „deoarece implicațiile pentru apărare ale presupuselor incidente OZN ar putea implica materiale cu înaltă clasificare, s-a căzut de acord că S4f (Air) nu «trebuie să știe» despre anchetele efectuate de orice ramură specializată... În consecință, rapoartele detaliate ale unor asemenea investigații nu vor fi incluse în dosarele care, în ultimă instanță, vor fi disponibile atunci când rapoartele OZN vor fi deschise pentru public”.²²

Oare S4f (Air) era scos din circuit? Nu, spune Nick Pope, care a coordonat studiile despre OZN efectuate de Ministerul Apărării între 1991 și 1994. „Dacă funcționarii civili chiar ar fi fost scoși din circuitul informațiilor”, mi-a spus el, „ei nu ar fi primit niciun fel de comunicații – și în niciun caz nu ar fi

devenit șefi de divizie. Comentariile se referă la faptul că metodele și sursele Serviciului de Informații al Apărării nu erau puse la dispoziție.”²³

Portugalia

La 17 iunie 1977, José Francisco Rodriguez, tânăr pilot care aparținea de Escadrila 31 a Forțelor Aeriene Portugheze (Força Aérea Portuguesa) de la Tancos, zbura deasupra barajului de la Castelo de Bode cu un avion ușor Dornier 27, pe o vreme urâtă. Brusc, un obiect necunoscut, întunecat, a ieșit din nori puțin spre dreapta lui. A virat spre stânga și a întrebat prin radio ce trafic era în zonă. I s-a răspuns că nu era niciun trafic.

Dintr-odată, obiectul a apărut într-o poziție ușor spre stânga, în fața avionului, „la nu mai mult de 6 m distanță”. Avea un diametru de 13 până la 15 m, cu o secțiune inferioară pe care se puteau vedea patru sau cinci „panouri”. Giroscopul direcțional electric al avionului Dornier se rotea frenetic, apoi întregul avion a început să vibreze, după care a intrat într-un picaj necontrolat. Rodriguez s-a luptat să recapete controlul prin împingerea înainte a manșei. Viteza relativă la aer a crescut la 260, apoi la 330 km/h, iar pământul era tot mai aproape. A redobândit controlul aproape când atingea „vârfurile copacilor”, iar aparatul a fost adus la sol în siguranță. Rodriguez era în stare de șoc, abia putea vorbi.²⁴

Nu exista nicio explicație imediată a incidentului, deși am primit de la ambasada portugheză la Londra un raport oficial, care conținea acest incident plus alte câteva.

Africa De Sud

În 1955, șeful Statului-Major al Forțelor Aeriene Sud-Africane (SAAF) a recunoscut că Departamentul Apărării a clasificat informațiile oficiale pe tema OZN drept „Top

Secret – a nu se divulga“. În 1981, în timpul unei vizite la Cape Town, am aflat de la o sursă din domeniul apărării un caz tragic, în care au dispărut doi piloți ai aviației militare sud-africane, cu tot cu avioanele lor. Incidentul a avut loc la o zi după hărțuirea pilotului de pe avionul Dornier al Forțelor Aeriene Portugheze.

La 18 iunie 1977, cei doi piloți, amândoi cu 15 ani de zbor, cu 7 000 de ore la manșă, au dispărut deasupra Atlanticului de Sud, la 65 km nord-vest de Lüderitz Bay (Namibia), cu avioanele lor Mirage F1-CZ. Ultimul contact radio a avut loc la 10:48. În jurul orei 11:15, avioanele au dispărut pur și simplu de pe ecranele radiolocatoarelor. Era evident că piloții încercaseră desperați să ia legătura cu baza: butonul de apel radio fusese apăsă, dar nu se auzise nicio transmisie.

Un simplu accident, poate o ciocnire? Ambele avioane erau echipate cu mecanisme standard de salvare. O navă a Forțelor Navale a fost trimisă în zonă în mai puțin de o oră, iar un elicopter, în mai puțin de două ore. Condițiile meteorologice erau bune: nori altocumulus la 8 000 m și cirrus la mare altitudine, 12-15 km – altitudinea la care zburau aparatele Mirage. Nu s-a găsit nicio urmă nici din piloți, nici din avioane.²⁵

Chile

Într-un interviu acordat în 2002, generalul (în retragere) Hernán Gabrielli Rojas a descris întâlnirea lui cu un OZN în timpul unui zbor de antrenament deasupra deșertului din nordul țării, în 1978 (data precisă nu a fost furnizată). Pilota un avion F-5F Tiger II, într-o formație de două aparate ale Forțelor Aeriene ale statului Chile. Nu departe de Antofagasta, radarele avioanelor au avertizat piloții despre prezența unui intrus imens.

„Era ora prânzului și zburam împreună cu căpitanul Danilo Catalán – amândoi eram instructori de zbor“, i-a spus

Gabrielli ziaristului Cristián Riffo. „Împreună cu noi erau specialistul în avionică Fernando Gómez și încă un elev. F-5 are radar de bord. A apărut o linie de la o margine la alta, cu alte cuvinte, toată partea de jos a ecranului era ocupată. Ecoul unei nave de suprafață, un crucișător, are aproximativ 1 cm, dar această linie se întindea de la un capăt la altul. Am presupus că mi se defectase radarul și i-am spus lui Catalán, dar și radarul lui era defect. Atunci am chemat radarul de la sol din Antofagasta – și ei au văzut aceeași linie.

Pe când ne ocupam de aceste detalii, când am privit spre est – zburam pe direcția nord-sud, în apropiere de Mejillones –, am văzut un obiect ca un soi de trabuc deformat, un soi de banană din acelea de gătit. Era învăluit în fum.“ Generalul a estimat mărimea obiectului ca fiind comparabilă cu o duzină de portavioane.

Era mare, trebuie să fi fost la 25-30 km distanță. Se deplasa în aceeași direcție ca noi. Noi ne întorceam de la Attack One, o tactică de luptă care implica folosirea unor camere cu teleobiectiv – nu tunuri, nu rachete, nimic –, așa că vă închipuiți că eram foarte speriați. Vedeam un obiect imens, înconjurat de fum, din care ieșeau vapori de apă. Totul trebuie să fi durat cam cinci minute. Ne-am apropiat de OZN, dar acum acesta era relativ nemișcat. Nici nu se apropia, nici nu se îndepărta – pur și simplu rămânea paralel cu noi. Era absolut impresionant, iar în spatele fumului se ascundea ceva, abia zărit...

Deși aparatele F-5F erau echipate cu camere foto, generalul Gabrielli nu a spus nimic despre vreun film făcut. „Apoi obiectul a dispărut în direcția Insulei Paștelui, cu viteză impresionantă“, își amintește el. „Cerul s-a limpezit și liniile de pe ecranele radarelor au dispărut. Dar, categoric, acolo a fost un obiect real.“

În februarie 2001, o telegramă a agenției France Presse relatează că aviația militară a statului Chile a predat informațiile

secrete privind incidentele OZN – inclusiv în Antarctica chiliană – Agenției de Informații de Apărare din SUA.²⁶

China

În seara de 23 octombrie 1978, sute de piloți ai Forțelor Aeriene Chineze și alți militari de la Baza Aeriană Lintiao din provincia Gansu urmăreau un film în aer liber de la ora 20:00. Dintr-odată, publicul a început să se agite. „La câteva minute după începerea proiecției“, a spus pilotul Zhou Quintong, „am văzut un obiect imens zburând de la est la vest, pe deasupra capetelor noastre.

Era uriaș și prelung, nu prea clar vizibil. Avea două lămpi mari, un fel de faruri, în partea din față, proiectând o lumină albă, iar în urmă lăsa un fel de dâră... Nu avea viteză prea mare și zbura în linie dreaptă. Avea dimensiuni uriașe, ocupând un arc între 20 și 35 de grade, nu foarte sus deasupra solului, și a fost vizibil două până la trei minute“.²⁷

Cercetătorii chinezi au emis ipoteza că exista o legătură între dispariția tânărului pilot australian Frederick Valentich, care devenise invizibil cu două zile înainte cu avionul lui, Cessna 182 (VH-DSJ), la scurt timp după ce raportase că era hărțuit de un obiect metalic mare deasupra celebrei Strâmtori Bass, pe ruta dintre Melbourne și Tasmania. Conform transcrierii legăturii radio dintre Valentich și Serviciul de Zbor de la Melbourne, ultimele cuvinte ale pilotului au fost: „... Melbourne, obiectul ciudat plutește din nou deasupra mea – plutește și nu este avion“.²⁸ (Vezi p. 427).

Coreea

Într-o zi din martie 1979, în jurul orei 09:00, două avioane cu reacție F-4D aparținând Forțelor Aeriene ale Republicii Coreea se întorceau de la manevrele anuale executate împreună cu militarii americani, operație numită Team Spirit, la

Baza Aeriană Taeku. Locotenent-colonelul Seungbae Lee pilota un avion, iar colonelul Byungsun Lim, pe celălalt, la o altitudine de 5 000 m. Când au ajuns la muntele Palkong, au văzut în depărtare un obiect în formă de stea, aparent staționar, care creștea pe măsură ce avioanele se apropiau. Obiectul nu apărea pe ecranul radarului, așa că piloții au contactat baza prin radio; nici baza nu detectase obiectul pe radar. Piloții s-au apropiat la 25 km de obiect, iar acesta a zvâcnit scurt spre vest, după care a rămas suspendat din nou.

„Piloții au văzut OZN-ul de aproape, de la cam 300 m”, m-a informat Sunglyul Maeng, unul dintre principalii cercetători de OZN din Coreea. „Iradia un fel de lumină aurie, ca un furnal, de la vârf spre partea de jos a profilului de disc. La margine, scliffeau lumini roșii. Era mare cât un Jumbo Jet. După ce aparatele F-4 i-au dat ocol de două ori pe deasupra, a zvâcnit spre estul Peninsulei Coreene.”²⁹

Maeng mi-a relatat toate acestea în 1996, pe când studia ingineria la Universitatea Cambridge. Ca și alte cazuri din Coreea pe care mi le-a prezentat, a fost o noutate pentru mine și, din câte îmi pot da seama, este publicat pentru prima oară în afara Coreei în prezenta carte.

Spania

La 11 noiembrie 1979, echipajul unui avion Super-Caravelle al Liniilor Aeriene de Transport din Spania a raportat că aproape s-a ciocnit cu o navă necunoscută „aproximativ de mărimea unui Jumbo Jet” – ca și în cazul coreean. În câteva minute, un Mirage F1-CE al Forțelor Aeriene Spaniole a fost trimis de la Baza Aeriană Los Llanos (Albacete) să intercepteze ținte necunoscute din apropiere de Valencia. Era acum 12 noiembrie, ora 02:20.

Căpitanul pilot Fernando Cámara a primit ordinul să identifice luminile și să-și pregătească armamentul, dar nu a putut localiza nicio țintă deoarece pe radarul lui nu apărea nimic. Totuși, pe când aparatul Mirage survola Valencia la

înălțimea de 7 500 m, pe toate canalele de radio a izbucnit un puternic sunet de origine necunoscută, „ca o sirenă”. Atunci, Cămara a zărit o lumină stranie și a pornit în urmărire. Lumina nu îi permitea să se apropie și tot nu apărea nimic pe ecranul radarului. Situația s-a repetat de câteva ori. La a doua încercare, lumina a accelerat brusc la viteza avionului Mirage (1 100 km/h), menținând o distanță constantă față de avion. Cămara a încercat să filmeze obiectul, dar camera de la bord s-a blocat. Se pare că și alte instrumente au fost afectate.

Centrul de Operații Pegaso i-a ordonat lui Cămara să se îndrepte spre Sagunto (Valencia), unde apăruse o a doua lumină. Jocul de-a șoarecele și pisica s-a repetat de două ori. În final, cu carburantul pe sfârșite, avionul Mirage s-a întors la bază, obiectul continuând să-l urmărească și să-i bruieze aparatura electronică.³⁰

La 17 noiembrie, la ora 17:20, Centrul de Operații Pegaso a detectat o țintă necunoscută cam la 40 km sud de Morril (Granada), iar, de la Baza Aeriană Los Llanos, a fost trimis un aparat Mirage F1. La sosirea avionului în zonă, obiectul dispăruse de pe ecranul radarului. La ora 18:16, pilotul se întorcea la bază, când a văzut trei lumini puternice roșii-galbene, în formă de triunghi, la aproximativ 19 km distanță. Obiectele nu apăreau pe ecranul radarului. Deși a urmărit obiectele cu 1 160 km/h, avionul Mirage nu s-a putut apropia. În timpul coborârii spre Los Llanos, pe linia radio de pe canalul 11 UHF pe care avionul avea conexiunea cu Centrul de Operații Pegaso, au izbucnit râsete copilărești, iar o voce a spus în spaniolă: „Salut, ce mai faci?” Interferența a durat 30 de secunde, dar nu a fost auzită la centru.³¹

Peru

Două incidente implicând Forțele Aeriene Peruane au avut loc în mai 1980, fiind vorba inclusiv de interceptația și

încercarea de distrugere a unui OZN, incidente care au fost citate într-un document al Agenției de Informații a Apărării din SUA (vezi p. 429). Sursa informației este un ofițer din cadrul Forțelor Aeriene Peruane. Iată un extras:

...un obiect zburător neidentificat, în vecinătatea Bazei Aeriene Mariano Melgar din La Joya (Peru 16805S, 0715306V)... vehiculul a fost văzut în două ocazii diferite. Prima oară, a fost la orele dimineții zilei de 9 mai 1980, iar a doua, la începutul serii de 10 mai 1980...

La 9 mai, în timp ce un grup de ofițeri din aviația militară peruană [zburau] în formație la Mariano Melgar, au zărit un OZN de formă rotundă, plutind deasupra aerodromului. Comandantul bazei a trimis un [Suhoi] Su-22 pentru a-l intercepta. După spusele unei terțe părți, pilotul a interceptat vehiculul și a tras împotriva lui de la mică distanță, fără a-l afecta aparent. Pilotul a încercat să efectueze o a doua trecere, dar OZN-ul a fost mai rapid.³²

Porto Rico

Porto Rico este într-unul din vârfurile legendarului Triunghi al Bermudelor, unde au avut loc numeroase evenimente misterioase, de pildă de tipul celor descrise anterior. La 28 iunie 1980, doi tineri piloți civili, José L. Maldonado Torres și José A. Pagán Santos, zburau la altitudinea de 500 m într-un aparat Ercoupe 415-D (N3808H), întorcându-se la San Juan de la Santo Domingo, Republica Dominicană. Ei au dispărut la scurt timp după ce au trimis un semnal disperat de ajutor. Iată extrase mai importante din raportul de accident al Biroului Național de Siguranța Transporturilor din SUA (vezi p. 429):

„Ajutați-ne, ajutați-ne... Ne-am rătăcit... am descoperit, ăăă, un obiect ciudat pe traiectul nostru, ne-a obligat să

schimbăm cursul în trei rânduri. Îl avem în față, pe direcția 0100... În acest moment, ar trebui să fim cam la 37 km de coasta lui Porto Rico... Am intrat din nou în aceeași chestie, sir...”

Această propoziție a fost ultimul lor răspuns. Operația de salvare aeriană și navală nu a localizat nici resturile, nici cadavrele. Concluzia biroului de transporturi: „Avionul s-a prăbușit probabil în mare, iar ambii ocupanți au decedat...”³³

Turcia

La 14 ianuarie 1983, la ora 19:53, un obiect foarte strălucitor a apărut pe cer deasupra orașului Adana, în sudul Turciei. Multe persoane au oprit mașinile pentru a-l observa. Curând, OZN-ului i s-au alăturat două avioane cu reacție ale aviației militare americane de la baza NATO de la Incirlik. Unul dintre avioane a descris cercuri strânse în jurul OZN-ului, care era mult mai mare și care a fost descris ca un disc având dedesubt o cupolă. Obiectul a accelerat și a dispărut apoi deasupra Mării Mediterane, urmărit de avioane. Există martori care susțin că numai un avion s-a întors la bază. Investigatorul Eric Saunders a aflat următoarele: „Forțele turcești au fost implicate în aceeași zi într-o operație de căutare-salvare deasupra Mediteranei, la cererea Forțelor Aeriene ale SUA“. Deși oficialitățile au recunoscut în fața localnicilor că s-a pierdut un avion, au refuzat să discute împrejurările.³⁴

Și nu este de mirare. Asemenea incidente constituie miezul întregii politici a secretului din jurul acestui subiect. Cum ar putea oare liderii noștri militari să admită existența unui conflict curent cu o specie extraterestră implacabilă, mai ales că nu posedăm niciun fel de contramăsuri efective?

Bibliografie

1. Stevens, Wendelle C. și Doug, Paul, *UFOs over Modern China*, UFO Photo Archives, PO Box 17206, Tucson, AZ 85710, 1983, p. 45. A se vedea și capitolul despre rapoartele din China din *Above Top Secret* și *Beyond Top Secret*.
2. *Ibid.*, pp. 48–49.
3. *Ibid.*, pp. 49–50.
4. Vezi *Beyond Top Secret* și *Unearthly Disclosure*.
5. Întrevedere personală, Paris, 12 decembrie 2000.
6. Julien, H., „A 1967 Landing in Madagascar“, în *Flying Saucer Review.*, vol. 23, nr. 1, ian.–feb. 1977, pp. 29–30. O relatare detaliată a acestui eveniment apare în *Alien Base* de Timothy Good.
7. Vallée, Jacques și Costello, Martine, *UFO Chronicles of the Soviet Union: A Cosmic Samizdat*, Ballantine Books, New York, 1992, pp. 82–85.
8. Scrisori, 5/15 decembrie 1995.
9. Întrevedere personală, Istanbul, 15 decembrie 2001.
10. *Posta*, Istanbul, 17 dec. 2001. Traducere în engleză de Esen Şekerkarar.
11. Saunders, Eric, *UFO Cases from Turkey*. (publicat în regie proprie).
12. Scrisoare din partea sergentului Terry W. Colvin, Baza Aeriană Regală Thailandeză de la Ubon, Thailanda, publicată de FSR Publications Ltd., PO Box 585, Rickmansworth, WD3 1YJ, UK, www.fsr.org.uk.
13. Stringfield, Leonard H., *Situation Red, The UFO Siege!*, Doubleday, New York, 1977, pp. 135–136.
14. Good, Timothy, *Alien Base: Earth's Encounters with Extraterrestrials*, Century, London, 1998; Avon Books, New York, 1999.
15. Haines, Richard F., „An Aircraft/UFO Encounter over Germany in 1976“, în *International UFO Reporter*, vol. 24, nr. 4, iarna 1999, pp.3–6.

16. National Aviation Reporting Center on Anomalous Phenomena, PO Box 1535, Vallejo, CA 94590, www.narcap.org.
17. *Sightings*, Paramount Pictures, 5555 Melrose Avenue, Mae West 146, Hollywood, CA 90038-3197.
18. Drucker, Ronald, (Robert F. Dorr) „UFO Crisis in India“, în *UFO Report*, vol. 6., nr. 4, oct. 1978, pp. 25-27, 45, 65-68.
19. Întrevedere personală, Salonul Aerian de la Paris, Le Bourget, 19 iunie 2003.
20. The National Archives, DEFE 71-34.
21. The National Archives, DEFE 71-35.
22. The National Archives, DEFE 24/977-979.
23. Însemnare, 18 ianuarie 2006.
24. Smith, dr. Willy, „Unknown Intruder over Portugal“, în *International UFO Reporter*, vol. 10, nr. 6, nov.-dec. 1985, pp. 6-8.
25. Good, Timothy, *Beyond Top Secret: The Worldwide UFO Security Threat*, Sidgwick & Jackson, London 1996, pp. 276-277.
26. Corrales, Scott, „Military Implications of UFO in Latin America and Spain“, în *Inexplicata*, The Journal of Hispanic Ufology, nr. 12, iarna 2003.
27. Stevens și Dong, *op. cit.*, pp. 119-120.
28. Haines, Richard F., *Melbourne Episode: Case Study of a Missing Pilot*, LDA Press, Los Altos, California, 1987. Vezi și *Above Top Secret* și *Beyond Top Secret*.
29. Scrisoare din 4 iunie 1996.
30. Crivillén, J. Plana, „Encounters in Spanish Air-Space between Aircraft and UFOs“, în *Flying Saucer Review*, vol. 34, nr. 1, 1989, p. 22.
31. Ballester Olmos, Vicente-Juan, „UFO Declassification in Spain - Military UFO Files Available to the Public: A Balance“, lucrare prezentată la Cel de-al VIII-lea Congres Internațional OZN BUFORA, Universitatea Sheffield Hallam, 19-20 august 1995.

32. Department of Defense Intelligence Information Report No. 6-876-0146-80, primit de Centrul de mesaje al Comitetului Reunit al Șefilor de State Majore, 3 iunie 1980.
33. Dosarul de accident Nr. MIA-80-D-A079 al National Transportation Safety Board. Vezi și Good, Timothy, *Unearthly Disclosure: Conflicting Interests in the Control of Extraterrestrial Intelligence*, Century, London, 2000, pp. 34-39.
34. Saunders, *op. cit.*

SECRET

NOW YOU SEE IT, NOW YOU DON'TI (U)

Captain Henry S. Shields, HQ USAF/INOMP

(S) Sometime in his career, each pilot can expect to encounter strange, unusual happenings which will never be adequately or entirely explained by logic or subsequent investigation. The following article recounts just such an episode as reported by two F-4 Phantom crews of the Imperial Iranian Air Force during late 1976. No additional information or explanation of the strange events has been forthcoming; the story will be filed away and probably forgotten, but it makes interesting and possibly disturbing reading.

* * * * *

(S) Until 0030 on a clear autumn morning, it had been an entirely routine night watch for the Imperial Iranian Air Force's command post in the Tehran area. In quick succession, four calls arrived from one of the city's suburbs reporting a series of strange airborne objects. These Unidentified Flying Objects (UFOs) were described as 'bird-like', or as brightly-lit helicopters (although none were airborne at the time). Unable to convince the callers that they were only seeing stars, a senior officer went outside to see for himself. Observing an object to the north like a star, only larger and brighter, he immediately scrambled an IIAF F-4 to investigate.

(S) Approaching the city, the F-4 pilot reported that the brilliant object was easily visible 70 miles away. When approximately 25 NM distant, the interceptor lost all instrumentation and UHF/Intercom communications. Upon breaking off the intercept and turning towards his home base, all systems returned to normal, as if the strange object no longer regarded the aircraft as a threat.

SECRET

32

Articol din *MIJI Quarterly*, publicație a US Air Force Security Service (MQ 3-78), despre OZN-urile întâlnite deasupra zonei Teheran de piloții avioanelor F-4 Phantom ale Forțelor Aeriene Imperiale Iraniene la 19 septembrie 1976. (*Air Force Electronic Warfare Center via William L. Moore Publications & Research*)

SECRET

(S) A second F-4 was scrambled ten minutes after the first. The backseater reported radar-lock on the UFO at 27 NM/12 o'clock high position, and a rate of closure of 150 knots. Upon reaching the 25 NM point, the object began rapidly moving away to maintain a constant separation distance while still visible on the radar scope. While the size of the radar return was comparable to that of a KC-135, its intense brilliance made estimation of actual size impossible. Visually, it resembled flashing strobe lights arranged in a rectangular pattern and alternating blue, green, red, and orange. Their sequence was so fast that all colors could be seen at once.

(S) As the F-4 continued pursuit south of Tehran, a second brightly-lit object (about one-half to one-third the size of the moon) detached from the original UFO and headed straight for the F-4 at a high rate of speed. The pilot attempted to fire an AIM-9 missile at the new object but was prevented by a sudden power loss in his weapons control panel. UHF and internal communications were simultaneously lost. The pilot promptly initiated a turn and negative-G dive to escape, but the object fell in behind the F-4 at 3-4 NM distance. Continuing the turn, the pilot observed the second object turn inside of him and then away, subsequently returning to the primary UFO for a perfect rendezvous.

(S) The two UFOs had hardly rejoined when a second object detached and headed straight down toward the ground at high speed. Having regained weapons and communications systems, the aircrew watched the third object, anticipating a large explosion when it struck the ground. However, it landed gently and cast a bright light over a two-three kilometer area. The pilot flew as low over the area as possible, fixing the object's exact location.

(S) Upon return to home base, both crewmen had difficulty in

SECRET

SECRET

adjusting their night vision devices for landing. The landing was further complicated by excessive interference on UHF and a further complete loss of all communications when passing through a 150 degree magnetic bearing from the home base. The inertial navigation system simultaneously fluctuated from 30 to 50 degrees. A civil airliner approaching the area also experienced a similar communications failure, but reported no unusual sightings.

(S) While on a long final approach, the F-4 crew noted a further UFO. This was described as a cylinder-shaped object (about the size of a T-33 trainer) with bright steady lights on each end and a flasher in the middle. It quickly approached and passed directly over the F-4. In answer to the pilot's query, the control tower reported no other air traffic in the area, although they subsequently obtained a visual sighting of the object when specifically directed where to look.

(S) The following day, the F-4 crew was flown by helicopter to the location where they believed the object had landed. This turned out to be a dry lake bed, but nothing unusual was noticed. As the helicopter circled off to the west, however, a very noticeable beeper signal was received, and eventually traced to a nearby house. They immediately landed and asked the inhabitants if anything strange or unusual had occurred the previous night. Yes, they replied, there had been loud noises and a very bright light, like lightning. The helicopter returned to base and arrangements were made to conduct various tests, such as radiation checks, in the vicinity of the house. Unfortunately, the results of such tests have not been reported. (XS03 2)

SECRET

TIME	FROM	TO	TEXT
:08	FS	DSJ	DELTA SIERRA JULIET CONFIRM THE ER AIRCRAFT JUST VANISHED
:14	DSJ	FS	SAY AGAIN
:17	FS	DSJ	DELTA SIERRA JULIET IS THE AIRCRAFT STILL WITH YOU
:23	DSJ	FS	DELTA SIERRA JULIET (ITS AH NOR) // open microphone 2 seconds // (NOW) APPROACHING FROM THE SOUTHWEST
:37	FS	DSJ	DELTA SIERRA JULIET
:52	DSJ	FS	DELTA SIERRA JULIET THE ENGINE IS IS ROUGH IDLING IVE GOT IT SET AT TWENTY THREE TWENTY FOUR AND THE THING IS (COUGHING)
0912:04	FS	DSJ	DELTA SIERRA JULIET ROGER WHAT ARE YOUR INTENTIONS
:09	DSJ	FS	MY INTENTIONS ARE AH TO GO TO KING ISLAND AH MELBOURNE THAT STRANGE AIRCRAFT IS HOVERING ON TOP OF ME AGAIN // two second open microphone // IT IS HOVERING AND ITS NOT AN AIRCRAFT
:22	FS	DSJ	DELTA SIERRA JULIET
:28	DSJ	FS	DELTA SIERRA JULIET MELBOURNE // 17 seconds open microphone //
:49	FS	DSJ	DELTA SIERRA JULIET MELBOURNE

Ultima pagină a transcrierii oficiale a mesajelor dintre pilotul australian de 20 de ani, Frederick Valentich, care opera un avion Cessna 182L (VH-DSJ) deasupra Strâmtorii Bass, și Melbourne Flight Service Unit, înainte de dispariția pilotului, la 21 octombrie 1978. (*Australian Department of Transport*)

CONFIDENCIAL

 MINISTERIO DE DEFENSA	CUARTEL GENERAL DEL EJERCITO DEL AIRE Secretaría Militar del Aire
---	--

Galerna Vinos de Llanero

S/RL*   Núm.   Fecha   N/RL*   Núm.

02-0   96-SMA.

ASUNTO:
NOTA PARA LA DIVISION DE OPERACIONES.

S. A. 7.
R

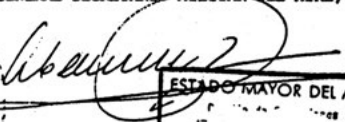
La Junta de Jefes de Estado Mayor en su reunión del 3 de marzo actual, acordó que los asuntos relacionados con OVNI,s continuen, de acuerdo con la legislación vigente, considerados como "materia clasificada".

Lo que comunico para conocimiento y cumplimiento de esa División.

Madrid, 26 de marzo de 1.979.

EL GENERAL SECRETARIO MILITAR DEL AIRE,

ESTADO MAYOR DEL AIRE
28 MAR. 1979
 N.º. 2502A
 Sec. E.A.

CONFIDENCIAL

Subiectul OZN este declarat, în 1979, de Comitetul Reunit al Șefilor de State-Majore din Spania un „subiect secret“. (Ministerio de Defensa/ Vicente-Juan Ballester Olmos)

DEPARTMENT OF DEFENSE

JOINT CHIEFS OF STAFF
MESSAGE CENTER

PAGE 2
00. DETAILS: SOURCE TOLD NO ABOUT THE SPOTTING OF AN UNIDENTIFIED FLYING OBJECT IN THE VICINITY OF MARIANO MELGAR AIR BASE, LA JOYA, P.R. (188034, 87153603). SOURCE STATED THAT THE VEHICLE WAS SPOTTED ON TWO DIFFERENT OCCASIONS, THE FIRST WAS DURING THE MORNING HOURS OF 9 MAY 80, AND THE SECOND DURING THE EARLY EVENING HOURS OF 10 MAY 80.
SOURCE STATED THAT ON 9 MAY, WHILE A GROUP OF FAP OFFICERS WERE IN FORMATION AT MARIANO MELGAR, THEY SPOTTED A UFO THAT WAS ROUND IN SHAPE, HOVERING NEAR THE AIRFIELD. THE AIR COMMANDER SCRAMBLED AN SU-22 AIRCRAFT TO MAKE AN INTERCEPT. THE PILOT, ACCORDING TO A THIRD PARTY, INTERCEPTED THE VEHICLE AND FIRED UPON IT AT VERY CLOSE RANGE WITHOUT CAUSING ANY APPARENT DAMAGE. THE PILOT TRIED TO MAKE A SECOND PASS ON THE VEHICLE, BUT THE UFO OUT-RAN THE SU-22.
THE SECOND SIGHTING WAS DURING HOURS OF DARKNESS. THE VEHICLE WAS LIGHTED. AGAIN AN SU-22 WAS SCRAMBLED, BUT THE VEHICLE OUT-RAN THE AIRCRAFT.
00. ORIG. CMTS: NO WAS HEARD DISCUSSION ABOUT THE SIGHTING FROM OTHER SOURCES. APPARENTLY SOME VEHICLE WAS SPOTTED, BUT ITS ORIGIN REMAINS UNKNOWN.

Report al Agenției de Informații a Apărării din SUA privind un OZN interceptat de avioane Suhoi Su-22 ale Forțelor Aeriene Peruane în mai 1980. (*Defence Intelligence Agency*)

Extras din Dosarul de accident de la Biroul Național de Siguranța Transportului privind dispariția a doi piloți, José L. Maldonado Torres și José A. Pagán Santos, împreună cu aparatul lor Ercoupe 415-D (N3808H), pe când se întorceau la Porto Rico după un zbor la Santo Domingo, în Republica Dominicană, la 28 iunie 1980. Comunicațiile piloților cu Aeroportul Internațional San Juan au fost retransmise prin intermediul Zborului 976 al companiei Iberia Airlines. (*National Transportation Safety Board, Washington*)

0003:25 GMT	N3808H	Mayday Mayday we are lost we found a strange object in our course
0003:35 GMT	IB976	Station calling Mayday Mayday Iberia nine seven six Iberia nine seven six go ahead
0003:45 GMT	N3808H	Ah we are going from Santo Domingo to ah San Juan International but we found (Ah a weird object in our course that made us change course about three different times we got it right now in front of us at one o'clock our heading is) zero seven zero degrees... our altitude one thousand six hundred at zero seven degrees... our VORs got lost off frequency.
0004:15 GMT	IB976	Station calling one two one five Mayday Mayday Iberia nine seven six go ahead
0004:20 GMT	N3808H	Mayday Mayday this is Air-Coupe three eight zero eight Hotel in flight from Santo Domingo to San Juan Puerto Rico. we have a very weird ah object in front of us that make us lose course... our present heading is one thirty degrees at one thousand five hundred feet sir

Capitolul 21

Intruziuni în bazele aeriene americane

În noaptea de 6 noiembrie 1973, la ora 21:45, un polițist militar din dispozitivul de securitate al Bazei Aeriene Kirtland Est (fosta Bază Sandia), New Mexico, a zărit un obiect mare, strălucitor, plutind deasupra instalației de inspectare a armelor nucleare din zona Laboratorului Manzano (Laboratoarele Naționale Sandia). Astfel a început o uluitoare serie de evenimente din perioada 1973-1974, cunoscută doar de puțini specialiști ai domeniului și mai deloc de publicul larg.

„Obiectul a fost descris ca fiind o sferă turtită, cu diametrul de cam 50 m, de culoare aurie și complet silențios“, relatează R.C. Hecker, investigator afiliat la Organizația de Cercetare a Fenomenelor Aeriene.

Obiectul plutea la aproximativ 30 m deasupra Instalației nr. 3. Ceilalți polițiști militari de serviciu s-au deplasat pe poziții din care puteau vedea obiectul și s-a sunat la Kirtland Est pentru ajutor. Informatorul meu (unul dintre polițiștii care au văzut OZN-ul) mi-a spus că au fost trimise patru avioane de interceptție F-101 Voodoo de la Grupul de Vânătoare 150 al Gărzii Naționale Aeriene din New Mexico. Avioanele de interceptție s-au grupat în aer deasupra Bazei Kirtland Vest și au dispărut din vedere dincolo de Munții Manzano, la nivelul coroanei copacilor (sub orizontul radarului). În momentul sosirii avioanelor la locul observației, obiectul dispăruse.

„I-am pus întrebări unuia dintre polițiștii militari care observaseră obiectul“, continuă raportul lui Hecker. „El primise prin radio poziția obiectului, când a auzit, tot prin radio, sunând alarma... Polițistul a spus că militarii erau foarte supărați din cauza incidentului. A cerut să nu fie identificat ca sursă a informațiilor mele, dat fiind că toate relatările au fost cenzurate imediat [și] că, oficial, evenimentul nu a avut loc: nu există nicio referire la el în minutele informative (la care a avut acces) din zilele care au urmat.“¹

La 15 aprilie 1974, la ora 16:30, o pereche a observat un obiect de 15–25 m diametru la o altitudine de aproximativ 700 m. „Obiectul prezenta o mișcare ciudată, de rotație în jurul axei“, a relatat Hecker. „Nu se auzea niciun sunet și nu se vedea niciun mijloc de propulsie... Spre sud, la mică depărtare de casa martorilor, se află Laboratorul Manzano, o zonă de înaltă securitate [unde] este interzis zborul oricărui avion particular sau comercial la mai puțin de 1 000 m.“

Se spune că, o lună mai târziu, un disc ar fi aterizat forțat pe versantul estic al Munților Manzano, la mai puțin de 50 km sud-vest de Albuquerque. Hecker relatează:

La 17 mai 1974, la ora 22:10, instrumentele de detecție electronică de la Laboratorul Manzano, secție a Bazei Aeriene Kirtland Est, au înregistrat un puternic impuls de energie în domeniul de frecvențe de la 250 la 275 MHz. Energia era atât de intensă, încât toate instrumentele au ieșit din scală. Impulsul energetic a fost primul detectat vreodată în atmosfera terestră superioară. Înainte ca semnalul să moară, a fost determinată o traiectorie. O echipă de recuperare a fost trimisă imediat în zona presupusului impact. A fost înconjurată o zonă la sud-est de orașelul Chilili, New Mexico. Peste câteva ore, un obiect circular, metalic, cu diametrul de aproximativ 20 m (asta înainte de a fi fost dezasamblat pentru transport) ar fi fost mutat, în secret, într-un hangar de la Baza Aeriană Kirtland.

„Am discutat cu persoana care supraveghea echipamentul electronic de măsură de la [Baza] Manzano la ora înregistrării impulsului de energie“, a continuat Hecker. „Acest individ mi-a dat indicii privind incidente din trecut și s-a dovedit a fi de încredere întotdeauna... După ce am aflat despre acest incident, am fost oprit de un om, care s-a identificat drept ofițer al Bazei Aeriene Kirtland. Acesta mi-a ordonat să uit tot ce mi s-a spus despre incident.“²

În august-septembrie 1980, au avut loc mai multe incidente implicând bruierea la înaltă frecvență a radarelor și a altor dispozitive, însoțite de mai multe aterizări ale unor obiecte necunoscute în Canionul Coyotului, care face parte dintr-o zonă extinsă interzisă, unde se efectuează teste la Laboratorul pentru Armament al Forțelor Aeriene, Laboratoarele Naționale Sandia, Agenția de Apărare Nucleară și Departamentul Energiei (vezi p. 441). În timpul călătoriei mele de studii din zonă, în iulie 1989, maiorul Ernest E. Edwards, care fusese la vremea aceea responsabil cu securitatea Instalației de Stocare a Armamentului Nuclear de la Manzano, a confirmat conținutul acestor rapoarte și mi-a arătat, personal, unde au avut loc incidentele.

Cum am menționat anterior, am aflat, prin intermediul unei surse credibile și foarte sus-puse - care acum s-a coroborat cu o altă sursă - că, în vecinătatea depozitului de armament nuclear din Munții Manzano, se afla o instalație extraterestră. Cantitatea impresionantă de indicii, de la intruziunile din 1949 și până la cazurile citate în capitolul de față, susține categoric această probabilitate.

Răpit de extratereștri

Intruziunile în bazele aeriene și în sensibilele instalații nucleare din New Mexico au atins un nou punct culminant în august 1975, când un mecanic de zbor din Forțele Aeriene de la Baza Aeriană Holloman a susținut că fusese răpit de extratereștri.

La 13 august, după ce în seara precedentă, la ora 23:30, își terminase schimbul, sergentul Charles L. Moody a decis să rămână să vadă ploaia de meteoriți („Perseidele”), drept pentru care a mers cu mașina până la un loc din apropierea casei lui. După ce a observat mai mulți meteoriți de mare luminozitate, a văzut ceva absolut neobișnuit.

„Aproximativ la ora 01:20, am observat un obiect metalic mat, care a căzut parcă din cer, apoi a plutit, oscilând, în fața mea, cam la 30 m”, a relatat Moody. „Obiectul se deplasa încet spre automobilul meu... Am încercat să pornesc mașina, dar bateria parcă se topise.”

În acel moment, obiectul se oprise, părând să atârne în aer. [Avea] cam 15 m în diametru și o grosime de 6–7 m în zona centrală, poate mai mult. Am auzit un sunet de înaltă frecvență, parcă era un burghiu de dentist, iar în centrul obiectului am văzut ceva ce semăna cu o fereastră înaltă [cu] niște umbre care păreau a fi [două sau trei] forme umane.

În momentul acela, țiuitul a încetat și am simțit o amorțală în tot corpul. Înainte îmi fusese frică, dar acum mă simțeam calm și liniștit. [Apoi] obiectul s-a ridicat foarte rapid. Nu a scos niciun sunet... După plecarea obiectului, mașina mea a pornit la prima cheie. În timp ce conduceam spre casă, m-am uitat la ceas. Era 02:45. Asta însemna că nu știam ce se întâmplase timp de 1 oră și 25 de minute...³

După acest incident, Moody a suferit o urticarie galopantă la partea de jos a corpului și dureri de șale. La începutul lunii septembrie 1975, doi cercetători de la Organizația de cercetare a fenomenelor Aeriene, Jim Lorenzen și Wendelle C. Stevens (fost pilot de încercare al aviației militare americane), s-au întâlnit cu Moody și cu soția lui, Karon, la Alamogordo. Impresia lor a fost favorabilă. Moody era speriat, nu voia ca povestea lui să ajungă la urechile celor de la Forțele Aeriene. Totuși, discutase cu un prieten, dr. Abraham Goldman, fost

medic militar la Forțele Aeriene ale SUA, care i-a dat un sfat ce s-a dovedit util pentru recuperarea măcar parțială a amintirilor „lipsă”. Spre sfârșitul lunii septembrie, Moody a primit ordin de transfer în străinătate – o mutare prevăzută de Lorenzen, ale cărui trecut militar și experiență la Baza Holloman îl familiarizaseră cu asemenea măsuri de securitate.

Înainte de plecarea survenită o lună mai târziu, Moody i-a scris lui Lorenzen o lungă scrisoare, în care îi descria cum și-a amintit experiența. Iată extrase din acea scrisoare:

...ființele acelea aveau cam un metru și jumătate și semănau foarte mult cu noi, doar că aveau capetele mai mari [și] nu aveau păr, urechile le erau foarte mici, ochii, puțin mai mari decât ai noștri, nasul mic, iar gura, cu buze foarte subțiri. Aș spune că aveau o greutate cam de 50–60 kg. Vorbeau, dar buzele nu li se mișcau. Îmbrăcămintea era strânsă pe corp, [fără] fermoare sau nasturi [și] neagră, cu excepția unuiia dintre ei, care avea un costum de culoare gri deschis. Nu s-a rostit niciun nume, dar știau cine sunt și mi-au spus pe nume – Charles – fără să folosească porecla mea, Chuck. Parcă îmi citeau gândurile... M-au dus într-o cameră, iar liderul (poate mai bătrân) mi-a atins spatele și picioarele cu un aparat care semăna cu o vergea... a spus că fuseseră niște probleme când au luat pentru prima oară legătura cu mine și că vrea doar să corecteze diverse deplasări care s-ar fi putut întâmpla... Interiorul navei era curat ca o sală de operații [și] iluminarea era indirectă.

Mă tot gândeam: „Măcar să văd unitatea de propulsie a navei; ce frumos ar fi!” Bătrânul sau liderul și-a pus mâna pe umărul meu și mi-a spus să-l urmez. Am intrat într-o cameră mică, fără mobilier și slab iluminată... Podeaua părea să se lase, ca un fel de lift. Cred că am coborât cam 2 m și am văzut atunci o cameră lată cam de 8 m, iar în centru era ceva ce semăna cu

un uriaș stâlp de carbon, care trecea prin tavan; în jurul stâlpului mi s-a părut că vedeam trei găuri acoperite cu sticlă. În interiorul găurilor (poate bilelor) acoperite cu sticlă păreau a fi niște cristale mari, cu două tije, una de fiecare parte a unui cristal. O tijă intra într-un soi de sferă, în partea de sus, iar cealaltă se oprea într-o piesă în formă de T. Mi s-a spus că aceasta era unitatea de propulsie și că, dacă o să încerc, o să înțeleg. Nu erau niciun fel de cabluri sau fire... Am fost condus înapoi pe aceeași cale. Liderul mi-a spus apoi că nu era nava lor principală, ci o folosesc doar pentru observații. Nava lor principală era cam la 400 de mile de-ale noastre, deasupra Pământului. Iar unitatea de propulsie de pe ea era diferită... am întrebat dacă aş putea să merg pe nava principală și mi s-a spus că nu, pentru că nu au timp, dar că ei mă pot găsi oricând doresc și că în scurt timp mă vor vedea din nou... Apoi, mi-a spus că trebuia să merg să văd un doctor, curând. Ceea ce am și făcut...

Moody a declarat: „Planeta Pământ nu este studiată doar de o specie avansată, ci de un întreg grup de astfel de specii. De asemenea, ei se tem pentru propriile vieți și se vor apăra prin orice mijloace. Au intenții pașnice, dar dacă liderii acestei lumi le vor asculta avertismentele, viața noastră va fi mult mai bună decât înainte; de data aceasta, nu se pune problema dacă îi acceptăm noi pe ei, ci dacă ne acceptă ei pe noi!”⁴

Nu știu ce s-a mai întâmplat cu Charles Moody după transferul lui în străinătate (la o bază aeriană americană din Spania). Totuși, știu că i s-a aplicat PSE (testul de evaluare psihică sub stres) de către unul din inventatorii PSE, Charles McQuiston, iar rezultatul sugerează că a spus adevărul. Mai mult, Moody a deținut o autorizație de securitate de grad ridicat la Baza Aeriană Holloman și a participat la Human Reliability Program al Forțelor Aeriene, unde a fost verificat de un psihiatru și declarat neatins de vreo boală psihică.

Intruziuni la joasă altitudine deasupra bazelor de rachete intercontinentale

În octombrie și noiembrie 1975, un val de intruziuni de OZN-uri deasupra bazelor de rachete balistice intercontinentale ale Comandamentului Strategic Aerian din Maine, Michigan, Montana și Dakota de Nord a alertat oficialitățile, mai ales că intrușii au manifestat ceea ce se numeau „intenții clare” deasupra silozurilor de rachete nucleare. Citez din două documente oficiale.

- *US Air Force, Divizia Informații Aerospațiale, Ramura Alerte, 31 octombrie 1975*

Centrul OPS al CIA a fost contactat și informat despre activitățile unor aparate de zbor n[e]/i[dentificate] deasupra a două baze ale Comandamentului Aerian Strategic de lângă frontiera canadiană. CIA... a cerut să fie informată în privința oricărei activități ulterioare.

- *Comandantul în exercițiu, Comandamentul de Apărare Aerospațială a Americii de Nord*

În dimineața curentă, 11 noiembrie 75, CFS Falconbridge a raportat că a verificat prezența și altitudinea pe radar ale unui obiect până la 50 km sud de unitate, la înălțimi între 8 000 și 25 000 m... Văzut prin binoclu, obiectul părea să fie o sferă cu diametrul de aproximativ 30 m... De asemenea, mi-am exprimat îngrijorarea către [secretarul Biroului de Informații al Forțelor Aeriene] că va trebui să venim foarte curând cu un răspuns la întrebările presei, pentru a împiedica o reacție prea puternică din partea publicului la relatările din mass-media care ar putea fi exagerate.

Piloți hărțuiți

În 1975, maiorul Donald Keyhoe a dezvăluit detalii legate de un caz aflat de el de la surse din interiorul USAF. „Este un

caz foarte bine documentat, similar cu cazul Kinross“, a spus Keyhoe, „dar locul este secret. Nu pot spune nici măcar pe care coastă sau când s-a petrecut. Dar a fost acum mai mult de doi ani“. Leonard Stringfield relatează:

„Acest incident începe cu o detecție pe radar a unui mic impuls apărut pe ecran. OZN-ul dădea ocol bazei aeriene. Au fost trimise trei avioane de interceptie. Avioanele au luat înălțime, iar OZN-ul și-a continuat manevra circulară; apoi a menținut o direcție constantă: se îndrepta spre avioane. Avioanele s-au răspândit ca să evite ciocnirea. Apoi OZN-ul a accelerat spre [altitudinile] mai mari, lăsând aparatele de interceptare în urmă. Avioanele au dispărut brusc și inexplicabil de pe ecranul radarului.

Citez din Keyhoe: „Era ca și cum OZN-ul ar fi înghițit avioanele. Apoi OZN-ul a virat și a dispărut și el de pe ecranul radarului. Radarul avea o rază de acoperire de 320 km, dar nu mai era nici urmă nici de OZN, nici de avioane. Nimic!“⁵

Într-o discuție cu reporterul Bob Pratt, în 1978, Keyhoe a confirmat că sursele lui din interiorul Forțelor Aeriene (pentru această relatare) sunt foarte de încredere. Cele trei avioane dispărute erau reactoare F-102 Delta Dagger de la o anumită bază aeriană din Florida.⁶

Un caz șocant a avut loc la 6 mai 1976, deasupra coridorului aerian interzis de militari de la nord de Cincinnati și la est de Baza Aeriană Wright-Patterson de la Dayton, Ohio. Un pilot verifica un instrument nou și foarte complex în avionul lui (de un tip care nu este dezvăluit). Conform informațiilor furnizate de Leonard Stringfield, primite de la un inginer prezent la ședința de analiză, incidentul a avut loc în timpul zilei, pe o vreme bună.

„Undeva la est de Baza Aeriană Wright-Patterson“, a relatat Stringfield, „pilotul își efectua zborul de testare, când a zărit brusc trei obiecte argintii, zburând în formație în fața lui, la o distanță necunoscută. Se apropiau rapid de avionul lui“.

OZN-urile, descrise ca niște discuri uriașe, argintii, cu hublouri cu efect de oglindire, s-au apropiat brusc,

amenințător. Temându-se de o ciocnire, pilotul a încercat o manevră evazivă, coborând la 300 m. Dar OZN-urile și-au continuat apropierea cu tenacitate: două deasupra celor două aripi și celălalt deasupra fuzelajului. Bulversat, pilotul a încercat o nouă manevră evazivă: a redresat și apoi a țâșnit vertical până la 1 000 m. Dar OZN-urile au rămas lipite de avion și și-au continuat hărțuiala mai mult de o oră. În acest interval înnebunitor, toate instrumentele de pe panoul de control al avionului au luat-o razna. Ulterior, pilotul a recunoscut că pierduse orice senzație a trecerii timpului.

„După spusele inginerului“, a continuat Stringfield, „pilotul a relatat la ședința de analiză că a fost îngrozit de cele întâmplate și a mărturisit că izbucnise în plâns. OZN-urile au fost confirmate pe bază de radar, care era probabil o unitate portativă a Diviziei de Sisteme Aeriene“.⁷

Acest incident seamănă izbitor de mult cu cel raportat de pilotul mexican Carlos de los Santos Montiel cu trei zile înainte și descris în capitolul precedent.

Evenimente importante din Europa ale US Air Force

În Marea Britanie, niciun alt caz de OZN nu a atras mai multă publicitate decât extraordinarele evenimente petrecute de-a lungul câtorva nopți în Pădurea Rendlesham, foarte aproape de perechea de baze aeriene americane și aliate de la Bentwaters și Woodbridge, din comitatul Suffolk, de la sfârșitul lunii decembrie 1980. Ca și incidentului de la Roswell, acestui caz i-au fost dedicate mai multe cărți și documentare. Un memorandum care rezuma evenimentele a fost trimis Ministerului Apărării de locotenent-colonelul Charles I. Halt, locțiitor de comandant de bază, care a și fost martor la câteva incidente. Memorandumul este reprodus în pagina 442. I-am luat într-un rând un interviu locotenent-colonelului Halt și

ne-am mai întâlnit o dată. La a doua întâlnire, a fost prezent și Nick Pope, care a condus activitatea de cercetare a OZN din Ministerul Apărării între 1991 și 1994 și a efectuat mai multe anchete oficiale de anvergură ale incidentului. Halt ne-a spus amândurora, foarte sigur pe el, că anumite autorități din Statele Unite au mușamalizat investigațiile.

Într-unul din incidente, martorii au spus că OZN-urile au emis fascicule de lumină în jos, spre silozurile de armament nuclear (la Bentwaters este mai mult armament nuclear decât oriunde în restul Europei). Halt și investigatorii lui au înregistrat pe bandă magnetică descrierile acestor evenimente spectaculoase. Trebuie remarcat că o navă similară a fost văzută mai bine de o oră de numeroși martori (unii cu binocluri) deasupra părții de sud-est a Londrei și în nord-estul comitatului Kent, la 15 decembrie 1980. Nava a rămas suspendată în aer perioade lungi, divizându-se ocazional în cinci elemente separate, care s-au regrupat apoi într-o singură entitate. Toate acestea s-au petrecut pe un cer acoperit. Eu însumi am văzut obiectul o perioadă scurtă. Din păcate, nu am avut nici cameră foto, nici binoclu, mare ghinion; m-am repezit acasă ca să aduc un aparat foto cu teleobiectiv, dar obiectul dispăruse.⁸ Probabil că știa că urma să apar!

Cititorii care doresc informații suplimentare sunt îndemnați să citească cele două cărți decisive despre acest caz: *You Can't Tell the People*, de Georgina Bruni⁹, și ediția revizuită a lucrării *Left at East Gate*, de Larry Warren și Peter Robbins¹⁰. Titlul lui Bruni a fost inspirat de o scurtă discuție cu fostul prim-ministru Margaret Thatcher, în mai 1997, discuție în care Bruni a amintit incidentul din Pădurea Rendlesham.

„OZN-uri?“ a ripostat lady Thatcher. **„Nu te grăbi cu concluziile – și nu poți spune poporului!“**

Bibliografie

1. Hecker, R.C., „New Mexico Reports“, în *The APRO Bulletin*, vol. 23, nr. 2, nov. 1973, p. 5.

2. *Ibid.*, 1973. p. 6.
3. Lorenzen, L.J., „The Moody Case“, în *The APRO Bulletin*, vol. 24., nr. 12, iun. 1976, p. 6.
4. *The APRO Bulletin*, Vol. 25, No. 1, iulie 1976, pp. 2, 5-6.
5. Stringfield, Leonard H., *Situation Red, The UFO Siege!*, Doubleday, New York, 1977, pp. 143-144.
6. <http://www.bobpratt.org/keyhoe.html>
7. Stringfield, *op. cit.*, pp. 145-146.
8. *Above Top Secret și Beyond Top Secret.*
9. Bruni, Georgina, *You Can't Tell the People: The Cover-up of Britain's Roswell*, Sidgwick & Jackson, Londra, 2000.
10. Warren, Larry și Robbins, Peter, *Left at East Gate: A First-Hand Account of the Rendlesham Forest UFO Incident, Its Cover-up, and Investigation*, Cosimo-on-Demand, New York, 2005.

COMPLAINT FORM			
Hq IVOS			
ADMINISTRATIVE DATA			
TITLE		DATE	TIME
KIRTLAND AFB, NM, 8 Aug - 3 Sep 80, Alleged Sightings of Unidentified Aerial Lights in Restricted Test Range.		2 - 9 Sept 80	1200
		PLACE	
		AFOSI Det 1700, Kirtland AFB, NM	
		HOW RECEIVED	
		X IN PERSON	TELEPHONICALLY
			IN WRITING
		SOURCE AND EVALUATION	
		MAJOR ERNEST E. EDWARDS	
		RESIDENCE OR BUSINESS ADDRESS	PHONE
		Commander, 1608 SPS, Manzano Kirtland AFB, NM	4-7516
		CR 44	APPLIES
SUMMARY OF INFORMATION			
REMARKS			
<p>1. On 2 Sept 80, SOURCE related on 8 Aug 80, three Security Policemen assigned to 1608 SPS, KAFB, NM, on duty inside the Manzano Weapons Storage Area sighted an unidentified light in the air that traveled from North to South over the Coyote Canyon area of the Department of Defense Restricted Test Range on KAFB, NM. The Security Policemen identified as: SSGT STEPHEN FERNIZ, Area Supervisor, AIC MARTIN W. RIST and AMN ANTHONY D. FRAZIER, were later interviewed separately by SOURCE, and all three related the same statement: At approximately 2350hrs., while on duty in Charlie Sector, East Side of Manzano, the three observed a very bright light in the sky approximately 3 miles North-North East of their position. The light traveled with great speed and stopped suddenly in the sky over Coyote Canyon. The three first thought the object was a helicopter, however, after observing the strange aerial maneuvers (stop and go), they felt a helicopter couldn't have performed such skills. The light landed in the Coyote Canyon area. Sometime later, three witnessed the light take off and leave proceeding straight up at a high speed and disappear.</p> <p>2. Central Security Control (CSC) inside Manzano, contacted Sandia Security, who conducts frequent building checks on two alarmed structures in the area. They advised that a patrol was already in the area and would investigate.</p> <p>3. On 11 Aug 80, RUSS CURTIS, Sandia Security, advised that on 9 Aug 80, a Sandia Security Guard, (who wishes his name not be divulged for fear of harassment), related the following: At approximately 0020hrs., he was driving East on the Coyote Canyon access road on a routine building check of an alarmed structure. As he approached the structure he observed a bright light near the ground behind the structure. He also observed an object he first thought was a helicopter. But after driving closer, he observed a round disk shaped object. He attempted to radio for a back up patrol but his radio would not work. As he approached the object on foot armed with a shotgun, the object took off in a vertical direction at a high rate of speed. The guard was a former helicopter mechanic in the U.S. Army and stated the object he observed was not a helicopter.</p> <p>4. SOURCE advised on 22 Aug 80, three other security policemen observed the same</p>			
DATE FORWARDED HQ AFOSI		AFOSI FORM IS ATTACHED ☐ YES ☐ NO	
19 1 VOS		10 Sep 80	
DATE	TYPED OR PRINTED NAME OF SPECIAL AGENT	SIGNATURE	
8 Sept 80	RICHARD C. DOTY, SA	Richard C. Doty	
DISTRICT FILE NO	DCI RESULTS		
80178 93-C/22	NEGATIVE		
AFOSI	POSITIVE (See attached)		
FORM 1	PREVIOUS EDITION WILL BE USED		

Parte din plângerea AFOSI (Biroul de Investigații Speciale al Forțelor Aeriene) privind intruziunile OZN din zona de stocare a armamentului nuclear din august și septembrie 1980. (*The National Archives, Washington*)

DEPARTMENT OF THE AIR FORCE
HEADQUARTERS 81st COMBAT SUPPORT GROUP (USAF)
APO NEW YORK 09755

REPLY TO
ATTN OF: CD

13 Jan 81

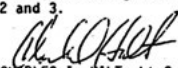
SUBJECT: Unexplained Lights

TO: RAF/CC

1. Early in the morning of 27 Dec 80 (approximately 0300L), two USAF security police patrolmen saw unusual lights outside the back gate at RAF Woodbridge. Thinking an aircraft might have crashed or been forced down, they called for permission to go outside the gate to investigate. The on-duty flight chief responded and allowed three patrolmen to proceed on foot. The individuals reported seeing a strange glowing object in the forest. The object was described as being metallic in appearance and triangular in shape, approximately two to three meters across the base and approximately two meters high. It illuminated the entire forest with a white light. The object itself had a pulsing red light on top and a bank(s) of blue lights underneath. The object was hovering or on legs. As the patrolmen approached the object, it maneuvered through the trees and disappeared. At this time the animals on a nearby farm went into a frenzy. The object was briefly sighted approximately an hour later near the back gate.

2. The next day, three depressions 1 1/2" deep and 7" in diameter were found where the object had been sighted on the ground. The following night (29 Dec 80) the area was checked for radiation. Beta/gamma readings of 0.1 milliroentgens were recorded with peak readings in the three depressions and near the center of the triangle formed by the depressions. A nearby tree had moderate (.05-.07) readings on the side of the tree toward the depressions.

3. Later in the night a red sun-like light was seen through the trees. It moved about and pulsed. At one point it appeared to throw off glowing particles and then broke into five separate white objects and then disappeared. Immediately thereafter, three star-like objects were noticed in the sky, two objects to the north and one to the south, all of which were about 10° off the horizon. The objects moved rapidly in sharp angular movements and displayed red, green and blue lights. The objects to the north appeared to be elliptical through an 8-12 power lens. They then turned to full circles. The objects to the north remained in the sky for an hour or more. The object to the south was visible for two or three hours and beamed down a stream of light from time to time. Numerous individuals, including the undersigned, witnessed the activities in paragraphs 2 and 3.

CHARLES I. HALT, Lt Col, USAF
Deputy Base Commander

Memorandumul trimis de locotenent-colonelul Charles Halt la Ministerul Apărării, în care se descriu evenimentele din apropierea celor două baze ale NATO de la Bentwaters și Woodbridge, Suffolk. Polițiștii din dispozitivul de securitate au avut întâlnirea la primele ore ale zilei de 26 - nu 27 - decembrie 1980. (US Air Force)

Schiță făcută de Mike Sacks pornind de la descrierea prezentată de unul dintre martorii oculari ai aterizării navei la bazele pereche ale aviației militare americane și ale NATO de la Bentwaters și Woodbridge, Suffolk, în decembrie 1980. Desen din prima carte dedicată cazului, *Sky Crash: A Cosmic Conspiracy*, scrisă de Brenda Butler, Dot Street și Jenny Randles, Neville Spearman, 1984.

Capitolul 22

Exclus de la dezvăluire

Comitetul Național American de Investigare a Fenomene-lor Aeriene (în engleză, NICAP), înființat în 1956 de Thomas Townsend Brown, fizician care a lucrat pentru marina militară americană (US Navy), și condus de maiorul Donald E. Keyhoe, a devenit grupul de cercetare a OZN cel mai prestigios și mai influent din lume. Nicio altă astfel de organizație, anterioară sau posterioară, nu a pus la încercare atât de serios tentativele oficiale de denigrare a subiectului.

Printre membrii NICAP se află numeroși ofițeri și oameni de știință în retragere din armată și – cum s-a aflat mai târziu – personal din CIA și din alte organizații de informații (fapt recunoscut într-un memorandum nedatat al CIA).

Nu este niciun secret că fostul director al CIA, contraamiralul Roscoe H. Hillenkoetter, a devenit membru al Consiliului de conducere al NICAP. Printre cei cu legături ascunse cu CIA și care s-au infiltrat în NICAP în poziții de conducere se numără colonelul Joseph J. Bryan III, fondatorul și primul șef al Serviciului de Strategie Psihologică al CIA. Dintre ceilalți, îi amintim pe contele Nicolas de Rochefort, fost membru al conducerii Agenției de Război Psihologic, ajuns vicepreședinte al NICAP, și Karl Pflock, fost ofițer analist la CIA și autor a două cărți despre incidentul de la Roswell. Todd Zechel, fost ofițer la Agenția de Securitate a Armatei de Uscat, a dezvăluit multe alte nume, care au fost publicate în cartea mea *Above Top Secret*.

Conform afirmațiilor lui Zechel, maiorul Keyhoe a fost dat afară în mod deliberat, în 1969, de agenții CIA infiltrați, după

care postul de director a fost preluat de John L. Acuff (bănuț de legături cu CIA). În cele din urmă, NICAP a devenit o organizație atât de ineficientă, încât a fost desființată, iar dosarele ei au fost preluate în 1973 de nou înființatul Centru pentru Studiarea OZN (în engleză, CUFOS), condus de dr. J. Allen Hynek.¹ După cum am văzut mai sus, Hynek a fost consultant pe teme de OZN atât la CIA, cât și la US Air Force. Este greu de evitat concluzia că și CUFOS a fost infiltrat în mod asemănător.

Sateți și informații fotografice despre OZN

„Programele de sateți și de explorare spațială ar trebui să ne ofere informații noi și prețioase despre OZN-uri, furnizând dovada finală a existenței lor“, a declarat amiralul Hillenkoetter, vorbind în calitate de membru al NICAP, în 1957.² Declarația lui s-a dovedit profetică. O mare cantitate de informații privind OZN – inclusiv imagini – a fost adunată de sateți-spion, dar multe dintre aceste informații rămân clasificate la niveluri mai înalte decât Top Secret.

În 1968 și 1969, dr. Irena Scott, psiholog și investigator al CUFOS, a lucrat pentru Agenția de Informații a Apărării, unde a avut autorizație pentru două programe de sateți de spionaj foto, Keyhole și Talent. „Istoria programului Keyhole“, spune Jeffrey T. Richelson, autorul cărții *America's Secret Eyes in Space*, „este istoria unuia dintre progresele tehnologice cele mai semnificative ale secolului [al XX-lea] și poate din întreaga istorie“.³

În 1968, Scott lucra la o secție a Agenției de Informații a Apărării cunoscută sub numele de Ordin Aerian de Luptă/ Divizia pentru URSS și Europa de Est (în engleză, Air Order of Battle, Soviet/East Europe Division), ramura estului URSS (Eastern URSS). „Activitatea noastră presupunea identificarea tuturor obiectelor care zboară deasupra zonei, înaintând un raport la CIA“, scrie Scott.

CIA primea toate rapoartele noastre, din câte îmi dau seama. În iulie 1968, din cauză că eu și sora mea am văzut un posibil OZN, am menționat întâmplarea persoanelor cu care lucram. Spre surprinderea mea, nimeni nu a râs. Asta pentru că, puțin înainte de intrarea mea în secție, văzuseră un OZN pe o fotografie de la satelitul Keyhole. Am putut vedea fotografiile acelea. Dar erau clasificate secret și nu am putut scrie informații de identificare.

Obiectul din fotografie avea formă de farfurie, cu o cupolă în centru. Era deasupra apei. Vedeai, după forma valurilor, că obiectul nu atinge apa. Acea apă era fie în interiorul, fie în apropierea coastelor sovietice, cel mai probabil Marea Neagră... Era la vest de un lanț muntos, care avea pe celălalt versant o instalație militară sovietică secretă. Obiectul a fost fotografiat în cel puțin două ocazii (fotografiat la două [orbite] diferite ale satelitului în jurul Pământului). La fiecare trecere, obiectul se găsea într-o poziție ușor diferită, dar în aceeași zonă.

Dat fiind că a fost văzut în mai mult de o misiune (o misiune [sau o orbită] durează 90 de minute), am făcut fotografii și am modificat mărimea obiectului, până când am avut aceeași mărime pentru ambele fotografii, dar din diferite puncte de vedere. Am examinat fotografiile cu microscopul stereoscopic, pentru a avea o idee mai clară despre forma obiectului. Părea să fie format din două farfurii suprapuse, cu o cupolă [care] părea destul de înaltă față de margini – ca un fel de pălărie înaltă, aproape un joben, sau ca obiectul de la Kecksburg, Pennsylvania, ușor răsturnat. Nu știu dacă chiar era forma obiectului, dacă nu cumva forma fusese distorsionată de metoda mea de analiză. Supervizorii zonei mi-au spus că au raportat obiectul la CIA ca fiind un OZN... Deși CIA accepta aproape întotdeauna părerea lor profesională despre identitatea obiectelor, de data aceasta nu a acceptat concluziile

raportului. CIA le-a sus că au văzut un simplu defect pe film. Agenția de Informații a Apărării a venit cu contraargumentul că, fiind fotografiat în două ocazii separate (îmi amintesc cel puțin trei fotografii – s-ar putea să fi fost trei misiuni sau două fotografii la fiecare misiune), nu putea fi considerat o imperfecțiune a fotografiei... Pentru o analiză suplimentară, au trimis filmul la specialiștii în densometrie. Aceștia l-au analizat și au raportat că, într-adevăr, fusese fotografiat un obiect real, [dar] CIA le-a spus din nou că fotografiile nu reprezintă obiecte reale...⁴

Proiectul Snowbird

La 29 decembrie 1980, în perioada evenimentelor din Pădurea Rendlesham, Betty Cash, prietena ei, Vickie Landrum, și nepotul de șapte ani al acesteia, Colby, mergeau cu mașina prin Huffman, o suburbie a orașului Houston din Texas. În jurul orei 21:00, au văzut pe cer un obiect incandescent. El a coborât rapid la nivelul vârfului copacilor, deasupra șoselei, cam la 30 m distanță. Din obiect păreau să țâșnească flăcări îndreptate în jos. Betty a oprit mașina și cele două persoane au ieșit să vadă. Colby le-a rugat să se întoarcă în mașină, ceea ce au și făcut, deși Betty a stat afară mai mult.

Fiecare martor a descris obiectul într-un mod oarecum diferit. De pildă, Betty credea că obiectul nu avea o formă determinată, în vreme ce Colby era sigur că avea formă de romb. Flăcările coincideau cu sunetele auzite „ca un aruncător de flăcări” și „mugea”, iar, în același timp, făceau „beep”, care a persistat de-a lungul întregii întâlniri. În mașină se făcuse atât de cald, încât Betty nu a putut pune mâna pe portieră. Martorii au urmărit obiectul cu mașina și au observat că peste 20 de elicoptere, multe dintre ele Chinook cu două rotoare, păreau să escorteze obiectul – fără să se apropie totuși la mai puțin de 1 km. După ce s-a oprit de mai multe ori să vadă spectacolul, Betty și-a condus prietena și pe

nepotul ei, apoi a ajuns acasă la ora 21:50. Au urmat niște simptome fizice oribile – evident, urmare a iradierii –, după aceea au apărut și semne (vezi p. 461–462). Ceilalți martori, care au stat mai puțin în afara mașinii, au suferit simptome similare, dar într-un grad mult mai redus.⁵

Prezența elicopterelor arată că obiectul era experimental și că nu prea funcționa, principalul rol al elicopterelor fiind probabil să izoleze zona cu militari în cazul vreunei aterizări forțate. Unele surse susțin că nava – „Proiectul Snowbird” [Pasărea Zăpezii] – era fie un prototip de navetă spațială cu propulsie nucleară, fie un „dispozitiv de iluminare” cu rachetă auxiliară propulsoare, care avea dificultăți. O explicație interesantă a fost furnizată de doi agenți de la informațiile armatei în timpul unei dezbateri televizate – *UFO Cover-Up? Live* –, transmisă în 1988 simultan de la Washington și Moscova. Agenții, „Condor” și „Șoim”, cu fețele acoperite și vocile modulate electronic, au spus că obiectul era „un aparat extraterestru pilotat de militari [și] au descoperit că aparatul nu reacționa la anumite comenzi [și] au transmis prin radio că nava era pe cale să se prăbușească... Totuși, nava nu s-a prăbușit”.⁶

Agenții erau aproape sigur Robert M. Collins („Condorul”), fost căpitan în Forțele Aeriene ale SUA, care lucrase în 1988 la Grupul de Fizica Plasmei de la Laboratoarele Naționale Sandia din Baza Aeriană Kirtland, și Richard C. Doty („Șoimul”), agent special detașat la Biroul de Investigații Speciale al Forțelor Aeriene.⁷ Într-o carte semnată de Collins și Doty, *Exempt from Disclosure* (2005), Collins sugerează că nava a fost „o tentativă foarte primitivă a guvernului american de a găsi o metodă rapidă, o scurtătură care să ne ducă în spațiu și apoi spre stele, [dar] conform afirmațiilor contactului [de la Laboratorul Național Los Alamos]... au fost probleme cu materialele și cu sistemul de propulsie. Se spune că Edward Teller ar fi identificat sistemul de propulsie [extraterestru] încă din 1957...”⁸ (Una dintre sursele mele a aflat că fizica plasmei este esențială în tehnologia de propulsie a extraterestrilor.)

În 1982, fostul ofițer de informații al Forțelor Aeriene Steve Lewis, care a petrecut 12 ani investigând OZN-urile pentru

militari atât în SUA, cât și în străinătate, a spus că numai o fracțiune din informațiile acumulate de militari a fost dezvăluită. El a afirmat că Forțele Aeriene cred că luminile foarte strălucitoare, uneori orbitoare, asociate cu OZN-urile, sunt legate de sistemul lor de propulsie, permițând zboruri cu viteze mai mari decât lumina.⁹

Betty Cash și Vicki Landrum nu aveau niciun dubiu că nava era americană și au dat în judecată guvernul american pentru daune în valoare de 20 de milioane de dolari. Cazul a fost clasat, pe motiv că US Air Force, US Army, US Navy și NASA nu au în inventar, nu operează, nu posedă așa ceva. Există mult mai multe detalii ale acestui important caz – inclusiv depozițiile altor martori –, o lectură esențială fiind aceea a lucrării *The Cash-Landrum UFO Incident*, scrisă de John F. Schuessler, tehnician pensionat de la NASA, care conduce Rețeaua Mutuală pentru OZN (în engleză, Mutual UFO Network).¹⁰

Betty Cash a murit la 29 decembrie 1998 din cauza problemelor de sănătate asociate cu întâlnirea ei de gradul al III-lea, petrecută cu exact 18 ani în urmă.

Alarma Zebra

Merle S. McDow lucra la Comandamentul Atlantic de Sprijin pentru Instalații al Forțelor Navale de la Norfolk, Virginia, într-o echipă care îi furniza informații contraamiralului Harry DuPue Train II, comandantul-șef al Flotei din Atlantic (care comanda și toate forțele NATO din Atlantic). „Sarcina mea“, a spus McDow, care deținea autorizații de nivel Top Secret SCI (Informații Sensibile Compartimentate), „era să mă asigur că orice informație audio/video care intra sau ieșea din Centrul de Comandă era înregistrată și indexată pentru referințe, în caz că era necesară mai târziu“. Într-o zi de la începutul lunii mai 1981 a fost anunțată o situație „Zebra“, cea mai gravă alarmă din Forțele Navale.

În cele mai multe cazuri, „Zebra“ era declarată de exercițiu, dar de data aceasta a fost reală. De la NORAD a venit

avertismentul că un obiect zburător neidentificat a intrat în Zona de Operații din Atlantic, venind dinspre nord. „Am trimis avioane din zona de nord, de la Stațiunea Navală Aeriană de la Oceana [Virginia]“, a afirmat McDow în depoziția luată pentru Proiectul Dezvăluirea al lui Steven Greer. „Evenimentul a durat aproape o oră. Auzeam prin radio vocile piloților. Avioanele au reușit să se apropie de câteva ori, concluzia fiind că nu era un aparat de zbor cu care eram familiarizați.“

În timpul evenimentului, sateliții KH-11 au fotografiat obiectul. „Îmi amintesc din fotografie“, a continuat McDow, „că obiectul era mai degrabă cilindric, [cu] margini net delimitate, [și] părea să reflecte lumina soarelui. Vedeai clar că era metalic... Ceea ce l-a deranjat serios pe amiralul Train a fost că obiectul părea să controleze total situația, putea fi oriunde voia în doar câteva secunde... Train trimitea și autoriza avioane din nord și din sud să încerce să-l forțeze cumva să coboare“. Obiectul a parcurs distanța dintre Noua Scoție și Norfolk, Virginia, într-un ciclu al antenei radarului. În cele din urmă, s-a îndepărtat cu viteză incredibilă și a dispărut.

Mai târziu, doi bărbați în civil au venit și au confiscat toate înregistrările, inclusiv benzile magnetice și jurnalele scrise, interogându-l pe McDow, pe care l-au avertizat, amenințător, să nu cumva să dezvăluie colegilor sau oricui din afara bazei ce auzise sau văzuse.¹¹

Comandorul Will Miller, din Rezerva Forțelor Navale (în retragere), mi-a spus că a încercat personal să-i smulgă amiralului Train o confirmare a incidentului. Train i-a spus sec: „Dezinteresul meu pentru acest subiect este total“.¹²

Agenția de Securitate Națională

Agenția de Securitate Națională (în engleză, NSA) este cel mai întins imperiu care „trage cu urechea“ dintre toate organizațiile de spionaj electronic (ELINT). Conform unui

audit al Congresului, agenția clasifică între 50 și 100 de milioane de documente anual! „Deținând mai multe secrete decât CIA, Departamentul de Stat, Pentagonul și toate celelalte agenții guvernamentale împreună, NSA posedă probabil cel mai voluminos corp de secrete de pe Pământ“, scrie James Bamford, autorul a două cărți despre această agenție.¹³

Sunt informat că, dintre cele cinci-șase așa-numite „dome-nii ale informațiilor“ (sursele principale de informații „brute“, neprelucrate), NSA este unica autoritate abilitată de guvernul SUA să colecteze și să raporteze informații de transmisiuni (SIGINT). Ea tratează toate celelalte discipline sau surse drept „colaterale“ — de pildă, informațiile furnizate de oameni (HUMINT) și informațiile sub formă de imagini (IMINT), acestea din urmă achiziționate cu ajutorul avioanelor sau al sateliților (cum ar fi cei de tipul HK-11).

Precum celelalte agenții federale care colectează și raportează regulat și consecvent informații legate de transmisiuni, NSA are și misiunea de a colecta și a raporta informații despre, de pildă, reacția forțelor aeriene și a apărării antiaeriene din străinătate la incursiunile OZN-urilor. „Vă rog să țineți cont de faptul că NSA nu este interesată *deloc* de *niciun fel* de OZN-uri“, i-au spus ei cercetătorului Robert Todd în 1976.¹⁴

Mulțumită organizației Cetățenii împotriva Secretomaniei privind OZN-urile (în engleză, CAUS), unele documente legate de OZN-uri provenind de la NSA au fost autorizate la publicarea în presă în ianuarie 1980. Agenția a recunoscut că multe altele au fost „excluse de la dezvăluire“. Ulterior, în același an, reprezentantul NSA, Eugene Yeates, a recunoscut într-o depoziție în instanță că NSA a descoperit multe documente privind OZN-urile cărora li se aplică prevederile Legii privind libertatea informației. Avocatul Peter Gersten, care reprezenta CAUS, a dat în judecată NSA, pe baza prevederilor acestei legi în Districtul Judiciar Washington, DC, pentru obținerea a 135 de documente pe care agenția a recunoscut că le-a reținut. După studierea a 21 de pagini emise de NSA, judecătorul Gesell a formulat concluzia că agenția avea toate motivele să rețină absolut toate documentele. Cazul a fost respins.^{15, 16}

În 2005, NSA a dat publicității o versiune considerabil mai puțin cenzurată a documentului din 1980 cu clasificarea TOP SECRET UMBRA (vezi p. 463–464). „Umbra“ era cuvântul de cod pentru compartimentul de informații din comunicații interceptate (COMINT) folosit până în 1999.¹⁷ Nu este un nivel de clasificare în sine, ci mai degrabă un cuvânt de cod pentru categoria a III-a de comunicare de informații (COMINT CAT III) sau un cuvânt de cod, o etichetă asociată cu materialele Top Secret pentru restrângerea suplimentară a accesului strict la persoanele care au „bilet de intrare“, din „compartimentul“ abilitat, care se ocupă doar de acea felie din domeniul informațiilor. Ca să aburească lucrurile și mai mult, SCI poate include și subcompartimente – de pildă TOP SECRET GAMMA GUPPY. Mai presus de toate, însă, accesul este determinat de universalul NTK (Need to Know – care trebuie să știe). Sau cum mi-a explicat o sursă: „Împărtășești informațiile cu alții din domeniu, dar doar dacă au NTK. NTK este regula de bază, fundamentală, indiferentă la păienjeniișul administrativ...” Ca să simplificăm lucrurile, iată câteva definiții de bază date de guvernul SUA.

- TOP SECRET: informație care, dacă este dezvăluită, ar putea aduce prejudicii grave securității naționale.
- INFORMAȚIE SENSIBILĂ COMPARTIMENTATĂ: informație care comportă anumiți indicatori speciali pentru accesul restrâns în cadrul programelor actuale și viitoare de manipulare a informațiilor.
- PROGRAM CU ACCES SPECIAL: program care impune un acces NTK (doar pentru cei care trebuie să știe), dincolo de accesul de tip Confidențial, Secret sau Top Secret.¹⁸

O sursă de la Washington care citise declarația necenzurată m-a asigurat că nu conținea nicio informație senzatională despre nave sau extraterestri prăbușiți, și că porțiunile șterse erau legate în principal de „surse și metode“ de obținere a informațiilor. În tot cazul, nu avea nicio îndoială că subiectul

OZN se numără printre cele mai sensibile la nivelul guvernului american.

O filieră informațională navală/aeriană în SUA

Robert F. Dorr, veteran al Forțelor Aeriene și respectat autor în domeniul aviației, a relatat unele lucruri interesante cu privire la o mică unitate aeriană dislocată, pe la mijlocul anilor 1970, la Stația Aeriană Navală de la Patuxent River, Maryland. „Am descoperit“, scria el în 1977, „indicii care sugerează că programul american secret dedicat OZN-urilor – și campania aferentă de ridiculizare a personalului care a văzut OZN-uri – își are sediul într-o clădire cu ziduri din stuc, înconjurată de un gard, aflată la limita mlaștinilor din lunca râului Patuxent din Maryland“.

La Centrul de Testări de la Stația Aeriană Navală Patuxent se petrec lucruri stranii – Escadra VX(N8), care folosește avioane de interceptie [a informațiilor] electronice de tip P-3 Orion pentru investigarea fenomenelor misterioase din oceanul planetar, o unitate de radiolocatoare a Forțelor Aeriene, care raportează *direct* la Pentagon, plus o serie de indivizi de la Serviciul de Informații al Forțelor Aeriene, în civil (la o bază a Forțelor Navale!), toți lucrând în spatele acelor garduri înalte, într-o zonă înalt securizată. „Aici se află cartierul general al tuturor acestor lucruri“, mi-a spus un ofițer din marina militară. „Triunghiul Bermudelor, chiar și experimente menite să ne pună în contact cu alte inteligențe din univers. În clădire, se află un individ care este șeful și care raportează direct sus de tot.“

„Aceste «indicii» sunt circumstanțiale“, recunoaște Dorr. „Chiar dacă nu am putut avea nicio întrevedere cu căpitanul

Charles R. Gillespie, comandantul de la Patuxent, [iar] ofițerul cu afacerile publice, W.M. Frierson Jr., a negat că în bază ar avea loc orice activitate legată de OZN-uri, probabil că orice activitate de mușamalizare la nivel național, dacă există, va implica toate serviciile și câteva agenții guvernamentale din diferite locuri. [Totuși] până și cei mai entuziaști în ale OZN-urilor nu prea înțeleg cum s-a putut ca un asemenea secret uriaș să fie păstrat atât de strict, atât de mulți ani, de atât de mulți oameni...¹⁹

Un grup de lucru Top Secret

După cum ne dezvăluie fostul reporter al ziarului *New York Times*, Howard Blum, în cartea sa *Out There*, în decembrie 1987, a fost înființat un grup ultrasecret, cunoscut sub numele de Grupul de lucru pentru OZN. Cei 17 membri ai grupului sunt ofițeri de informații militare și științifice și se întâlnesc cu regularitate la Pentagon, la „Tank“, pentru evaluarea observațiilor de OZN și a problemelor legate de ele.²⁰ „Tancul“ este de fapt sala de conferințe a Comitetului Reunit al Șefilor de State-Majore de la Centrul Militar Național de Comandă (în engleză, NMCC).

Blum susține că Grupul de lucru a fost înființat în 1980, în decembrie, dar sursele mele spun că întâlnirile de lucru sunt mult mai vechi. Un memorandum ajuns în mâinile cercetătorului canadian Grant Cameron arată că, între 20 și 25 mai 1985, s-a ținut la Baza Protejată BDM McLean din Virginia o „Conferință pentru fizică teoretică avansată“. În spațiul pentru „Informații specifice pentru tipul de acces solicitat“ este scris „Sigma Data Top Secret/Restricționat“. Cameron a primit și numele celor mai mulți dintre participanți. Mai târziu, am primit o listă completă a participanților de la o altă sursă.

În conformitate cu informațiile mele, proiectul a fost conceput de John Alexander, fost colonel în US Army, iar membrii comitetului au fost acceptați individual de Comisia

Științifică și de Comandamentul Laboratoare al aceleiași categorii de forțe armate. Mi s-a mai spus că activitatea de cercetare pare să fi fost „un proiect ingineresc important” condus de amiralul Bobby Ray Inman, fost director adjunct al CIA, director al Serviciului de Informații Navale și director al Agenției de Securitate Națională.

Câțiva participanți mi-au confirmat că întâlnirile de la BDM erau înrudite cu ceea ce ulterior va deveni cunoscut ca Grupul de lucru pentru OZN. Unul dintre participanți a fost dr. Robert M. Wood, actualmente pensionar, fost inginer în aeronautică, cu 43 de ani lucrați la compania McDonnell Douglas. Acum el își dedică eforturile cercetărilor legate de OZN.

„Am fost acolo”, mi-a confirmat dr. Wood în anul 2005. „Întâlnirile din 1985 s-au ținut la BDM în subsol. Ideea era să ne reunim cunoștințele despre OZN, ca să vedem ce concluzii putem trage. Câțiva inși au făcut prezentări, nu prea secrete în cea mai mare parte. Am lipsit din cameră câteva minute când a fost discutat un subiect mai special. La vremea aceea, toate însemnările mele erau clasificate și probabil că le-au distrus.”

Alți participanți au fost: Ronald Blackburn, Milt Janzen și Don Keuble (de la Lockheed Aircraft); Howell McConnell (de la NSA); dr. Harold E. Puthoff (fizician și fost ofițer la NSA, care a fost implicat în câteva alte proiecte Top Secret legate de OZN, cum ar fi „vederea la distanță” prin folosirea unor mediumuri cu capacități paranormale); Ed Speakman (Serviciul de Informații al Armatei de Uscat); Bill Wilkinson (CIA).

Centrul Militar Național de Comandă (NMCC)

NMCC este principalul centru nervos al Pentagonului pentru generarea de Mesaje pentru Acțiuni de Urgență (în engleză, EAM) către centrele de control al lansării, submarine nucleare, avioane de recunoaștere și comandanți de pe

câmpurile de luptă din lumea întreagă.²¹ Anthony L. Kimery este un redactor și ziarist premiat, care a relatat timp de 20 de ani despre probleme precum securitatea globală, informațiile și apărarea. În 1989, el a dezvăluit că, în conformitate cu afirmațiile unei surse din US Army care a lucrat la Comitetul Reunit al Șefilor de State-Majore și la NMCC în anii 1970, o structură de comandă secretă, centralizată care se ocupa de OZN funcționa încă de la mijlocul anilor 1970 și (în 1989) continua să se ocupe de probleme legate de OZN-uri pentru NMCC.

„Pe baza mărturiei oferite acestui reporter de sursa care lucrase la comitetul amintit și de alții“, a relatat Kimery, „liderii militari și politici au considerat timp de peste zece ani că OZN erau o realitate atât de serioasă încât justifică punerea în funcțiune a unei forțe integrate de supraveghere și de planificare, la fel de serioasă ca administrarea conflictului global. Ca să fie un subiect de pregătire condusă de la un nivel de comandă atât de înalt, situația OZN trebuia să fie percepută clar de guvern ca o amenințare demnă de urmărire și supraveghere continuă și, la nevoie, de confruntare militară...”²²

Cercetări britanice Top Secret

În cărțile mele anterioare, în special în *Alien Liaison* și *Beyond Top Secret*, am dat informații detaliate privind investigațiile OZN Top Secret efectuate de Serviciul de Intendență și Securitate (P&SS) al Forțelor Aeriene Regale ale Marii Britanii într-o „unitate de locuit“ a Serviciului de Reclamații (FCF), zis și „Serviciul Zbor Razant“. Serviciul P&SS este echivalentul britanic al Serviciului de Investigații Speciale al aviației militare americane (AFOSI), mult timp implicat în cercetarea OZN. După cum mi-a explicat un fost membru al P&SS, FCF este o unitate a Serviciului de Poliție pentru Infrațiuni și Investigații de Securitate al Forțelor Aeriene Regale, care anchetează și raportează orice neplăceri legate de zbor, în special OZN-uri:

„Investigatorii de la Poliția aviației militare britanice sunt de fapt «ramura specială» a Forțelor Aeriene. Instruirea și calitățile lor sunt superioare celor ale poliției civile speciale și chiar ale celor de la MI5 [și] sunt atât de respectați în lumea întreagă, încât MI5 își trimite oamenii să se pregătească la Forțele Aeriene. Una peste alta, nu există o unitate mai bună care să investigheze reclamațiile legate de OZN-uri... Capacitatea membrilor ei de a lucra sub acoperire este atât de notorie, încât au oameni atașați la MI5/MI6 și chiar la New Scotland Yard, ca și în serviciile de informații din străinătate.“

Un alt investigator de la P&SS a dezvăluit într-o discuție cu sursa mea că, între 1963 și 1965, pe când era însărcinat cu securitatea personalului din clădirile guvernamentale de pe Bromyard Avenue, London W3, unde se afla sediul „Reclamațiilor“, a aflat despre cercetările Top Secret din domeniu:

„Aveam acces la toate dosarele Top Secret existente“, a spus el, „cu excepția celor de la «Zbor Razant», pentru că acestea se ocupau de OZN. Știam cu ce se ocupau la «Razant», dar acolo aveau o echipă specială [care] se ocupa și de OZN. Era o echipă mică. Aveau totuși intrarea lor separată și camerele lor separate. Noi puteam intra peste tot, la CI (contrainformații), peste tot, dar nu în nenorocitul ăla de departament. Îmi amintesc că aveau la coridorul de trecere un polițist de la Ministerul Aerului, înarmat, de care nu se putea trece. Și aveau toate ușile încuiate pe dinăuntru. Puteam citi dosarele secrete ale mareșalului aerului, dar nu puteam intra în locul în care se ocupau de OZN...”²³

Mai târziu, „Reclamațiile“ s-au mutat la Baza Aeriană Rudloe Manor din Wiltshire, iar, după aceea, la sediul central al Serviciului de Intendență și Securitate. Sediul de la Rudloe (unde am fost arestat de poliția militară în 1985, pentru că dădeam târcoale locului, și interogat de personal al Royal Navy și apoi de poliția civilă) se află lângă Corsham, la 160 km de Londra. Până acum câțiva ani, a fost sediul Cartierului General de Urgență în Caz de Război al guvernului britanic, cu un bunker subteran uriaș, cunoscut sub diverse

nume de cod, cum ar fi BURLINGTON, SUBTERFUGE și TURNSTILE. Acolo puteau intra 4 000 de oameni, inclusiv, evident, Cabinetul.

Am aflat de la o sursă, care fusese angajată cu contract temporar să efectueze studii științifice despre OZN la o unitate (probabil a „Reclamațiilor”) de la Rudloe Manor, că numai în 1978 - unul dintre anii cei mai plini de observații de OZN - s-au alocat pentru studiul problemei 11 milioane de lire sterline.

În anii 1970, dr. Robert F. Creegan, fost profesor de filosofie la Universitatea de Stat din New York, a efectuat mai multe călătorii în Marea Britanie pentru a discuta aspecte ale subiectului cu diversele părți implicate. „Mi-au lăsat impresia”, a spus el, „că «presiunea» oficialităților din SUA a fost una din cauzele pentru care britanicii au avut această politică de a dezvălui cât mai puține informații despre problema OZN”. Într-un articol publicat în Statele Unite, el este chiar mai tranșant:

„Mi-a fost clar că britanicii doreau, la vremea aceea, să facă pe plac conducerii americane. Am primit semnale puternice că oficialitățile americane au făcut eforturi disperate să facă să dispară interesul publicului... OZN-urile alarmează conducerea pentru că, oricare le-ar fi explicația, mărimile noastre pierd o serioasă parte din control, asociată cu relatările despre obiecte care ne afectează mecanismele de control și care derutează și încurcă atât publicul, cât și pe mulți dintre așa-zișii noștri lideri...”²⁴

Bibliografie

1. Good, Timothy, *Above Top Secret: The Worldwide UFO Cover-up*, Sidgwick & Jackson, London, 1987; William Morrow, New York, 1988. Vezi și *Beyond Top Secret*.
2. „Will Sputniks Solve Flying Saucer Puzzle?”, în *The Washington Daily News*, 18 nov. 1957.

3. Richelson, Jeffrey T., *America's Secret Eyes in Space: The US Keyhole Satellite Program*, HarperCollins, 1990.
4. Scott, Irena, *Ohio UFOs (and many others)*, vol. I, Greyden Press, Columbus, Ohio, 1997, pp. 115–117.
5. „Burns Follows UFO Incident“, în *The APRO*, vol. 29, nr. 8, 1981, pp. 1–4.
6. *UFO Cover-Up? Live*, produs de Michael Seligman împreună cu LBS, 14 octombrie 1988.
7. Good, Timothy, *Alien Liaison: The Ultimate Secret*, Century, 1991. Publicată în SUA cu titlul *Alien Contact: Top-Secret UFO Files Revealed*, William Morrow, 1993.
8. Collins, Robert M. și Doty, Richard C., *Exempt from Disclosure*, Peregrine Communications, 865 Helke Road, Vandalia, OH 45377, 2005, p. 177.
9. *The APRO Bulletin*, vol. 30, nr. 7.
10. Schuessler, John F., *The Cash–Landrum UFO Incident*, Geo Graphics Printing Co., La Porte, Texas, 1998.
11. Greer, Steven M., *Disclosure: Military and Government Witnesses Reveal the Greatest Secrets in Modern History*, Crossing Point, PO Box 265, Corzet, VA 22932, 2001, pp. 238–45. Informații suplimentare furnizate de comandorul (în retragere) Will Miller Jr. de la Rezerva Forțelor Navale ale SUA.
12. Întrevedere personală, Tampa, Florida, 12 aprilie 2005.
13. Bamford, James, *Body of Secrets: How America's NSA and Britain's GCHQ Eavesdrop on the World*, Century, London, 2001, p. 516.
14. Scrisoare din partea unui ofițer de informații din Agenția de Securitate Națională, 20 februarie 1976.
15. Fawcett, Lawrence și Greenwood, Barry J., *Clear Intent: The Government Coverup of the UFO Experience*, Prentice–Hall, Englewood Cliffs, New Jersey, 1984, pp. 181–182.
16. Memorandum Opinion and Order Granting Motion for Summary Judgment in the US District Court, District of Columbia: *Citizens Against UFO Secrecy* (în calitate de

- reclamant) contra *National Security Agency* (Pârât), 18 noiembrie 1980.
17. Arkin, William M., *Code Names: Deciphering US Military Plans, Programs, and Operations in the 9/11 World*, Steerforth Press, Hanover, NH 03755, 2005, p. 538.
  18. US Government Accounting Office, GAO/NSIAD-96-64, Defense Industrial Security.
  19. Drake, Rufus (Robert F. Dorr), „Operation Ridicule“, în *UFO Report*, vol. 4, nr. 6, octombrie 1977, pp. 16-19.
  20. Blum, Howard, *Out There: The Government's Secret Quest for Extraterrestrials*, Simon & Schuster, New York, 1990.
  21. www.globalsecurity.org
  22. Neilson, James (Anthony Kimery), „Secret US/UFO Structure“, în *UFO Magazine* (US), vol. 15, nr. 9, 2000, p. 28.
  23. Good, *op. cit.*
  24. *Vezi Above Top Secret și Beyond Top Secret.*

CLAIM FOR DAMAGE, INJURY, OR DEATH			INSTRUCTIONS: Prepare in ink or typewriting. Please read carefully the instructions on the reverse side and supply information requested on both sides of this form. (Use additional sheets if necessary.)		FORM APPROVED OBER 812 41-80871	
1. SUBMIT TO: Base Staff Judge Advocate Attn: Claims Officer Bergstrom Air Force Base			2. NAME AND ADDRESS OF CLAIMANT (Number, street, city, State, and Zip Code) Betty Cash [Redacted] Alabama 35064			
3. TYPE OF EMPLOYMENT ☐ MILITARY ☒ CIVILIAN	4. AGE 53	5. MARITAL STATUS Single	6. NAME AND ADDRESS OF SPOUSE, IF ANY (Number, street, city, State, and Zip Code) N/A			
7. PLACE OF ACCIDENT (Give city or town and State, if outside city limits, indicate mileage or distance to nearest city or town) On FM Road 1485 between New Caney and Huffman Texas-7 miles out of New Caney Texas (see diagram) Monday			8. DATE AND DAY OF ACCIDENT December 29, 1980	9. TIME (A.M. OR P.M.) Between 9:00PM-9:30PM		
10. AMOUNT OF CLAIM (in dollars)						
A. PROPERTY DAMAGE -0-	B. PERSONAL INJURY \$10,000,000.00	C. WHOLOFUL DEATH N/A	D. TOTAL \$10,000,000.00			
11. DESCRIPTION OF ACCIDENT (State below, in detail, all known facts and circumstances attending the damage, injury, or death, identifying persons and property involved and the cause thereof) At the above time and place claimant was driving a 1980 Olds automobile with two passengers, Vicki and Colby Landrum, when they observed an unconventional aerial object. According to the claimant, the object was extremely bright and appeared to have no distinct shape. The object was approximately 60-80 feet above the road, and appeared to be the size of a "city water tank". Furthermore the object was surrounded by a glow and appeared to have red and orange						
12. PROPERTY DAMAGE (continued on attached page)						
NAME AND ADDRESS OF OWNER, IF OTHER THAN CLAIMANT (Number, street, city, State, and Zip Code) N/A						
BRIEFLY DESCRIBE KIND AND LOCATION OF PROPERTY AND NATURE AND EXTENT OF DAMAGE (See instructions on reverse side for method of substantiating claims) N/A						
13. PERSONAL INJURY						
STATE NATURE AND EXTENT OF INJURY WHICH FORMS THE BASIS OF THIS CLAIM Claimant, within hours of the close encounter with the unidentified flying object, began experiencing the following symptoms: extreme and prolonged headache, nausea, swollen neck, red blotches appearing on face and head and swollen earlobes and eyelids. Within the next few days her health deteriorated rapidly.						
14. WITNESSES (continued on attached page)						
NAME Mrs. Vicki Landrum Master Colby Landrum		ADDRESS (Number, street, city, State, and Zip Code) [Redacted] Texas 77535 [Redacted] Texas 77535				
I CERTIFY THAT THE AMOUNT OF CLAIM COVERS ONLY DAMAGES AND INJURIES CAUSED BY THE ACCIDENT ABOVE AND AGREE TO ACCEPT SAID AMOUNT IN FULL SATISFACTION AND FINAL SETTLEMENT OF THIS CLAIM						
15. SIGNATURE OF CLAIMANT (This signature should be used in all future correspondence) Betty Q. Cash				16. DATE OF CLAIM December 20, 1982		
PENALTY FOR PRESENTING FRAUDULENT CLAIM The claimant shall forfeit and pay to the United States the sum of \$2,000, plus double the amount of damages sustained by the United States. (See R.S. §3490, 54 U.S.C. 231.)			CRIMINAL PENALTY FOR PRESENTING FRAUDULENT CLAIM OR MAKING FALSE STATEMENTS Fine of not more than \$10,000 or imprisonment for not more than 5 years or both. (See 67 Stat. 698, 749; 18 U.S.C. 287, 1001.)			

Cerere de daune depusă la Departamentul de Justiție al Statelor Unite de trei martori care s-au întâlnit cu o navă experimentală, aparent propulsată cu energie nucleară, care i-a iradiat lângă Huffman, Texas, la 29 decembrie 1980. (Din *The Cash-Landrum UFO Incident* scrisă de John F. Schuessler, Geo Graphics Printing Co., La Porte, Texas, 1998)

(11. Description of Accident cont.)

flames emanating from the bottom. Claimant stopped her automobile since the object was now blocking the road. Claimant and the two passengers proceeded to leave the vehicle and look at the object which was now hovering at treetop level approximately 135 feet from the people. Claimant experienced intense and excruciating heat which appeared to be caused by the object. After approximately five minutes claimant returned to her automobile and the object appeared to move further away. Claimant proceeded to drive along the road where approximately three miles away she observed what appeared to her to be approximately 23 military-type helicopters, several of which appeared to be double rotary type, in the general vicinity of the object. Finally there came a time when both the object and helicopters disappeared.

(13. Personal Injury cont.)

Her eyes closed completely and she could not see for several days. The red blotches became blisters of clear fluid. Claimant was unable to eat and continued to suffer nausea, vomiting and diarrhea. Four days after the incident, claimant entered Parkway General Hospital in Houston, Texas where she was treated and remained for twelve days. Furthermore claimant suffered severe loss of hair and loss of fingernails. After being discharged, she continued to suffer swellings, headaches and loss of appetite. A little over a week later she returned to the hospital for an additional fifteen days of treatment. During the following year claimant continued to have medical problems including, but not limited to, recurring blisters, constant headache and back pains, weight loss, chronic diarrhea and bowel problems. Claimant experiences intense pain when she takes a hot bath and must take cold baths. In October, November and December of 1981 Claimant was treated at the Lloyd Noland Foundation, Inc. (Hospital & Clinic) Fairfield, Alabama for various ailments associated with her encounter with the object. As of the date of this claim, claimant remains constantly tired continues to experience recurring headaches, chronic diarrhea and associated bowel problems.

SUMMARY OF MEDICAL EFFECTS: Erythema, acute photophobia, impaired vision, dystrophic changes in the nails, stomach pains, vomiting, diarrhea, anorexia, loss of energy, lethargy, scarring and loss of pigmentation, excessive hair loss, and hair regrowth of a different texture.

DIAGNOSIS: Radiation damage confined to the skin and the immediate subcutaneous area. The type and dosage of radiation is unknown-possible radiodermatitis secondary to ionizing radiation.

DEGREE OF PERMANENT DISABILITY: Unknown at this time

PROGNOSIS: Unknown at this time

~~TOP SECRET UMBRA~~

UNITED STATES DISTRICT COURT
FOR THE DISTRICT OF COLUMBIA

CITIZENS AGAINST UNIDENTIFIED	)	
FLYING OBJECTS SECRECY,	)	
	)	
Plaintiff,	)	
v.	)	Civil Action No.
	)	88-1562
NATIONAL SECURITY AGENCY,	)	
	)	
Defendant.	)	

IN CAMERA
AFFIDAVIT OF EUGENE F. YEATES

County of Anne Arundel)
State of Maryland) ss:

Eugene F. Yeates, being duly sworn, deposes and says:

1. (U) I am the Chief, Office of Policy, of the National Security Agency (NSA). As Chief, Office of Policy, I am responsible for processing all initial requests made pursuant to the Freedom of Information Act (FOIA) for NSA records. The statements herein are based upon personal knowledge, upon my personal review of information available to me in my official capacity, and upon conclusions reached in accordance therewith.
2. (U) This affidavit supplements my unclassified affidavit executed on September 30, 1980 regarding all documents which have been located by NSA pursuant to plaintiff's FOIA request but which have been withheld wholly or in part by NSA. I submit this affidavit in camera for the purpose of stating facts, which cannot be publicly disclosed, that are the basis for exempting the records from release to the plaintiff.
3. ~~(S-SECRET)~~ At the beginning of each paragraph of this affidavit, the letter or letters within parentheses designate(s) the degree of sensitivity of information the paragraph contains.

~~TOP SECRET UMBRA~~

Approved for Release by NSA on 11-03-2005
pursuant to E.O. 12958, as amended

Două pagini din declarația „mai presus de“ Top Secret de 21 de pagini emisă de Agenția de Securitate Națională la 9 octombrie 1980, în care se prezintă motivele pentru care anumite informații legate de OZN-uri se vor exclude de la dezvăluire. Când a fost emisă această declarație, o mare parte din informație a fost ștearsă. Peste ani de zile, Agenția de Securitate Națională a declassificat alte câteva porțiuni, cum ar fi aceea prezentată aici (pagina 11). (*National Security Agency*)

~~TOP SECRET UMBRA~~

NSA25X1
NSA25X3

c. Twelve NSA-originated COMINT reports target the communications links and systems of [redacted]. Two documents, in summary format, report the decrypted text of military communications. Two of the records are in message format and report the decrypted texts of [redacted] communications which relate that an unidentified flying object was sighted in the air by a [redacted] unit. One report contains a summary of [redacted] activity based upon communications in reaction to an unidentified flying object along the [redacted]. Two documents report on communications transmitted between [redacted] and [redacted] who report visual observations of luminous spheres. One report is a summary of a transmission between [redacted].

Finally, four documents in this group of twelve were intercepted from other non-military communications targets. One document is based on the intercepted transmission of a [redacted] reporting a bright light. The second record is based on the intercept of a transmission of an [redacted] to a [redacted] station seeking a report on any shining phenomena or falling meteorites observed on specified dates. The third and fourth reports are a summaries of on-going debates on UFOs among [redacted] based on intercepted communications transmitted on [redacted] nets.

d. Five of the NSA-originated COMINT reports target government net communications [redacted]. All five of these documents are based on intercepted military communications between [redacted] units and [redacted] commanders reporting observations of luminous objects in the sky.

~~TOP SECRET UMBRA~~

N M C C
THE NATIONAL MILITARY COMMAND CENTER
WASHINGTON, D.C. 20301

21 January 1976
0630 EST

MEMORANDUM FOR RECORD

Subject: Report of UFO - Cannon AFB NM

Reference: AFOC Phonecon 21055 EST Jan 76

The following information was received from the Air Force Operations Center at 0555 EST:

"Two UFOs are reported near the flight line at Cannon AFB, New Mexico. Security Police observing them reported the UFOs to be 25 yards in diameter, gold or silver in color with blue light on top, hole in the middle and red light on bottom. Air Force is checking with radar. Additionally, checking weather inversion data."

J.B. MORIN
Rear Admiral, USN
Deputy Director for
Operations, NMCC

Memorandum emis de Centrul Național Militar de Comandă de la Pentagon raportând observarea unor OZN-uri la Baza Aeriană Cannon, New Mexico, în ianuarie 1976. (*National Military Command Center prin intermediul lui William L. Moore*)

Capitolul 23

Intruziuni și incursiuni în URSS

La 20 septembrie 1977, în jurul orei 04:00, peste 170 de martori, printre care grăniceri și milițieni, au observat un obiect mare, strălucitor, în formă de țigară de foi, care emitea spre sol fascicule de lumină. Obiectul a plutit cam 15 minute, după care s-a îndreptat spre granița dintre Finlanda și URSS. Colonelul Boris Sokolov, de la Forțele Aeriene Sovietice, care a condus ancheta Ministerului Apărării, a arătat că obiectul a fost văzut într-o zonă întinsă, timp de peste patru ore, înainte de observația de mai sus.¹

„Am aflat că numeroși militari au fost martorii evenimentului, la câteva sute de kilometri de Petrosovodsk, într-una din regiunile de graniță“, i-a spus Sokolov producătorului de televiziune Lawrence Moore în 1994. „Când au încercat să raporteze evenimentul pe calea obișnuită, prin telecomunicațiile de campanie – telefoane, linii de telex și radiouri pe unde scurte – niciuna dintre linii nu a funcționat. După incidentul de la Petrosovodsk, care a durat câteva ore, urmat de perioada mai scurtă de deasupra graniței, toate comunicațiile au revenit dintr-odată.“²

„Institutul 22“

Militarii sovietici erau atât de îngrijorați de o asemenea amenințare potențială, încât au înființat un proiect militar-stiințific unic, finanțat de stat, la care cooperau Ministerul Apărării și Academia de Științe. Cercetările secrete,

începute în 1978, au fost codificate ulterior sub numele „Institutul 22”. „Forțele Armate au primit ordinul să studieze ce influență, dacă exista vreuna, ar putea avea fenomenul OZN asupra funcționării adecvate a echipamentului tehnic militar”, ne-a explicat Alexandr Plaskin, unul dintre oamenii de știință implicați în acest proiect. „Nimeni nu ne-a vorbit despre scopul acestor rapoarte.”³

„Ministerul a emis un ordin prin care numea ofițeri speciali în unitățile și în regiunile militare, ofițeri care au primit sarcina să urmărească toate fenomenele anormale”, a spus colonelul Sokolov. „Au participat peste șase milioane de oameni și, în această perioadă, personalul s-a schimbat în întregime de trei ori... întreaga Uniune Sovietică a fost implicată.”⁴

Iuri Andropov, fostul președinte sovietic cu un mandat foarte scurt și mult timp șef al KGB (actualmente SVR, Serviciul de Informații Externe), era extrem de interesat de subiect și păstra pe birou un dosar. Conform unuia dintre adjutanții lui, Igor Sinitsin, Andropov a fost cel care a ordonat programul întins pe 13 ani, în care peste patru milioane de soldați au monitorizat observațiile OZN.⁵ (Numărul de șase milioane ar putea să includă și funcționarii publici.)

„Mii de rapoarte, implicând milioane de martori, au ajuns până la Sokolov, iar, printre ele, și cele 40 sau poate mai multe incidente în care avioane de vânătoare rusești au angajat OZN-uri”, relatează ziaristul TV George Knapp, care i-a luat un interviu lui Sokolov la Moscova. „Trei dintre aceste avioane s-au prăbușit, iar doi piloți au murit. Într-un caz tulburător, un OZN a efectuat manevre deasupra unui siloz de rachete nucleare și a manipulat codurile de lansare.”⁶

Acel incident, care a avut loc la 4 octombrie 1982, la silozul de rachete balistice intercontinentale de la Byelokorovice, în Ucraina sovietică – a adus lumea în pragul unui război nuclear. În jurul orei 18:00, soldați și săteni au văzut un obiect mare, de formă geometrică regulată, aflat la aproximativ 1 km altitudine, suspendat deasupra silozului.

Locotenent-colonelul Vladimir Plantonev, inginer specialist în rachete, a descris OZN-ul ca având o suprafață perfect netedă, fără hublouri vizibile.⁷ Simultan, în interiorul silozului, o lumină de alarmă a arătat că o rachetă intrase în regim de lansare. „Ofițerul de comunicații a spus că ceva, cumva, a introdus codul corect de lansare“, a spus Knapp. „Dar Moscova nu ordonase lansarea și nicio persoană din cazemata nu atinsese panoul de control. Timp de 15 secunde chinuitoare, tehnicienii au încercat disperati să oprească lansarea. Apoi, secvența de lansare s-a oprit la fel de inexplicabil.“ Ancheta efectuată de investigatorii de la „Institutul 22“ nu a pus în evidență niciun fel de defect la echipamente.⁸

Incidente implicând apărarea antiaeriană

Conform celor afirmate de Paul Stonehill, un avion MiG-21 sovietic a dispărut, la o dată nespecificată din 1982, în timpul unui zbor de rutină într-o zonă puternic militarizată din Belarus. „În ziua următoare, avionul a reapărut de nicăieri și a aterizat. Ceasul de la bord indica momentul dispariției, ca și cum acesta ar fi dispărut. Pilotul a susținut că nu știa nimic despre incident.“⁹

Un mesaj al Agenției de Informații a Apărării (DIA) din decembrie 1989, clasificat secret, face referire la un număr de incidente OZN raportate de personalul Forțelor Aeriene Sovietice, dintre care cel mai interesant a implicat un MiG-23 (NATO i-a dat acestui tip de avion numele de cod Flogger):

În primăvara anului 1984, prietenul [cenzurat] a fost trimis de comandantul regimentului să intercepteze un obiect care fusese observat zburând în apropiere de aeroportul Mikha Tskhakaya [Gruzia] cu viteză supersonică. Totuși, obiectul nu a produs un bang sonic în zborul lui spre sud, deasupra bazei. Pilotul a băgat MiG-ul 23/Flogger în postcombustie, atingând viteza de 1,2 Mach, dar nu s-a putut apropia de obiect.

Când atât obiectul neidentificat, cât și avionul MiG 23 s-au apropiat de litoralul Mării Negre, Floggerul avea o viteză de 1,6 Mach. Pilotul și-a activat sistemul de detecție și urmărire în infraroșu la cam 12 km de țintă, observând cea mai mare pată pe ecranul radarului din câte văzuse vreodată. Pilotul a raportat imediat informația la turnul de control.

Când a atins viteza maximă de 2Mach, pilotul a trebuit să întrerupă interceptia din lipsă de carburant. El nu a reușit să obțină o identificare vizuală a obiectului. În timpul urmăririi, MiG-ul a atins altitudinea de 5 000 m.

În alt raport al Agenției de Informații a Apărării se citează un eveniment nedatat, care a implicat un obiect „de formă eliptică”, văzut de echipajele mai multor avioane de la o distanță de peste 20 km în timpul unor zboruri de noapte deasupra Azerbaidjanului. „Echipajele de zbor nu au fost în măsură să detecteze obiectul prin radar. Toți piloții [care] au observat obiectul au primit ordinul să aterizeze imediat. Echipajele au primit ordinul să nu discute cu nimeni despre cele observate.” (Vezi p. 484.)

În octombrie 1991, la cererea cosmonautului rus Pavel Popovici, KGB/SVR a declassificat mai multe documente din așa-numitul „Dosar Albastru”. Acest material fusese obținut de Vadim K. Ilyin de la regretatul Viaceslav Stiopa, de la Comitetul pentru OZN al Societății Geografice Ruse. Unul dintre documente se referă la o întâlnire de prin 1984 din Districtul Militar Turkestan: o unitate de radiolocatoare și antiaeriană de lângă Astrahan a urmărit un obiect necunoscut, care zbura de-a lungul litoralului Mării Caspice, la altitudinea de 2 000 m.

Ținta de formă sferică nu a răspuns la apeluri. „Au fost trimise două avioane de vânătoare, dar toate tentativele de doborâre a obiectului au eșuat”, spune Ilyin. „Mai mult, când s-a tras în obiect, acesta a coborât la o altitudine de 100 m [și astfel] a zădărnicit orice altă încercare a avioanelor de a trage în el. În ciuda tragerii, viteza OZN-ului nu s-a schimbat.” De

la sol, s-au făcut fotografii ale obiectului pe măsură ce trecea pe deasupra diverselor unități militare.

Când OZN-ul s-a apropiat de Krasnovodsk, un elicopter dotat cu mitraliere a fost trimis să-l doboare. Obiectul a urcat brusc la o altitudine dincolo de raza de acțiune a elicopterului. După ce a folosit toată muniția, pilotul elicopterului a aterizat, iar OZN-ul a virat brusc și a dispărut deasupra mării.

Un alt incident a avut loc la Krasnovodsk în 1985, conform Dosarului Albastru, când stația de radiolocație antiaeriană a detectat un obiect necunoscut la altitudinea de 20 000 m. „Avea diametrul cam de 1 000 m!” spune Ilyin. „Obiectul nu se mișca, dar, după un timp, un disc mic, [cu] diametrul de aproximativ 5 m, a ieșit din obiectul mai mare [și] a aterizat pe o limbă de pământ, la Krasnovodsk.” O flotilă de nave de patrulare s-a îndreptat spre locul aterizării, dar, când a ajuns la aproximativ 100 m de micul OZN, acesta a decolat și a zburat cam 1 km. Navele de patrulare s-au apropiat din nou de OZN, care s-a îndepărtat iar. Acest joc a continuat de cinci ori. În final, obiectul cel mic a țâșnit în sus și s-a văzut (pe ecranul radarului) că s-a reunit cu „nava-mamă”; după aceea, uriașa navă a dispărut în spațiu.¹⁰

În 1996, generalul Igor Malțev, fost șef al Statului-Major al Apărării Antiaeriene, i-a dezvăluit cercetătorului George Knapp că Forțele Aeriene ale Rusiei aveau ordinul permanent să nu se tragă împotriva OZN-urilor, pentru că „ar putea avea capacități extraordinare de ripostă”. Knapp a aflat de la altă sursă că Forțele Aeriene ale Rusiei au continuat să studieze OZN-urile în cadrul unui program secret, cunoscut sub numele de cod „Thread 3”. „Ofițerul care a coordonat studiul a spus că militarii ruși au tras de mult timp concluzia că OZN-urile conțin o tehnologie a unei civilizații avansate, posibil extraterestre.”¹¹

Intruțiuni în bazele militare

În noaptea de 28 spre 29 iulie 1989, obiecte necunoscute în formă de disc au fost văzute de cadre ale armatei la un depozit de muniții și la o altă bază militară din districtul Kapustin Yar, Astrahan. „S-a determinat“, citim într-un rezumat de caz al KGB, „că OZN-urile observate au caracteristicile următoare: discuri cu un diametru de 2-5 m, cu o semisferă în vârf, care este iluminată strălucitor. Uneori, se deplasează brusc, dar fără un sunet, alteori coboară și plutesc deasupra solului la o altitudine de 20-60 m. Comandamentul [cenzurat] a cerut un avion de vânătoare [de la baza de la Akhtubinsk], dar acesta nu a putut vedea detalii, pentru că OZN-ul nu i-a permis avionului să se apropie“.

Un martor, soldatul Bașev, a spus că obiectul a zburat deasupra lui și „s-a despărțit în trei puncte strălucitoare și a luat forma de triunghi“. Fruntașul Valery N. Voloșin, care era de serviciu la comunicații, a observat obiectul, timp de două ore, împreună cu soldatul Tișceaiev. „Vedeai clar o lumină puternică, ca un aparat de fotografiat cu bliț în cer“, a spus Voloșin.

Obiectul a zburat pe deasupra curții cu materiale a unității și s-a deplasat în direcția depozitului de rachete și armament, aflat la 300 m distanță [și] a plutit deasupra depozitului la o înălțime de 20 m. Carcasa OZN-ului strălucea într-o lumină verde slabă... În timp ce obiectul plutea deasupra depozitului, din partea de jos a discului a coborât un fascicul strălucitor, din locul unde fusese înainte blițul, iar fasciculul a făcut două sau trei cercuri complete, iluminând colțul uneia dintre clădiri [vezi secțiunea foto a capitolului]... apoi, fasciculul a dispărut, iar obiectul, care continua să emită lumină stroboscopică, s-a deplasat în direcția stației de tren... Apoi s-a întors la depozitul de rachete și armament și a plutit deasupra lui...

La ora 01:30, obiectul și-a luat zborul spre direcția Akhtubinsk, după care a dispărut.¹² (Vezi p. 482.)

Există două asemănări între acest caz și incidentul din Pădurea Rendlesham, și anume că nava „s-a divizat” și a îndreptat fascicule de lumină spre depozitul de armament. După părerea mea, aceste intruziuni și altele similare sunt o dovadă clară a unei supravegheri cuprinzătoare, strategice, a capacităților armamentului nostru și a cantității de armament.

Aterizările de la Voronej

În ultimele două săptămâni ale lunii septembrie 1989, un OZN a fost observat de mii de persoane la Voronej, în Rusia. Peste 30 dintre acești martori susțin că au văzut aterizări (în cel puțin patru cazuri) ale unor nave necunoscute, precum și un humanoid uriaș într-un costum argintiu, plus un „robot”. Una dintre aceste aterizări ar fi avut loc în Parcul de Sud al orașului. Această poveste senzațională a atras atenția întregii lumi – în relatări în cea mai mare parte imprecise și ridicole.

Cunoscutul scriitor Jacques Vallée, care a investigat cazul, a spus că diverși ingineri și reprezentanți ai autorităților (incluzând aici și KGB) au stabilit că un obiect necunoscut, care a lăsat în parc urme ce arată o greutate aproximativă de 11 t, a aterizat într-adevăr și că la fața locului s-a măsurat o radiație de fond sporită (ca și la incidentul din Pădurea Rendlesham).¹³

Recunoaștere oficială sovietică – și o tragedie

Într-o declarație oficială, generalul Igor Malțev, șeful Statului-Major al Forțelor de Apărare Antiaeriană, a recunoscut că, la 21 martie 1990, a primit peste o sută de rapoarte de observații de OZN, cele mai multe din partea unor piloți.

OZN-ul era un disc cu un diametru de 100 până la 200 m [și] două lumini pulsatorii poziționate lateral... În timpul deplasării verticale, se rotea și era perpendicular față de sol [și] se rotea în jurul axei, formând în zbor un S atât în planul orizontal, cât și în plan vertical. După aceea, OZN-ul a plutit deasupra solului și s-a îndepărtat cu o viteză de două sau de trei ori mai mare decât aceea a unui avion de vânătoare modern [iar] viteza lui era legată de luminile stroboscopice laterale: cu cât scliffeau mai mult, cu atât viteza era mai mare... Deplasarea OZN-ului nu era însoțită de niciun fel de sunet și se distingea printr-o manevrabilitate uluitoare [ca și cum] ar fi fost complet lipsit de inerție.¹⁴

La 26 aprilie 1990, președintele Mihail Gorbaciov a fost întrebat despre subiect în timpul unei întâlniri cu lucrătorii din Urali. „Fenomenul OZN este real“, a spus el, „și ar trebui să-l abordăm serios și să-l studiem“.

Generalul Ivan Tretiak, care pe atunci era adjunct al ministrului Apărării, a declarat, plin de bun-simț, că, dacă se va dovedi că OZN-urile aparțin unei civilizații mai avansate decât a noastră, „orice luptă cu asemenea obiecte și cu echipajele lor - înainte de clarificarea intențiilor lor - ar fi inutilă“.¹⁶ Din păcate, în cazul următor, avertismentul lui nu a fost ascultat.

Turkmenistanul este una dintre republicile de limbă turcă din fosta Uniune Sovietică. Conform spuselor unor martori militari, la 25 mai 1990, în plină zi, un disc uriaș, cu un diametru estimat la 300 m, de culoare roșu-portocaliu și având aparent hublouri de-a lungul marginii, a plutit la aproape 1 000 m deasupra orașului Mary.

„Spațiul aerian din regiune era la vremea aceea foarte strict controlat din cauza războiului din Afganistan“, mi-a spus prietenul meu Nicolai Lebedev, inginer, ziarist și unul dintre principalii investigatori de OZN din Rusia.

Toate forțele de apărare antiaeriană erau distribuite armatelor antiaeriene regionale: zona din jurul

localității Mary era sub controlul Armatei 12 Antiaeriene, mai precis al Divizionului de apărare antiaeriană condus de colonelul Anatoli Kurkchy. Când a fost informat despre apariția OZN-ului, Kurkchy a dat ordinul să se lanseze spre el trei rachete sol-aer. OZN-ul a efectuat o ușoară manevră orizontală, iar trei fascicule de lumină, care au ieșit din stânga lui, au dezintegrat rachetele. Colonelul Kurkchy a dat apoi ordinul să se trimită două avioane cu echipaj de două persoane pentru interceptie. Avioanele au ajuns până la aproape 1 km de obiect, după care a părut pur și simplu că erau aruncate spre sol. Avioanele au fost distruse și piloții au murit.

Kurkchy a fost destituit imediat din postul de comandant, iar procurorii militari din Armata 12 de Apărare Aeriană l-au acționat în justiție. Totuși, conform sursei mele, care a vorbit la Departamentul procurorilor militari, investigațiile au fost oprite pe neașteptate și toate informațiile legate de incident au devenit secrete. Mai târziu, am aflat că escadrila din care făcuseră parte cei patru piloți morți fusese desființată.

Articolul lui Nicolai despre această tragedie a apărut într-un ziar de seară din Sankt Petersburg; totuși, redactorul a șters câteva detalii relevante.¹⁸ Au urmat multe apeluri telefonice interesante, unul din partea generalului Kremenciuk de la Apărarea Antiaeriană locală, care a negat sec totul. El a spus că, dacă ar fi fost adevărat, în mod sigur ar fi aflat și el. Generalul a promis că va suna la Divizionul apărării antiaeriene din regiunea Mary și i-a cerut lui Nikolai să ia legătura cu el în săptămâna următoare. „Generalul Kremenciuk m-a informat nu numai că divizionul antiaerian nu avea nicio înregistrare a evenimentului legat de OZN și avioane, ci și că în armata antiaeriană nu exista niciun colonel cu numele de Kurkchy.“

Alt apel telefonic a venit din partea unui locotenent-colonel (al cărui nume nu îl cunosc), un subordonat al lui

Kremenciuk. „Acesta nu a fost în măsură să confirme sau să nege informațiile din articolul meu“, a spus Nikolai, „dar a zis că un colonel Kurkchy există și că atunci era comandant al Divizionului de apărare antiaeriană din marea insulă Novaya Zemlya (Pământ Nou). Acest teritoriu arctic posedă al doilea poligon de încercări nucleare din Comunitatea Statelor Independente [și de aceea] nu am putut să-i iau un interviu lui Kurkchy.

Ar trebui să adaug că, dacă regulamentul le cere militarilor să păstreze tăcerea în chestiuni Top Secret, KGB-ul le cere acestor militari să semneze un document oficial, care include și avertismentul că, în cazul încălcării jurământului de păstrare a secretului, vor fi executați fără nicio anchetă judiciară preliminară“.¹⁹

Un complex de radiolocație rusesc atacat

La scurt timp după miezul nopții, la 13 septembrie 1990, la o stație radar de lângă Kuibîșev (care acum a revenit la numele original de Samara), la 800 km est-sud-est de Moscova, maiorul A. Duplin a observat o țintă mare, aflată la o distanță de nu mai mult de 100 km. La ora 00:10, ținta s-a „răspândit“ și apoi, la 42 km, semnalul difuz s-a transformat într-un semnal puternic, reprezentat de un triunghi isoscel. Ținta se apropia, iar postul subteran de comandă a ordonat ca o echipă condusă de căpitanul P. Lazeiko să investigheze cazul. Echipa a ieșit din cazemata subterană și a văzut un obiect necunoscut exact deasupra capului, la nu mai mult de 10 m înălțime.

„Îl vedeam clar, pentru că perimetrul bazei era luminat întotdeauna de reflectoare“, a spus Lazeiko. „Partea inferioară a obiectului era netedă, dar nu ca o oglindă, mai degrabă ca un strat compact de funingine. Nu am remarcat nicio deschidere, niciun hublou, niciun tren de aterizare, dar am văzut trei fascicule de lumină verde-albastră. Colțurile obiectului erau ușor rotunjite.“

Conform afirmațiilor sergentului-major B. Gorin, comandantul gărzii, aflat în camera gărzii, caporalul A. Blazhis, santinelă, nu a putut fi contactat la postul 4. La ora 00:20, Gorin a trimis doi soldați să vadă ce se întâmpla. Nici urmă de Blazhis. Aflând aceasta, Gorin a dat ordinul „La arme!” și a început căutările. Peste o jumătate de oră, s-a raportat că Blazhis dispăruse împreună cu altă santinelă, A. Varenitsa.

„După acest raport”, a spus maiorul Duplin, „am decis să scanez [cu radarul] obiectul neidentificat, care părea să fi aterizat dincolo de gard, lângă postul de radiolocație cu bătaie mică [nr. 12]. Am avut timp să văd pe ecranul radarului că, îndată ce obiectul triumphiular a dispărut [de pe radar], surse [de ecou radar] încă erau vizibile la colțurile fostei poziții a triumphiului”.

Căpitanul Lazeiko a raportat că, pe când alerga spre Postul nr. 12, a văzut un fulger, iar antenele păreau să fi luat foc „de parcă erau făcute din lemn”. Alt martor, caporalul S. Dudnik, a descris evenimentul după cum urmează:

Eram de gardă în Postul nr. 6 și am văzut sosirea unui obiect zburător mare, triumphiular, fiecare latură având cam 15 m lungime. A aterizat (nu prea repede) cu un sunet slab, ca un fâșâit. Triumphiul avea o grosime de aproape 3 m. Dinspre mijlocul uneia dintre laturi a izbucnit un fel de fulger, care a doborât antena din spatele meu. Nu am putut vedea nicio deschidere, dar mi s-a părut că a fost direct pe țintă – iar eu eram exact pe linia de tragere! Ciudat, nu am pățit nimic...

Când a izbucnit focul, P. Beshmetov a alergat spre Dudnik. „Era în picioare, lângă bariera de sârmă ghimpată, cu mitraliera îndreptată spre triumphiul cel mare, aflat cam la 100 m de sârma ghimpată [vezi schița de la p. 483]. M-am pregătit și eu să trag”, a spus Beshmetov. „Triumphiul a decolat după încă o oră și jumătate, iar comandantul găzii le-a ordonat tuturor soldaților să se întoarcă la posturi și să verifice bariera. Mașina autospecială de radiolocație [era] de culoare verde

închis, dar, după aceea, vopsea se înnegrise și se cojise. Unele părți ale autospecialei se topiseră. Partea de sus a antenei se ruptese [și] am găsit-o la 3 m de mașină. Toate piesele de oțel s-au topit; nu și farfuria de aluminiu [a radiolocatorului].

Când am revenit la depozit, a venit și caporalul Blazhis. Era foarte surprins să mă vadă la postul lui. L-am întrebat unde fusese atâta vreme. A început să râdă și mi-a spus că era pe cale să-l sune pe sergentul A. Romanov, dar își pierduse brusc memoria... Simultan, A. Varenitsa, cealaltă santinelă care lipsea, a apărut la postul lui. Nici el nu-și amintea nimic și era convins că fusese în post în tot acest timp. După părerea lui, toți am apărut în fața lui ca într-un film instantaneu - soldați apăruiți brusc cu mitralierele lor.

„Ceasurile caporalilor Blazhis și Varenitsa erau în urmă cu o oră și cincizeci și șapte de minute, respectiv cu o oră și patruzeci de minute. În plus, seria de pe mitraliera și de pe baioneta armei automate ale lui Blazhis fuseseră șterse complet.“ Locul aterizării parcă fusese scena unei explozii. După spusele martorului, obiectul nu a aterizat propriu-zis; doar a stat suspendat deasupra solului.

Aceste evenimente extraordinare au fost relatate de căpitanul D. Rudzit în ziarul militar *Za Rodinu (Pentru Patrie)*; articolul a fost preluat de presa națională.²⁰ În aceeași lună, presa a aflat că redactorul-șef adjunct de la *Za Rodinu* fusese chemat la biroul comandantului districtului militar, generalul Makashov, iar căpitanul Rudzit, care scrisese articolul, nega acum totul. În noiembrie, tot interesul pentru această poveste s-a risipit când generalul Ivan Tretiak, ministrul adjunct al Apărării, a denunțat-o ca fiind „o farsă a unui membru al redacției ziarului, ca să atragă cititorii...“²¹

Nikolai Lebedev a aflat de la Emil Bachurin, un alt investigator, că povestea nu era o farsă. Un colonel pe care îl cunoștea Bachurin a fost invitat la complexul radar nu mult

după o vizită la fața locului a unei comisii de anchetă de la Ministerul Apărării, la 18 septembrie. „Colonelul a fost informat că partea superioară a antenei radar de la Postul nr. 12, precum și instrumentele de măsură fuseseră luate de comisie pentru a fi studiate la Departamentul de Cercetare Științifică al Ministerului Apărării”, spune Lebedev. „Colonelul a văzut cu ochii lui benzile magnetice cu înregistrările radarului și cu locul incidentului. După ce a vorbit cu toți martorii, a tras concluzia că incidentul se petrecuse așa cum se raportase inițial.”²²

Relatări ale cosmonauților și ale piloților forțelor aeriene

La 28 septembrie 1990, la două săptămâni după incidentul de la Kuibîșev, cosmonauții Gennadi M. Manakov și Gennadi M. Strekalov, de la bordul stației spațiale *Mir*, au fost întrebați de ziaristul Leonid Lazarevici despre „cel mai interesant fenomen natural” care se poate vedea din spațiu pe Pământ.

„Păi, de pildă, ieri”, a răspuns Manakov, „am văzut – dacă se poate spune asta – un obiect zburător neidentificat. Tocmai trecusem pe deasupra regiunii Newfoundland...”

Era o sferă mare, argintie [și] irizată, la ora 22:50. Cerul era absolut senin. Este greu de determinat, dar obiectul era la o altitudine mare deasupra Pământului – poate 20 sau 30 km. Era mult mai mare decât o navă mare [și] avea formă regulată, dar ce era, nu știu; poate o uriașă sferă experimentală sau poate altceva²³... L-am observat timp de șase-șapte secunde, după care a dispărut... Pur și simplu, plutea deasupra Pământului.²⁴

Multe observații au fost raportate de cosmonauții sovietici (vezi, de exemplu, *The Soviet UFO Files*, lucrare scrisă de Paul Stonehill, ale cărei informații bibliografice apar la sfârșitul capitoului).

La 8 octombrie 1990, două ținte uriașe, neidentificate, au fost detectate de radar în apropiere de Groznîi, oraș de lângă Tbilisi, Georgia, după spusele lui S. Prokoșin, comandantul unității de apărare antiaeriană locală. A fost trimis un avion de interceptie. „La ora 11:27, mi s-au dat coordonatele țintei și misiunea de a o localiza“, a relatat pilotul, maiorul P. Riabișev. „Unitatea de comandă îmi transmisese că obiectul se afla la o altitudine de 4,5 km. Cerul era senin și vizibilitatea bună, dar am căutat în zadar. Am informat unitatea de comandă, apoi am virat și am revenit la bază. Brusc, ceva m-a forțat să mă întorc.“

În spatele meu, spre dreapta, am văzut două obiecte în formă de țigări de foi, de dimensiuni considerabile. Primul avea cam 2 km lungime, iar al doilea o lungime de aproximativ 400 m. Erau poziționate unul deasupra celuilalt și perfect vizibile. Obiectul mai mic reflecta lumina soarelui, obiectul mai mare părea să fie mat... OZN-urile se deplasau lateral cu viteză mare. Am efectuat un viraj și am început să mă apropiu de ele, dar ambele ținte au dispărut brusc din câmpul meu de vedere, deși au rămas în continuare pe ecranul radarului.²⁵

În timpul Conferinței la nivel înalt de la Geneva din noiembrie 1985, președintele Ronald Reagan i-a spus liderului sovietic Mihail Gorbaciov că „misiunea lui și a mea ar fi mult mai ușoară la aceste întâlniri dacă ar fi apărut dintr-odată o amenințare la adresa lumii din partea altei specii sau din partea unei planete din altă parte a universului. Am uita toate micile neînțelegeri locale dintre țările noastre și ne-am da seama, o dată pentru totdeauna, că suntem cu toții ființe umane aici, pe acest Pământ, împreună...“²⁶

După cum am menționat în *Capitolul 18*, președintele Mihail Gorbaciov a confirmat această părere în timpul conferinței la vârf. „Președintele SUA a spus că, dacă

Pământul ar fi supus unei invazii extraterestre, Statele Unite și Uniunea Sovietică și-ar uni forțele pentru a o respinge...”

Bibliografie

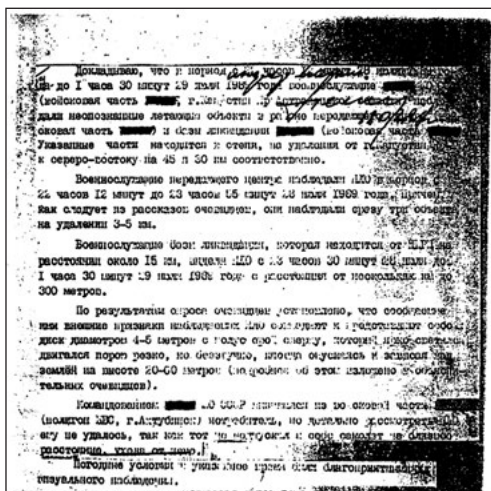
1. Good, Timothy, *Beyond Top Secret: The Worldwide UFO Security Threat*, Sidgwick & Jackson, London, 1996, pp. 276-277.
2. *Network First: UFO*, film produs (împreună cu Livia Russell), scris și regizat de Lawrence Moore de la Central Productions pentru Central Television, 10 ianuarie 1995.
3. *Soviet UFO Secrets Revealed*, documentar produs pentru History Channel de Bill Brummell Productions, Inc.
4. *Network First: UFO*.
5. Walsh, Nick Paton, „KGB chief ordered 4m soldiers to keep watching the skies for UFOs”, în *Observer*, 23 mar. 2003.
6. Knapp, George, „UFOs Over Russia: Don't Believe Everything You Hear”, în *UFO Magazine* (US), vol. 14, nr. 4, apr. 1999, pp. 24-31.
7. Stonehill, Paul, *The Soviet UFO Files*, Bramley Books, Quadrillion Publishing Ltd., Gdalming, Surrey, GU7 1XW, UK, 1998, p. 81.
8. *Soviet UFO Secrets Revealed*.
9. Stonehill, *op. cit.*, p. 91.
10. Ilyin, Vadim K., „KGB's «Blue Folder» reveals shootings, landings in USSR”, în *MUFON UFO Journal*, nr. 403, nov. 2001, pp. 8-9.
11. Knapp, *op. cit.*, p. 28.
12. Dosar KGB: „Comunicare privind observarea unui eveniment anormal în districtul Kapusty Yar (28 iulie 1989), tradus de Dimitri Ossipov, în *Aura-Z*, vol. 1, nr. 1, mar. 1993, pp. 19-20.
13. Vallée, Jacques și Costello, Martine, *UFO Chronicles of the Soviet Union: A Cosmic Samizdat*, Ballantine, New York, 1992, pp. 40-61.

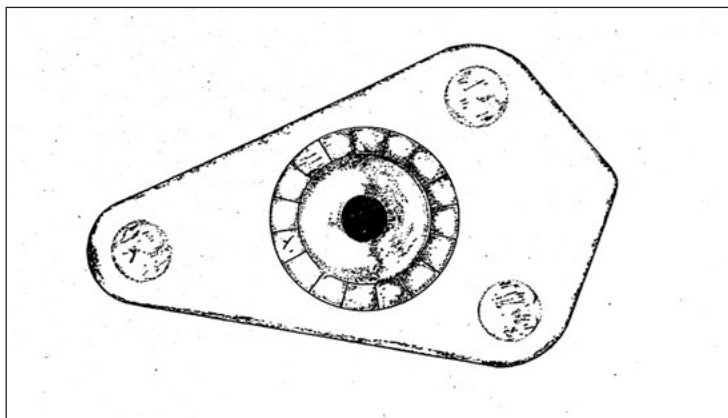
14. *Rabocinaia Tribuna*, Moscova, 19 apr. 1990.
15. *Sovietskaya Molodezhi*, 4 mai 1990.
16. Notă asupra presei străine, publicată de FBIS (Serviciul de informații din mass-media străină) al CIA, 2 ianuarie 1991.
17. Conform paragrafului 1, subparagraful 5 al Codului de Procedură Penală din Turkmenistan.
18. *Vecerni Petersburg*, 17 nov. 1991.
19. Lebedev, Nikolai, „Important Developments in the Former Soviet Union“, în *Alien Update*, ed. Timothy Good, Arrow, London, 1993, pp. 184–186.
20. *Pravda*, 11 oct. 1990.
21. *Liternaturnaya Gazeta*, 7 nov. 1990.
22. Lebedev, Nikolai, „The Soviet Scene 1990“, în *The UFO Report 1992*, ed. Timothy Good, Sidgwick & Jackson, London, 1991, pp. 73–78.
23. *Sovietskaya Molodezhi*, 2 nov. 1990.
24. *Rabocinaia Tribuna*, 16 oct. 1990.
25. *Rabocinaia Tribuna*, 20 octombrie 1990.
26. *Daily Telegraph*, Londra, 5 dec. 1985.

În noaptea dintre 28 și 29 iulie 1989, obiecte în formă de disc au fost văzute de personalul militar sovietic de la un depozit de armament și de la o altă bază militară din districtul Kapustin Yar, Astrahan. Această schiță prezintă un disc care a emis o rază spre depozitul de rachete și armament, în timpul unei observații care a durat două ore, efectuată de fruntașul V. Voloșin și de soldatul Tișciaev. Proporțiile navei nu sunt foarte precise în această schiță - partea de sus a constată într-o emisferă. (AUR-*Z. No. 1, martie 1993*)

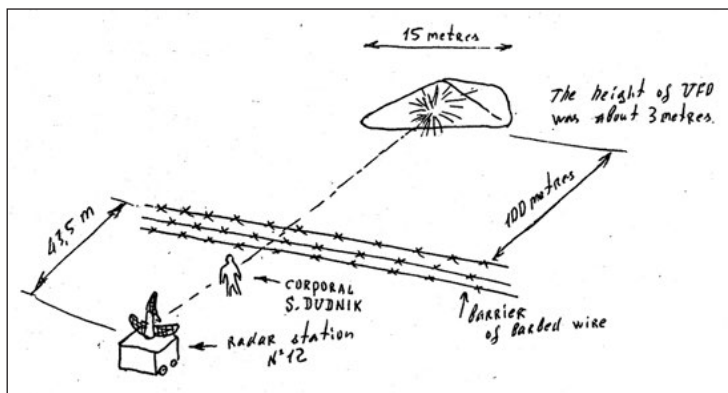
Introducerea unui raport al KGB, anterior secret, despre eveniment.
(Magazin 2000, Verlag Michael Hesemann, D-40211, Düsseldorf).

Schiță a unuia dintre aparatele aeriene văzute deasupra Belgiei de mii de martori, inclusiv de piloți ai Forțelor Aeriene Belgiene, în 1989 și 1990. Acest obiect a fost văzut la 11 decembrie 1989. (*Gerard Grede*)

Schiță făcută de investigatorul Nikolai Lebedev navei triunghiulare care a aterizat în noaptea de 13 septembrie 1990 la complexul rusesc de radiolocație de lângă Kuibișev/Samara. În timpul acestui eveniment, un post de radar a fost grav avariat de o rază luminoasă, care a trecut prin caporalul Dudnik – fără vreun efect vizibil – iar două santinele au dispărut temporar. (*Nikolai Lebedev*)

OBJECT. [REDACTED]

8. ~~(S//NF//NF)~~ UNIDENTIFIED OBJECT. IN THE SPRING OF 1984, A FRIEND [REDACTED] WAS SENT BY THE REGIMENTAL COMMANDER TO INTERCEPT AN OBJECT WHICH HAD BEEN OBSERVED FLYING NEAR MIKHA TSKHAKAYA AIRFIELD AT A SUPERSONIC SPEED. HOWEVER, THE OBJECT DID NOT MAKE A SONIC BOOM AS IT FLEW NORTH TO SOUTH OVER THE BASE. THE PILOT, FLYING A MIG-23/FLOGGER IN FULL AFTERBURNER AT MACH 1.2 WAS UNABLE TO CLOSE ON THE OBJECT. BY THE TIME BOTH MIG-23 AND UNIDENTIFIED OBJECT APPROACHED THE COASTLINE OF THE BLACK SEA, THE FLOGGER WAS APPROACHING MACH 1.6. THE PILOT ACTIVATED HIS INFRARED SEARCH AND TRACK SYSTEM (IRSTS) APPROXIMATELY 12 KM FROM THE TARGET AND OBSERVED THE LARGEST BLOOM HE HAD EVER SEEN ON HIS INDICATOR. THE

~~SECRET~~

~~NOFORN UNCLASSIFIED~~

PAGE:0023

PILOT IMMEDIATELY REPORTED THIS INFORMATION TO THE CONTROLLER. BY THE TIME THE REACHED A SPEED OF NEARLY MACH 2, THE PILOT HAD TO BREAK OFF THE INTERCEPT DUE TO LOW FUEL. THE PILOT NEVER ACQUIRED A VISUAL IDENTIFICATION OF THE OBJECT. THE MIG-23'S ALTITUDE DURING THE CHASE WAS 5,000 M. [REDACTED]

C. ~~(S//NF//NF)~~ ELLIPSE SHAPED OBJECT. DURING NIGHT FLIGHTS IN THE AZERBAJDZHAN AREA, SEVERAL AIRCREWS REPORTED AN ELLIPSE SHAPED OBJECT FLYING MORE THAN 20 KM FROM THEM WHICH EMITTED A LIGHT IN ONE DIRECTION. [REDACTED]

[REDACTED] THE AIRCREW WERE UNABLE TO ACQUIRE A RADAR CONTACT ON THE OBJECT. ALL OF THE PILOTS WHICH OBSERVED THE UNIDENTIFIED OBJECT WERE INSTRUCTED TO LAND IMMEDIATELY. THE CREWS WERE ORDERED TO NEVER DISCUSS THE OBJECT THEY HAD OBSERVED.

COMMENTS: ~~(S//NF//NF)~~ [REDACTED]

//IPSP: (U) PT 1820.//.

//COMSOBJ: (U) 324//.

ADMIN

PROJ: (U) 140110.

INSIR: (U) [REDACTED]

PREP: (U) [REDACTED]

ACQ: (U) WASH DC (891022).

WARNING: (U) REPORT ~~CLASSIFIED SECRET WARNING~~

~~NOTICE: INTELLIGENCE SOURCES AND METHODS INVOLVED NOT RELEASABLE TO FOREIGN NATIONALS.~~

~~DECL. CASH~~

BT

#0224

NNNN

Raport al Agenției de Informații a Apărării (DIA) despre reperările și interceptările de OZN efectuate de piloți ai Forțelor Aeriene Sovietice în 1984. (Defense Intelligence Agency).

Capitolul 24

Teatrul brazilian

Conform cu informațiile furnizate în 1999 de Rubens Viella, meteorolog brazilian, Forțele Aeriene Braziliene detectează în medie cinci OZN-uri pe zi. „Știu să deosebească ecourile radar, să detecteze viteza, care uneori atinge 40 000 km/h, și mărimea, 600 m sau chiar mai mult“, mi-a mărturisit el.

În 1977, locotenent-colonelul Uyrange Hollanda, care pe vremea aceea era căpitan în Serviciul de Informații al COMAR 1 (Comandamentul Armatei 1 a Aerului) cu sediul la Belém, a fost trimis să investigheze niște relatări tulburătoare provenind din Colares și din alte regiuni izolate din nord-estul Braziliei. Ancheta, având numele de cod Operação Prato (Operațiunea Farfuria), a durat patru luni. În acest timp, echipa lui Hollanda, împreună cu o echipă de ofițeri de informații, a intervievat persoane din 30 de sate din zonă, sate arse și paralizate temporar de raze de lumină colorată îndreptate spre ele din obiecte zburătoare neidentificate. Ca rezultat al atacurilor au murit cel puțin două persoane.

În numeroase ocazii, Hollanda și echipa lui au avut ei înșiși incidente, ocazional fiind abordați de o navă. În noiembrie 1977, un obiect a apărut brusc deasupra lor. „Am fost îngrozit“, le-a spus Hollanda investigatorilor Bob Pratt și Cynthia Luce. „Dintr-odată, un obiect în formă de disc, cu un diametru de 30 m, plutea direct deasupra noastră! Scotea un sunet ca un sistem de climatizare [și] mai suna și ca un clichet de bicicletă când dai pedalele înapoi... Emitea o strălucire gălbuie, care creștea și se atenua o dată la două-trei secunde, [și] am putut vedea în mijloc lumini mici, galbene.“

În cele din urmă, obiectul a țâșnit în direcția mării; luminile deveniseră albastru deschis.

Echipa lui Hollanda a intervievat pescarii din Colares care văzuseră OSN-uri ieșind și intrând în apă, precum și lumini albastre mișcându-se sub apă. Hollanda însuși a observat un asemenea OSN. Echipa a făcut sute de fotografii ale obiectelor, cele mai multe noaptea, folosind filtre speciale și filme sensibile la infraroșu și ultraviolet. În imagini, se pot distinge opt forme diferite ale obiectelor. Într-un rând, Hollanda și oamenii lui au văzut un obiect de altă formă, lângă Baía do Sol. „Avea o lungime de cam 100 m și hublouri“, a spus el, „și ieșeau din el (farfurii zburătoare), iar ulterior reveneau... Curând după ce am început să vedem aceste obiecte, acuitatea noastră vizuală a început să se deterioreze lent. Cei mai mulți au avut după aceea nevoie de ochelari“.

Operația Farfuria era secretă, iar Hollanda nu avea voie să o discute public cât timp era angajat în Forțele Aeriene. „Guvernul brazilian și Forțele Aeriene nu aveau niciun interes să aducă la cunoștința publicului acest subiect, pentru că atât guvernul, cât și Forțele Aeriene primeau mereu întrebări de tipul: Cine sunt ei? De unde vin? Ce vor? Iar Forțele Aeriene nu aveau niciun răspuns...“¹

Cimitirul Diavolului

Spre sfârșitul anului 1981, incidente cu obiecte intrând și ieșind din fluviul Amazon au fost raportate cam la 650 km vest de Colares, într-o zonă cunoscută drept „Cimitirul Diavolului“. „Toate dovezile indică o bază existentă sub Amazon“, spune Charles Tucker, directorul Biroului de Investigare a [Evenimentelor] Internaționale OZN, cu sediul în Indiana, care a condus o expediție în zonă pentru a cerceta relatările despre obiecte care intrau sau ieșeau în zbor din fluviu (care pe alocuri atingeau o lățime de 20 km și o adâncime de 60 m). Aceste obiecte trecuseră atât de aproape de vasele de pescuit sau de pasageri, încât martorii văzuseră apa

surgându-se de pe carcasa metalică a straniilor nave: o femeie de 37 de ani, lucrătoare la o fermă, fusese arsă de un fascicul de lumină, necesitând internarea în spital. Un vânător a fost lovit de un fascicul puternic de lumină, după ce a încercat să tragă într-unul din obiecte.

Într-o noapte, profesoara Noemi Rodrigues se afla la bordul unui vas, când apa a început să facă vârtejuri și să fiarbă. A spus că era „ca și cum din fundul fluviului ieșea o bulă uriașă de aer. Dintr-odată, din centrul vârtejului a țâșnit o navă în formă de farfurie. Un val de aer și de apă a venit spre noi; toată lumea a fost înspăimântată și a înghețat. Nava a ieșit din apă fără lumini, dar am putut vedea totul la lumina lunii. Apoi, a stat suspendată cam la 3 m deasupra apei și o lumină strălucitoare a înconjurat-o“. După ce a urmărit vasul timp de 20-30 de minute, nava s-a înclinat și a intrat în apă. „Totul s-a întâmplat într-o clipită“, spune Noemi. „Un plesnet și un mic vârtej în apă, și dusă a fost.“

Cimitirul Diavolului formează un triunghi alungit, ale cărui colțuri sunt marcate de orașele Obidos, Monte Alegre și Santarés, toate aflate pe malurile Amazonului. „Aici au avut loc sute de observații“, a spus un comisar de poliție. „În diverse ocazii, personal militar de rang înalt a venit să se intereseze de cele întâmplate. Suntem convinși că OZN chiar decolează și aterizează la o bază subacvatică.“ Generalul (în retragere) Alfredo Moacyr Uchôa, de la Armata Terestră, a avut următorul comentariu: „Forțele Aeriene din Brazilia posedă dovezi impresionante că în această regiune există o bază de lansare a OZN-urilor“.²

Generalul Uchôa, pe care l-am întâlnit în 1988 la Rio de Janeiro, este fostul locțiitor al directorului Academiei Militare din Brazilia. El a avut multe întâlniri secrete cu OZN-uri, inclusiv comunicări cu acestea, la sfârșitul anilor 1960 și începutul anilor 1970 - întotdeauna în prezența unor martori - în apropiere de Alexânia și Goiânia, lângă orașul Brasília. Uchôa a aflat că Pământul era vizitat de mai multe grupuri. „Cele mai multe, dar nu toate, nu vor să ne facă niciun rău“, a scris într-una din cărțile lui. „Dar altora nu le

pasă de noi; sunt indiferenți. Vor să ne studieze planeta, condițiile de viață, animalele, plantele și așa mai departe, fără să ne acorde atenție ca oameni responsabili. Așa că uneori pot fi agresivi...”³

O procedură chirurgicală unică

În noaptea dintre 12 și 13 ianuarie 1996, NORAD a urmărit mai multe ținte necorelate deasupra emisferei vestice, dintre care una sau câteva au intrat în spațiul aerian al Braziliei. NORAD a contactat CINDACTA, agenția agregată, militară și civilă, care controlează spațiul aerian din Brazilia, care a alertat imediat ESA (Comandamentul Armatei) de la Três Corações.

În dimineața de 13 ianuarie, un martor a susținut că a văzut o navă în formă de țigară de foi, care părea să fie serios avariată, zburând cu viteză mică, la joasă înălțime. El a urmărit-o cam 15 km cu mașina, ajungând la un loc presărat cu resturi, care erau culese de soldați înarmați. A primit ordin să plece și, ulterior, a fost avertizat de doi bărbați în haine civile să nu discute cu nimeni despre cele văzute.

Peste o săptămână, la primele ore ale zilei de 20 ianuarie, doi martori au raportat că au văzut o navă „în formă de submarin“, care părea să aibă probleme, din care emana fum sau abur, la doar 5–10 m înălțime, în direcția orașului Varginha. La lumina zilei, mai multe creaturi stranie au fost văzute de martori în diverse părți ale orașului. Inițial, pompierii de la Departamentul Municipal contra Incendiilor din Varginha (care face parte din poliția militară) au fost chemați, după care a venit armata și două creaturi au fost capturate separat, fără să opună rezistență. Se crede că una dintre aceste creaturi ar fi fost împușcată și omorâtă.

O creatură a fost transportată la ESA, iar alta, rănită, a fost dusă mai întâi la spitalul regional local, iar apoi la mai izolatul Spital Humanitas, după cum au confirmat mulți martori. Creatura rănită a fost examinată de 15 doctori de la

Spitalul Humanitas. Printre militarii prezenți se numărau locotenent-colonelul Olimpio Vanderlei Santos, locotenentul Tibério, căpitanul Ramírez și sergentul Pedrosa de la S-2, Informații Militare, care au filmat mai multe scene cu o cameră video.⁴

Dr. Roger Leir este american, chiropractician și pilot particular, fiind și autorul câtorva cărți, printre care și *The Aliens and the Scalpel (Extraterestrii și bisturiul)*, despre preținsele implanturi extraterestre pe care le-a extras din mai multe persoane.⁵ (În SUA, chiropracticienii au pregătire în ortopedie și chirurgie.) Implanturile sunt mici obiecte care au proprietăți neobișnuite și despre care se crede că ar fi fost introduse în martori în timpul răpirilor. În 2002, dr. Leir a vizitat Varginha și a intervievat mai mulți lucrători din domeniul sănătății care au îngrijit creatura extraterestră rănită, precum și un doctor care a operat-o. Îl cunosc pe dr. Leir, este un coleg de înaltă probitate. A scris o lucrare remarcabilă despre experiențele și investigațiile lui din Varginha - *UFO Crash in Brazil* - și mi-a permis cu generozitate să citez din abundență din interviurile cu personalul medical. La acest interviu extraordinar (pe care l-am prescurtat pe alocuri) au fost prezenți Ubirajara F. Rodriguez, avocat și profesor universitar, care a cercetat cazul în cea mai mare profunzime, împreună cu fiul lui, Rudolfo, care a fost și interpret, și Phil Serrins, care l-a însoțit pe dr. Leir în călătoria de studii.

„Doctorul și colegii lui vor fi cunoscuți drept «MP» (personal medical), iar eu voi fi reprezentat de «Dr. L»“, începe dr. Leir.

„Era clar că urma să fie un interviu încărcat emoțional. Aveau fețe împietrite. Trebuie să înțelegeți că și eu eram emoționat la culme...”

MP: Erau santinele militare la toate ușile și nu te lăsau să intri sau să ieși. Dacă erai înăuntru, nu mai puteai ieși, nici măcar să mergi la baie.

Dr. L: Ce s-a întâmplat în departamentul de chirurgie?

MP: Toată lumea era în stare de panică [și] derută. Militarii ne intimidau foarte mult. Știam că aduseseră un pacient prin ușa din spate a spitalului și îl duseseră direct la chirurgie. Credeam că a avut loc un accident foarte grav la bază... ni s-a spus să nu discutăm cu nimeni după ce se termină totul. Ne pregăteam pentru operație, dar nimeni nu știa ce fel de operație urma să fie sau cine era pacientul. Îl duseseră într-o sală de operații.

Dr. L: Puteți să ne spuneți ce specialitate aveți?

MP: Da, chirurgie ortopedică.

Dr. L: Vă rog să continuați cu ce s-a întâmplat după aceea.

MP: Mi s-a cerut să mă pregătesc pentru o reducere de fractură. Mi s-a spus că e la un picior. Răspunsurile veneau de la unul din ofițerii armatei. Am remarcat doi ofițeri înarmați la intrarea uneia dintre sălile de operație și am presupus că pacientul era deja pe masă pregătit pentru operație. Era și puțin cam descumpănit: atâția militari înarmați cu arme adevărate și cu muniție de război în întregul departament de chirurgie. Nu avusesem o asemenea experiență în niciunul dintre celelalte cazuri de accidentare.

Dr. L: Vi s-a prezentat vreo fișă medicală a pacientului, v-a spus cineva cât de grave erau rănilor sau măcar dacă avea semne vitale?

MP: Nu, nu exista nicio informație. Toți se purtau foarte ciudat [și] discutau cu voce foarte joasă, ca să nu auzim despre ce vorbeau... Ni s-au înmănat prosoapele sterile și ne-am uscat mâinile. După aceea, garda militară a deschis ușile sălii de operație și ni s-a spus să intrăm. Pacientul era deja pe masă acoperit până la gât cu un cearșaf steril. Două dintre surorile medicale se pregăteau să ne pună salopetele. Am văzut groază în ochii lor. M-am apropiat, împreună cu colegul meu, de masa de operație. La prima vedere, pacientul era foarte mic.

Când am văzut prima oară figura insului întins pe masă, am avut un șoc. Nu arăta nici pe departe ca o figură omenească. Avea ochi mari, roșii, privind în gol spre tavan. Am rămas cu toți muți. Unul dintre ofițerii de rang înalt de la armată ne-a spus că victima avea un picior fracturat și că noi eram acolo ca să-l „reparăm”. Am cerut detalii despre pacient și ni s-a spus că nu eram acolo ca să punem întrebări, ci să ne facem datoria. Ne-a mai spus și că trebuia să facem tot ce putem pentru a rezolva orice problemă care ar putea surveni, indiferent de natura ei... Toate întrebările sau cererile erau transmise prin personalul militar aflat la celălalt capăt al sălii de operații.

Am decis să aruncăm o privire mai atentă prin sala de operații, simultan cu examinarea pacientului. În acest moment, ne-am dat seama că ființa aceea nu era, probabil, din lumea noastră. În aceeași zi, mai devreme, auzisem zvonuri despre o creatură neobișnuită [și despre] activitatea militară din oraș.

Ființa avea mai puțin de un metru și jumătate. Era bipedă și avea două brațe. Culoarea pielii era maro închis, lucioasă. Am crezut că fie era uleioasă, fie era udă, dar de fapt era uscată [și] părea a fi reticulată, ca niște solzi mari. Dar, când o atingeai, nu se vedea nicio demarcație între solzi. Era netedă la pipăire.

Avea capul mare, mult prea mare pentru dimensiunile individului. Existau spre vârful capului trei protuberanțe osoase, două parietale și una centrală. Acestea se extindeau dinspre zona frontală până în cea occipitală, parcă erau niște lanțuri muntoase. Nu era păr nici pe cap, nici pe restul corpului. Capul era de asemenea mai mare în partea superioară decât în zona maxilară.

Ochii erau mari, ușor înclinați, ca ochii asiaticilor. Erau roșii și arătau ca două rezervoare de lichid. Dintr-un motiv oarecare, niciunul dintre noi nu a vrut să se uite în ochii creaturii; toți ne-am abținut.

Existau un foarte mic rest de gură și două deschideri mici cu o ușoară culme între ele acolo unde ar fi trebuit să fie nasul. Nu avea urechi, doar niște deschideri mici, care arătau ca niște canale auriculare atrofiate. Gâtul era îngust și părea să nu aibă destul țesut muscular pentru a susține un cap atât de mare. Porțiunea superioară a torsului avea o constituție slabă, cu o cutie toracică evidentă. Nu se vedeau coaste, areole sau sfârcuri. Abdomenul era similar cu cel al unui om, excepție fiind lipsa buricului. [Nu s-au detectat organe sexuale.]

Partea superioară a coapsei era musculoasă și disproporționată față de restul torsului. Era total diferită de brațe, care erau subțiri și atrofiate. Măinile se terminau cu patru degete, fără deget opozabil. Degetele erau diferite de cele umane. Creatura putea mișca fiecare deget astfel încât să se opună altuia și deci putea face cu mâinile cam tot ce putem face noi folosind degetul opozabil. Nu am putut decide care dintre degete este multiarticulat sau [dacă] oasele erau cumva flexibile, permițându-le degetelor să efectueze funcțiunile dorite.

Partea superioară a gambei și coapsa se reuniau în ceva ce părea a fi similar cu genunchiul uman, cu o rotulă supradimensionată. Porțiunile inferioare ale gambei erau de asemenea similare cu ale omului.

Extremitățile inferioare erau puternic înzestrate cu mușchi. Mi-a trecut prin minte că, oricare ar fi lumea din care venea, gravitația de acolo trebuia să fie mult mai mare decât aici, pe Pământ.

Labele picioarelor erau înguste și cărnoase. Aveau trei degete scurte, musculoase, care arătau mai mult a pernuțe decât a degete. Nici degetele de la mâini, nici cele de la picioare nu aveau unghii. Exista un apendice suplimentar, care atârna în jos, din partea mediană a labei. Acest apendice vestigial se întindea ca un deget și se termina în ceva ce semăna cu o gheară lungă de

cam doi centimetri. Ulterior, am aflat că, atunci când ființa pășea, acest apendice se deplasa și devenea paralel cu restul labei piciorului. Aceasta îi permitea să meargă într-un mod normal, omenesc.

Dr. L: Ați examinat locul rănii?

MP: Da. Era în partea superioară a coapsei și implica o factură multiplă de femur. Osul ieșea din piele și se vedea o sângerare în jurul rănii, care coagulase și era uscată... Spre surpriza noastră, sângele era roșu închis, exact ca al nostru. L-am examinat la microscop și am găsit că avea o structură celulară foarte similară cu aceea a sângelui uman, cu excepția concentrației trombocitelor, mult mai mare. De asemenea, am descoperit că sângele coagula îndată ce apărea. Nu am fost în măsură să determinăm dacă era din cauza concentrației mari de trombocite sau pentru că creatura se afla într-o atmosferă diferită de cea cu care era obișnuită.

Dr. L: S-au făcut radiografii? Le-ați văzut?

MP: Da. Erau pe un ecran din sala de operații. Arătau clar osul fracturat și cred că putea fi tratat la fel cum tratăm fracturile oamenilor.

Dr. L: Oasele erau similare cu ale noastre?

MP: Da, cu excepția faptului că erau de culoare roz și conțineau mai multe lacune sau găuri, dând aparența de os uman atins de osteoporoză. Altă deosebire era duritatea: mult mai tari decât oasele omenești. Nu am considerat necesar să folosim dispozitive de stabilizare pentru fixarea fracturii. Îndată ce am pus oasele în poziția lor aproximativă, fractura a părut să se stabilizeze și nu am mai putut despărți cele două părți.

Dr. L: Pacientul era conștient, era treaz? S-au făcut încercări de comunicare?

MP: Pacientul părea să fie treaz. Își mișca tot timpul capul, dar în principal se uita spre tavan. Am încercat să comunicăm verbal, dar nu am primit niciun răspuns. Eram îngrijorați, nu știam dacă simțea durere, dar nu

aveam cum să aflăm. Când am examinat fractura, nu a tresărit, nu a strigat, nu a dat niciun semn de neplăcere.

Dr. L: Pacientul a primit vreun anestezic pentru procedura chirurgicală?

MP: Am decis să nu folosim anestezia generală, pentru că nu știam nimic despre metabolismul creaturii.

Ne-am temut ca amestecul nostru de gaze să nu-i fie fatal. Ne-a fost frică până și să-i administrăm oxigen, pentru că nu știam în ce fel de atmosferă trăia în mod obișnuit. Am decis să încercăm o anestezie locală ușoară și să vedem dacă avea vreun efect nedorit. Din fericire, nu a avut și de aceea am putut continua procedura.

Dr. L: A scos pacientul vreun sunet, a strigat de durere, a obiectat la tratament?

MP: Nu. A rămas foarte tăcut. Respira foarte slab, ca și cum avea nevoie de foarte puțin aer pentru a trăi.

Dr. L: I-ați putut detecta pulsul?

MP: Am încercat să determinăm cu exactitate ce puls avea, dar nu am putut. Uneori, ni s-a părut că auzim o bătaie, dar alteori era absentă.

„În acel moment, am decis să întrerupem puțin seria de întrebări“, a spus dr. Leir. „În cameră era o tăcere de mor-mânt. Ne uitam cu toții unii la alții, uluiți. Personalul medical tăcea, îngropat în gânduri. Fețele le păreau împietrite și palide...“ Peste zece minute, interviul a continuat.

MP: Când am terminat operația, încă eram foarte tensionați. Nu știam cum o să reacționeze pacientul. Ne era frică și că, dacă i s-ar fi întâmplat ceva pacientului, militarilor ar fi dat vina pe noi, iar pedeapsa ar fi putut să fie severă.

Aceste lucruri îmi treceau prin minte. Brusc, din senin, camera a început să se umple cu un gaz verzui. Ne-am îndepărtat cu toții de masa de operații. Nu ne-am dat

seama pe loc de unde venea acea ceață și ne-am temut că era toxică. Una dintre surori a început să bată înnebunită în ușa sălii de operații. O voce din afară a întrebat dacă am terminat operația. Am răspuns că în esență am terminat, dar că în cameră părea să se acumuleze un gaz verzui și nu știam de unde venea. Ni s-a spus să aflăm originea substanței verzui și să-i anunțăm. Nu știam în acel moment dacă era gaz, dacă era ceață sau vapori de apă, dar, în cele din urmă, am văzut că emana dinspre creatura care zăcea pe masă. Îngrozit, m-am apropiat încet de creatură și m-am aplecat asupra capului ei.

Fără să-mi dau seama, i-am surprins privirea. Ochii îi străluceau în roșu și păreau a fi două bazine de lichid. Ochii mă trăgeau, mă atrăgeau înăuntru, tot mai adânc. Dintr-odată, cantități uriașe de informație au intrat bubuind în capul meu. Erau un fel de „gândograme” – blocuri mari de informație, repetate iar și iar, ca și cum cineva mă lovea cu un ciocan în cap. Începusem, de asemenea, să amețesc și simțeam o ușoară greață.

Dr. L: Este evident că ați supraviețuit calvarului. Ne puteți spune ce se afla în acele mesaje gândite?

MP: Tot ce doresc să vă spun la această oră este ceea ce creatura mi-a spus despre ființele omenești. De asemenea, vreau să vă spun că a „tras” o cantitate uriașă de informație în capul meu. Mi-a produs dureri de cap care au durat două săptămâni după eveniment. În esență, mi-a spus că specia lui simte o mare milă pentru ființele umane, în principal din două motive. Primul este că toți oamenii au același potențial și posibilități să facă ce face și specia lui – acele lucruri pe care le considerăm minunate și magice, dar nu știm cum să le facem. De exemplu, mi-a spus că, în caz de boală sau rănire corporală, nu era nevoie să închizi o persoană din specia lui într-un stabiliment specializat ca acela în care se afla el acum. Mi-a spus că ei pot

produce individual sau [colectiv] toată vindecarea necesară pentru repararea corpurilor.

Al doilea motiv pentru care le trezeam mila era că nu păream să ne dăm seama că suntem ființe spirituale, care doar trăiesc într-o carcasă temporară și suntem total deconectați de eul nostru spiritual...

Dr. L: Ce s-a întâmplat cu creatura după ce ați ieșit din sala de operații?

MP: Am verificat starea ei din timp în timp. Părea stabilă și avea o viteză fantastică de vindecare: rana s-a vindecat în mai puțin de 24 de ore. Ce spun este valabil și pentru os. Era într-o „stare medicală satisfăcătoare”. Militarii au luat creatura afară din spital, tot pe ușa din spate.

Dr. L: Trebuie să fi existat niște înregistrări. Ce s-a întâmplat cu ele?

MP: Credem că militarii au confiscat toate înregistrările, radiografiile, datele de laborator și materialele folosite...

„Cu aceasta, interviul a luat sfârșit“, scrie dr. Leir. „M-am uitat intens la doctor. Stătea pe un scaun ușor îndoit de șale. Pe sprâncene i se adunase transpirație, care acum se scurgea pe la tâmpile. Pe obraji îi curgeau lacrimi, iar mâinile le ținea întinse, tremurânde. Tremura absent. L-am luat cu blândețe de după umeri și l-am îmbrățișat în tăcere...”⁶

Un polițist militar care manipulasă creatura cu mâinile goale, caporalul Marco Chereze, a murit după cam trei săptămâni. Familiei i s-a spus că murise din cauza unei „substanțe toxice“, dar rezultatele autopsiei nu au fost niciodată dezvăluite. Dar acum apar informații detaliate în cartea dr. Leir. El crede că Chereze s-ar putea să fi murit din cauza unui virus similar cu Ebola.⁷

Cadavrului unei creaturi moarte (probabil creatura care a fost împușcată) i s-a făcut autopsia, conform unor surse, de către patologii de la Departamentul de Medicină al Universității din Campinas (UNICAMP), condus de dr.

Fortunato Badan Palhares, expert proeminent în domeniu. Ce s-a întâmplat apoi cu creaturile – au fost raportate șapte creaturi. Se pare că una a fost pusă într-un avion de transport al Forțelor Aeriene ale Statelor Unite, la Aeroportul Internațional de la São Paulo, la 20 ianuarie, iar același avion s-a întors la Campinas peste două zile – probabil pentru a lua cadavrul autopsiat. Coincidență sau nu, la începutul lunii martie 1996, Warren Christopher, secretarul de stat al SUA, a vizitat São Paulo și alte părți ale Braziliei, însoțit de Daniel S. Goldin, directorul NASA.⁸

În timpul vizitei lui de la Varginha, doctorului Roger Leir i s-au arătat documente legate de acordul dintre guvernul american și cel brazilian, care „permit ca orice material provenind din spațiu și descoperit în Brazilia să fie predat guvernului SUA”.⁹

Până în mai 1996, au fost văzute sporadic și alte creaturi ciudate în vecinătatea orașului Varginha.

În ceea ce privește poziția oficială privind acest incident, în 1997, un producător britanic de televiziune, Bruce Burgess, a reușit în fine să-i smulgă o declarație maiorului Eduardo Calza, ofițer superior de la Baza ESA a Armatei Terestre. „Dacă descrierile incidentului făcute de martori par puțin cam exagerate”, a declarat Burgess, „versiunea oficială a militarilor este de un bizar extrem”.

Martorii acelor evenimente, spune Calza, au confundat pur și simplu „un cuplu de pitici care aștepta un copil” și un „pitic handicapat mental” cu niște creaturi extraterestre...¹⁰

Bibliografie

1. Good, Timothy, *Unearthly Disclosure: Conflicting Interests in the Control of Extraterrestrial Intelligence*, Century, London, 2000, pp. 187–200.
2. Mullins, Joe și Michelini, Chuck, „Secret UFO Base under the Amazon River”, în *National Enquirer*, 20 oct. 1981. Sunt perfect conștient că *Enquirer* este un tabloid

cunoscut pentru poveștile pe care le inventează. Totuși, regretatul Bob Pratt, care a efectuat anchetarea multor rapoarte despre OZN-uri din diverse țări - în special din Brazilia - pentru această publicație, m-a asigurat că istorisirile publicate la acea vreme erau, culmea, foarte precise.

3. <http://www.bobpratt.org/uchoa.html>.
4. Good, *op. cit.*
5. Leir, dr. Roger K, *The Aliens and the Scalpel: Scientific Proof of Extraterrestrial Implants in Humans*, Granite Publishing, PO Box 1429, Columbus, NC 28772, 1998/1999.
6. Leir, dr. Roger K., *UFO Crash in Brazil: A Genuine UFO Crash with Surviving ETs*, The Book Tree, PO Box 16476, San Diego, CA 92176, 2005, pp. 75-85.
7. *Ibid.*, 137-147.
8. Good, *op. cit.*
9. Leir, *UFO Crash in Brazil*, pp. 8-9.
10. *The Brazilian Roswell*, documentar regizat de Bruce Burgess și produs de Jackie Stableforth, Transmedia Productions, London 1998.

Capitolul 25

Cer deschis

Spre sfârșitul anilor 1980, au început să apară în lumea întreagă relatări despre obiecte zburătoare mai puțin convenționale, de obicei triumphiulare. În noiembrie și decembrie 1988, au avut loc două cazuri dramatice, în care avioane au fost „absorbite” de OZN-uri mari, în fața multor martori, în teritoriul american Porto Rico; al doilea caz a implicat o navă triumphiulară mare.

La 28 decembrie, ora 19:45, numeroase persoane au văzut pe cer la Cabo Rojo, în sud-estul insulei Porto Rico, o uriașă lumină galbenă orbitoare. „Dintr-odată, au apărut două avioane, de câte o parte a obiectului”, a spus un martor, Mañuel Mercado. „Unul dintre avioanele cu reacție a venit și i-a luat fața OZN-ului dinspre stânga, iar celălalt a făcut la fel dinspre dreapta. Se pare că avioanele încercau să intercepteze obiectul, să-l forțeze să-și schimbe direcția.

Apoi, când s-au apropiat de obiect, am crezut că o să-l izbească. Obiectul s-a oprit din zbor și avioanele parcă au intrat în el. După aceea, nu le-am mai văzut vreodată. Apoi, obiectul a luat-o înapoi și abia atunci am văzut că arăta ca un triumphi. S-a întors și s-a oprit [deasupra lacului Sálman] și acolo s-a rupt în două [în două triumphiuri] și una dintre secțiuni a pornit-o în mare viteză spre est și cealaltă și-a luat zborul spre nord.”

La prima mea călătorie în Porto Rico, în august 1990, Jorge mi-a prezentat majoritatea martorilor, inclusiv pe Mercado. Din câte îmi pot da seama, sunt martori de încredere.

Avioanele cu reacție implicate în ambele incidente erau F-14 Tomcat, probabil provenind de pe un portavion aflat la 30-40 km în larg. La o săptămână după incident, Jorge Martín a discutat cu o sursă din marina militară. „Există benzi cu înregistrări de radar care arată ce s-a întâmplat. Au fost băgate imediat la secret și trimise spre analiză la Washington, DC”, a dezvăluit ofițerul. „Noi am putut vedea cele întâmplate pe ecranele radarelor de pe vasele ancorate în apropiere. Am văzut cum țintele mai mici, care reprezentau avioanele, s-au contopit cu ținta mai mare. Dar cineva a pus capac peste acest incident...”⁴¹

Ședințe de informare

La scurt timp după miezul nopții dintre 18 și 19 iulie 1990, perimetrul bazei de la Fort Allen, a Rezervei Forțelor Navale ale SUA din Juana Díaz, pe coasta de sud a insulei Porto Rico, a fost brusc iluminat de o lumină albă puternică. Un ofițer de la bază i-a plasat lui Jorge Martín informații conform cărora tot personalul bazei a fost ținut în cazarmă, cu excepția celor de serviciu.

Un ofițer a dat prin intercom ordinul ca „toată lumea să stea în camere și să nu iasă din clădiri sau din alte instalații ale bazei, sub niciun pretext”. Lumina era foarte strălucitoare, dar, când a venit ordinul, ofițerul era deja la fereastră și privea afară. „În zona dinspre coastă, chiar deasupra bazei”, a spus el, „era un obiect care ilumina puternic, circular și cu aspect metalic, parcă ar fi fost făcut din aluminiu. Avea pe [circumferința] mediană probabil o mulțime de ferestre, unde se roteau lumini alb-gălbui. Sub obiect, era un soi de turbină de propulsie, în jurul căreia erau lumini în multe culori, iar de sub obiect ieșea o lumină foarte strălucitoare, alb-rozalie, parcă era un reflector de căutare. Această lumină era cea care ilumina perimetrul”.

Dintr-odată, s-a auzit zgomotul motoarelor cu reacție și deasupra bazei au apărut două avioane - s-a crezut că erau

F/A-18 Hornet – care zburau cu mare viteză. „Îndată ce s-au îndreptat spre OZN“, a continuat ofițerul, „obiectul s-a îndepărtat cu viteză spre vest, scoțând un fâșăit ca susurul vântului, urmat de avioane. Acele avioane trebuie să fi fost trimise de la Stațiunea Navală Roosevelt Roads [aflată la aproape 100 km spre vest], de pe un portavion care participa la manevrele UNITAS la Roosevelt Roads sau de pe insula Vieques, pentru că, în mod normal, pe insula Porto Rico nu își au baza avioane F/A-18 Hornet“.

„Aici s-a întâmplat o chestie mare de tot“, a dezvăluit ofițerul. „De curând, tot personalul militar de la Fort Allen a primit spre vizionare mai multe filme care informau despre realitatea OZN-urilor. Ne-au arătat un film vechi alb-negru despre prăbușirea unui OZN care ar fi avut loc în New Mexico cu mulți ani în urmă. Am văzut cu toții nava, care era pe jumătate îngropată în sol la un unghi de 45 de grade, erau și câteva cadavre ale membrilor echipajului... aveau cam un metru și jumătate, subțiri, foarte palide și cu capete pleșuve și mari [și] ochi mari, rotunzi, plus un nas mic... De asemenea, ne-au arătat altă casetă video, cu OZN-uri filmate de ei în jurul insulei.“

Voiau să știm că OZN-urile sunt reale, dar nu s-au obosit să ne dea prea multe detalii. Mi s-a părut că voiau să știm că OZN-urile sunt reale și că ființele acelea nu erau perfecte: pot greși și ele, navele lor se pot prăbuși și pot și ele să moară – adică nu sunt invulnerabile. Aparent, voiau să ne condiționeze în ideea că, dacă există, va trebui să ne gândim că, într-o zi, s-ar putea să luăm legătura cu ele.

Ofițerii nu ne-au spus că erau nave extraterestre, nimic de genul ăsta, doar că erau reale și că guvernul le urmărește cu atenție. În final, ne-au spus că se așteaptă la ceva de mare anvergură: nu ne-au zis ce era, dar trebuia să fie în legătură cu toate astea, iar, dacă se întâmpla ceva, trebuia să facem față situației, împreună cu oamenii – cu publicul.

Acest eveniment a fost confirmat ulterior de două surse militare independente care i-au abordat pe Jorge Martín și pe investigatorul John Timmerman la San Juan, în luna următoare. „După câte se pare“, a relatat Martín, „grupuri speciale de militari de pe insulă au primit informații oficiale despre situația OZN încă din 1988, anul în care avioanele de vânătoare au fost răpite de uriașul OZN de formă triunghiulară la Cabo Rojo și San Germán“.²

Și alți militari au văzut filme similare.

Locotenent-colonelul Ellison Onizuka a fost unul dintre astronauții care au pierit în dezastrul navei spațiale *Challenger* din ianuarie 1986. În discuțiile cu Clark C. McClelland, inginerul aerospațial care a lucrat la Centrul Spațial Kennedy (la care am făcut referire anterior), Onizuka a mărturisit că, pe când efectua pregătirea militară la Baza Aeriană McClelland din California, cu aproape opt sau nouă ani înainte de antrenamentele de astronaut, el și alții au fost chemați în sala de ședințe.

„S-au așezat, s-a stins lumina și a început să ruleze un film, fără introducerea oficială obișnuită făcută de un ofițer din aviația militară americană“, relatează McClelland. „Au fost toți șocați când au văzut pe ecran o cameră de examinare medicală, pe ale cărei dale erau întinse mici cadavre... Creaturile mici, stranii, aveau formă umanoidă [cu] capete mari, ochi mari, torsuri, brațe și picioare mici.“

„Clark“, a spus Ellison, „Dumnezeule! Eu și ofițerii aceia cu înaltă pregătire am fost șocați de ce am văzut... Ne-au prins cu garda jos. Poate a fost un test psihic, ca să vadă cum reacționăm per global“.³

5/6 noiembrie 1990

Unul dintre evenimentele cele mai spectaculoase din această perioadă a implicat multiple detectări efectuate de piloți militari și civili, precum și de martori aflați la sol, în multe țări europene, în noaptea de 5 spre 6 noiembrie 1990.

Jean Gabriel Greslé a fost pilot în Forțele Aeriene ale Franței și apoi la Air France. Deoarece a văzut cu ochii lui OZN-uri în mai multe rânduri, pe când pilota, iar acum este unul dintre cei mai buni cercetători ai OZN din Europa, este perfect calificat să deosebească obiectele zburătoare convenționale de cele neconvenționale. La 5 noiembrie, la ora 19:00, se afla în afara sălii de gimnastică împreună cu șase dintre elevii lui de la artele marțiale, la Gretz-Armainvilliers, cam la 25 km est de Paris, când s-a întâmplat un eveniment stupefiant. Jean m-a condus la locul cu pricina, permițându-mi să văd cu ochii minții cu mai mare precizie evenimentul.

„Dintr-odată“, a spus el, „a apărut în câmpul vizual un aparat enorm. La prima vedere, arăta ca o macara uriașă, cu o mulțime de lumini. Era la distanța de aproape 800 m și la înălțimea de aproximativ 300 m. Un martor l-a văzut rotindu-se și virând. Traectoria era în jos, spre noi. A proiectat două fascicule de lumină uriașe, divergente, care nu atingeau totuși solul. Lumina era foarte ciudată: o pot explica doar prin expresia *lumière morte* – «lumină moartă». Umiditatea din aer nu împrăștiă lumina. Lumina normală este împrăștiată de picăturile minuscule de apă din atmosferă.

Trebuie să fi avut cel puțin 300 m în lungime și o grosime de 70–80 m și avea substructuri triunghiulare și multe, multe lumini. Am alergat în jurul unui copac ca să-l văd, când s-a întors, iar luminile s-au diminuat foarte rapid, ceea ce este surprinzător, pentru că fasciculele trebuie să fi avut cel puțin 1 km lungime – apoi a dispărut în nori. Janine, una dintre elevele mele, a văzut o parte din secțiunea din spate, care era de formă trapezoidală. Era purtătoarea a ceva ce pot numi doar «zonă de liniște», pentru că, pe când zbura deasupra noastră – cu cel mult 150 km/h –, dintr-odată n-am mai auzit nici măcar zgomotul traficului din apropiere... Și alți martori, din zonele învecinate, au văzut obiectul. Era absolut incredibil – ca un oraș care plutește prin nori!⁴

În același timp, o formație de trei avioane cu reacție Tornado GR.1 ale aviației militare britanice, în tranzit din

Marea Britanie spre Baza Aeriană Laarbruch, Germania, zbura în spațiul aerian controlat de deasupra Mării Nordului, la ora 18:00 a meridianului local, când un obiect mare, „în formă de avion“, a apărut din dreapta reactoarelor.⁵ Avioanele zburau cu viteza de 0,8 Mach (cam 1 000 km/h). „Din senin, un aparat misterios a apărut la vârfurile aripilor lor și a depășit avioanele“, relatează Nick Pope, care a condus efortul de studiere a OZN-urilor la nivelul Ministerului Apărării între 1991 și 1994. „Obiectul era imens și presărat cu lumini albastre și albe. Pentru un scurt moment, nava a zburat spre aparatele Tornado, după care a accelerat și s-a îndepărtat cu o viteză de neînchipuit... Centrul de control nu a putut da niciun ajutor. Pe ecranul radarelor nu a apărut nimic. Oficial cel puțin, aparatul nu a existat vreodată.“⁶

Într-un mesaj, Ministerul Apărării afirmă că alte două Tornado au văzut de asemenea obiectul și „posibil [l-au identificat] ca fiind un avion invizibil“.⁷ Un avion invizibil atât de mare și acoperit cu lumini albe și albastre pare improbabil. Sigur este că, în acea noapte, mai mulți piloți ai aviației militare britanice au raportat că au văzut OZN-ul. Într-o discuție neoficială cu un prieten, purtată la scurt timp după evenimente, un ofițer superior din Forțele Aeriene Regale detașat în Germania a dezvăluit că, la Rheindalen, au fost auzite în acea noapte două explozii extraordinar de puternice în două incidente separate.

După cea de-a doua explozie (de la ora 22:00), echipajul unui avion cu reacție Phantom a raportat că vedea OZN-uri zburând spre nord în formație de „deget“. Aceeași sursă britanică a spus că, separat, două aparate Tornado aflate deasupra Mării Nordului au întâlnit două obiecte rotunde, mari. Avioanele s-au apropiat să cerceteze, iar unul dintre OZN-uri s-a îndreptat spre unul dintre avioane, care a fost nevoit să facă o manevră strânsă ca să evite coliziunea. Cele două aparate necunoscute s-au îndreptat apoi spre nord și au dispărut din câmpul vizual. Pe ecranele radarelor din dotarea avioanelor nu a apărut nimic.

În 1991, după o cerere de informații pe care le-aș fi putut folosi, ofițerul superior i-a scris prietenului meu o scrisoare explicativă, dându-mi permisiunea să citez părți din ea „cu condiția ca sursa să fie protejată“.

„Versiunea noastră începe la ora [locală] 19:00, în seara de 5 noiembrie, cu rapoarte de la baza [aviației militare britanice] de la Rheindalen privind un «bang sonic»“, a scris el.

Am confirmat că, la ora aceea, două din avioanele noastre Phantom efectuau exerciții de interceptie la nivel foarte înalt deasupra Germaniei, sub control radar... Simultan, echipajul unuia dintre avioane a raportat că a văzut OZN-uri, pe care le-a descris ca fiind o formație mare de aparate în formă de deget... dispărând spre nord. Echipajele au pornit în urmărire, dar nu s-a stabilit niciun contact ulterior, vizual sau de radiolocație... Ulterior, Organizația de Apărare Aeriană a NATO a relatat că, în cursul acelei serii, în aceeași zonă (granița de vest a Germaniei, granița de sud a Belgiei), au avut loc câteva contacte la viteză mare, acestea fiind cele văzute de piloți. Probabil nu vom ști exact niciodată ce au văzut echipajele noastre sau ce au auzit oamenii noștri de la sol...

Printre piloții civili care au raportat contacte în acea seară se numără și un căpitan de la compania British Airways, care i-a spus investigatorului Paul Whitehead că a văzut două „lumini foarte strălucitoare, înșelătoare“ pe când survola Marea Nordului. Mai târziu, el a discutat cu un pilot de Tornado care, împreună cu alt Tornado din aceeași escadrilă, fusese „abordat de lumini puternice“ care se înscriseră „în formație“ în jurul avioanelor. Celălalt pilot de Tornado era atât de convins că urma să se ciocnească cu luminile – se pare că erau nouă la număr – încât s-a „rupt“ din formație, efectuând o „manevră evazivă violentă“ (după cum a confirmat ofițerul superior britanic).

31 martie 1993

În cartea sa *Open Skies, Closed Minds*, Nick Pope relatează că a sosit la biroul lui de la Whitehall în dimineața de 31 martie 1993 ca să afle că, în noaptea precedentă, avusese loc un val important de incidente legate de OZN. Rapoartele – ale unor martori din poliție sau din armată – descriau nave de formă triunghiulară foarte asemănătoare cu acelea văzute de vreo 2 000 de martori cu exact trei ani înainte, în Belgia, în timpul valului de incidente din 1989–1990.

Nick și-a dat seama că observațiile au avut loc în cea mai mare parte între orele 01:00 și 01:30, cu un vârf la 01:10. „La ora prânzului“, a spus el, „era clar că mă aflam în centrul celui mai mare val de observații de OZN din istoria Marii Britanii... Alte rapoarte mi-au parvenit din Republica Irlanda, iar, în zilele următoare, am auzit de incidente în Franța și, semnificativ, Belgia“.

Un raport a venit de la o patrulă militară care păzea Baza Aeriană Cosford, de lângă Wolverhampton, iar un altul de la Rugeley, Staffordshire, unde cinci membri ai aceleiași familii au observat un obiect uriaș în formă de romb, care măsura aproape 200 m, care zbura încet deasupra lor, la o înălțime estimată de ei la mai puțin de 300 m. „Au raportat și că au auzit un sunet de joasă frecvență, ca un zumzăit, ca atunci când ești în fața difuzoarelor la un concert pop și simți cum trec prin tine undele sonore“, ne-a explicat Nick. (Acest efect a fost observat în numeroase ocazii.)

Poate că raportul cel mai interesant a sosit de la Baza Aeriană Shawbury, din Shropshire, la nord de Shrewsbury. Ofițerul meteo de acolo a văzut cea mai uluitoare priveliște a acelei întregi nopți uluitoare. Un obiect a stat mai întâi nemișcat în aer și, apoi, s-a îndreptat spre el pe o traiectorie neregulată, cu câteva sute de kilometri pe oră. La un moment dat, a lansat spre sol un fascicul de lumină, care a măturat peisajul

de la stânga la dreapta, ca și cum ar fi căutat ceva prin tufișuri și pe câmpuri. Contactul a durat... cinci minute, suficient ca martorul să estimeze că aparatul avea dimensiunile unui Jumbo Jet... El a auzit același sunet de joasă frecvență ca familia de la Rugeley.

Care a fost răspunsul ministerului? Nicio activitate civilă sau militară neobișnuită în noaptea aceea, care să se potrivească măcar pe departe cu cele văzute... Astfel încât concluziile oficiale (adică ale mele) au fost următoarele: „Tipul navei – necunoscut; originea navei: necunoscută; motivația ocupanților: necunoscută”.⁹ (Vezi și pp. 566–567.)

Străini fără acte...

La 8 martie 1997, noaptea, Sarah Hall, ziaristă de la *Folkestone Herald*, își conducea mașina prin satul Burmarsh, Kent, întorcându-se acasă, la Hythe. „Cred că era cam trei noaptea”, i-a spus ea lui Chris Rolfe de la UFOMEK (Organizația de monitorizare a OZN-urilor din estul comitatului Kent). „Mă întorceam acasă, după ce condusesem niște prieteni, și, [pe când] rulam pe șosea, m-am simțit ciudat. Am văzut ceva în fața mea și m-am gândit: «Dumnezeule, ce mai e și asta?» și am încetinit, pentru că mi s-a părut că venea spre mine. S-a oprit în fața mea, cred că la 300 sau 400 m.” Obiectul plutea deasupra unui câmp întins, între Burmarsh și Dymchurch, nu departe de coastă.

Era un uriaș obiect triunghiular, mult mai mare decât un avion... Avea lumini de jur-împrejur, pe spate avea atașat un disc, iar în față o lumină puternică. Am frânat ca să opresc și, în acest timp, obiectul a țâșnit literalmente... S-a oprit din nou, la aproape 500 m de mine. A făcut asta de patru ori... Se deplasa cam cinci-șase secunde, se oprea două secunde, apoi se deplasa din nou cinci-șase secunde și așa mai departe. Obiectul se

deplasa spre vest și scotea tot timpul acel zumzet ciudat... ca atunci când stai sub cablurile de înaltă tensiune.

Era foarte ciudat; nu pot spune că strălucea, dar parcă scliffea. Luminile erau foarte strălucitoare: una foarte puternică în față și, când s-a stins, am văzut lumini în toate colțurile, care erau de culoare albă. Cele de jur împrejur erau un fel de galben-alb, iar în centru era un cerc de lumini, de aceeași culoare cu cele din afară. Obiectul era un triunghi echilateral, cam de două ori mai mare decât un avion comercial, poate cât un teren de fotbal. Nu era prea gros, dar părea mai subțire pe margini [cu un] soi de movilă în mijloc. Când l-am văzut prima oară, vârful era îndreptat spre mine, apoi a zvâcnit – nu știu cum să zic – cred că a pivotat cumva, nu știu, dar trebuie să fi pivotat, pentru că acum îl vedeam din lateral și vedeam dedesubt cum se mișca și unde era cercul central de lumini albe. Probabil am apucat să văd bine detaliile câteva secunde, după care a zvâcnit din nou și s-a oprit pentru câteva secunde, după care a zvâcnit din nou și așa mai departe; cred că au fost cu totul 25 de secunde cel mult. Am văzut apoi obiectul mult timp de la distanță...

În tot acest răstimp, am avut permanent senzația că părul de pe ceafă mi se ridicase... Am condus îngrozită spre casă. Cred că am ajuns pe la trei și jumătate, nu-mi amintesc. Dar am trezit pe toată lumea și le-am spus ce văzusem și a trebuit să beau ceva ca să mă calmez. Întâmplarea asta m-a zdruncinat rău de tot.¹⁰

Sarah Hall și-a relatat experiența în propriul ziar, sub pseudonimul „Sophie Wadleigh“. Am vorbit cu ea la telefon nu mult după aceea: categoric, aducea cu un om șocat de experiență. La timpul potrivit, au apărut și alți martori, care au spus că văzuseră în zonă un aparat de zbor straniu între 02:10 și 03:30. Casa lui Michael Howard, care era la acea vreme ministrul conservator de Interne, se află în Lympe, la

aproape o milă de locul în care Sarah Hall a avut observația. Chris Rolfe a aflat că doi pompieri locali văzuseră același obiect exact deasupra casei lui Howard și că apăruse zvonul că o mașină de pompieri ar fi fost chemată cam în același timp. Apoi, pe când discutam cu investigatorul Jerry Anderson de la UFOMEK, după o conferință pe care o ținusem la Canterbury, în luna februarie a anului următor, un om s-a apropiat de Jerry și a dezvăluit că era vecin cu Michael Howard. I-a spus lui Jerry că el și soția sa fuseseră treziți în primele ore ale zilei de o zarvă venind dinspre casa ministrului de Interne.

„Erau o mulțime de oameni care se agitau și strigau, iar vecinul a crezut că erau polițiștii care erau de gardă pentru domnul Howard“, au scris Stuart Miller și Chris Rolfe. „Deasupra plutea un elicopter, iar un reflector mătura zona. Interesant, vecinul i-a spus lui Jerry că reflectorul nu era îndreptat în jos, ci mătura cerul la același nivel cu elicopterul sau mai sus.“

Dovezile arată clar că, după incident, a avut loc o amplificare a măsurilor de securitate. Jerry Anderson a avut probleme cu robotul telefonic, apoi cineva care pretindea că era de la Departamentul de Licențe TV a venit la ușa casei lui, pe când Jerry nu era acasă, și a întrebat-o pe soția lui dacă aveau licență TV. Autoritatea pentru Licențe a confirmat că nu se făcuseră controale în acea zonă, în acea perioadă. La începutul anului 1999, atât Jerry, cât și Chris au primit prin poștă o bandă cu o convorbire telefonică purtată în legătură cu cazul Burmarsh, convorbire pe care o avuseseră ei doi cu un an înainte.¹¹

Presa națională nu a abordat pe larg incidentul decât în august, după înfrângerea conservatorilor în alegerile generale. „Linia dură a lui Howard față de străinii fără acte – deportase mulți pe când fusese ministru de Interne – a supărat în mod clar ființe de pe alte planete“, a comentat ziarul *Sunday Times*.¹² Alt articol, din același ziar, de la începutul anului următor, spunea, sub pana lui Sebastian Hamilton: „Deci a fost cu adevărat ceva în noaptea aceea în jurul lui Michael Howard“.

Principalii specialiști în imagine de pe lângă Partidul Conservator spun că aflaseră despre această poveste din presa locală, în vreme ce agentul lui Howard a recunoscut că împiedicase publicarea de rapoarte detaliate despre incident prin simple presiuni la adresa redactorului-șef... Cercetătorii locali ai OZN au primit opt rapoarte separate despre o navă triumghiulară, de culoare cenușie, plutind într-o regiune pe o rază de 25 km în jurul casei lui Howard... Nici poliția locală și nici Ministerul Apărării nu au raportat vreun incident în seara aceea... Totuși, un purtător de cuvânt al poliției a spus că s-ar putea ca incidentul să fi fost rezolvat de polițiștii din echipa de protecție a lui Howard.¹³

Într-o scrisoare trimisă investigatorului dr. Colin Ridyard, polițistul Roy O'Connell, de la poliția comitatului Kent, declară, poate grăitor: „În circumstanțe normale, departamentul nostru ar trebui să fie anunțat pe loc când survine un asemenea «incident de securitate»... Singurul incident de care avem cunoștință și la care sunt sigur că faceți referire a fost rezolvat satisfăcător și nu are nicio importanță în activitatea dumneavoastră de investigare a OZN-urilor“.¹⁴

A știut fostul ministru de Interne despre acest incident?

„Domnul Howard avea lucruri mult mai importante pe cap decât OZN-urile“, a declarat o sursă pentru *Daily Mail*. „Știa despre relatări, dar mă îndoiesc că le-a acordat vreo importanță.“¹⁵ „Sunt de-a dreptul uluit“, a declarat Howard pentru *Kentish Express*. „Probabil eram acasă în noaptea aceea, adesea sunt acasă, în mod sigur nu am văzut nimic. E ridicol...“¹⁶

După ce l-am rugat de trei ori pe domnul Howard, care pe vremea aceea era liderul Partidului Conservator, să dea o declarație, am reușit în cele din urmă să obțin următorul răspuns ciudat: „Nu am avut și nu am cunoștință de un asemenea incident“.¹⁷

Luminile din Phoenix

În seara de 13 martie 1997 – o săptămână după incidentul din Burmarsh –, mii de martori oculari din întregul stat Arizona au relatat că au văzut o formațiune de lumini, lungă de 1 milă, în formă de V, la o altitudine relativ mică. Primul care a relatat observația fusese ofițer de poliție; el a descris niște „lumini strălucitoare roșii-portocalii, în formă de bumerang“, care se îndreptau spre sud. Luminile păreau să fie conectate, ca și cum ar fi aparținut unui obiect unic enorm. Piloți comerciali le-au raportat și, de la Baza Aeriană Luke de lângă Phoenix, au fost trimise avioane de vânătoare cu reacție să le urmărească, folosind postcombustia.

„Câteva minute, orașul a rămas mut, în timp ce luminile goneau pe deasupra lui, spre Tucson, șoferii de camioane își transmiteau știrile prin radioul profesional, iar familiile aflate pe autostrada întunecată se opreau și priveau uluite la trecerea giganticei formațiuni“, scrie dr. Lynne Kitei în cartea sa *The Phoenix Lights*.¹⁸

De fapt, asemenea lumini ciudate fuseseră semnalate în zona Phoenixului încă din ianuarie. Dar fenomenul aerian din seara de 13 martie nu a lăsat nicio urmă de îndoială că se întâmpla ceva de proporții. La ora 20:30, de pildă, Mike Fortson a observat un obiect uriaș, negru, cu aspect de insignă, cu suprafața translucidă, cu lungimea estimată la 1 milă, care „plutea“ fără zgomot, cu 50–60 km/h. Alții au raportat că au văzut „o masă triunghiulară uriașă, cu lumini în fiecare dintre colțuri“, ale cărei dimensiuni păreau să acopere „cvartale întregi“. ¹⁹

O operatoare de la Baza Aeriană Luke i-a destăinuit din proprie inițiativă unui martor că centrala lor telefonică fusese covârșită de atâtea apeluri. Mai târziu, baza a negat că ar fi primit vreun apel legat de obiect. Conform unei relatări a unui martor într-o discuție telefonică cu Peter Davenport, directorul National UFO Reporting Center¹⁶, cu sediul la Seattle, de la Baza Aeriană Luke au fost trimise avioane de

vânătoare Lockheed Martin F-16C, aparținând Gărzii Aeriene Naționale din Arizona, pentru a intercepta obiectul de deasupra centrului localității Phoenix. Avioanele au fotografiat obiectul cu camerele cu teleobiectiv de la bord și s-au întors la bază.

„Davenport susține că sursele au continuat să descrie cum baza s-a «închis», cum piloții aparatelor s-au apropiat la mai puțin de 1,5 km de obiect, citând ore precise, numele și gradele piloților, conținutul discuțiilor piloților, cât timp au fost în aer și multe alte aspecte ale evenimentelor din acea seară. Din păcate, oamenii lui Davenport nu au putut corobora aceste afirmații, în ciuda faptului că martorii erau de la Baza Aeriană Luke. Peste câteva zile, Davenport a mai primit un telefon. De data aceasta, una dintre surse i-a spus că era transferată în Groenlanda.”²¹

O altă relatare a venit de la un pilot pensionat, care locuia în suburbia Scottsdale a orașului Phoenix și care în cariera lui pilotase inclusiv avioane comerciale Boeing 747 și DC-10. El i-a spus dr. Kitei că, la apariția formațiunii de lumini portocalii, era împreună cu alte persoane. „Ne-am gândit că am putea vedea un fel de structură atunci când va fi perpendiculară. Un lucru era sigur: era uriașă, cel puțin o milă, și era tăcută.”²² Un alt martor, Tim Ley, oferă o relatare extrem de detaliată, împreună cu alți membri ai familiei lui din Sunnyslope, o mică vale între munți, lângă Phoenix, de care s-a apropiat o uriașă navă puțin după ora 20:00.

„Prima mea impresie a fost că e cam la înălțimea de 30 m”, scrie Ley. „Avea o structură perfect echilibrată, ascuțită, geometrică. Ceea ce am văzut mi-a amintit de unul din acele echere de tâmplar, de 60 de grade. Fiecare dintre cele două brațe avea două lumini, dispuse egal față de lumina centrală, iar ultimele două lumini din fiecare braț erau chiar la capetele cu unghiuri drepte.”

Obiectul, care părea să aibă lungimea de cel puțin două cvartale, a trecut lent exact deasupra familiei. „Era ridicol de aproape și nu se auzea niciun sunet”, continuă relatarea lui Ley.

Când a început să treacă pe deasupra, am simțit un freamăt în tot corpul, parcă aveam trac [și la fel] și familia mea... puștimea a început să sară în sus și în jos și să comenteze cum că nu se auzea nimic, menționând și filmul „Independence Day“ și prezentând simptome de isterie... Am rămas cu toții afară și am privit obiectul [în timp ce] ajungea între vârfurile muntoase... Soția mea a spus că a văzut în mijloc o umflătură ca o cupolă, în vârful navei, care părea să reflecte luminile autostrăzii de sub ea, [și] mai târziu ne-am gândit că trebuia să fie o ciudățenie a tehnologiei de camuflare: sub anumite unghiuri, poți vedea luminile reflectate de suprafața ascunsă.²³

Deși detectări vizuale nu au fost înregistrate de radarul de la Aeroportul Internațional Sky Arbor, controlorii de trafic care au fost de serviciu au afirmat în public că au văzut și ei obiectul sau obiectele. „În toți anii cât am fost pilot și apoi controlor, nu am văzut așa ceva“, a spus Bill Grava.²⁴ Civili din diverse locuri au înregistrat casete video, iar unele dintre acestea par a fi surprins rachete militare de semnalizare de înaltă intensitate, despre care un purtător de cuvânt al Gărzii Aeriene Naționale a spus că fuseseră lansate de-a lungul Poligonului de Artilerie Barry Goldwater de un avion A-10 Thunderbolt, decolat de la baza Gărzii Aeriene Naționale Maryland, în cadrul unui exercițiu de antrenament numit Operation Snowbird. Această declarație a fost promovată pe scară largă drept „explicația“ fenomenului.²⁵

Poate întâmplător, de Ziua Păcălelilor din aprilie, o menționare a luminilor de la Phoenix a apărut în emisiunea *CBS Evening News with Dan Rather*. „Acesta a subliniat că nu trebuie să fii membru al unui cult sau sărit de pe fix ca să crezi în OZN“, spune Kitei. „El a declarat că milioane de americani cred în ele și că, în același timp, guvernul încearcă să mușamalizeze situația. Rather a spus că emisiunea a pus întrebări Pentagonului, care a răspuns că nu putea prezenta dovezi despre existența OZN-urilor și

nici nu deține resturi de OZN. Forțele Aeriene au abandonat investigarea OZN-urilor în 1969...”²⁶

O ziaristă atacată?

Era 30 mai 1997. Georgina Howell încheiase un studiu de patru zile al naturii din Scoția, pentru un articol în *Sunday Times*, în Insulele Orkney, în largul coastelor de nord-est ale Scoției. Aștepta la Aeroportul Kirkwall să se îmbarce în Zborul 8773 al companiei British Airways spre Aberdeen, unde avea legătura spre Londra. „Vremea era minunată, cer senin și soare strălucitor“, a scris ea în *Sunday Times* în anul următor. „Am fost chemați la bordul micului avion cu elice. Am ieșit ultima din terminal și am pornit încet pe asfalt.”²⁷

„Mă gândeam că probabil n-o să mă mai întorc vreodată la Orkney, așa că nu ar strica să mai arunc o privire în jur“, mi-a explicat Georgina. „La stânga mea, cam la 45 de grade deasupra mării – era deasupra unui aparat de măsurat viteza vântului, dar nu aș putea spune cât de departe sau de aproape –, se profila foarte clar pe cer un fel de echer. Părea să fie dintr-un metal argintiu și strălucea în soare. Arăta ca două laturi ale unui triunghi, cu loc gol între ele. Am încercat să văd dacă era un avion sau poate două avioane suprapuse din motive de perspectivă. Sigur nu era. M-am gândit apoi că făcea parte din echipamentul aeroportului, ceva atârnat de un stâlp, dar nici asta nu era. După aceea, mi-am zis să urc în avion și să scot stewardesa afară, să o întreb ce era.

Exact în clipa aceea, am izbit asfaltul cu nasul. Simțeam că nu puteam face nimic ca să evit să cad pe asfalt. Nu eram în stare să-mi acopăr fața cu mâinile. În timpul căderii, am fost perfect conștientă.”²⁸

„Mi-am crăpat o buză, mi-am zgâriat nasul, mi-am învinețit ochiul și arcada, brațele și magnetofonul din mână stângă au rămas neatinse“, scrie Georgina în articolul ei. „Au venit câțiva oameni care m-au ajutat să mă ridic. Peste cam un minut, le-am spus: «Mă uitam la *aia!*» și am arătat spre

cer, unde văzusem unghiul, dar nu era nimic acolo. Se pare că nimeni altul nu-l văzuse.“ Obiectul nu a fost detectat nici de Turnul de control al traficului.

Mai târziu, Georgina a aflat despre uriașul obiect în formă de echer văzut la 13 martie deasupra localității Phoenix. „Ce s-a întâmplat în ziua aceea mi-a schimbat categoric părerea despre OZN-uri“, a scris ea. „Subiectul mă plictisea. Acum mă gândesc adesea la incident și vreau să știu ce sunt aceste obiecte. Am să pun întrebări despre ele tot restul vieții mele.“²⁹

Polonia

La 15 martie 1997, la ora 15:00 – două zile după „parada aeriană“ de la Phoenix –, un obiect a explodat în aer înainte de a se prăbuși în apropierea orașului Wegorzewo, în provincia poloneză Suwalki. Se spune că resturile au fost luate imediat de soldați.

„Armata a negat la vremea aceea orice cunoștință despre eveniment“, spune investigatorul Robert K. Lesniakiewicz, „dar, între timp, purtătorul de cuvânt al armatei, colonelul Zdzisław Czekierda de la Statul-Major, a declarat public că Statul-Major al Armatei Poloneze a înființat o divizie specială, care aduna și evalua toate informațiile despre observații de OZN și întâlniri cu extraterestrii încă de la începutul anilor 1980“. Rapoartele erau în mod normal clasificate secret sau Top Secret, după spusele altui investigator, Robert Bernatowicz.³⁰

Biroul de Recunoaștere Aeropurtată de Apărare

DARO sau Biroul de Recunoaștere Aeropurtată de Apărare – aflat sub egida Biroului Național de Recunoaștere – se ocupa pe vremuri de Programul de Vehicule Aeriene fără

Pilot (mai precis, fără om). În 1998, mă aflu la Washington, DC, și un prieten mi-a aranjat o întâlnire cu generalul-maior Kenneth R. Israel, director al DARO-FA ale SUA, pentru discutarea unor probleme de interes comun.

În după-amiaza zilei de 6 mai, am fost escortat în zona de primire a oaspeților de la DARO, în clădirea Pentagonului, înaintea întâlnirii noastre de o jumătate de oră. Două afișe mi-au atras atenția: „Fără clasificări aici“ (adică aici nu se discută informații secrete) și „DARO îi urează bun venit domnului Good“. La ora 15:30 fix, am fost introdus într-o mică sală de ședințe. Spre surprinderea mea, am fost întâmpinat de vreo opt tineri ofițeri de la DARO. Mă așteptasem la o întâlnire numai cu generalul Israel. Dar DARO a ales să mă trateze ca pe mass-media (aveam o legitimație de presă). Mi s-a cerut să iau loc în capul mesei.

Când a intrat generalul, ne-am ridicat cu toții. După ce s-a prezentat, am făcut un schimb politicos de fraze despre Anglia. Apoi el a prezentat foarte pe scurt funcționarea DARO. „În acest moment, Timothy“, a început el, „suntem interesați de tunelurile din Coreea de Nord“. Mi-a arătat o bandă video cu aparatele de zbor fără pilot Global Hawk și după aceea a spus: „Timothy, preia ștafeta“. Tinerii ofițeri așteptau cu creioanele deasupra bloc-notesurilor oficiale.

Am explicat că scopul acelei întâlniri era să capăt îndrumări în studiul meu asupra „subiectului“, arătând că era un subiect pe care serviciile de informații și militarii îl tratează cu îngrijorare și că avioanele-robot prezintă un real interes. „Timothy“, a răspuns generalul, „nu am întâlnit în viața mea pe *nimeni* care să fi văzut un OZN și nu cunosc vreun individ sau o organizație din clădirea asta care să ia acest subiect în serios“. Am început să bănuiesc o șaradă. El a continuat, spunând că nu a citit în viața lui vreo carte pe acest subiect, iar atunci am scos din servietă un exemplar cu autograf din *Beyond Top Secret* – cred că știa că am să aduc unul – și i l-am dăruit.

Generalul Israel mi-a mulțumit și a ridicat cartea. „Ca să vezi“, li s-a adresat el ofițerilor: *Dincolo* de Top Secret!“ Apoi,

răsfoind paginile, a spus că era clar că efectuasem cercetări foarte îngrijite și că nu dorea să diminueze importanța muncii mele. S-a arătat impresionat de fotografiile din carte care reprezentau cadre din filmul de 8 mm cu nava extraterestră, făcut de George Adamski, în prezența prietenei mele Madeleine Rodeffer și a altor persoane, la Silver Spring, Maryland, la 26 februarie 1965 (vezi foto). „Cum explică ei asta?” a întrebat el. „Mie mi se par reale.”

Generalul a întrebat dacă am văzut vreodată un OZN. Am menționat în trecere o observație, evenimentul de la 15 decembrie 1980 din nord-vestul comitatului Kent și sud-estul Londrei, pentru că era legată de evenimentele din apropierea bazelor pereche ale aviației militare din Marea Britanie și SUA de la Bentwaters și Woodbridge, petrecute în aceeași lună, puțin mai târziu. El a arătat un interes vag și a menționat că pilotase un avion Douglas RB-66 Destroyer (de recunoaștere) de la Bentwaters la Baza Aeriană Alconbury.

Generalul Israel mi-a arătat apoi altă bandă video scurtă cu avionul-robot Dark Star. Am discutat asemănarea lui, din profil, cu farfuriile zburătoare. Am spus că Dark Star este adesea citat ca explicație pentru multe observații de OZN. El a râs. „Dark Star a avut până acum doar două zboruri. La al doilea s-a prăbușit!” (Între timp, problemele au fost rezolvate.)

La scurt timp după încheierea întâlnirii oficiale, generalul Israel mi-a spus că, dacă existau în Pentagon persoane care să aibă idee despre subiectul OZN, atunci acestea sunt indivizii de la Biroul de Investigații Speciale al Forțelor Aeriene ale SUA (AFOSI), pentru că, după părerea lui, fenomenul părea a fi mai mult o problemă de urmărit decât una care să afecteze securitatea națională. (Principalele misiuni ale AFOSI sunt contraspionajul și anchetele penale, uneori apelând la înșelăciune în cadrul așa-numitelor „planuri speciale“.) Am spus că am cunoștință despre implicarea lor, dar m-am abținut să-i spun că aflasem că, cel puțin la nivelul anului 1989, cel puțin 100 de membri ai AFOSI știau, într-o măsură mai mică sau mai mare, despre prezența

extratereștrilor. În ceea ce privește OZN ca problemă care ține de jandarmerie, nu de securitatea națională, ambele sunt evident adevărate.

„De-a șoarecele și pisica“

La 19 octombrie 1988, patru stații de radiolocatoare diferite din China, din provincia nordică Hebei, au detectat o țintă care se deplasa prin spațiul aerian direct deasupra unei baze de antrenament pentru piloții militari de lângă Chanzhou. Pentru observatorii de la bază, OZN-ul a apărut inițial „ca o stea mică“, apoi a devenit tot mai mare, probabil coborând la altitudini tot mai mici. Obiectul a fost descris ca având deasupra un fel de cupolă în formă de ciupercă și un fund plat, acoperit cu lumini strălucitoare, care se roteau continuu. Obiectul a fost văzut de cel puțin 140 de persoane de la sol.

Comandantul bazei, având numele de familie Li, a raportat observația superiorilor. Un avion de antrenament de tipul Shenyang JJ-6 a fost trimis să intercepteze obiectul, după ce s-a verificat că nu era nici zbor militar, nici zbor civil în zonă. Cei doi piloți au raportat că obiectul semăna foarte mult cu ceea ce văzuseră în filmele științifico-fantastice străine. Când au ajuns la mai puțin de 4 000 m distanță de OZN, în districtul Qing, acesta a zvâcnit brusc în sus. Ca în numeroase alte ocazii, obiectul s-a jucat de-a șoarecele și pisica cu avionul, îndepărtându-se în mod repetat, pentru ca apoi să apară chiar deasupra.

Raportul a spus că, la un moment dat, piloții au cerut permisiunea să deschidă foc cu tunul de la bord. Permisuniunea a fost refuzată de turnul de control. În cele din urmă, la înălțimea de 12 000 m, avionul JJ-6 a rămas fără carburant și a trebuit să se întoarcă la bază. Apoi OZN-ul a dispărut, înainte ca alte două interceptoare să apuce să decoleze.³¹

Doi piloți din Forțele Aeriene ale Turciei din Escadrila 122 („Scorpionii“) au decolat, la 6 august 2001, la ora 12:30, de la

baza lor de la Izmir, într-un avion de antrenament cu reacție Cessna T-37B Dragonfly. În timp ce efectuau manevre deasupra Golfului Candarli din Marea Egee, locotenentul Ilker Dinçer și elevul lui, locotenentul Arda Gunyel, au fost surprinși de apariția unui obiect extrem de strălucitor, cu formă între disc și con, cu un soi de nacelă sub el. Au fost imediat informate turnul de control și Centrul de Operații de Luptă, dar radarul nu a detectat nimic.

OZN-ul s-a apropiat de T-37 în mare viteză, pe curs de coliziune. După aceea, s-a plasat alături de avion, apoi în spatele lui și, în final, deasupra. „Obiectul se află acum deasupra noastră. Se joacă efectiv de-a lupta aeriană cu noi“, a transmis Dinçer prin radio. „Repet, radar negativ“, li s-a răspuns. OZN-ul s-a mai jucat o vreme cu avionul de-a șoarecele și pisica, după care a dispărut în mare viteză.

Relatarea a ajuns pe prima pagină în ziarele din Turcia, obligând Forțele Aeriene să facă o declarație oficială. Obiectul, au spus ei, a fost un balon meteorologic. Totuși, la vremea aceea, nu erau în aer în regiune baloane meteorologice și, chiar dacă ar fi fost, niciun balon nu putea ține pasul cu un avion și nici nu putea efectua manevrele descrise.^{32,33}

În iunie 2003, presa a aflat pe căi oculte că Serviciul Național de Informații primise din partea CIA o cerere Top Secret de detalii privind ultimele rapoarte despre OZN. Serviciul de Informații a cerut prin urmare un raport de la Forțele Aeriene, compania Turkish Airlines și alte organizații. Informațiile, care mai culeseră asemenea rapoarte, au recomandat ulterior ca Forțele Aeriene să înființeze un grup oficial de investigație, condus de un colonel.³⁴

Prăbușirea unui OZN lângă Washington, DC

La 26 iulie 2002, la ora 01:00, două avioane de vânătoare F-16 Fighting Falcon, aparținând Aripilor de aviație 113 a Gărzii Aeriene Naționale, „gata de acțiune“ în orice moment („în alertă pe pistă“) la Baza Aeriană Andrews, au fost trimise de

NORAD să cerceteze o detecție radar de lângă Washington, DC.³⁵ Traficul necunoscut părea a se apropia încet de Zona de Restricție Aeriană Temporară impusă după atacurile teroriste de la 11 septembrie 2001. Maiorul Mike Snyder, purtător de cuvânt atât pentru NORAD, cât și pentru Comandamentul Spațial al FA ale SUA, a spus că „amprenta de radiolocație a țintei, viteza, elevația, totul indică un avion particular“. Apoi, ținta radar a dispărut de pe sistemele de detecție ale NORAD, aparatele F-16 nu au găsit nimic și s-au întors la bază și asta a fost tot.³⁶ Sau cel puțin așa spune versiunea oficială a evenimentelor.

Gary Dillman, care lucra în schimbul de noapte, cam la 10 km sud-est de Baza Aeriană Andrews, a auzit și a văzut *două* perechi de avioane decolând de la bază la ora 01:00. A continuat să le urmărească până la ora 01:30, când a înțeles că se petrece ceva neobișnuit. „Cea mai mare parte a timpului, vedea un singur avion sclipind la distanță, uneori două, dar avioanele făceau cercuri, virau la stânga și la dreapta, zburau înainte, apoi înapoi“, scrie Joan Woodward, care a efectuat cea mai aprofundată investigație a cazului. „Nu le auzea. Ocazional, o pereche de avioane revenea în zona Andrews, apoi venea înapoi în sud-est. Când a fost întrebat dacă credea că avioanele au aterizat, fiind înlocuite de o pereche mai proaspătă, Dillman a spus că nu credea, pentru că ar fi auzit zgomotul de la decolare – pe care îl cunoștea foarte bine –, dar nu putea exclude total posibilitatea.“

La ora 01:30, Dillman a sunat la postul de radio de știri WTOP și a spus că se întâmpla ceva extraordinar. Iată continuarea relatării lui Woodward.

La scurt timp după ce a sunat la WTOP, Dillman s-a uitat spre sud-vest (spre Waldorf, Maryland) și a văzut un obiect incandescent, rotund, cu o muchie ascuțită, la 25-30 de grade deasupra orizontului, care venea spre el pe o traiectorie descendentă [și care] a devenit tot mai strălucitor și mai mare. Când a ajuns la o elevație de cam 20 de grade, dintre nori a apărut un

avion de vânătoare, venind fie dinspre nord, fie dinspre est. Avionul a virat spre obiect, care a reacționat cu un viraj dulce și o înclinare spre sud, îndepărtându-se de avionul care îl urmărea acum. Au zburat ambele spre sud, apoi au virat spre est...³⁷

„La ora 01:40, întreaga succesiune s-a repetat“, m-a informat Joan Woodward. „Dillman a văzut obiectul portocaliu apărând ca mai înainte, în sud-vest, dar, de data asta, un avion de vânătoare îl urmărea deja.“³⁸

Între timp, în orașul vecin, Waldorf, Maryland, aproximativ la 01:40, Renny Rogers, alertat pentru a doua oară de zgometul a mai mult de două avioane cu reacție, a ieșit din casă. „A văzut o lumină strălucitoare, albastrui-pal, spre nord-nord-est, deplasându-se cu ceea ce el considera a fi o viteză fenomenală“, spune Woodward:

Lumina era cam la 35 de grade deasupra orizontului când a văzut-o prima dată, cobora brusc de la altitudinea de aproximativ 600 m și apoi se ridica încet, după care a zburat în linie dreaptă, rapid, pe direcția de la nord-nord-est spre est-sud-est, unde [a pierdut-o temporar din vedere]... se deplasa aparent fără efort, parcă plutind, dar cu viteză foarte mare, și era absolut silențioasă... lumina părea să fie o simplă sursă de lumină și se aprindea și se atenua într-un ciclu de 1,5 secunde. Rogers a alergat spre sud [și] a văzut lumina cea albastră pe cer, spre sud-vest...

Rogers l-a văzut pe vecinul lui, Mike, care ieșise și el, și l-a chemat. Un avion de vânătoare a venit dinspre nord pe deasupra casei lui Rogers, în zbor razant, în linie dreaptă, urmărind evident lumina... Avionul oscila lateral în timpul zborului și a continuat să facă asta în timpul urmăririi. Rogers consideră că avionul își schimba permanent cursul. Avionul [de data aceasta] nu folosea postcombustia. Lumina albastră zbura mult mai rapid decât reactorul care o urmărea...

„Acele evenimente au avut loc sub un plafon de nori la înălțimea de 1 600–1 800 m, dar deasupra norilor răzleți de la 1 100 m“, spune Woodward.

Ca o coincidență, aceste evenimente au avut loc la 26 iulie, la exact 50 de ani după cel de-al doilea val de intruziuni ale OZN deasupra Washingtonului din 1952. „În concluzie“, adaugă Joan Woodward, „avem avioane de vânatoare zburând la mai puțin de 1 800 m, în miez de noapte, deasupra unor zone rezidențiale, folosind postcombustia și fără să le pese de populația civilă densă de sub ele... obiecte necunoscute zburând deasupra celor mai importante zone ale noastre, iar avioanele noastre la fel de incapabile să le intercepteze sau să le identifice ca în 1952“.³⁹

„Nu încap nicio îndoială că, în acea noapte, s-a întâmplat ceva ce NORAD/FA ale SUA nu vor să ajungă la cunoștința publicului“, mi-a scris Joan. „Au schimbat inclusiv jurnalele de turn de la Baza Andrews ca să ascundă evenimentul și refuză să răspundă la întrebări foarte nevinovate.“⁴⁰

* * *

În martie 2007, fostul guvernator al statului Arizona, Fife Symington III, a recunoscut că văzuse un imens obiect triumfiar în timpul extraordinarului „show aerian“ de la Phoenix, din 13 martie 1997. Văr primar cu regretatul senator Stuart Symington, fost secretar de stat al Departamentului de Război Aerian (p. 121), guvernatorul a ridiculizat incidentul în public. „Dacă nu cumva Departamentul de Apărare ne va dovedi contrariul“, a spus el într-un interviu acordat la CNN (21 martie 2007), „a fost probabil o formă oarecare de navă extraterestră“.⁴¹

Bibliografie

1. Martín, Jorge, „US Jets Abducted by UFOs in Porto Rico“, în *The UFO Report 1991*, ed. Timothy Good, Sidgwick & Jackson, London, 1990, pp. 192–204.
2. Martín, Jorge, „Porto Rico's Astounding UFO Situation“, în *The UFO Report 1992*, ed. Timothy Good, Sidgwick & Jackson, London, 1991, pp. 103–105.
3. Dosarele lui Filer, nr. 41, 2005, www.georgefiler.com
4. Întrevedere personală, Paris, 12 decembrie 2000, și Gretz-Armainvilliers, 15 noiembrie 2004.
5. Foxhall, Richard, „The 1990 Tornado UFO Sighting“, în *UFO Magazine (UK)*, aug. 2002, pp. 58–64.
6. Pope, Nick, „Britain's Real X Files“, în *Daily Mail*, 2 feb. 2005, p. 13.
7. Mesaj al Ministerului Apărării de la Baza Aeriană West Drayton, 061340Z, nov. 1990.
8. Whitehead, Paul, „Special Repoart to FSR“, în *Flying Saucer Review*, vol. 36, nr. 2, 1991, p. 10.
9. Pope, Nick, *Open Skies, Closed Minds*, Simon & Schuster, London 1996, pp. 134–140.
10. Rolfe, Chris, „The Kent Flying Triangle“, în *UFO Magazine (UK)*, sep.–oct. 1997, p. 22. Chris Rolphe poate fi contactat la ufomek@hotmail.co.uk.
11. Miller, Stuart, cu Chris Rolfe, „Something of the Night“, în *UFO Magazine (UK)*, ian. 2004, pp. 4–11.
12. „Alien revenge hits Howard“, în *Sunday Times*, 24 aug. 1997.
13. Hamilton, Sebastian, „Tories hid Howard's «alien visitation»“, în *Sunday Times*, 18 ian. 1998.
14. „Howardgate“, în *UFO Magazine (K)*, mar.–apr. 1998, p. 6.
15. Derbyshire, David, „Take us to your leader“, în *Daily Mail*, 19 ian. 1998.
16. „Howardgate“, *op. cit.*, p. 8.

17. Scrisoare din partea lui Michael Howard QC MP, lider al opoziției, Camera Comunelor, 24 septembrie 2005.
18. Kitei, Lynne D., MD, *The Phoenix Lights*, Hampton Roads, Charlottesville, VA, 22902, 2000/2004, pp. 1-2.
19. *Ibid.*, p. 20.
20. National UFO Reporting Center, PO Box 45623, University Station, Seattle, WA, 98145. Telefon (Hotline) pentru observații recente: +1 (206) 722 3000. www.nuforc.org
21. Kitei, *op. cit.*, p. 23.
22. www.qtm.net/~geibdan/a1999/aug/b7.htm. Vezi și Kitei, *op. cit.*
23. Kitei, *op. cit.*
24. *Ibid. op. cit.* p. 48.
25. *Ibid.*, pp. 64-65.
26. *Ibid.*, p. 31.
27. Howell, Georgina, „One glance at the shining metallic object in the sky changed the writer's life for ever“, în *Sunday Times Magazine*, 9 aug.1998, pp. 10-13.
28. Interviu telefonic, 7 iulie 1998.
29. Howell, *op. cit.* p. 13.
30. Lesniakiewicz, Robert K., „UFOs, Alles-Stones and Stone Balls“, în *UFO Magazine* (UK), mai-iun. 1998, pp. 48-49. În mai 2006, am participat la o dezbatere privată și la o conferință publică despre OZN la Wrocław, în Polonia. Unul dintre participanți era maiorul Józef J. Makiela, pilot în Rezerva Forțelor Aeriene Polone (în retragere), care a confirmat că subiectul era tratat cu mare seriozitate de militari.
31. Agence France-Presse, Shanghai, 5 noiembrie 1998.
32. Metehan Demir, „Turkish Jet's Dogfight with UFO“, în *Hürriyet*, Ankara, 8 aug. 2001. Tradus de Esen Şekerkarar.
33. Thouanel, Bernard, *Objects Volants Non Identifiés*, Michel LAFON, Paris, 2003, p. 203.
34. *Vatan*, 2 June 2003; *Sabah*, 2 June 2003, în *UFO Magazine* (UK), aug. 2003, p. 57.

35. Scrisoare din partea lui Joan Woodward, 19 aprilie 2006.
36. Young, Kenny, „UFO Violates DC Airspace“, în *MUFON UFO Journal*, nr. 413, sep. 2002, p. 11.
37. Woodward, Joan, „The Washington, DC, Jet Chase of July 26, 2002“, în *International UFO Reporter*, vol. 27, nr. 4, iarna 2002–2003, pp. 3–7, 22–25.
38. Scrisoare de la Joan Woodward, 19 aprilie 2006.
39. Woodward, „The Washington, DC, Jet Chase“, *op. cit.*
40. Scrisoare de la Joan Woodward, 19 aprilie 2006.
41. Kean, Leslie, „Symington confirms he saw UFO 10 years ago“, în *Prescott Daily Courier*, 18 mar. 2007.

Capitolul 26

Trafic pe contrasens

La 11 iunie 1985, un avion Boeing 747 al Administrației Aviației Civile a Chinei, zburând pe traseul Beijing-Paris, a întâlnit un OZN care aproape l-a obligat pe căpitan să efectueze o aterizare de urgență. Zborul 933 se afla deasupra capitalei provinciei Gansu, Lanzhou, când obiectul a fost văzut de căpitănel Wang Shuting și de echipajul lui, la ora 22:40.

OZN-ul zbura cu viteză mare exact perpendicular pe traiectoria avionului de linie, la aceeași altitudine de 11 000 m, iluminând o zonă imensă. Era eliptic, cu diametrul uriaș, iar în centru avea o pată extrem de strălucitoare și pe perimetru trei șiruri orizontale de lumini albe-albăstrui, care dădeau impresia de structură pe mai multe „niveluri”. Declarația oficială, care a atras atenția lumii întregi, a afirmat că niciunul dintre pasageri nu a raportat observația de două minute.¹

În august 1985, un avion al companiei Olympic Airways zbura de la Zürich spre Atena și aproape s-a ciocnit cu un obiect zburător în apropierea graniței dintre Italia și Elveția. În aceeași lună, alte OZN-uri au fost văzute de echipaj și de cei 45 de ziaști de la bordul unui Boeing 737 care zbura spre Buenos Aires. Pilotul a spus că OZN-ul vira de fiecare dată când se îndrepta spre ei.²

California

Era 10 septembrie 1985. Pilotul britanic David J. Hastings zbura de la San Francisco la New York și înapoi, pentru a-și

lua licența pe Cessna 337 Super Skymaster (C337), aparat cu șase locuri, împreună cu instructorul lui, David Patterson, fost pilot al aviației militare americane, care era și proprietarul avionului. La ora 12:05, pe tronsonul de la Grand Canyon la Bakersfield, California, urcau la 3 500 m, sub controlul radarului. Evenimentul a survenit pe când le apărea în față deșertul Mojave.

„Amândoi ne-am dat seama pe dată că aveam trafic de viteză mare exact în față“, a relatat Hastings în revista *Pilot*. „Am împins manșa și ne-am ghemuit [sub panou], așteptând bubuitul ciocnirii în aer. Pe deasupra noastră a trecut o umbră, dar nu s-a auzit niciun sunet. Am ridicat încet capetele și am zis: «Ce naiba?»...”

Apoi, am simțit amândoi că se mișca ceva la babord, dar nu am reușit să vedem nimic. Senzația mea era atât de puternică, încât am scos centura de siguranță și m-am dus în spate, să-mi iau camera normală cu film. M-am întors, mi-am pus din nou centura și am făcut două fotografii prin fereastra din stânga. Am chemat centrul ca să vedem dacă aveau vreun conflict [de trafic], iar răspunsul a fost nu...

Ne-am întors la bază și am dus filmul la un centru care developa într-o oră – și acolo era! Într-una din fotografii nu era nimic, dar în cea de-a doua era imaginea tulbure a unui OZN [vezi ilustrațiile]. Câteva organizații, inclusiv Forțele Navale ale SUA, au verificat filmul, dar deocamdată nimeni nu poate spune cu ce am fost cât pe ce să ne ciocnim în dimineața aceea.³

Alaska

Dintre multele rapoarte de întâlniri cu OZN-uri ale avioanelor de linie japoneze, cea mai spectaculoasă de până acum a fost cea a unui echipaj al unui Boeing 747 al Japan Air Lines din noaptea de 17 noiembrie 1986. Zborul 1628, spre

Anchorage Alaska dinspre Reykjavik, Islanda - tronsonul de mijloc al zborului din Europa la Tokyo - intra în spațiul aerian american la altitudinea de 13 000 m, iar căpitanul Kenju Terauchi și echipajul lui făceau ultimele pregătiri înainte de aterizarea pe aeroportul Anchorage. Brusc, și-au dat seama că erau însoțiți de lumini neobișnuite.

După indicațiile radarului avionului, traficul aerian neidentificat (în engleză, UAT) a apărut inițial în fața aparatului 747 la 13-15 km, aproximativ 12 minute, apoi s-a plasat la babordul avionului, rămânând acolo cel puțin 32 de minute. Terauchi a spus că „cele două nave mai mici și nava mamă” s-au deplasau rapid și s-au oprit brusc. A apucat să arunce o privire asupra obiectului principal, în formă de alună, pe care l-a apreciat a fi „de două ori mai mare decât un portavion” (vezi ilustrațiile).

Pilotul a primit din partea turnului instrucțiuni să coboare la 1 300 m și să efectueze viraje, dar obiectele au continuat să urmărească avionul timp de 32 de minute, după care au dispărut. Administrația Federală a Aviației (FAA) a susținut că obiectele au fost detectate de radar, dar că nu poseda înregistrările magnetice.⁴ Cazul s-a bucurat de atenția mass-mediei mondiale.

La vremea incidentului, John Callahan era șef de divizie la ramura Accidente și Investigații a FAA. Împreună cu directorul adjunct al FAA, Callahan a fost trimis la Atlantic City, New Jersey, pentru a sintetiza dovezile, inclusiv înregistrările radarelor militare (cele care au dispărut mai târziu). „Am vrut să vedem tot ce a văzut controlorul de zbor [și] să auzim tot ce a auzit el. Am vrut să facem toate conexiunile între radar, radarul digital și sunet”, a susținut Callahan într-o declarație pentru Proiectul Dezvăluirea în anul 2000. „Ne-au luat două zile să trecem prin toate datele.” Investigatorii au revenit la sediul FAA din Washington, DC, cu o înregistrare video a tuturor informațiilor.

Viceamiralul Donald Engen era la vremea aceea administratorul FAA. La ședința de informare, Engen a cerut să vadă banda magnetică. „A început să o urmărească”, spune

Callahan, „iar, după aproape cinci minute, a cerut să i se anuleze toate întâlnirile. Așa că a văzut totul, puțin peste o jumătate de oră. Apoi a ordonat: «Nu vorbiți cu nimeni până nu vă dau eu aprobare.»“ A doua zi s-a organizat o ședință în „camera rotundă“ de la FAA, ședință la care s-a prezentat o mare cantitate de materiale. „Au adus trei persoane de la FBI, trei de la CIA și trei de la echipa de studii științifice a lui Reagan. Nu știu cine erau ceilalți...”

I-am lăsat să vadă banda noastră... Toți au fost emoționați – dacă asta ți-e meseria, nu ai cum să fii altfel. [Unul dintre agenții de la CIA] i-a pus pe toți ceilalți să jure că asta nu s-a întâmplat niciodată: nu am avut niciodată ședința asta... Am spus [că], dacă este un OZN, de ce să nu lăsăm lumea să știe? [Iar] el mi-a spus că, dacă ar spune publicului american că au dat de un OZN, s-ar produce panică în toată țara. Prin urmare, nu putem discuta despre asta.“

Mare parte din materialul prezentat la ședință a fost confiscat de grup. Totuși, Callahan a reușit să păstreze banda video originală, raportul pilotului și primul raport al FAA.⁵

După eveniment, căpitanul Terauchi a fost umilit și mult timp i s-a dat un post de birou.

Paris

La 28 ianuarie 1994, în condiții meteorologice bune, un avion Airbus A320-111 al companiei Air France (Zborul AF3532), de pe ruta Nisa-Londra, se afla la altitudinea de 11 700 m, în apropiere de Coulommiers, Seine-et-Marne, la est de Paris. În jurul orei 13:10, stewardul-șef, care se întâmpla să se afle în cabina de comandă, le-a arătat cu degetul căpitanului Jean-Charles Duboc și copilotului, care era și pilot secund, Valérie Chaufour, ceea ce considera a fi un balon meteorologic. Inițial, Duboc s-a gândit că era un avion înclinat la 45 de grade, dar apoi toți trei au căzut de acord că obiectul nu semăna cu nimic din ce le era familiar.

Vizibilitatea excelentă și norii altocumulus i-au permis lui Duboc să estimeze altitudinea obiectului la 10 500 m, iar distanța la 46 km. Ținând cont de diametrul aparent, au dedus că obiectul era foarte mare. Părea să se modifice dintr-un „clopot cafeniu” într-o lentilă, după care a dispărut aproape instantaneu în stânga avionului, „ca și cum ar fi devenit brusc invizibil”.

Căpitanul Duboc a raportat un *objet volant non identifié* (în franceză, OVNI – obiect zburător neidentificat) la Centrul de control al traficului de la Reims, unde era confirmat ca trafic necunoscut. Conform procedurii standard, Reims a raportat OVNI la Centrul de operații de apărare aeriană (în franceză, CODA) de la Taverny. Câteva zile mai târziu, Jean-Jacques Velasco, șeful SEPR – grupul de studiere a OZN al guvernului francez –, a vizitat CODA și a studiat înregistrările radarelor. Înregistrarea arăta 50 de secunde de trafic necunoscut, exact la momentul și în locul date, iar traficul traversa traiectoria avionului AF3532. Obiectul – a cărui lungime calculată era de 250 m – a dispărut de pe ecranul radarului exact la momentul dispariției raportate de echipaj.^{6,7,8}

Din 1977 până în 2003, SEPR a primit în jur de 6 000 de rapoarte de observații de OVNI, dintre care 110 de la echipaje de zbor civile sau militare.⁹

Manchester

Doi piloți ai companiei British Airways se întorceau de la Milano la 6 ianuarie 1995. Căpitanul Roger Wills și pilotul secund Mark Stuart zburau cu un avion Boeing 737, care avea la bord 60 de pasageri. Ei au raportat că aproape s-au ciocnit cu o navă necunoscută, cu o structură vizibilă, pe când se apropiau de aeroportul Ringway din Manchester. Alarmantul incident a avut loc la ora 18:48, pe întuneric, și este descris în rezumatul oficial, din care prezentăm extrase.

Pilotul avionului B737 raportează că se afla deasupra munților Pennines din Anglia, la cam 8–9 mile nautice

sud-est de aeroportul Manchester, la 1 300 m... Pe când zbura la limita superioară a unui nor, el și pilotul secund au văzut un obiect coborând dinspre partea dreaptă a avionului, cu viteză mare, din direcția opusă. El a putut urmări obiectul prin fereastra din față și prin cea laterală, avându-l în câmpul vizual cam două secunde. Nu prezenta nici sunete și nici dâră de condensare. Pilotul secund s-a lăsat în jos în timp ce trecea obiectul și a ridicat privirea la timp ca să vadă un obiect întunecat trecând prin dreapta avionului, în mare viteză; avea formă ascuțită, iar pe lateral avea posibil o bandă neagră... Nu a făcut nicio tentativă de schimbare a cursului... În vecinătate nu exista niciun trafic cunoscut la ora aceea. Nu s-au văzut contacte pe radare.

În raportul întocmit, JAWG - grupul de lucru al autorității aviației civile - a tras concluzia că, „în ciuda unor cercetări amănunțite, obiectul rămâne fără urmă... Grupul dorește să sublinieze că acest raport, înaintat de doi piloți de linie responsabili, a fost tratat cu seriozitate și dorește să-i laude pe piloți pentru curajul de a-l înainta...”¹⁰

China

În februarie 1995, un pilot chinez care se pregătea să aterizeze pe aeroportul provincial Guizhou, în sud-vestul Chinei, a fost obligat să efectueze o manevră evazivă violentă atunci când un trafic necunoscut s-a îndreptat frontal spre el. Conform unei relatări de presă, avionul Boeing 737 se afla la altitudinea de 2 400 m și începea apropierea de aterizare, când sistemul anticoliziune a detectat un obiect venind în viteză spre aparat. La o distanță de 1 852 m față de avionul 737, obiectul a putut fi văzut schimbându-și forma din romb în cerc și culoarea din galben în roșu.

Pilotul a aterizat cu bine, dar OZN-ul a rămas pe ecranul radarului avionului încă un timp, după care a dispărut spre

sud. Turnul de control de la Guizhou a confirmat că în zonă nu se mai afla niciun alt aparat.¹¹

În 1995, s-a raportat că Organizația de Cercetare a OZN-urilor din China (CURO), deși a fost descrisă de Wang Changting, unul dintre liderii ei, drept „un corp academic independent, neoficial, civil“, își avea sediul în Departamentul Academic Industrial pentru Armament Militar al Grupului Industrial Nord, grup industrial de stat, din vestul Beijingului. Până în anul acela, grupul adunase peste 5 000 de rapoarte despre OZN în spațiul aerian chinez. Wang a emis următoarea afirmație tulburătoare: „Studiem inclusiv aplicarea fenomenului OZN la economia națională, cum ar fi noi materiale și noi tehnologii“.

Argentina

La 31 iulie 1995, ora 20:10, Zborul 734 al companiei Aerolineas Argentinas, un Boeing 727, având la bord trei membri ai echipajului și 102 pasageri, executa aterizarea de rutină pe aeroportul San Carlos de Bariloche, provincia Rio Negre, dar căpitanul Jorge Polanco a fost obligat să facă o manevră strânsă ca să evite ciocnirea cu „traficul“ necunoscut. „Am văzut dintr-odată o lumină albă, care zbura în jos, direct spre noi, foarte rapid, după care s-a oprit cam la 100 m distanță“, a spus el. OZN-ul a făcut apoi un viraj și a zburat paralel cu aparatul.

Obiectul avea la ambele capete câte două lumini verzi, iar în mijloc o lumină portocalie care pulsa. „Pe când efectuam apropierea finală, luminile pistei și ale aeroportului s-au stins brusc“, spune Palanco. „A fost necesar să urc din nou la 3 000 m, însoțit tot timpul de OVNI [*objeto volante non identificado*]... Când la sol s-au aprins din nou luminile și am reînceput să cobor, OZN-ul a dispărut cu viteză uriașă.“ Obiectul a fost văzut și de un Piper PA-310 al jandarmeriei, care zbura la 600 m deasupra avionului B 727. Avionul de linie a aterizat cu o întârziere de o oră.

Polanco a stat un timp în cabina de zbor, ca să-și revină după experiență. „Am văzut ceva similar cu imaginea unei farfurii zburătoare răsturnate, mare cât un Boeing 727“, a spus el, „și cu o iluminare foarte puternică, orbitoare“. Un reporter de la *La Naçion*, aflat la bord, a văzut obiectul, iar oficialitățile aeroportuare au confirmat că avionul a fost împiedicat în prima tentativă de aterizare de apariția bruscă a unui obiect straniu exact în momentul în care luminile aeroportului s-au stins. Mai mult, instrumentele din turnul de control au fost afectate. „Toate aparatele radio ale aeroportului au devenit brusc neoperaționale“, a spus șeful aeroportului, maiorul Jorge Orviedo, „iar întregul oraș a avut o pană de curent electric.“^{13,14}

Amintim aici că, după interceptarea unui OZN în Iran de piloții de vânătoare, în septembrie 1976, OZN-ul a urmat unul dintre reactoare la Baza Aeriană Mehrabad și a survolat-o la mică altitudine, producând pană de curent câteva secunde.

În notele de informare pentru JAWG privind măsurile de siguranță la apropierea unui OZN, fostul căpitan al British Airways spunea în februarie 1995:

„Nu ar fi de mirare să descoperim că, în trecut, pierderile neexplicate ale unor avioane au fost cauzate de manevrele instinctive efectuate pentru a evita un OZN pe rută de coliziune... sensibilitățile comerciale ale companiilor aeriene ar trebui înlăturate împreună cu incapacitatea mass-mediei de a trata serios subiectul. Altfel, acest factor de risc discret, care trebuie declarat, pentru siguranța avioanelor, va continua să fie ascuns și deci eliminat fără justificare din ședințele de informare...“¹⁵

Ciocnire elvețiană evitată la limită

Ciocnirile evitate la limită cu OZN-uri au continuat să fie raportate de echipaje din lumea întreagă, deși sporadic. La 9 august 1997, ora 17:07, ora de vară a coastei de

est americane, un avion Boeing 747-300 al companiei Swissair, Zborul 127 spre Zürich, se afla pe tronsonul Philadelphia-Boston când, deasupra Long Island, New York, un obiect cilindric „sclipitor de alb” cam de mărimea fuzelajului unui avion mic a venit direct spre avionul de linie, cu viteză foarte mare. Aparatul 747 zbura orizontal, la 7 000 m altitudine și la viteza de croazieră de 611 km/h (viteza adevărată, în raport cu aerul, fiind de 917 km/h), pe un cer fără nori. Piloții, căpitanul Philippe Bobet și pilotul secund Kurt Grunder, au fost intervievați separat la Boston în ziua următoare de oficiali de la Biroul de Siguranța Traficului Aerian, de la FAA și FBI.

„...când am întors capul de la stânga spre înainte, în timp ce le vorbeam pasagerilor prin intercom, am detectat un obiect zburător neidentificat”, a raportat Bobet la sediul operațiilor de zbor al Swissair de la Zürich. „Traectoria OZN-ului era din direcția opusă, ușor spre dreapta. Distanța orizontală estimată era între 30 și 60 m deasupra avionului. În același timp, l-am văzut pe pilotul secund aplecându-și brusc capul spre genunchi. Mai târziu, acesta a spus că a crezut că urma să fim loviți de OZN. Viteza OZN-ului părea foarte mare.” Evenimentul a durat aproximativ o secundă.

Nu s-a putut auzit niciun zgomot de la obiect, care nu a lăsat în urmă nici dâră de condensare, nici turbulență. Nu s-a declanșat sistemul electronic de evitare a ciocnirilor de pe avionul 747, ceea ce arăta că, dacă fusese un avion, acesta nu folosea un transponder. Obiectul nu apăruse nici pe ecranele radarelor. Cea mai logică explicație ar fi fost o rachetă dirijată. Cu doar 13 luni înainte, un Boeing 747 al companiei Trans World Airways (Zborul 800) se dezintegrase în largul Long Island, toți cei de la bord murind. Deși explicația oficială a fost o explozie în rezervorul central de combustibil, în lumea aviației persistă zvonul că 747 fusese lovit de o rachetă. Autorii unei cărți despre evenimentul Swissair, Don Berliner și Robert J. Durant, sunt sceptici în cazul Zborului 127. „[Piloții] puteau vedea cu ușurință dacă existau aripioare de dirijare, dar nu au văzut niciuna”, spun ei. „După

cunoștințele noastre, nu există rachete mici sau medii care să nu aibă asemenea suprafețe de control. Nu există nici dovezi despre un jet de propulsie, [iar] o rachetă care ar fi urmărit Swissair 127 ar fi fost «văzută» de radarul care urmărea zborul companiei Swissair...”

Obiectul a fost explicat oficial ca fiind un balon meteorologic, care ar fi fost văzut de un zbor al companiei United Airlines în aproape același loc și la aceeași înălțime – dar la 72 de minute după incidentul Swissair. „Niciun balon meteorologic nu ar fi putut să stea în aer atâta timp, pentru că baloanele de acest tip țin doar o oră, iar la trecerea zborului companiei United ar fi trecut deja 11 ore de la ultima lansare [cunoscută]”, conchid Berliner și Durant.¹⁶

Chile

În 2003, membri ai Comisiei de Apărare din Camera Deputaților din Chile au analizat, pentru prima oară, informații despre OZN-uri (OVNI). În timpul ședinței din 26 august, ei au ascultat declarațiile – în principal referitoare la rapoarte ale piloților și controlorilor de trafic – formulate de Comitetul de Studii despre Fenomenele Aeriene Anormale (în spaniolă, CEFAA) și de directorul OVNIVISION, un alt grup de cercetare chilian. Deputatul Arturo Cardemil, președintele Comisiei de Apărare, a declarat pentru presă că OZN-urile au tulburat uneori traficul aerian.¹⁷ Și continuă să o facă din când în când. Următoarele relatări – dacă sunt adevărate – se numără printre cele mai tulburătoare cazuri comerciale dintre cele pe care le-am studiat.

Dublin/Canalul Irlandez

La 4 ianuarie 2004, ora 20:30, un avion Boeing 737-448 al companiei Aer Lingus, având la bord 135 de oameni, se apropia de coasta de est a Irlandei, fiind la 27 km de baliza

radio VOR (Very High Frequency Omni-Directional Range), cu intenția să aterizeze pe aeroportul din Dublin. Unghiul relativ față de baliză la venire (QDM) era de 190 de grade, iar unghiul de îndepărtare (QDR) era de 010 grade. Poziția avionului pe hartă era de 53 de grade, 31 minute latitudine nordică și aproximativ 6 grade longitudine vestică. Aparatul 737 era urmat la aterizarea pe Pista 10 de un Airbus A330-200 al companiei British Midland la o distanță de 10 km. Ambele avioane erau la o altitudine de 1 000 m deasupra nivelului mării și aveau viteze de 450 km/h.

Conform afirmațiilor lui Dermot Butler și Carl Nally, principalii investigatori de OZN din Irlanda, pe când avionul 737 se apropia de zona Slane, la cam 50 km nord-est de Dublin, echipajul aparatului A330 a văzut trafic neidentificat decolând vertical de pe un câmp. Obiectul avea lumini stroboscopice foarte puternice și formă triunghiulară. „OZN-ul triunghiular a început să se învârtă în jurul avionului 737, iar echipajul acestuia a simțit o scădere bruscă a puterii avionului“, spune Carl Nally, care este și pilot particular:

În acest moment, A330 a putut observa o strălucire purpurie înconjurând aparatul 737 al companiei Aer Lingus. OZN-ul a zburat apoi în fața lui 737, la aceeași altitudine și la mică distanță, iar căpitanul a cerut un vector [o direcție] pentru evitarea coliziunii. Deși erau pe trafic VOR, turnul le-a dat un vector de opt grade pentru evitarea OZN-ului, așa cum vedea turnul lucrurile pe radar. Aceasta este o procedură neobișnuită, deoarece afectează avioanele care urmează și ar putea impune schimbări de vector pentru toate avioanele care vin și care pleacă.

Căpitanul aparatului 737 a depus la controlul traficului un raport de „coliziune evitată la limită“. OZN-ul s-a înclinat spre pupa, iar 737 a simțit o uriașă turbulență și a fost scuturat violent, iar temperatura de afară a crescut la 164 grade Celsius, în timp ce uriașul OZN efectiv dogorea, după cum arătau sistemele digitale de

afișare. Această situație a durat cam 15 secunde. Unicul fenomen natural care putea produce un asemenea efect era trăsnetul. Toate acestea au fost văzute de echipajul avionului Airbus, care a simțit și el coada turbulenței. OZN-ul s-a îndepărtat în mare viteză spre sud-est. Când a aterizat aparatul 737 al companiei Aer Lingus, echipajul nu a putut ridica frânele aeriene de pe aripi decât la un sfert din distanță. Poliția aeriană le-a cerut să se prezinte la Standul 132. Avionul a fost examinat; aripile erau puternic avariate, parcă ar fi fost lovite cu ciocanul. Învelișul era și el avariat, ca și frânele aeriene, din cauza OZN-ului. Piloților li s-a spus să stea acasă două zile.

A doua întâlnire cu un avion de linie a avut loc în aceeași seară, la ora 22:30, și a implicat un avion Airbus A330-200, împrumutat de la Atlas Air (Statele Unite) și folosit pentru o cursă charter de compania Air Tours (indicativ Tour Jet. N); la bord erau 213 persoane. Ca și în incidentul prezentat anterior, avionul se apropia de coasta de est a Irlandei, cu intenția de a ateriza la aeroportul din Dublin, când echipajul a observat o lumină stroboscopică deasupra zonei Slane. Raportul lui Carl Nally continuă:

Când au revenit la 230 [de noduri] și la altitudinea de 800 m, OZN-ul a căpătat formă triunghiulară [și] acum era în fața avionului, emițând o lumină albă fulgerătoare, foarte strălucitoare (ca un bliț fotografic). Echipajul a fost sfătuit de turn să ia un vector de 10 grade pentru a evita OZN-ul. Când avionul s-a angajat pe noua direcție, OZN-ul a început să-i dea ocol în mod foarte agresiv. Echipajul era îngrozit și se aștepta la o ciocnire cu OZN-ul, care avea o anvergură de aproximativ 120 m. Căpitanul a depus un raport de „ciocnire evitată la limită” la Controlul traficului. Pe când nava și-a continuat manevrele agresive, luminile din avion s-au diminuat (pierdere de putere)

și în acel moment căpitanul a atras atenția pasagerilor asupra „navei ciudate“ care dădea ocol avionului. Pasagerii o observaseră deja, iar acum începeau să intre în panică.

Acest scenariu a durat cam 8-10 minute. Într-un moment tensionat al confruntării, turbulența provocată de OZN a scuturat violent avionul, activând avertizorul de „gradient de vânt“ (care înregistrează și tensiunile mecanice din avion și înclină avionul pentru a compensa și a evita calarea). În tot acest timp, alte avioane din jur observau întâlnirea și ascultau transmisiile radio dintre turn și Airbus. Avionul a fost orientat spre Pista 10, iar, cu doar două minute înainte de aterizare, OZN-ul a țâșnit spre sud-est și a dispărut.

„După aterizare și completarea jurnalelor de bord“, a relatat Carl, „echipajul a discutat cu ceilalți piloți despre experiență. Consensul general a fost că zona de la nord de VOR, adică regiunea Navan/Slane, devenise o regiune în care, în ultimii trei sau patru ani, apăreau cu regularitate OZN-uri. Cei mai mulți piloți nu au anunțat întâlnirile/observațiile de teama repercusiunilor din partea companiei. Ca de obicei, Controlul Aerului a negat orice activitate OZN în regiune“.¹⁸

Echipajele au fost puternic zdruncinate de aceste experiențe, iar aparatul Aer Lingus 737 (EI-BXD) a fost scos din serviciu, conform afirmațiilor lui Dermot și Carl, care au relatat mai târziu cazul în presă. „Această poveste nu prezintă niciun dram de credibilitate“, a spus purtătoarea de cuvânt a Autorității Aviatice Irlandeze, Lilian Cassin. „Controlul traficului nu are posibilitatea de a da un vector în jurul unui obiect necunoscut... Dacă avionul ar fi fost avariat într-un asemenea grad, s-ar fi întocmit un raport [și] nu a existat niciun incident care să necesite atenția noastră.“¹⁹

Relatările sunt greu de crezut. Nu am nicio îndoială în ceea ce privește onestitatea lui Carl și Dermot și înțeleg de ce echipajele implicate nu vor să li se dezvăluie identitatea, dar mi se pare de neînțeles de ce nu a apărut până acum niciun

pasager, mai ales după ce căpitanul avionului A330-200 a spus că atenționase pasagerii. În noiembrie 2004, m-am întâlnit la Dublin cu Carl și Dermot, împreună cu căpitanul Graham Sheppard și cu soția acestuia, Margaret, pentru a discuta cazul în detaliu. Ulterior, am dat un interviu într-un ziar local, în care am relatat că aceste cazuri se numărau printre cele mai convingătoare întâlniri aeriene din câte cunoșteam. Un apel a fost emis de același ziar pentru ca pasagerii să ia legătura cu Carl și Dermot, dar fără rezultat până acum.²⁰

Carl și Dermot au efectuat o investigație completă, luând legătura cu compania Aer Lingus, cu autoritățile aeroportuare de la Dublin, inclusiv cu personal de la Aer Rianta (polițiști și pompieri), de la FLS Aerospace (întreținere de avioane) și de la spitalul local Beaumont (care fusese pus în alertă de urgență în seara incidentelor). Extrase din răspunsurile la întrebările lui Dermot Butler sunt prezentate în continuare.

- **FLS Aerospace:** „Orice întrebări privind un avion al Aer Lingus trebuie înaintate direct la compania aeriană.”²¹
Pompierul-șef al aeroportului (Aer Rianta): „Politica noastră este să nu comentăm apeluri legate de o anumită linie aeriană; vă sugerez să contactați direct Aer Lingus.”²²
- **Aer Lingus:** „...pentru a afla ce s-a întâmplat cu aparatul Boeing 737-400 EI-BXD al Aer Lingus, am nevoie de numărul zborului și de unde venea.”²³ [Din nefericire, aceste date nu erau cunoscute.]
- **Spitalul Beaumont, Dublin:** „În privința întrebării dumneavoastră privind un incident petrecut în ianuarie... ar fi mult mai potrivit să vă adresați Autorității Aeroportului Dublin.”²⁴
- **Autoritatea Aviatică Irlandeză:** „Orice întrebare privind serviciile de urgență ale aeroportului Dublin trebuie să fie înaintate prin Aer Rianta. De asemenea, întrebările dumneavoastră legate de EI-BXD ar trebui adresate operatorului avionului, Aer Lingus.”²⁵

Există indicii că răspunsurile diverselor autorități nu sunt sincere. De pildă, Aer Lingus ar fi putut să identifice ușor numărul zborului EI-BXD dacă ar fi dorit. E drept că nu a ieșit în față niciun pasager, nici nu s-a găsit cineva care să spună unde era avionul la ora la care nu s-a întâmplat *absolut nimic*. Mai mult decât atât, Carl și Dermot, precum și un prieten al meu foarte bine pregătit în domeniul aviației au întâlnit o mulțime de piedici atunci când au încercat să obțină jurnalele de întreținere ale avionului. În privința spitalului Beaumont, Dermot a primit un călduros „nu comentăm” atunci când a întrebat dacă aeroportul Dublin a pus spitalul în stare de alertă. Mai târziu, a primit o confirmare scrisă că serviciile de urgență externă (salvare, pompieri) *au fost* chemate la aeroport în noaptea cu pricina, deși, curios, nu s-a emis niciun comunicat de presă, chiar dacă aceasta este procedura standard.

Trebuie subliniat că nici Carl și nici Dermot nu s-au întâlnit personal cu niciunul din piloții implicați în incidente: povestea le-a parvenit prin intermediul a doi piloți de linie în informațiile cărora au încredere, după ani de cooperare. Aceste surse sunt pregătite să depună mărturie, dacă se va ivi nevoia.

Când, la 8 noiembrie 2004, am mers la Dublin pentru întrevederea cu Carl și Dermot, mi-am propus în mod intenționat să iau un avion Aer Lingus (A321, EI-CHP, zborul EI157). Le adresasem piloților o scurtă scrisoare, întrebându-i dacă aveau idee despre incidente și dându-le numerele de contact ale principalilor investigatori, precum și pe cel al lui Graham Sheppard și al meu. Am înmănat scrisoarea însoțitoare de bord într-un plic deschis și am rugat-o frumos s-o predea celor din cabina de comandă. Ea s-a întors imediat agitată. „Nu acceptă”, a spus dintr-odată. „Pot întreba de ce?” Nu a făcut altceva decât să repete refuzul.

Aparatul 737-448 a reintrat în serviciul companiei Aer Lingus după întreținere și/sau reparații, apoi a fost șters din registrul irlandez al avioanelor în noiembrie 2004, fiind

după aceea vândut Liniilor Aeriene Thaiandeze pentru uzul prințului moștenitor Maha Vajiralongkorn, noua lui înregistrare fiind HS-HRH.

Un alt incident raportat de Dermot Butler și Carl Nally s-ar fi întâmplat altui avion comercial la primele ore ale zilei de 30 iunie 2005 (sau în jur de, copilotul fiind destul de reticent în a furniza data precisă), după ce deasupra aeroportului Dublin au fost văzute lumini. Dermot și Carl îl cunosc pe copilot, dar nu doresc ca numele lui să fie dat publicității. Un OZN lat de 10 m și înalt de 3 m s-a apropiat periculos de mult de avion, la altitudinea de 1 000 m. În avion s-au simțit valuri de căldură și turbulență. După ce s-a îndreptat spre Malahide, nava necunoscută s-a întors și a continuat să-l hărțuiască; avionul a devenit de necontrolat timp de câteva minute.

A fost contactat rapid Centrul de control al traficului de la Londra (LATCC), care a confirmat prezența traficului neautorizat. Lumina stroboscopică a indus greață și amețală, copilotul vomând de câteva ori, însă după aceea amândoi piloții s-au simțit ciudat de relaxați. „Nava a început să se comporte agresiv cu noi, apropiindu-se și îndepărtându-se cu mare viteză. Nu-mi dau seama cum de nu ne-a izbit, pentru că părea să ajungă la câțiva centimetri, nu metri“, a susținut pilotul. „La un moment dat, am fost obligat să înclin avionul spre babord. Virajul a fost atât de mare, încât aproape am răsturnat aparatul.“

Am raportat la Londra: „[Zborul] are nevoie de asistență... Avem o navă ostilă și am făcut manevre periculoase să o evităm. Repetăm, avem nevoie de asistență de urgență. Încearcă să ne doboare din aer“. Căpitanul le-a vorbit pasagerilor, spunându-le că trecem prin vreme urâtă, să nu se îngrijoreze etc. Controlorii de trafic au sunat și ne-au spus că-i alarmaseră pe cei de la Royal Air Force... OZN-ul s-a apropiat din nou... De data asta chiar am crezut că s-a zis cu noi. Peste 25 de minute au venit [avioanele

Tornado] de la RAF, la o distanță prudentă. Nu puteam face nimic, nici noi, nici ei... Atât de rapid era.

Avionul de linie a fost escortat de aparatele Tornado spre un anumit aeroport britanic, însoțite de OZN tot timpul. „Ni s-a spus, de către anumite persoane, să nu scoatem niciun cuvânt și ni s-a reamintit asta într-un mod foarte neprietenos”, susține copilul.

Acest eveniment îngrozitor chiar a avut loc? Dermot și Carl, cel puțin, cred că da. Informații suplimentare despre acest caz și despre altele anterioare au fost publicate în cartea lor, *Conspiracy of Silence*.²⁶

Argentina și Mexic

În ultima săptămână a lunii iulie 2005, pe când un avion de linie efectua ultimele manevre pentru aterizarea pe aeroportul local de la Santa Rosa, La Pampa, Argentina, la ora 19:30, operatorul din turnul de control a remarcat un obiect necunoscut, luminos, care se deplasa lent, paralel cu avionul. Operatorul de plan de zbor a fost alertat de operatorul din turn și amândoi au văzut obiectul oprindu-se total. Apoi, a emis un fulger luminos alb-albastru și s-a deplasat din nou, emițând încă un fulger, după care a dispărut. În niciun moment nu a fost văzut de echipajul avionului de linie.²⁷

În prima săptămână a lunii octombrie 2005, echipajul unui Boeing 737-300 (XA-MAA) al companiei Magnicharter a întâlnit un obiect în formă de disc foarte luminos. Evenimentul ar fi avut loc la ora 12:30, în coridorul aerian din statul mexican Oaxaca, la o altitudine de 6 500 m, în condiții meteorologice ideale.

Echipajul a spus că obiectul a apărut dintr-un nor și apoi a intrat în alt nor, la o distanță de avion de aproximativ 18 km. Anterior, alt avion al companiei Magnicharter raportase o stranie sferă nemișcată deasupra coridorului aerian World Trade Center din Ciudad de Mexico.²⁸

OZN-uri deasupra Aeroportului Internațional O'Hare

Dintre cele câteva incidente implicând „trafic conflictual” al unor aparate neidentificate raportate după publicarea primei ediții a cărții de față, cel mai interesant a avut loc pe Aeroportul Internațional O'Hare din Chicago, la 7 noiembrie 2006, când o navă misterioasă în formă de farfurie a fost văzută stând suspendată deasupra unui terminal, într-un spațiu aerian interzis, câteva minute, în jurul orei 16:30, cu puțin înainte de apusul soarelui.

La incident au fost martori mai mulți angajați ai liniilor aeriene și ai aeroportului, printre care și piloți. Ei au descris un obiect cenușiu, în formă de disc, cu un diametru estimat la 7,3 m, fără lumini și care nu scotea niciun sunet. Se profila perfect pe cerul înnoarat, chiar sub baza plafonului de nori, care era la 580 m. Apoi a zvâcnit, lăsând în nori o gaură vizibilă, care s-a închis abia peste câteva minute.

Deși Administrația Federală a Aviației explicase obiectul ca fiind un fenomen meteorologic și se zicea că nu fusese văzut de nimeni din turnul de control și nici de radar, martorii oculari erau siguri, după cum a spus Paul Simons, că „nu era nici avion, nici elicopter, nici balon meteorologic și nici un alt aparat cunoscut omului”.²⁹

* * *

În momentul în care scriu, acestea erau ultimele relatări implicând avioane de linie care au ajuns la cunoștința mea. Cele mai multe incidente nu au cuprins niciun fel de hărțuială, dar unele OZN-uri au prezentat un pericol pentru siguranța traficului aerian. În plus, dacă presupusele incidente relatate de piloții din Irlanda, de pildă, chiar au avut loc, am putea înțelege măcar în parte de ce guvernele sunt atât de decise să mușamalizeze...

Bibliografie

1. *Peuple's Daily*, 28 iul. și 9 aug. 1985.
2. *Sunday Express*, Londra, 25 aug. 1985.
3. Hastings, David J., „Across the USA in a Cessna Skymaster“, *Pilot*, iunie 2000, pp. 56–59.
4. Good, Timothy, *Beyond Top Secret: The Worldwide UFO Security Threat*, Pan, 1997, pp. 280–283.
5. Greer, Steven M., *Disclosure: Military and Government Witnesses Reveal the Greatest Secrets in Modern History*, Crossing Point, PO Box 265, Corzet, VA, 22932, 2001, pp. 79–85.
6. *Les OVNI et la Défense: A quoi doit-on se préparer?* (OZN-urile și apărarea: pentru ce trebuie să ne pregătim?), raport independent al COMETA, publicat în revista VSD, GS Press–Communication, 1999, p. 11, vsd_hs@worldnet.fr
7. Thouanel, Bernard, *Objets Volants Non Identifiés*, Michel LAFON, Paris 2003, pp. 189–190.
8. Sage, Adam, „Salut, Earthlings“, în *The Times*, Londra, 5 feb. 2003, T2, p. 7.
9. *Ibid.*
10. Commercial Air Transport Airmiss Reports (January–April 1995), Joint Airmiss Working Group, Civil Aviation Authority, January 1996.
11. *People's Daily*, 28 iul. și 9 aug. 1985.
12. *Sunday Express*, Londra, 25 aug. 1985.
13. *Agence France–Presse*, 1 august 1995.
14. De Vedia, Mariano și Arenes, Carolina, „A Reporter from La Naçon was in the plane when a UFO was seen over Bariloche“, în *La Naçon*, Buenos Aires, 2 aug. 1995.
15. Sheppard, Captain Graham, *Safety Implications of UFO Close Approaches*, note informative pregătite pentru Joint Airmiss Working Group, 20 februarie 1995.
16. Berliner, Don și Durant, Robert J., *Near Miss with a UFO: Swissair Flight 127*, The UFO Research Coalition, Fairfax,

Virginia, 1999, ISBN 1-928957-00-05. Disponibil la Center for UFO Studies, 2457 W. Petersen Avenue, Chicago, IL 60659.

17. Filer's Files, #36-2003.
18. Nally, Carl, „Aircraft Buzzed by Giant Triangular UFO over Slane“, *UPRI Newsletter*, Issue 1, 2004, pp. 29-30. UFO and Paranormal Research Ireland, PO Box 7041, Harmonstown, Dublin 5, Ireland, UPRI@oceanfree.net
19. Jennings, Noelle, „Boyne Valley UFO claims are denied“, în *Drogheda Leader*, 19 mai 2004.
20. Jenkinson, Kevin, „Expert on Trail of Irish UFO“, în *The Star*, Dublin, 20 nov. 2004.
21. Scrisoare din partea lui Frank Buggie, Quality Assurance Manager, FLS Aerospace, Aeroportul Dublin, martie 2004.
22. Scrisoare a lui Gerry Keogh, șeful pompierilor din Aeroport[ul Dublin], 19 aprilie 2004.
23. Scrisoare a Fionei Carren, Customer Care, Aer Lingus, 27 aprilie 2004.
24. Scrisoare a lui Liam Duffy, director, Beaumont Hospital, 31 mai 2004.
25. Scrisoare a Liliane Cassin, manager Corporate Communications, Irish Aviation Authority, 27 iulie 2004.
26. Butler, Dermot și Nally, Carl, *Conspiracy of Silence: UFOs in Ireland*, Mercier Press, Cork, Ireland 2006.
27. Relatare a lui Raul Oscar Chaves, CIUFOS-LaPampa, în *Inexplicata*, The Journal of Hispanic Ufology, 14 oct. 2005.
28. Relatare a Anei Luisa Cid, în *Inexplicata*, 20 oct. 2005.
29. Simons, Paul, „Flying Saucer Punches a hole in the clouds“, în *The Times*, 10 ian. 2007. Pentru informații suplimentare, www.narcap.org.

China Daily 27.8.85

UFO引起廣泛興趣 全國兩萬人參加研究

新華社大連八月二十七日電 (記者趙昌華) UFO這個“宇宙之謎”正在中國引起廣泛興趣，中國數十名科學工作者新近聚會大連，第一次交流了UFO的研究成果。

UFO現象，是指“空中不明飛行物”。中國史書上對它早有記載，據瞭解，世界公認的地球上第一張UFO照片，是一九四五年在天津拍攝的。

爲了揭開UFO之謎，中國在一九八一年建立了UFO研究學會，一些地方設立了分會。“中國UFO研究學會”現有會員兩千多人，加上地方分會會員，全國總共有兩萬人左右。全國還出版了《飛碟探索》、《太空探索》等雜誌。

中國UFO研究學會理事長、廣州暨南大學物理系教授梁榮麟在這次學術交流會上稱，最近五年來中國各地搜集到六百多例有關UFO

的現象。

向這次會議提交的論文有四十多篇。會議選出了有代表性的論文十七篇，擬編成一本論文集，論文包括的內容有，中國人研究UFO的觀點、方法，在中國的UFO現象，UFO現象的理論著作，UFO與人體科學的關係等。

UFO是現今世界上影響頗大的一個未知之謎，支持者深信不疑，反對者則認爲是虛構或幻覺。這兩種見解在國外都受到重視。世界上許多國家，包括美國、蘇聯、英國、日本和中南美洲一些國家，都建立了各種各樣的研究組織，探索UFO之謎。

Articol din *China Daily* (27 august 1985) privind o conferință științifică pe teme de OZN din Darlian, în timpul căreia s-au prezentat aproximativ 40 de lucrări. „În China există un mare interes; 20 000 de persoane sunt implicate în cercetări despre OZN... OZN-urile sunt un mister nerezolvat, care exercită o profundă influență în lumea întreagă.” (*China Daily*)

Chapter 4

3 UNIDENTIFIED FLYING OBJECTS

A controller receiving a report about an unidentified flying object must obtain as much as possible of the information required to complete a report in the format shown below.

Report of Unidentified Flying Object

- A **Date, Time and Duration of Sighting**
Local times to be quoted.
- B **Description of Object**
Number of objects, size, shape, colours, brightness, sound, smell, etc.
- C **Exact Position of Observer**
Geographical location, indoors or outdoors, stationary or moving.
- D **How Observed**
Naked eye, binoculars, other optical device, still or movie camera.
- E **Direction in which Object was First Seen**
A landmark may be more useful than a badly estimated bearing.
- F **Angular Elevation of Object**
Estimated heights are unreliable.
- G **Distance of Object from Observer**
By reference to a known landmark wherever possible.
- H **Movements of Object**
Changes in E, F and G may be of more use than estimates of course and speed.
- J **Meteorological Conditions During Observations**
Moving clouds, haze, mist, etc.
- K **Nearby Objects**
Telephone or high-voltage lines; reservoir, lake or dam; swamp or marsh; river; high buildings, tall chimneys, steeples, spires, TV or radio masts; airfields, generating plant; factories; pits or other sites with floodlights or other lighting.
- L **To Whom Reported**
Police, military organisations, the press, etc.
- M **Name and Address of Informant**
- N **Any Background Information on the Informant that may be Volunteered**
- O **Other Witnesses**
- P **Date and Time of Receipt of Report**

The details are to be telephoned immediately to AIS (Military), LATCC.

The completed report is to be sent by the originating air traffic service unit to the Ministry of Defence Sec (AS).

A LIST OF TELEPHONE NUMBERS AND LOCATIONS IS SHOWN IN THE
DIRECTORY AT APPENDIX 'H'

Instrucțiuni emise de Ministerul Apărării pentru controlorii de trafic în privința raportării incidentelor OZN, conform MATS (Manualul Serviciilor din Traficul Aerian) din 1991. Detaliile trebuie transmise imediat prin telefon la Centrul de Control al Traficului, la Air Information Service (Military). (M.R. Sutton, Editor, MATS Part I/Civil Aviation Authority)

Capitolul 27

Războiul stelelor

Una dintre obiecțiile cel mai des invocate împotriva prezenței unor vehicule extraterestre reale și a ocupanților lor pe Pământ – sau aiurea în Univers – este presupusa lipsă a unor dovezi științifice. În primul rând, trebuie subliniat că dovezi științifice în sine există din belșug: sunt fotografii și filme, înregistrări de radare și de sonare, interferențe electrice (uneori la scară largă), radiație reziduală inexplicabilă și/sau modificări ale chimiei locurilor de aterizare, zeci de mii de rapoarte militare sau ale serviciilor de informații și mărturiile a mii de surse extrem de bine calificate, cum ar fi piloți, astronauți, ofițeri de marină și așa mai departe, după cum am văzut anterior. Totuși, există o dovadă care ne scapă permanent – cel puțin mării mase a omenirii. Și nu întâmplător. Dovada – de exemplu, vehiculele extraterestre recuperate și comunicarea cu echipajele lor – există, dar îi este refuzată marelui public, precum și majorității covârșitoare a oamenilor de știință.

„Poate că problema cea mai mare a științei americane este că ea depinde foarte mult de Pentagon“, spune ziaristul specializat în domeniul științific Terry Hansen în cartea lui *The Missing Times: News Media Complicity in the UFO Cover-up*. „Obiectivele Pentagonului sunt contrare obiectivelor științei tradiționale. Pentru a progresa, oamenii de știință trebuie să fie în măsură să-și comunice descoperirile proprii comunității științifice în întregime ei – ceea ce Pentagonul împiedică adesea, din motive de securitate națională. În consecință, știința s-a scindat în *știință privată* și *știință publică*.”

Descoperirile științei private nu sunt disponibile celor care nu au autorizațiile de securitate necesare [și], în plus, Pentagonul este interesat ca toată cunoașterea acumulată în știința privată să nu fie redescoperită de știința publică... Există dovezi că știința privată înțelege mult mai multe lucruri despre fenomenul OZN decât știința publică“, adaugă Hansen.¹ De asemenea, el crede că, „pentru a furniza impresia că americanii de marcă au ajuns la un consens total în privința inexistenței OZN (sau, dacă există, nu sunt deloc importante), mărimile din domeniul informațiilor aleg ca purtători de cuvânt persoane influente. Mulți dintre cei mai celebri profesori universitari și ziariști sunt deja în slujba guvernului și au semnat angajamentele de securitate adecvate...”²

Hansen îl citează pe Carl Bernstein, care, într-o expunere din 1977, susținea că 400 de ziariști au îndeplinit misiuni pentru CIA timp de 25 de ani. „Adesea, aceste misiuni sunt efectuate cu binecuvântarea managementului organizațiilor de știri... misiunile includ adesea implantarea de informații false și de propagandă și nu numai.”³ Precedentele istorice pentru asemenea măsuri includ Proiectul Manhattan de construire a bombei atomice, torpilarea de submarinele germane a aproape 300 de nave comerciale în largul coastelor SUA, cu pierderi uriașe de vieți omenești, în anii de după intrarea Americii în cel de-al Doilea Război Mondial. „Folosind secretul militar, cenzura, negările oficiale, mușamalizările și ziariștii cooperanți“, spune Hansen, „adevărata poveste a fost suprimată până mult după sfârșitul războiului”.⁴

„Acum, dovezile sunt atât de solide și de covârșitoare, încât nicio persoană suficient de inteligentă nu poate nega că în atmosfera noastră se întâmplă ceva neexplicat“, a scris amiralul flotei, Lordul Hill-Norton, fost șef al Consiliului de Apărare din Marea Britanie și președinte al Comitetului Militar al NATO, în prefața la *Beyond Top Secret* pe care a semnat-o. „M-am întrebat adesea dacă ridicolul în care ziarele britanice înecă subiectul este o reacție a ignoranței, a

fricii de necunoscut chiar, a ziariștilor de mână a treia care îl comit sau dacă nu cumva – și mai periculos – a fost inspirat de vreo autoritate superioară.”⁵

Nu toate dovezile activității extraterestre pe Pământ sunt reținute de oamenii de știință din slujba guvernului. În cărțile mele anterioare, citez caz după caz de mutilări de animale – în special vite – care sunt predominante în America Centrală, de Nord și de Sud. În mod tipic, animalele sunt găsite cu organe lipsă: ochi, limbi, ugere, organe sexuale, zona rectală, toate înlăturate cu precizie superchirurgicală, iar sângele este complet scurs – animalele sunt golite de sânge, fără urme de sânge sau de pași (de pildă) pe sol. Mai mult, într-un număr de cazuri, animalele par să fi fost lăsate să cadă de la o anumită înălțime. Nu numai că în vecinătate au fost raportate obiecte zburătoare neidentificate, ci, uneori, au fost văzute animale levitând spre nave.

Oficialitățile dau vina pentru aceste tulburătoare întâmplări pe culturile satanice și pe animalele de pradă, dar dovezile științifice ne duc în altă direcție. După cum mi-a spus dr. Pierre Guérin, de la Institutul Francez de Astrofizică, în 1984, „faptele dovedite sunt întotdeauna dubioase, dar faptele materiale, independente de martori – în cazul mutilărilor – sunt de un grad superior”.⁶ Răposatul dr. John Alshuler, prietenul meu, hematolog și unul din principalii experți civili în aceste mutilări, a acumulat mii de mostre de țesut de la animalele mutilate, dintre care pe unele le-am examinat la microscop în laboratorul lui. El mi-a subliniat în mod repetat că nicio tehnologie cunoscută de pe Pământ nu ar putea fi responsabilă de aceste mutilări.

Acces special

Am aflat că mai multe Programe cu acces special (SAP), așa-numitele „programe foarte negre” ale militarilor și ale comunității informațiilor, se ocupă de probleme extraterestre. Făcând parte integrantă din programele de informații și de

armament, acestea nu sunt clasificate ca o chestiune distinctă.

SAP pot fi „cunoscute“ sau „necunoscute“, ultimele fiind numite „secrete esențiale“, după cum ne explică Bill Sweetman, scriitor specializat în domeniul științific și spațial. Persoanele care „trebuie să știe“, care sunt informate și care sunt aduse la ședințele preliminare ale unor SAP necunoscute trebuie să nege categoric însăși existența lor – chiar și „fără comentarii“ ar însemna o serioasă violare a protocolului de securitate. De pildă, se poate întâmpla ca până și un general care răspunde de anumite programe să nu fie informat despre alte anumite programe care, în mod normal, ar fi sub jurisdicția lui. Zidul negării acestei lumi a operațiilor negre poate fi menținut astfel prin înșelăciune și prin dezinformare deliberat proiectată, care conduc la o negare aparent cinstită, spune Sweetman.^{8,9}

S-ar crede că președintele Statelor Unite, în calitatea lui de comandant suprem al forțelor armate ale țării, este informat automat în problema extraterestrelor. Nu este chiar așa. Nu există nicio prerogativă prezidențială – deși președinții care au trecut militar au șanse mai mari! Iar principiile de tipul „need to know“ sunt încă în vigoare. Se cunoaște faptul că președintele Bill Clinton i-a cerut procurorului general Stuart Webster Hubbell să studieze problema și că nu ar fi fost mulțumit de rezultate – mai precis, de lipsa lor.¹⁰

Mai mulți foști președinți, cum ar fi Truman și Eisenhower, au dobândit accesul la informații cât de poate de simplu. Alții au fost informați pe scurt, în diverse grade, iar unii chiar au văzut navele extraterestre și/sau chiar pe extraterestri – vii sau morți. De pildă, președintele Richard Nixon ar fi aranjat ca prietenul lui, Jackie Gleason, actor și muzician, să vadă cadavrele extraterestrelor de la Baza Aeriană Homestead, Florida, în 1973.¹¹

În 2003, i-am scris președintelui George H. Walker Bush, fost pilot în US Navy și fost director al CIA, prin bunăvoința unui prieten din armată (în retragere), cerându-i o întrevvedere pentru a discuta „probleme privind fenomene aeriene și

submarine [dat fiind că] am de mulți ani sentimentul că s-ar putea să dețineți mai multe cunoștințe despre aceste subiecte delicate decât alți președinți sau directori ai CIA.“

„Domnul Bush a apreciat scrisoarea dumneavoastră“, mi-a răspuns asistentul lui, „și, deși vă apreciază spiritul cererii, trebuie să refuze, cu tot respectul, [date fiind] multe cereri de întrevederi personale pe care le primește...“¹²

În ceea ce privește actualul locatar de la Casa Albă, un prieten al meu, care îl cunoaște pe președintele George W. Bush (fost pilot în Garda Aeriană Națională), i-a pus întrebări acum câțiva ani, chiar în Casa Albă, pe tema în discuție. „Întreabă-l pe Cheney“, a venit răspunsul sec. Dick Cheney era vicepreședinte în exercițiu.

Multă vreme, s-a zvonit că președintele J.F. Kennedy, a cărui carieră în armată a cuprins comanda torpilorului PT-109 în cel de-al Doilea Război Mondial, era foarte bine informat în acest domeniu. De pildă, în *Alien Base*, eu fac aluzie la întâlnirea lui secretă de la Washington, DC, cu George Adamski, care fusese contactat de extraterestri și care făcea legătura între mai mulți militari și politicieni de rang înalt, inclusiv din Marea Britanie (cum ar fi Lordul Dowding și Lordul Mountbatten, într-un rând). Pe lângă pașaportul care îi oferea privilegii speciale, Adamski deținea și o autorizație din partea Departamentului de Armamente al guvernului SUA, care îi conferea dreptul să intre în toate bazele militare americane și în orice perimetru cu acces restrâns. El i-a spus prietenei mele Madeleine Rodeffer că președintele Kennedy a avut o întâlnire cu extraterestrii la o bază secretă a Forțelor Aeriene din Desert Hot Springs, California.¹³

La începutul anului 2006, am primit informații importante din partea unei surse impecabile, care a fost apropiat al lui Kennedy și membru al personalului Casei Albe la vremea când Kennedy primise acel „acces special“. Sursa mea nu dorește să fie identificată. „După cum trebuie să ne așteptăm de la un fost ofițer al armatei“, mi-a spus el, „există un

puternic sentiment de loialitate și patriotism, chiar și dacă te-ai retras de multă vreme. Totuși, ceea ce urmează ar putea fi de ajutor...”

Prin 1961–1962, președintele J.F. Kennedy și-a exprimat dorința să vadă cadavrele extraterestrilor asociați cu prăbușirea unei nave. Evident, fusese informat în privința existenței lor și voia să vadă cu ochii lui dovada. Generalul McHugh răspundea la vremea aceea de aranjamentele de călătorie, iar avionul prezidențial Air Force One a fost utilizat pentru a-i duce pe Kennedy și unii militari de rang înalt în această vizită. Scopul zborului a fost ținut strict secret; totuși, acestea le-a devenit evident persoanelor cu experiență de la bord din comentariile neglijente și din sușoteală. Nu uitați, chiar și piloții făceau parte din personalul Casei Albe, fiind foști militari și implicit oameni de încredere.

Sușoteala și discuțiile în surdină se purtau în principal despre materialele metalice găsite la locul prăbușirii; erau foarte ușoare, flexibile și aparent indistructibile, de origine necunoscută... și nu arată a nimic de pe Pământ.

Inițial, cadavrele extraterestrilor ar fi fost duse la [Wright–Patterson] și ulterior transferate la Baza Aeriană Tyndall din Florida, lângă [Panama City]... Conform informației primite, cadavrele extraterestrilor au fost transferate în Florida atunci când Kennedy s-a dus acolo să le vadă [la] o unitate medicală. Probabil că între timp au fost mutate din nou.

„Deoarece dovezile privind extraterestrii au fost ascunse atât de mult timp sub forma unor zvonuri“, a continuat sursa mea, „autoritățile americane nu-și vor recunoaște probabil complicitatea și nici nu vor furniza informații. Probabil că nu se va găsi nicio înregistrare oficială a vizitei avionului prezidențial, dat fiind că a fost o misiune Top Secret... Există

în mod clar în vigoare un acord internațional între toate guvernele, pentru reținerea de informații legate de extraterestri și de fenomenele OZN“.

Filiera extraterestră

„Recent, am fost deopotrivă interesat și tulburat de numărul tot mai mare de relatări și indicii ale unor vehicule aeropurtate neraportate și neidentificate.“ Așa începe o scrisoare din 1992 a unui prieten al meu, care pe vremea aceea era consilier la Comitetul pentru alocății în materie de securitate națională al Senatului.

Aș fi foarte interesat de o discuție pe aceste teme cu persoane despre care tu crezi că ar putea face lumină asupra naturii și/sau originii unor asemenea tehnologii și asupra istoriei și naturii oricăror relații care au fost create între entități ale guvernului Statelor Unite sau ale altor organizații cu asemenea fenomene. Sunt pregătit să mă angajez în asemenea discuții, respectând orice sistem de reguli ar fi necesare și pot garanta că identitatea surselor unor asemenea informații va fi protejată complet...

Scrisoarea (vezi p. 565) i-a fost trimisă lui Karl T. Pflock, fost adjunct al consilierului secretarului apărării și ofițer al CIA, care a scris ulterior două cărți despre incidentul de la Roswell (vezi *Capitolul 5*). Pflock nu a răspuns la scrisoare. La vremea aceea, îl ajutam pe autorul scrisorii, membru al Senatului, cerându-le anumitor persoane, despre care știam că aveau fie experiență, fie cunoștințe detaliate despre subiect, să-l contacteze. În timp și cu ajutorul altora, el a adunat o uriașă bază de informații circumstanțiale, dar nu a putut să obțină niciodată accesul la informațiile cele mai sensibile, care erau deținute de militari și de serviciile de informații. Robert Crowley, fost director adjunct la

Departamentul Operații al CIA, i-a confirmat agentului meu, Andrew Lownie, în 1986: „OZN-urile sunt subiectul cel mai sensibil din comunitatea informațiilor“.

În ceea ce privește Congresul, în 1962, Arthur Sylvester, consilier pentru afaceri publice al secretarului apărării, a declarat la o întâlnire cu presa că, dacă este necesar din motive de securitate națională, informațiile despre OZN nu vor fi trimise Congresului și cu atât mai puțin publicului american.¹⁴ Aceasta nu înseamnă că nimeni din Congres nu va cunoaște problema: știu câțiva care sunt foarte bine informați.

În timpul unui dineu din 1989, un angajat al puterii executive i-a dezvăluit lui Anthony L. Kimery, redactorul și ziaristul la care m-am referit anterior, deținător al unor premii, care se ocupă de problemele securității globale, de informații și de apărare, că a văzut un raport Top Secret al Consiliului de Securitate Națională, în care se făceau referiri la Agenția de Securitate Națională. Raportul fusese pregătit, ca un rezumat de informare pentru noua administrație a președintelui George W. Bush, de Biroul pentru Informații Strategice de la Departamentul de Stat. Raportul s-ar referi la punerea în funcțiune a unei instalații guvernamentale care ar avea de-a face în mod specific cu situarea extraterestrelor și se află la granița nordică a statului New Mexico.

„Sursa a spus că raportul arăta că «instalația» este undeva adânc sub pământ“, scrie Kimery, „și că are de-a face cu construirea unui «supercomputer» și cu inteligența artificială, folosind tehnologie extraterestră, care pare a fi fost furnizată chiar de ființe extraterestre care, spune sursa, «mi-au lăsat impresia că de fapt controlează situația»...“ După cum am menționat în *Capitolul 6*, am aflat că această instalație este (sau era) amplasată în zona de stocare a armamentelor nucleare din Munții Manzano.

„Sursa a fost responsabilă de furnizarea de informații cruciale, care să sprijine un număr de istorisiri despre operații sub acoperire și domenii de securitate națională [care] au fost publicate în unele dintre cele mai influente ziare

și reviste din țară“, subliniază Kimery. Cei prezenți la dineu, inclusiv un bărbat care fusese detașat anterior la Comitetul Reunit al Șefilor de State-Majore, cred în cele citite de el în acel document...¹⁵

Conform celor afirmate de un analist de la ITAC (Centrul pentru Informații Militare și Analiza Amenințărilor), spre ITAC sunt canalizate cu regularitate sume importante din bugetul negru, pentru a se ocupa de problema OZN. „Unele dintre aceste fonduri sunt special desemnate pentru programele secrete ale Agenției de Securitate Națională; se spune că atât această agenție, cât și CIA ar lucra îndeaproape cu ITAC.“¹⁶

În 1989, investigatorul Bob Oechsler a vorbit la telefon, în numele meu și al Lordului Hill-Norton, cu amiralul Bobby Ray Inman, care fusese, printre altele, directorul Agenției de Securitate Națională, precum și director adjunct al CIA și director al Agenției de Informații Navale. La un moment dat al discuției înregistrate, Oechsler a întrebat: „Anticipați că vreunul dintre vehiculele recuperate va deveni disponibil pentru studiul tehnologic – în afara cercurilor militare?“

„Sincer, nu știu“, a răspuns amiralul Inman. „Acum zece ani, răspunsul ar fi fost nu. Pe măsură ce trece timpul, și ei devin tot mai deschiși la această posibilitate...“¹⁷ Când a ieșit articolul, Inman a susținut în fața unui reporter că discuția era despre submarine, nu despre extraterestri.

În *Unearthly Disclosure*, dezvăluie informația obținută prin intermediul unei surse de rang înalt, care arată că au fost recuperate mai multe nave extraterestre și că elemente ale comunității științifice militare și de informații s-au angajat în dezvoltarea (cu sprijinul extraterestrilor) a unor sisteme de propulsie avansate pentru aceste nave. Este posibil ca Statele Unite să aibă asemenea nave capabile de zbor spațial? Există dovezi circumstanțiale care sugerează această posibilitate.

Ben R. Rich, care a murit în 1995, a condus „Skunk Works“, grupul de la Lockheed Martin care, printre altele, a produs avioanele invizibile. La 23 martie 1993, Rich a susținut o prezentare la Universitatea statului California din Los Angeles

(UCLA), la organizația absolvenților Politehnicii și printre cei prezenți s-a numărat și Jan Harzan, inginer și cadru de conducere la IBM, absolvent al UCLA. „Acesta a întrerupt prezentarea avionului de vânătoare invizibil F-117 și a spus că mai mult nu putea vorbi din motive de securitate națională”, mi-a relatat Harzan. „Ultimul slide conținea un disc negru care ieșea în spațiu, iar el a terminat cu aceste cuvinte: «Acum avem tehnologia necesară pentru a-l trimite pe ET acasă.»”

După prezentare, un grup de 15-20 de persoane – printre care Harzan și o altă persoană pe care o cunosc – s-a adunat în jurul marelui om pentru o discuție neoficială. „Acum știm cum să călătorim spre stele și nu ne va lua o viață întreagă s-o facem”, a dezvăluit Rich la un moment dat. „Am descoperit eroarea în ecuații și acum știm cum să călătorim spre stele.”

„Era foarte indignat de vâlul de secret sub care erau obligați să lucreze el și oamenii lui și considera că nu mai era necesar”, continuă Harzan, „iar această tehnologie ar trebui scoasă din regiunea «neagră» și adusă în cea «albă», pentru binele întregii omeniri... Am senzația că era gata să facă totul public”.¹⁸

Războiul stelelor

„OZN-urile sunt reale ca avioanele care zboară pe deasupra capetelor noastre”, a declarat Paul Hellyer, fost ministru canadian al Apărării între 1963 și 1967, în guvernul prim-ministrului Lester Pearson, și viceprim-ministru în cel al lui Pierre Trudeau, într-un extraordinar discurs de o jumătate de oră pe tema OZN ținut în cadrul *Toronto Exopolitics Symposium Conference on UFOs*, la Universitatea Toronto, la 25 septembrie 2005.¹⁹

Deși perfect la curent cu relațiile despre OZN în timpul mandatului de ministru al Apărării, Hellyer nu a fost interesat cu adevărat decât după ce a citit *The Day After Roswell*, carte scrisă de colonelul Philip J. Corso, fost șef al Diviziei

Tehnologii Străine a Armatei de Uscat și ulterior membru al Consiliului de Securitate Națională sub președintele Eisenhower (vezi *Capitolul 5*).

În cartea lui, Corso descrie armamente care încorporează tehnologie extraterestră, inclusiv armament avansat cu fascicule de particule. Printre primele sisteme de armament create în acest scop sunt „Saint” și „Blue Gemini”, care erau „vlăstare” ale USAF7795, numele de cod al primului program american de sateliți proiectați să localizeze, să urmărească și să distrugă sateliții de observație ai inamicului sau, mai important, OZN-uri aflate pe orbită... Aceste armamente au fost lansate, sub acoperirea altor misiuni, evident, iar ele formează azi una din liniile de apărare dintr-un sistem de apărare antirachetă și supraveghere anti-OZN.

Corso a mai susținut și că Inițiativa de Apărare Strategică (în engleză, SDI) (actualmente cu numele schimbat de Scutul de Apărare Antirachetă), un sistem defensiv bazat în spațiu, care, oficial, apără în primul rând Statele Unite, a fost realizată - cu acordul URSS - pentru a contracara o amenințare extraterestră.²⁰ Dr. Rimili Avramenko, inginer principal în programul rusesc SDI, susține că informații provenind din studierea permanentă a OZN-urilor au fost încorporate în programul SDI al țării lui. În conversația cu reporterul George Knapp, de pildă, el s-a referit la un program ca fiind „armamentul extraterestrilor”.²¹

„Știm exact care sunt adevăratele ținte ale SDI”, a dezvăluit Corso. „OZN-urile, nave spațiale extraterestre care se consideră invulnerabile și invizibile... care coboară aici după pofta inimii, pentru a ne distruge comunicațiile cu impulsuri electromagnetice [EMP], trecând razant pe lângă navele noastre spațiale, colonizând suprafața Lunii, mutilând vitele în experimentele lor biologice oribile și chiar răpind ființe omenеști pentru testele lor medicale și pentru hibridizarea speciilor...”²²

„Secretul care învăluie toate aspectele incidentului de la Roswell nu are asemănare”, continuă Hellyer. „Clasificarea a fost, de la bun început, peste Top Secret, astfel încât cei mai

mulți oficiali și politicieni americani – ca să nu mai vorbim de mărunțul Minister aliat al Apărării al Marii Britanii – nu au fost informați vreodată.

Mai mult, atunci când tehnologia extraterestră a fost transmisă industriei americane, sursa nu a fost niciodată revelată. Colonelul Corso avea acoperirea perfectă: el furniza tehnologie străină – ceva furat poate de la sovietici sau de la germani. Nu s-au pus întrebări și nu s-au oferit explicații. Cum e de așteptat de la o țară cu trei categorii de forțe armate separate, Armata de Uscat, Forțele Aeriene și Forțele Navale nu și-au împărtășit secretele proprii...”

După ce a citit cartea lui Corso, Hellyer a sunat un prieten, un general în retragere din Forțele Aeriene pentru a verifica afirmațiile lui Corso. „Este adevărat fiecare cuvânt – ba mai mult decât atât”, a declarat generalul. „Am petrecut apoi douăzeci de minute împreună, discutând despre «mai mult decât atât»”, a continuat Hellyer, „până la punctul în care, dacă mai continua, trebuia să dezvăluie material clasificat. Ceea ce mi-a spus e la fel de fascinant și de convingător pe cât este cartea”.

E o problemă pentru pământeni. La câteva ore după prăbușirea de la Roswell, generalul american Twining a desemnat vizitatorii ca fiind „extratereștri inamici”. Se pare că... asta a rămas politica oficială a SUA de atunci încolo. Dar, la vremea aceea, era un inamic împotriva căruia nu se putea face nimic, pentru că vizitatorii ne erau de departe superiori din punct de vedere tehnic... Motivația era că oamenii obișnuiți nu pot face față șocului informațional și pot intra ușor în panică. S-a amintit emisiunea de radio a lui Orson Welles din ziua de Halloween, în octombrie 1938, în care se descria o invazie marțiană, emisiune atât de realistă, încât a creat panică. Cea mai bună cale de a împiedica repetarea istoriei era de a ține publicul în întuneric... Această politică a condus probabil la cea mai reușită acoperire din istoria lumii.

Dar în cei peste cincizeci de ani de când a fost adoptată această politică s-au întâmplat multe lucruri. Cea mai importantă schimbare a fost aceea a capacităților militare americane. Statele Unite au produs armament de tipul celui al extraterestrilor – laseri și tunuri cu particule – până la punctul în care îl pot folosi împotri-va vizitatorilor din spațiu... Administrația Bush a căzut în sfârșit de acord să lase să se construiască o bază pe Lună [în 2018], ceea ce va pune militarii într-o poziție mai bună pentru urmărirea venirilor și plecărilor vizitatorilor din spațiu și pentru a trage în ei, dacă se va decide astfel...²³

Trebuie să subliniez aici că nu toate speciile extraterestre sunt ostile. Este evident că unele par să fie cu mii de ani înaintea noastră în ceea ce privește dezvoltarea etică. Totuși, este evident că suntem în conflict cu unele specii. Dat fiind că universul pare să mișune de viață în diverse stadii de evoluție, nu ar trebui să fim surprinși. Mai mult, eu cred de mult că *Homo sapiens* este o specie modificată genetic, derivând din colonizarea Pământului de către o specie extraterestră acum mii de ani. După părerea mea, aceste specii au încă baze aici. Fenomenele vechi de sute de ani care domină anumite regiuni ale planetei noastre, cum ar fi Triunghiul Bermudelor – dispariții, vârtejuri spațio-temporale și așa mai departe –, indică existența unei tehnologii foarte avansate. Și se pare că prezența noastră în aceste zone sau în jurul lor nu este bine-venită întotdeauna.

După cum am dezvăluit în *Unearthly Disclosure*, bazându-mă pe informațiile furnizate de o sursă foarte sus-pusă spre sfârșitul anilor 1980, unii extraterestri au constituit o amenințare pentru mediu, pentru că „se joacă cu plăcile tectonice” din Oceanul Pacific, iar „prezența navelor extraterestre în oceanele noastre a cauzat – sau cel puțin a contribuit la – încălzirea apelor”. Se presupune că extraterestrilor li s-a cerut de către puținii militari care au acces la ei să elibereze bazele submarine. Cererea a fost ignorată. Problema este și

mai complicată, pentru că se pare că există un conflict între interesele diverselor specii extraterestre existente pe Pământ.

Suntem oare, după cum spun unele surse, deja în război cu unele dintre aceste ființe? Robin Cole, citat în *Capitolul 10*, care a cercetat implicarea supravegherii OZN de Comandamentul pentru Comunicații al guvernului britanic (GCHQ), aflat în legătură cu organizația similară din SUA, NSA, se referă la un comentariu grăitor din partea unei analiste de la GCHQ din anii 1990. „Am ceva foarte grav să-ți spun“, i-a zis ea fratelui ei după o zi de muncă. „Știm de ani de zile că suntem în război cu aceste ființe.“ Nu a dat alte detalii.²⁴ Poate fi o simplă poveste, dar femeia părea foarte îngrijorată.

După părerea mea, Comandamentul Spațial al Forțelor Aeriene ale SUA Force (în engleză, AFSPC) este unitatea militară însărcinată cu contracararea unei amenințări extraterestre.

La o conferință internațională, generalul Lance W. Lord, comandant al AFSPC, a declarat: „Doamnelor și domnilor, războiul în spațiu a început. Lucrăm din greu pentru dobândirea unei superiorități spațiale; ea trebuie considerată la fel de importantă cu superioritatea aeriană“.²⁵ Nu a spus nimic despre extratereștri, dar comentariile lui sunt atât de pertinente...

În anul 2002, Gary McKinnon a fost arestat la Londra pentru încălcarea Legii privind folosirea abuzivă a computerelor. El a intrat, cu relativă ușurință, în numeroase rețele militare, cu dorința explicită de a descoperi informații despre OZN ascunse de guvernul american. Nu a fost pus sub acuzare, dar, în 2005, a trecut prin procedura de extrădare în SUA. La ora aceasta (iunie 2006), toate fazele de până acum ale procedurii de extrădare s-au derulat cu succes și cererea este în faza de apel. Dacă ar fi extrădat, McKinnon ar putea fi condamnat la aproape șaiszeci de ani într-o închisoare din Statele Unite.²⁶

Pentru McKinnon, cea mai importantă informație descoperită se referă la AFSPC. „Am descoperit o listă cu nume de ofițeri, cu titlul «Ofițeri nonterestri»“, i-a spus el ziaristului

Jon Ronson. „Asta nu înseamnă omuleți verzi. Mă gândesc mai degrabă la ofițeri care nu au sediul pe Pământ. Am găsit o listă de transferuri «între flote» și o listă cu nume de nave. Le-am căutat: nu erau nave ale marinei. Ceea ce m-a făcut să cred că sunt un fel de nave spațiale, aflate în afara planetei.”²⁷

„Descoperind prima imagine pe PC-ul meu”, mi-a spus Gary, „Pământul sau cel puțin o planetă cu albastru și alb, fără continente vizibile, ocupa două treimi din ecran. Undeva, la jumătatea distanței dintre «cameră» și planetă, plutea un obiect în formă de țigară de foi, având deasupra, dedesubt, la stânga și la dreapta niște cupole geodezice. Nu am văzut nituri, suduri sau antene pentru telemetrie”.²⁸

„Spațiul este ultima noastră frontieră”, a declarat prim-ministrul canadian Paul Martin în Adunarea Generală a Națiunilor Unite din septembrie 2004. „Ce tragedie ar fi dacă spațiul ar deveni un uriaș arsenal...”

Paul Hellyer și-a unit forțele cu trei organizații nonguvernamentale, cerându-i Parlamentului canadian să țină audieri publice pe tema problemei extraterestre. Este de lăudat acest om pentru curajul cu care bravează ridicolul cu care știa că va fi întâmpinat discursul lui.

„Sunt atât de îngrijorat de consecințele începerii unui război intergalactic, încât consider că trebuie să spun ceva”, a recunoscut fostul ministru al Apărării. „A sosit momentul în care să ridicăm vâlul secretului și să lăsăm adevărul să iasă la iveală, ca să aibă loc o dezbatere reală și informată despre una dintre cele mai importante probleme cu care se confruntă planeta noastră astăzi...”²⁹

Categoric, o dezbatere în cunoștință de cauză trebuia să aibă loc de mult. Dar a venit oare momentul să ridicăm vâlul secretului? Tot vâlul secretului? Cred că nu. Mulțumită multelor scurgeri informative, s-ar putea să avem o idee bună, dar, pentru că nu ne numărăm printre cei care „trebuie să știe”, putem doar să emitem ipoteze despre lucrurile care ne-au fost ascunse.

În concluzia ultimei mele cărți, am sugerat că, oricare ar fi amenințarea din partea unei anumite specii extraterestre,

trebuie să ne temem mai mult de propria noastră stirpe și că o dezvăluire oficială ar fi exact șocul de care avem nevoie. Dar, bazându-mă pe ceea ce știu la ora aceasta, cred că o dezvăluire totală ar fi destabilizatoare. Dezvăluirea prematură a faptelor privind această situație prezintă riscul unor tulburări sociale la o scară fără precedent.

Într-o asemenea eventualitate, cea mai înțeleaptă variantă este o dezvăluire treptată, un parcurs planificat.

Bibliografie

1. Hansen, Terry, *The Missing Times: News Media Complicity in the UFO Cover-up*, XLibris Corporation, 2000, p. 299.
2. *Ibid.*, p. 141.
3. *Ibid.*, p. 63.
4. *Ibid.*, pp. 147-148.
5. Good, Timothy, *Beyond Top Secret: The Worldwide UFO Security Threat*, Sidgwick & Jackson, London, 1996, p. xii.
6. Vezi *Above Top Secret* sau *Beyond Top Secret*.
7. Good, Timothy, *Alien Liaison: The Ultimate Secret*, Century 1991. Publicată în SUA sub titlul *Alien Contact: Top Secret UFO Files Revealed*, William Morrow, 1993, și *Unearthly Disclosure*.
8. Sweetman, Bill, „On Black Special Access Programs”. www.ufoskeptic.org/black.html
9. *USA Today*, 6 septembrie 2000, citat de Bill Sweetman în „Extraterrestrial Visitation: Some Thoughts on Keeping It Secret”, UFO Special Access Programs. www.ufoskeptic.org/secret.html
10. Aldrich, Gary, *Unlimited Access: An FBI Agent Inside the Clinton White House*, Regnery, Washington, DC, 1996.
11. Vezi *Alien Liaison/Alien Contact*.
12. Scrisoare din partea Lindei Casey Poepsel, asistent al președintelui Bush, biroul lui George Bush, Houston, Texas 77024, 2 iulie 2003.
13. Vezi *Alien Base*.

14. Corso, colonel Philip J. (Ret.) și Birnes, William, *The Day After Roswell*, Pocket Books, 1997, p. 264.
15. Neilsen, James (Anthony Kimery), „Gov't Source Describes UFO Brief“, în *UFO Magazine* (US), vol. 4, nr. 2, 1989, p. 10.
16. Neilson, *UFO Magazine*, vol. 15, nr. 9, oct.-nov. 2000, p. 29.
17. Vezi *Alien Liaison/Alien Contact*.
18. Email, 8 februarie 2006.
19. „Paul Hellyer Speaks“, în *UFO Magazine* (US), vol. 20, nr. 5, dec.-ian. 2006, pp. 36-39.
20. Corso, *op. cit.*, pp. 264-267.
21. Knapp, George, „UFOs Over Russia: Don't Believe Anything You Hear“, în *UFO Magazine* (US), vol. 14, nr. 4, apr. 1999, p. 28.
22. Corso, *op. cit.*, p. 267.
23. „Paul Hellyer Speaks“.
24. Redfern, Nick, „View from a Brit: British Intelligence Deep Into UFO Matters“, în *UFO Magazine* (US), vol. 19, nr. 4, aug.-sep. 2004, pp. 20-21.
25. „Harnessing the Power of Space“, discurs de deschidere al generalului Lance W. Lord, comandant al Comandamentului Spațial al Forțelor Aeriene, la Conferința Internațională MILCOM, Monterey, California, 1 noiembrie 2004.
26. Întrevedere personală, Londra, 19 mai 2006.
27. Ronson, Jon, „Game Over“, în *The Guardian/Guardian Unlimited*, 9 iul. 2005.
28. Întrevedere personală, Londra, 5 iunie 2006.
29. www.rense.com

Două excelente cărți, care tratează istoria legăturii dintre oficialități și OZN-uri într-un context mai larg, sunt *UFOs and the National Security State*, volumele I și II, de Richard M. Dolan, Hampton Roads Publishing Company, VA 22902 (2000/2006).

[REDACTED]

United States Senate

COMMITTEE ON APPROPRIATIONS
WASHINGTON, DC 20510-6025

December 10, 1992

Mr. Karl Pflock
[REDACTED]

Dear Karl:

As you know I am Counsel to the Senate Appropriations Committee for National Security matters. [REDACTED]

I have recently become troubled and interested in the mounting series of reports and indications of unreported or unidentified airborne vehicles. I would be very interested in discussing these matters with individuals who you believe may shed light on the nature and/or origin of such technologies, and the history and nature of any relationships that have been developed between entities of the United States Government or other organizations with such phenomenon. I am prepared to engage in such discussions under whatever ground rules might be necessary and can insure that the identity of the sources of such information will be completely protected. [REDACTED]

[REDACTED]

Thank you for any help you can give me in pursuing this inquiry.

Sincerely,
[REDACTED]

[REDACTED]

Scrisoare către Karl T. Pflock, fost asistent al adjunctului secretarului pentru apărare, ofițer al CIA și autor a două cărți despre incidentul de la Roswell. Scrisoarea a fost cenzurată de autor, în conformitate cu instrucțiunile persoanei care a scris-o.

LOOSE MINUTE

D/Sec(AS)12/7(JC106/93)

22 April 1993

ACAS

SIGHTINGS OF UNIDENTIFIED OBJECT

1. I do not normally concern you with the UFO aspect of Sec(AS)'s work but in the light of previous conversations we have had, you may wish to be aware of a recent particularly unusual incidence of UFO sightings over the UK, involving descriptions that match some of the reported characteristics of the so-called "Aurora".
2. The sightings took place over a period of about 3 hours early on Wednesday 31 March. Most of them were in Devon and Cornwall, South Wales and Shropshire. There is a number of factors which make these sightings unusual; firstly, there is a good deal of commonality in the description of the object, and considerable commonality in the times of many of the sightings - around 1.10 am (although several occurred in locations some distance apart at about the same time indicating the possibility of more than one phenomenon); secondly, none of the usual explanations put forward to explain UFO sightings seem applicable; and thirdly, the reliability of the witnesses, a good many of whom were police officers and military personnel. Our latest information indicates that at least seventy people witnessed something, and I have attached a small selection of the reports.
3. My staff have made extensive efforts to find an explanation for these sightings, including discussions with air defence and both civil and military ATC authorities; generally it has been confirmed that nothing unusual was seen, and no requests for clearance for any "unusual activity" have been acknowledged to have been received. However the ATC radar at Burrington recorded some slow moving contacts over North Devon at the same time as some of the sightings in that area were reported. Despite this coincidence West Drayton suggest these recordings could be attributed to clutter. The only other main ATC radar (Clee Hill) which might have picked up contacts in the area in which sightings were reported was in fact not working on primary radar during the period of the sightings and therefore only aircraft working Secondary Surveillance Radar could be seen. Routine checks have advised us that there were no military aircraft operating at the time.
4. Some of the reports state that the object was moving at a very high speed, while some say that it was hovering or moving very slowly. Many of the reports refer to the object being very large, flying low and making a low humming sound. My staff have spoken to a number of the military and police witnesses, many of whom commented that the object was unlike anything they had ever seen before; a

Minută a șefului Secretariatului Ministerului Apărării (Personalul Aerian) către șeful adjunct al ACAS privind concluziile Secretariatului în privința evenimentelor raportate la Baza Aeriană RAF Shawbury și în alte părți în primele ore ale zilei de 31 martie 1993 (vezi p. 506-507). (*Crown copyright*)

Met Officer at RAF Shawbury reported seeing the object projecting a narrow beam of light at the ground at a height of 400-500 feet and estimated its size at somewhere between a C130 and B747 when it passed over his head at an estimated 4000 feet.

5. In summary, there would seem to be some evidence on this occasion that an unidentified object (or objects) of unknown origin was operating over the UK. Given recent speculation about Aurora by both media and MPs it is surprising that so far this has not been taken up by the Press or, indeed, again by MPs. Frankly, I can see little that we can do to follow it up. If there has been some activity of US origins which is known to a limited circle in MOD and is not being acknowledged it is difficult to investigate further. I would however be interested in your views in the light of your earlier interest about Aurora. I attach a copy of a letter I sent to the US Embassy not long ago which I am assured has been disseminated to all "interested Agencies" in the US.

Head of Sec(AS)

